

Т О М А С Х А Р И С

ЧЕРВЕНИЯ ДРАКОН

ОТ АВТОРА НА "МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА"

Clibri

ТОМАС ХАРИС

ЧЕРВЕНИЯ ДРАКОН

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Томас Харис е вече познат на българската публика с романа си „Мълчанието на агнетата“, послужил за основа на пожъналия пет „Оскара“ филм на Джонатан Деми. „Червения дракон“ хронологически предхожда „Мълчанието на агнетата“ и в него за пръв път се появяват образите на специалния агент Джак Крофорд и психиатъра — канибал доктор Лектър. Стивън Кинг определя този трилър като най-добрия роман за широка публика, излязъл от печат в Америка след „Кръстникът“. Той също е екранизиран успешно през 1986 г. от режисьора Майкъл Ман под заглавието „Ловец на хора“. С тези две произведения Томас Харис се превърна в култовия автор на 90-те години. В момента пише своя четвърти роман.

На свобода се вихри сериен убиец. Той избива по ужасяващ начин цели семейства, оставя по трупите характерните следи от своите зъби. Полицията не разполага с никакви улики и се страхува, че няма да успее да сложи край на престъпленията. Това е причината Джак Крофорд да помоли Уил Греъм, бивш федерален агент, да се върне отново на работа. Греъм има неповторим талант за залавяне на серийни убийци. Последният, когото е заловил, е доктор Ханибал Лектър, което за малко не е струвало живота му. Дори в затвора докторът е опасен като гърмяща змия и Греъм е наясно с това. Ала въпреки всичко ще се обърне за помощ към него. И това може да се окаже най-ужасяващата грешка в живота му.

*Човек вижда само онова, което гледа, а
гледа само онова, което е вече в съзнанието му.*

Алфонс Бертийон^[1]

*...Милостта — сърце човешко,
Жалостта — лице човешко,
Любовта — божествено човешко тяло,
и Мирът — одежда на човека.*

Уилям Блейк

„Песни на
невинността“
(Божественият образ)

*Жестокостта — Сърце Човешко,
Ревността — Лице Човешко,
Ужасът — Божествено Човешко Тяло,
и Потайността — Одежда на Човека.*

*Одеждата Човешка — Желязото калено,
Тялото Човешко — ковашкото Огнище,
Лицето Човешко — ковашка Пещ
пламтяща,*

*Сърцето Човешко — неговата ненаситна
Паст.*

Уилям Блейк

„Песни на
опитността“ (Божествен
образ)^[2]

ПЪРВА ГЛАВА

Уил Греъм покани Крофорд да седне на масата за пикник между къщата и океана и му предложи чай с лед. Джак Крофорд се загледа в приятната стара къща, чиито дървени части, посребрени от солта, блестяха под лъчите на слънцето.

— Трябваше да те хвана в Маратън на излизане от работа — рече той. — Тук едва ли ще имаш желание да говорим.

— Желание няма да имам никъде, Джак. Но ти явно си на обратното мнение, затова почвай. Само не вади снимки! Нека си стоят в куфарчето ти, ако си донесъл. Моли и Уили всеки момент ще се върнат.

— Запознат ли си със случая?

— Само каквото писаха в „Маями Хералд“ и „Таймс“ — отвърна Греъм. — Две семейства избити в домовете си при сходни обстоятелства. С един месец разлика във времето. Бърмингам и Атланта.

— Не сходни, а идентични.

— Колко самопризнания получи?

— Осемдесет и шест до днес следобед — отвърна Крофорд. — Глупости, естествено. Никой от тях не знаеше подробностите... Онзи е изпочупил огледалата и е използвал парчетата. На никой от „доброволците“ този факт не е известен.

— Какво още си скрил от вестниците?

— Той е рус, десняк, много силен, носи обувки четирийсет и трети номер. Може да връзва моряшки възли. Всички отпечатъци са от ръкавици с гладка повърхност.

— Това го има във вестниците.

— Не го бива с ключалките — продължи Крофорд. — Последния път е проникнал в къщата с помощта на елмаз и вакуумна гума... А, и още нещо — кръвната му група е АБ-позитивна.

— Да не се е наранил?

— Не. Установихме я по спермата и слюнката. Той е от тези, дето изпускат секрети... — Крофорд се загледа в спокойното море. — Искам нещо да те питам... Чел си вестниците, телевизията излъчи куп подробности за второто убийство. Не ти ли се прииска да ми позвъниш?

— Не.

— Защо?

— За касапницата в Бърмингам липсваха подробности. Би могла да бъде предизвикана от какво ли не — отмъщение, роднинска свада...

— Но след втория случай несъмнено си разбрал с кого имаме работа.

— Да, с психопат. А не ти се обадох, защото не исках. Знам, че работиш с най-добрите специалисти, разполагаш с отлична лаборатория. Помагат ти Хаймлих от Харвард и Блум от Чикагския университет. — Имам и теб тук, заровен в скапаните мотори на стари корита!

— Не съм сигурен, че ще ти бъда от полза, Джак. Вече не съм на тази вълна...

— Нима? Не друг, а ти залови двама масови убийци. И това бяха последните ни разкрити случаи.

— Но как? Не съм свършил нищо повече от това, което вършехте и вие.

— Не е точно така, Уил. Успяхме благодарение на твои умозаклучения.

— Стига с тия глупости за моя начин на мислене.

— Ти направи някои на пръв поглед необясними, но удивително удачни ходове.

— Разполагах със съответните улики.

— Е, да. Само че ги получи, след като намери верните отговори, а не преди. В началото изобщо нямаше за какво да се заловим.

— Разполагаш с всички необходими хора, Джак. Моето присъствие нищо няма да промени. Тук съм именно защото искам да избягам от всичко това.

— Знам. Доста пострада тогава, но сега ми се виждаш, съвсем наред.

— Да. Не ти отказвам, защото бях ранен. И ти не веднъж си изпати.

— Вярно е — въздъхна Крофорд. — Но не по същия начин.

— Просто реших, че ми стига. Не мога да ти обясня.

— Бог ми е свидетел, бих те разбрал, ако кажеш, че вече не понасяш гледката...

— Не е това. Наистина не е лесно да ги гледаш..., но човек знае, че са мъртви и все някак си върши работата. По-страшно е в болницата, с всичките досадни подробности. Ако човек иска да мисли, той трябва да се отърсва от подобни неща. Не съм убеден, че вече съм в състояние да го правя. Гледките ще понеса, но мисловният ми процес положително ще засече.

— Всички те са мъртви, Уил — промълви тихо Крофорд, опитвайки се да предаде мекота на гласа си. Миг по-късно осъзна, че Греъм неволно имитира ритъма на собствения му словоред. Беше го правил и преди, но не с него. В оживен разговор Греъм възприемаше говорния маниер на събеседниците си и Крофорд беше решил, че го прави нарочно, просто, за да поддържа темпото. По късно разбра, че го върши неволно, и прави немалко усилия да го преодолее. Бръкна с два пръста в джоба на сакото си и плъзна снимките по гладката повърхност на масата. — Всички са мъртви — повтори.

Греъм му отправи продължителен поглед през масата и едва тогава посегна към снимките. Бяха правени с моментална камера. Жена и три деца, следвани по петите от патица, понесли кошници с провизии за пикник към брега на някакво езеро. Семейството, наредено зад празнична торта.

Остави ги обратно след половин минута и погледна към плажа. Момчето беше клекнало и изследваше нещо в пясъка. Жената стоеше с лице към него, поставила една ръка на хълбока, а уморените вълни се плискаха около глезените и. Миг по-късно се наведе и отметна влажната коса от раменете си.

Забравил за госта, Греъм продължи да гледа Моли и момчето. Гледа ги толкова дълго, колкото и снимките. Трийсет секунди.

Крофорд полагаше сериозни усилия да не издаде обзелото го победоносно чувство. Правеше го със същото старание, с което подбра и мястото за този разговор. Беше сигурен, че Греъм ще отстъпи, просто му трябваше време.

Три забележително грозни псета се изкатериха по брега и доволно се изтегнаха край масата.

— Господи! — стреснато ги изгледа Крофорд.

— Нищо им няма, истински са — успокой го Греъм. — Тук постоянно изхвърлят новородените. Хубавите ги раздавам, а останалите неусетно порастват...

— Тези ми се виждат доста охранени.

— Моли постоянно ги тъпче.

— Прекрасно си живееш тук, Уил. С Моли и момчето... На колко години стана то?

— Единайсет.

— Хубаво дете. Ще стане по-високо от теб.

— Прилича на баща си — кимна Греъм, после добави: — С това място наистина извадих късмет.

— Флорида, господи! Колко ми се искаше да дойда тук заедно с Филис! Да си намеря тихо местенце, да се пенсионирам и да престана да живея като рак-отшелник. За съжаление всичките и приятели са в Арлингтън...

— Така и не успях да и благодаря за книгите, които ми носеше в болницата. Направи го вместо мен, моля те...

— Добре.

Две шарени птичета кацнаха на масата и заподскачаха по гладката повърхност. Крофорд не отмести поглед от тях, докато не отлетяха. После рече:

— Този мръсник май се влияе от лунните цикли, Уил. Семейство Джейкъби от Бърмингам е избито на двацет и осми юни, в събота, при пълнолуние, а Лийдс в Атланта е убито онази вечер, на двацет и шести юли, само ден преди края на лунния месец... От това следва, че от следващия му удар ни делят около три седмици, ако имаме късмет, разбира се... Сигурен съм, че не искаш да си кротуваш тук във Флорида и да прочетеш за поредното убийство в „Маями Хералд“... Дявол да го вземе, Уил, не съм папата, за да ти казвам какво трябва да правиш и какво не! Все пак ще те попитам: вярваш ли на преценките ми?

— Да.

— Прекрасно! Преценката ми е, че включиш ли се и ти, шансовете ни да го спипаме рязко нарастват! Хайде, Уил, скачай на седлото! Иди в Атланта и Бърмингам да хвърлиш по едно око, а после ела във Вашингтон. Ще даваш съвети, и толкоз!

Греъм не каза нищо. Крофорд изчака пет последователни вълни да разбият в брега белите си гребени, после стана и наметна сакото си.

— Ще поговорим пак следобед-рече. — Остани да хапнеш с нас.

— Не — поклати глава Крофорд. — Ще се върна пак. Чакам няколко съобщения в хотела, а и искам да се обадя по телефона. Предай благодарностите ми на Моли.

Наетата му кола вдигна облаче прах, което бавно се разстла по крайпътните храсти.

Греъм се върна при масата с неприятното усещане, че това, което вижда, ще е последният му спомен от залива Шугарлоуф — топящ се в чашите лед, потрепващи от ветреца книжни салфетки върху червеникавия плот на масата, силуетите на Моли и Уили, очертани релефно на фона на спокойното море.

В Шугарлоуф слънцето залязваше. Лъчите му, вече почервенели, но все още горещи, огряваха накачалите по брега гларуси. Уил Греъм и Моли Фостър Греъм седяха върху гладък дънер, изхвърлен от приборя. Лицата им бяха оранжеви от залеза, а сенките зад гърба им придобиваха виолетови отънъци. Тя взе ръката му в своята.

— Преди да дойде тук, Крофорд се отби при мен в магазина — рече. — Пита ме за пътя към къщата, а аз направих безуспешен опит да ти позвъня. Понякога все пак вдигай слушалката. Видяхме, че колата му е тук, и отидохме на плажа.

— Какво друго те пита?

— Пита как си.

— Какво му каза?

— Че си добре и е желателно да те остави на мира. Какво иска пак?

— Да погледна едни улики. Виждала си дипломата ми, Моли. В нея пише, че съм експерт по съдебна медицина.

— Видях също, че с дипломата си запушил една дупка в стената — отвърна тя и възседна дървото като кон, за да се обърне с лице към него. — Ако ти липсва предишният живот, просто трябва да ми кажеш. Никога досега не си бил толкова спокоен и отпуснат. Харесва ми да те виждам такъв.

— Добре си живеем, нали?

Мрачният и поглед му даде разбере, че би могъл да каже и нещо по-уместно. Не му остана време да се поправи, тъй като тя продължи:

— Съвместната работа с Крофорд ти се отрази зле. Не мога да разбера защо не ни остави на спокойствие! Нали за него работят куп специалисти и цялото шибано правителство!

— Не ти ли е разказвал? Работихме заедно и двата пъти, когато напуснах преподавателската дейност в академията на ФБР, за да се върна към оперативното разследване. Не беше се сблъсквал с нещо подобно, макар да е ченге от сума години. Сега отново се появява такъв случай. Психопати като този се срещат изключително рядко, а той знае, че аз имам известен опит.

— Как да нямаш — кимна Моли и хвърли красноречив поглед към яркия белег под разкопчаната му риза. Широк цял пръст и грозно подут, той пресичаше корема му и опираше в долния край на гръдния кош. Кожата около него отказваше да почернее от лъчите на слънцето.

Беше дело на доктор Ханибал Лектър, използвал нож за разкрояване на линолеум. Случи се почти година, преди Греъм да се запознае с Моли, и за малко да го изпрати на оня свят. Доктор Лектър, наречен от булевардните вестници „Ханибал Канибала“, беше вторият заловен от Греъм психопат.

След като напусна болницата, Греъм подаде оставка от ФБР, изсели се от Вашингтон и си намери работа като монтьор на дизелови двигатели за лодки в град Маратън, щата Флорида. С моторите се оправяше още от малък. Преди да открие Моли и чудесната и стара къща в залива Шугарлоуф, живееше в една каравана на пристанището.

Възседна като нея изхвърления от вълните дънер и улови ръцете и. Краката и се пъгнаха под неговите.

— Слушай, Моли. Никой не може да разубеди Крофорд, че имам нюх към подобни чудовища.

— А ти вярваш ли го?

Очите на Греъм проследиха трите пеликана, литнали в индийска нишка над приливните вълни.

— Моли, интелигентният психопат може да бъде заловен изключително трудно, особено, ако е и садист. По няколко причини, най-важната, от които е, че липсват логични мотиви за престъпленията му. В повечето случаи не може да се разчита и на помощта на полицейските информатори. Обикновено арестите се предхождат от

ослушване и изчакване, а не от задъхано тичане по горещи следи. При психопатите никой нищо не знае, често дори самият извършител. По тази причина човек трябва да се съсредоточи върху уликите и да използва главата си. Да се опита да пресъздаде начина на мислене на такъв тип, да открие характерните му особености.

— А след това да го проследи и да го залови — довърши мисълта му Моли. — Страхувам се, че тръгнеш ли да преследваш този маниак, той ще те подреди не по зле от онзи, последния... Това ме плаши.

— Нито ще ме види, нито ще чуе името ми, Моли. Ще го арестува полицията, стига да го открие. Крофорд иска от мен допълнителна гледна точка и нищо повече.

Тя гледаше как червените лъчи на залязващото слънце проблясват по морския безкрай. Високо в небето се носеха перести облаци. Греъм обичаше начина, по който тя извърща глава и безхитростно излага на показ далеч не съвършения си профил. Наблюдавайки как кожата на шията и Меко пулсира, той изведнъж усети соления и вкус върху устните си. Преглътна и тихо попита:

— Какво да правя, по дяволите?

— Каквото вече си решил. Останеш ли тук, а убийствата продължат, всичко ще ти опротивее — и „Хай нун“, и останалите таратайки... Разсъждаваш ли така, въпросите са излишни.

— Но ако все пак поискам мнението ти?

— Ще кажа, че трябва да останеш тук, при мен. При мен, при мен! И при Уили, разбира се... Без колебание бих го използвала като аргумент, стига да има смисъл. Но от мен се очаква да проявя твърдост и да размахам кърпичка за сбогом. Случи ли се нещо, ще ми остане утехата, че си изпълнил своя дълг. За известно време това ще ми върши работа, а после мога да се прибера у дома и да си хапя ноктите на воля...

— Ще действам задкулисно.

— Никога не си го правил. Егоистично ли разсъждавам?

— Това е без значение.

— Точно така. Тук е приятно и спокойно. Предполагам, че го усещаш ясно, особено на фона на всичко, което си преживял. Мисля, че можеш да го оцениш. — Той мълчаливо кимна, а тя добави: — Не искам да изгубя всичко.

— Няма да го изгубим. Мракът се спусна неочаквано. На югоизток, съвсем ниско над хоризонта, изгря Юпитер. Станаха и бавно тръгнах към къщата. Зад гърба им изплува разкошната луна. Навътре в морето, оттагък вълнолома, рибки-примамки скачаха над вълните с надеждата да отърват живота си.

Крофорд пристигна след вечеря. Явно се опитваше да изглежда обикновен и делничен, затова бе свалил сакото и връзката, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Бледите му пълни ръце предизвикаха отвращение у Моли. Заприлича и на мъдра, но прокълната маймуна. Настани го под навеса и му поднесе кафе. Седна са му прави компания, докато Греъм и Уили хранеха кучетата. Не пророни нито дума. Нощни пеперуди тихо пърпореха по предпазните мрежи на прозорците.

— Той изглежда много добре, Моли — обади се Крофорд. — Ти също. И двамата сте почернели и отслабнали.

— Ще го вземеш каквото и да кажа, нали?

— Налага се. Трябва да го направя. Но се заклевам в бога, че ще направя всичко, за да не го излагам на опасности. Много се е променил. Радвам се, че се оженихте...

— Състоянието му постепенно се стабилизира. Вече почти не го мъчат кошмари. Известно време се притесняваше от кучетата, но вече свикна и започна да се грижи за тях. Ти си му приятел, Джак. Защо не го оставиш на мира?

— Защото е най-добрият, за съжаление. Защото мисли различно от повечето хора. Защото притежава рядката дарба да избягва утъпканите пътеки.

— Разбрах, че ти трябва във връзка с някакви улики...

— Така е. Никой не умее да вниква в уликите като него. Но той притежава и още нещо — въображение, перспективно виждане, наречи го както щеш. И именно то е кръстът, който му тежи.

— Вероятно и ти би реагирал като него, ако притежаваше подобни качества. Искам да ми обещаеш нещо, Джак. Никога да не го допускаш да нагази прекалено надълбоко! Стигне ли се до битка, той е мъртъв!

— Няма да се стигне дотам, Моли. Това мога да ти обещаая!

Когато Греъм свърши с кучетата, Моли му помогна да си събере багажа.

---

[1] Алфонс Бертийон (1853–1914) — френски криминолог, автор на система (бертийонаж) за разпознаване на престъпници въз основа на антропологични мерки, възприета от френската полиция през 1888 година и използвана до въвеждането на пръстовите отпечатьци като метод за разпознаване. — Б. пр. ↑

[2] След смъртта на Блейк това стихотворение е било открито при отпечатьци от плаки на „Песни на опитността“. Може да се намери само в посмъртните издания на произведенията му. — Б. а. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Уил Греъм намали скоростта и колата бавно мина край къщата, в която бе живяло и загинало семейството на Чарлс Лийдс. Прозорците бяха тъмни, светеше само малка крушка на двора. Паркира две преки по-нататък и пое пешком в топлата нощ. Картонената папка под мишницата му съдържаше рапортите на местната полиция. Беше настоял да бъде сам. На Крофорд обясни, че всяко чуждо присъствие в къщата би му попречило да се съсредоточи. Другата причина запази за себе си — просто още не беше наясно как ще действа. Не искаше да бъде обект на наблюдение от когото и да било.

В моргата се бе справил съвсем прилично.

Тухлената къща на два етажа беше построена в дъното на парцела, далеч от улицата, върху облицована с дърво бетонна площадка. Скрит в сянката на дърветата, Греъм дълго я гледа. Стремеше се да постигне пълно душевно спокойствие. Дълбоко в мрака на съзнанието му се полюшваше сребърно махало. Чакаше го да спре.

По улицата минаха няколко коли, очевидно на хора от квартала. Хвърляха бегъл поглед на къщата и бързаха да отминат. Дом, в който е извършено убийство, е винаги грозен и неприятен. Като лицето на предател. По-продължително се зазяпваха само пришълците и децата. Щорите не бяха вдигнати и Греъм въздъхна с облекчение. Това означаваше, че вътре няма роднини. Те винаги ги спускат.

Тръгна покрай къщата, като стъпваше внимателно, без да използва фенерчето. На два пъти спира да се ослуша. За разлика от местната полиция, съседите не бяха уведомени за посещението му. Неспokoйни и нервни, те с лекота биха посегнали към оръжието.

През задния прозорец се виждаше цялата вътрешност на къщата, чак до осветената от крушката предна фасада. Силуетите на мебелите едва се загатваха в мрака. Въздухът тежеше от аромата на цъфнал жасмин. Отзад имаше широка веранда с решетки. Вратата бе

запечатана от полицията на град Атланта. Греъм махна лепенката и влезе.

Междинната врата между верандата и кухнята бе закърпена с тъмен шперплат на местата, където полицията бе извадила натрошеното стъкло. Греъм включи фенерчето си и отвори с ключа, който му бяха дали в участъка. Изведнъж му се прииска да светне всички лампи, да окачи на ревера си новата лъскава значка и да вдигне онзи официален шум, който би оправдал присъствието му в този дом, превърнал се в лобно място за пет човешки същества. Не направи нищо подобно, разбира се, а просто се върна обратно и седна зад кухненската маса.

Две сини лампички на печката блещукаха в мрака. Миришеше на ябълки и лак за мебели.

Щракна термостат и климатичната инсталация заработи. Греъм подскочи, обзет от внезапен страх. Лесно се справи с пристъпа му — със страха бяха стари познайници. Просто беше уплашен, но уверен, че ще може да продължи.

Уплашен виждаше и чуваше по-добре, но за сметка на това имаше затруднения с говора и понякога ставаше груб. Но тук нямаше с кого да разговаря, нямаше и кого да нагруби.

В този дом лудостта бе влязла през кухненската врата, стъпвайки безшумно с обувки четирийсет и трети номер. Седнал в мрака, Греъм надуши лудостта така, както служебното куче надушва следата.

През целия ден и част от вечерта се беше запознавал с доклада на детективите от отдел „Убийства“ на местното полицейско управление. Спомни си, че при пристигането им тук лампичката на отдушника е била включена. Стана и щракна копчето.

На стената над печката висяха два бродирани върху парчета плат надписа в рамки. „Целувката е нетрайна, за разлика от готвенето“ — гласеше единият, докато вторият беше малко по-излиятелен: „Нашите приятели обичат тази кухня, защото в нея най-ясно се долавя пулсът на дома, а тихото му присъствие ги успокоява.“ Греъм погледна часовника си. Беше единайсет и половина. Според заключението на патолога смъртта е настъпила между единайсет и един през нощта.

Първата му задача е била да проникне безшумно в къщата. Греъм се опита да си представи как го е направил...

Лудият откача кукичката на градинската порта. Застава в сянката на Верандата и вади от джоба си вакуумната гума, най-вероятно долната част от онези големи острилки за моливи, предназначени за залепяне върху бюро.

Клекнал до долната дървена половина на кухненската врата, той вдига глава и предпазливо наднича през стъклото. Езикът му облизва вакуумната чаша, след което ръбата му я притиска до стъклото и натиска надолу прикрепващото лостче. Към гумата е вързан малък елмаз, с помощта, на който ще изреже кръгче в прозореца.

Елмазът тихо проскърцва, рязко чукане, и стъклото е счупено. С едната ръка чука, а с другата придържа гумата. Стъклото не бива да пада. Изрязаното кръгче има всъщност яйцевидна форма, тъй като част от Канапа се е увил около долната част на гумата едновременно с въртеливото движение на елмаза. Леко пропукване — и кръгчето стъкло е навън. На лудия изобщо не му пука, че върху него остават следи от слюнката му, АБ-позитивна...

Ръката в плътно прилепнала ръкавица се промушва през дупката и напипва ключалката. Вратата безшумно се отваря. Вече е вътре. Светлината от отдушника му е напълно достатъчна, за да се ориентира в малко необичайната кухня. Въздухът е приятно прохладен.

Уил Греъм извади две хапчета за храносмилане и ги глътна. Целофанът на опаковката рязко пропука и го раздразни. Обходи всекидневната, като по навик държеше лъча на фенерчето встрани от тялото си. Макар че бе проучил плана на къщата до последната подробност, все пак сбърка местоположението на стълбата за втория етаж. Оправи се и стъпи на първото стъпало. То не изскърца.

Стигна до вратата на съпружеската спалня. Виждаше и без помощта на фенерчето. Над стенния гардероб до вратата на банята мъждукаше нощна лампа с оранжева светлина. Съвсем ясно се долавяше металният мирис на кръв.

Светлината беше съвсем достатъчна, особено ако човек изчака очите му да се нагодят към нея. За лудия не е било трудно да различи господин Лийдс от съпругата му. Лесно е прекосил спалнята, сграбчил е Лийдс за косата и му е прерязал гърлото. А после? Дали се е върнал до вратата да запали осветлението? Дали е поздравил госпожа Лийдс, преди да стреля в нея?

Греъм запали осветлението. Насреща му безмълвно закрещяха кървавите петна — от стените, от дюшеците, от пода... Пропит с кръв, въздухът сякаш също крещеше. Неволно потръпна от писъка на тази потънала в тишина стая, изцапана с бавно съхнещи тъмни петна. Отпусна се на пода и зачака главата му да се успокои. Кротко, кротко!

Разнообразието на кървавите петна бе озадачило местните детективи, опитали се да възстановят сцената на убийството. Жертвите бяха ликвидирани в леглата им, но това не се връзваше с разположението на кървавите петна. В началото помислили, че Чарлс Лийдс е бил убит в стаята на дъщеря си, а после тялото му е било завлечено в съпругеската спалня. Но внимателното изследване на кървавите пръски отхвърлило това предположение. Движението на убиеца из къщата все още не бе реконструирано с абсолютна точност.

Въоръжен с лабораторните анализи и резултатите от аутопсията, Уил Греъм се зае да възстанови картината.

Убиецът е прерязал гърлото на Чарлс Лийдс в леглото, както е спял до жена си. После се е върнал до вратата да запали осветлението (по ключа били открити косми и мазнина от главата на господин Лийдс). Застрелял е госпожа Лийдс, която се надигнала в просъница, и се насочил към детските стаи.

Макар и с прерязано гърло, Лийдс успял да стане и да тръгне подире му, в последен опит да защити децата си. От срязаната му артерия бликала кръв и пръскала стените. Успял да стигне до стаята на дъщеря си и там умрял заедно с нея, вероятно небрежно блъснат встрани.

И двете момчета били застреляни в леглата си, но в косата на по-малкото са открити валма прах, което според полицията означавало, че то се е мушнало под леглото, но убиецът го е измъкнал оттам.

След като всички били мъртви, с изключение вероятно само на госпожа Лийдс, започнало трошенето на огледала, подбирането на парчета от тях и специалното внимание към жената.

В папката на Греъм лежаха подробните заключения на аутопсията. Той я отвори и извади протокола за госпожа Лийдс. Куршумът е проникнал в тялото вдясно от пъпа и заседнал в долната част на гръбначния стълб. Смъртта обаче е настъпила не от него, а от задушаване.

Увеличеното количество серотонин и свободните хистамини в огнестрелната рана доказаха, че жената е била жива поне пет минути след изстрела. Нивото на хистамините е било далеч по-високо от това на серотонина, което пък означаваше, че е била жива не повече от петнайсет минути. Голяма част от другите рани по тялото вероятно са били нанесени след настъпването на смъртта.

Но какво тогава е правил убиецът, докато госпожа Лийдс е била все още жива? Добре, борил се е с Лийдс и е убил децата. Но с тази работа е приключил за не повече от минута. Трошил е огледала. Друго?

Полицаяте на Атланта си бяха свършили съвестно работата. Всичко бе прилежно измерено и фотографирано, не бяха забравени дори канализационните отвори, подсушени и подложени на внимателно изследване. Въпреки това Греъм се залови да проверява всичко отначало.

От полицейските снимки и писмените описания на матраците можа да определи съвсем точно местоположението на телата. Барутните следи по чаршафите доказваха, че нито едно от тях не е премествано след смъртта. Необясними оставаха кървавите пръски и следите от влачене върху мокета в коридора. Един от детективите изказал предположението, че някоя от жертвите вероятно е направила опит да изпълзи далеч от убиеца. Греъм го отхвърли категорично — беше съвсем ясно, че трупове са били влачени след настъпването на смъртта, а после, по необясними причини, убиецът отново ги е нагласил в позите, в които ги е застрелял.

Какво бе направил с госпожа Лийдс беше очевидно. Но с останалите... Не бяха обезобразени като нея. Децата имаха по една-единствена огнестрелна рана в главата, докато Чарлс Лийдс беше умрял от загуба на кръв и задавяне. Единственият допълнителен белег по тялото му беше странната прорезна рана на гърдите, вероятно нанесена след настъпването на смъртта. Какво бе правил убиецът с жертвите си?

Греъм бръкна в папката и извади полицейските снимки, лабораторните анализи на кървавите петна и останалите органични съединения, както и стандартните сравнителни таблици за траекториите на капките кръв.

После прегледа педантично всички стаи на втория етаж, опитвайки се да работи отзад напред и да сравнява кървавите петна със съответстващите им рани. Всяко от тези петна в съпружеската спалня нанесе върху специална разграфена хартия, а след това се зае да го сравнява със стандартните таблици. По този начин се надяваше да определи още веднъж посоката и интензивността на бликналите фонтани кръв, а оттам и положението на телата при различните фази на трагедията.

Ето три капки кръв, кацнали една под друга в ъгъла на спалнята. Други три, съвсем бледи, върху килима под тях. Стената над мястото, където се е намирала главата на Чарлс Лийдс, също беше изпръскана, следи от кръв имаше и върху таблата на леглото. Временната скица на Греъм постепенно заприлича на кръстословица без обозначени номера на квадратчетата. Той се взираше в нея, след това отново оглеждаше помещението. Накрая го заболя главата.

Отиде в банята, подложи шепа под крана на умивалника и глътна последните си два аспирина. След това си наплиска лицето, а вместо кърпа използва края на ризата си. По пода потече вода. Беше забравил, че сифонът е свален. Банята изглеждаше непокътната, ако не се брои счупеното огледало и остатъците от червена прах за снемане на отпечатъци, известна под името „драконова кръв“. Четки за зъби, крем за лице, самобръсначка — всичко си беше на мястото.

Банята изглеждаше така, сякаш все още се използва от семейството. На металната поставка за кърпи съхнеха чорапогащници. Той забеляза, че единият чорап на копринен чифт бе срязан — явно е имал бримка и жената е оставила здравия, за да го чифтоса с някой здрав. И Моли правеше същото за икономия. Болка прониза сърцето му от тази дребна, типично домашна подробност.

Греъм изпълзя от таванското прозорче над верандата и се отпусна върху грапавите цигли. Обви ръце около коленете си и мократа риза залепна за гърба му. Издуха от носа си вонята на кървавото убийство и усети как му става хладно. Небето над Атланта беше поръждавяло от сиянието на града, звезди почти не се виждаха. А във Флорида нощта положително бе кристално ясна. Би могъл сега да е там, да гледа звездите с Моли и Уили, със затаен дъх да се вслушват в онова странно и едва доловимо съскане, което по единодушното им мнение издаваха падащите метеорити. Точно сега източното

крайбрежие беше обект на интензивен метеоритен дъжд, известен като „Делта Акварид“. Уили много държеше да го наблюдава.

Подсмъркна и леко потръпна. Не му се искаше точно сега да си спомня за Моли. Беше не само проява на лош вкус, но го и разсейваше.

Греъм имаше сериозни проблеми с вкуса. Често се улавяше, че мислите му са напълно безвкусни, че в съзнанието му липсват ясните разграничителни линии. Видяното и наученото в пряката работа се смесваше с всичко останало, а получените комбинации понякога бяха наистина непоносими. Не можа да се научи да ги предвижда, нито пък да ги потиска или блокира. Притежаваше твърде силно развито чувство за достойнство и справедливост, което постоянно се сблъскваше с фантазиите му и смущаваше съня му. Изпитваше искрено съжаление, че вътре в главата му няма прегради, които да съхраняват онова, което обича и уважава. Виденията го връхлитаха със скоростта на мълния, докато преценките му пълзяха бавно, като прочит на непознат текст. Именно затова никога не успяваха първи да насочат мисленето му.

Самият той приемаше начина си за мислене си като нещо необичайно, но все пак полезно — например като стол, направен от еленови рога. В това отношение беше безсилен и нищо не можеше да направи.

Изгаси осветлението в къщата и излезе през кухненската врата. Лъчът на фенерчето му освети велосипед и нещо като кучешка колиба в отдалечения ъгъл на двора. Истинската кучешка къщичка откри по-нататък, а до стълбата се търкаляше празна паничка.

Всички улики сочеха, че семейство Лийдс е било изненадано в съня си.

Греъм притисна фенерчето с брада към гърдите си и надраска в бележника си въпроса до Крофорд, който го смущаваше: „Къде се е дянало кучето, Джак?“

После се качи в колата и се прибра в хотела. Шофираше с усилие на волята, въпреки че в ранното утро улиците на града бяха почти пуси. Главата продължаваше да го боли и това го накара да се оглежда за денонощна аптека.

Откри я на Пийчтрий. До вратата дремеше мърляв пазач. Аптекарят в лекъосано сако и пърхут по яката му продаде опаковка аспирина. Греъм питаеше инстинктивна неприязън към млади аптекари.

Бяха самодоволни и мазни типове, които у дома си положително изглеждат още по-зле.

— Друго? — попита онзи, а пръстите му очаквателно щръкнаха над клавишите на касовия апарат. — Ще искате ли друго?

Бюрото на ФБР в Атланта му беше резервирало стая в един нелеп на вид хотел, близо до Пийчтрий — модерния градски център. Изцяло остъклените асансьорни шахти, плъзнали по стената на сградата като отровни бурени, би трябвало да убедят посетителя, че действително е попаднал в съвременен град.

Греъм влезе в асансьора заедно с двама веселяци, участници в някакъв конгрес, които имаха на реверите табелки с отпечатани имена и по един жизнерадостен поздрав „здрости“. Бяха се уловили за перилата и зяпаха надолу към бавно отдалечаващото се фоайе.

— Глей, глей — обади де по-едрият. — Там до рецепцията. Уилма и другите таман пристигат... Страшно парче е, да я вземат мътните!

— Ще я шибам, докато и шурне кръв от носа! — изложи становището си другият.

В ушите му заглъхна. Асансьорът спря и вратата се отвори.

— Май сме дотук — рече по-едрият, олюля се и тръгна да излиза.

— Едноокият води слепците — каза вторият и го последва.

Греъм пъкна картонената папка в гардероба, после я извади и реши да я сложи в някое чекмедже, за да не я вижда. Повръщаше му се от оцъклените мъртъвци. Прииска му се да позвъни на Моли, но съзнаваше, че още е рано.

В осем трябваше да е в полицейското управление на Атланта. Едва ли ще им каже нещо ново. По-добре да си легна, реши той. Главата му кънтеше като пренаселена къща, в която се водеха разгорещени спорове, а в дъното на коридора сякаш се биеха. Чувстваше се празен и изтощен. Взе чашата от поставката в банята, сипа си два пръста уиски и отиде да си легне. Тъмнината се стовари отгоре му с цялата си тежест. Стана, запали лампата в банята и пак легна. Представи се, че там е Моли и реши косите си.

В ушите му кънтяха редове от протоколите за аутопсия, четени от собствения му глас: „... изпражненията носят следи от... Остатъци от талк в долната част на десния крак... Фрактура на среднолицевата

кост вследствие удар с остро парче от огледало...“ До този момент не беше чел на глас нито един от протоколите.

Опита се да си представи плажа на Шугарлоуф, долови шепота на вълните. Пред очите му изплува работната маса, на която двамата с Уили майсторяха котва за водния часовник. Изтананика под нос „Уиски Ривър“, после направи опит да си припомни целия текст на „Черен планински камък“. Любимите песни на Моли. Китарата на Док Уотсън звучеше добре, макар че както винаги се губеше сред акомпанимента на цигулката. После пред очите му отново изплува Моли, заела се да го учи да танцува с дървени обувки отзад в дворчето. Тялото и ритмично се поклащаше... Най-сетне задряма.

Събуди се след час, потен и настръхнал. Струваше му се, че на възглавницата до него, неясно очертана от светлината в банята, лежи госпожа Лийдс. Тялото и е изпонасечено и разкъсано, изبودените и очи са изцъклени, а кръвта по скулите и ушите и е засъхнала във формата на счупени очила. Нямахте сили да извърне глава към нея. Бавно протегна ръка и пръстите му предпазливо докоснаха чаршафа. Беше сух. В главата му сякаш беше включена алармена инсталация.

Изпита силно чувство на облекчение. Стана и си облече чиста фланелка, а сърцето му продължаваше да блъска. Овлажняла от пот тениска захвърли във ваната. Нямахте кураж да се прехвърли на сухата страна на леглото. Вместо това постла една хавлия върху влажния чаршаф и се изтегна върху нея. Опря глава на дървената табла с чаша неразредено уиски в ръка. На една глътка изпи почти половината от съдържанието и.

Направи опит да насочи вниманието си върху нещо друго, какво да е. Например върху аптеката, от която беше купил аспирина. Тя май бе единственото нещо от изтеклия ден, което не му напомняше смъртта. Още помнеше старите аптеки от детството си с автомати за продажба на газирани напитки. Като момче беше убеден, че старите аптеки са обгърнати в тайнственост. Влезе ли човек в тях, няма начин да не си купи презервативи, независимо дали му трябват, или не. А лавиците им тежаха от вещи, които се гледаха само крадешком.

В аптеката с аспирина презервативите бяха поставени в стъклена кутия над касовия апарат, оградена от рамка, сякаш е картина. Върху пъстрите им опаковки бяха изрисувани инструкциите за ползване.

Греъм предпочиташе едновременните аптеки, в които се продаваше какво ли не. Наближаваше четирийсетте и вече започваше да се връща в спомените си. Те все по-често го дърпаха назад, към себе си, подобно на котва в бурно море.

Спомни си за стария Смут — продавача на газирани напитки в смесения магазин на местния фармацевт. Вечно пиян, той забравяше да затваря капациите на витрината и изложените в нея гуменки се размекваха от жегата и започваха да изпускат непоносима воня. Забравяше включена кафеварката и съседите викаха пожарната. Редовно раздаваше на вересия сладолед във фунийки на кварталните хлапета.

Чашата преля, когато Смут взе, че поръча петдесет порцеланови кукли, докато собственикът бе на почивка. Първата работа на завърналия се собственик беше да уволни стария Смут, а после да обяви разпродажба на куклите. Петдесетте фигурки бяха наредени в полукръг на витрината и гледаха ококорено всеки, решил да надникне в нея.

Очичките им бяха яркосини, като метличини. Неотразимо привлечен от тях, Греъм редовно спираше да ги позяпа. Знаеше, че това са само кукли, но въпреки това не можеше да отдели поглед от втренчените в него очи. Безброй очи. И други се спираха да ги гледат. Бяха най-обикновени фигурки с еднакво глупави къдрички по главите, но в погледа на сините очи имаше нещо напрегнато, което караше лицето на Греъм да потръпва възбудено.

Изтегнат в леглото, той бавно започна да се отпуска. Наредените в полукръг кукли продължаваха да го гледат с втренчени сини очи. Отпи една глътка, задави се и пиетието се разля по гърдите му. Трескаво затърси копчето на нощната лампа, но вместо него напипа картонената папка, подаваща се от чекмеджето. Извади протоколите от аутопсията на трите деца, прибави към тях скиците, които бе нахвърлял в съпружеската спалня, после светна лампата и ги разстла на леглото.

Ето ги трите капки кръв от стената в ъгъла, ето ги петната на пода под тях. С тези схеми тук са очертани телата на децата. Момченцето, момиченцето, голямото им братче. Сравнявай, сравнявай! Ето, така!

Наредил ги е едно до друго, облежнати на стената, с лице към леглото. Публика. Зрители на екзекуцията. Това тук е Лийдс, вързан

през гърдите с гръб към таблата на кревата. Сякаш е седнал в него. Тялото му носи следи от връзването, стената над леглото е сплескана с кръв.

Какво са гледали? Нищо, защото всички са били мъртви. Но с отворени очи, за да бъдат свидетели на представлението, което им предлага психопатът. Започнал е да се забавлява с госпожа Лийдс в леглото, до мъжа и. Публика. Лудият е усещал присъствието на обърнатите към него лица.

Дали е запалил свещ, запита се Греъм. Трепкащата светлина има способността да симулира някакъв израз върху мъртвите лица. Свещ не бе открита. Май ще трябва да се върне и да я потърси...

Първата нишка към убиеца, макар и незначителна, пареше съзнанието му като удар на камшик. Захапа ръба на чаршафа и продължи да разсъждава:

Защо си ги преместил? Защо не си ги оставил така, както си ги убил? Има нещо около теб, което никак не искаш да науча. Нещо, от което се срамуваш. Или просто нещо, което не трябва да ми издадеш? Ти ли отвори очите им?

Госпожа Лийдс беше хубавица, нали? Преряза гърлото на мъжа и, а после запали лампата да видиш нейната реакция, нали? Било е влудяващо да докосваш тялото и, дори и с ръкавици... — На крака и има следа от талк. — В банята не е открит талк.

Сякаш някой друг, с равен и спокоен глас, съобщи тези факти.

Ти си свали ръкавиците, нали? Талкът е от тях, когато си решил да я докоснеш на голо... НАЛИ, МРЪСНИК ТАКЪВ?! Докоснал си я с голи ръце, а после пак си надянал ръкавиците и внимателно си избърсал тялото и.

НО ДАЛИ НЕ СИ ОТВОРИЛ ОЧИТЕ НА ДЕЦАТА, докато ръцете ти са били незащитени?

На петото позвъняване Джак Крофорд вдигна слушалката. Телефонът го будеше по всяко време на денонощието вече години наред и просто беше свикнал.

— Джак, на телефона е Уил.

— Кажуи, Уил.

— Прайс още ли работи в отдела за стари отпечатъци?

— Да. Напоследък е само там... Съставя каталог на частични или единствени отпечатъци, открити на местопрестъплението.

— Ще се наложи да го изпратиш в Атланта.

— Защо? Нали сам каза, че там имат добър специалист?

— Добър е, но не може да се сравнява с Прайс.

— За какво ти е? Какво ще търси?

— Искам да прегледа ноктите на госпожа Лийдс, включително и тези на краката. Имат маникюр, което означава гладка повърхност. Искам също да провери и роговицата на очите им. Мисля, че за малко е свалил ръкавиците, Джак...

— Господи! — въздъхна Крофорд. — Ще трябва да много да бърза... Погребението е днес следобед.

ТРЕТА ГЛАВА

— Според мен непременно е докоснал тялото и — рече вместо поздрав Греъм.

Крофорд му подаде една консерва кока-кола от автомата в полицейското управление на Атланта. Беше осем без десет сутринта.

— Сигурно. Нали я е местил насам-натам — рече той. — По китките и личат следи от стискане, зад коленете — също. Но всички отпечатъци в къщата са от гумени ръкавици. Не се безпокой, Прайс вече е тук... Начумерен стар негодник! В момента пътува към Дома на покойниците. Снощи са прехвърлили трупове от моргата, но обработката им не е започнала. Ти успя ли да поспиш?

— Около час. Мисля, че няма начин да не я е пипнал с голи ръце!

— Дано да си прав. Но тукашната-лаборатория е готова да се закълне, че нито за миг не е свалял хирургическите си ръкавици. Върху парчетата огледало има няколко съвсем гладки отпечатъка. От показалец върху задната част, а отпред — леко размазани следи от палци. След употребата ги е излъскал, а сигурно е разгледал и гадната си мутра — отбеляза Греъм.

— Парчето огледало в устата и е цялото в кръв. Същото се отнася и за очите. Не е свалял ръкавиците.

— Госпожа Лийдс е била хубава жена — рече Греъм. — Видял си семейните снимки, нали? В миг на интимност всеки мъж би поискал да докосне кожата и...

— Интимност? — в гласа на Крофорд се прокрадна отвращение, което не можа да сподави. Може би затова реши да се направи, че търси монети из джобовете си.

— Точно така, интимност. Били са насаме, всички останали вече са били мъртви... Би могъл да прави с очите им каквото си поиска — да ги затваря, да ги отваря...

— Каквото си поиска — повтори като ехо Крофорд. — Кожата и е изследвана за отпечатъци. Но без резултат. Само на шията има следи от стискане, и толкоз.

— В заключението не пише, че ноктите и са изследвани за отпечатъци.

— Допускам, че са ги размазали, докато се вземали материал за изследване изпод ноктите и. Но ги впила само в собствените си длани. Изобщо не е издраскала убиеца си...

— Имала е хубави крака — подметна Греъм.

— Аха, прав си... — кимна Крофорд. — Хайде да се качваме, че войската отдавна е вдигната под тревога.

Джими Прайс мъкнеше обемист багаж — два тежки сака с апаратура, плюс голям куфар за камерата и триножника. Вмъкна всичко това с доста шум в погребалното бюро „Ломбард“ в Атланта. Кльощав и сприхав старец, Прайс бе в особено лошо настроение след продължителното пътуване с такси през тежкия сутрешен трафик.

Посрещна го младеж с официален костюм и безупречна прическа, който побърза да го вкара в празна канцелария, чиито стени и мебелировка бяха издържани в мек кайсиев цвят. Единствената вещ върху полирания плот на писалището беше скулптурна фигурка, наречена „Ръце, сключени за молитва“. Когато се появи Ломбард, Прайс се беше заел да изследва отпечатъците на ръцете в молитвена поза. Ломбард провери старателно служебната му карта.

— Разбира се, тукашният ви филиал, или както там го наричат, не пропусна да ме уведоми за посещението ви, мистър Прайс. Но снощи ни се наложи да гоним с полиция един нахалник, който непременно държеше за направи няколко снимки за „Националния сплетник“. Ето защо съм длъжен да проявявам бдителност и се надявам да ме разберете. Телата получихме в един часа след полунощ, а погребението е насрочено за пет следобед. Сам виждате, че нямаме време за губене...

— Няма да ви бавя — рече Прайс. — Трябва ми помощник със средна интелигентност, стига да разполагате с такива хора... Да сте пипали телата, господин Ломбард?

— Не.

— Разберете кой ги е докосвал. Ще ми трябват отпечатъците им.

Сутрешното съвещание в полицията по случая Лийдс се ограничи върху една тема — зъбите.

Шефът на детективите Бъди Спрингфийлд, едър мъжага с навити ръкави, се бе облегал до вратата в компанията на доктор Доминик Принчи, а двацет и тримата му подчинени бавно заемаха местата си в залата.

— Искам най-широките ви усмивки, момчета — рече Спрингфийлд. — Покажете зъбки на доктор Принчи. Точно така, трябва да ги видим добре. Спаркс, за бога, това в устата ти език ли е, или си глътнал котка? Хайде, по живо!

На дъската за обяви до вратата беше окачена голяма снимка на комплект горни и долни зъби, заснети фронтално. Двамата с Крофорд се настаниха в дъното, а детективите насядаха по банките.

Комисарят за обществена сигурност на Атланта Гилбърт Луис и отговорникът му за контакти с обществеността седнаха по-встрани, върху сгъваеми столове. След час Луис трябваше да даде пресконференция. Съвещанието откри старши детективът Спрингфийлд.

— Добре, момчета, да оставим шегите. Който е чел тазсутрешния бюлетин, знае, че напредък в разследването няма. Разпитите от врата на врата ще продължат, радиусът им ще се разшири с още четири преки. От центъра по информатика ни отпуснаха двама души, с тяхна помощ ще засечем резервациите за полети и наемането на коли както в Бърмингам, така и в Атланта. Днес ще работим главно за събиране на информация от летища и хотели. Да, отново! Трябва да бъдат разпитани всички камериерки и портиери, всички администратори. Убиецът несъмнено е трябвало да се почисти и приведе в ред, следи от това не може да няма. Ако откриете някой, който е почиствал подобна стая, незабавно изхвърлете сегашните и обитатели, слагайте пломбите и тичайте в най-близкото ателие за химическо чистене! Този път ще има какво да показвате на хората... Моля, доктор Принчи.

Доктор Доминик Принчи, главен съдебен лекар на щата, пристъпи напред и застана под снимката на зъбите. В ръката си държеше истинска зъбна протеза.

— Господа, ето така изглеждат зъбите на обекта — вдигна ръката си той. — Този модел е изготвен от Смитсоновия институт във Вашингтон в точно съответствие със следите от ухапвания по тялото на госпожа Лийдс и от особено ясения отпечатък върху парче кашкавал

в хладилника на жертвите. Ясно се виждат пломбите на страничните резци. — Принчи посочи зъбите върху модела, после повтори същото и на уголемената снимка. — Всички зъби са под характерен общ наклон, а от този резец в средата липсва малко парченце. Съседният е прояден, ето тук... Типична „шивашка дупка“, получава се, когато човек дълго време къса конци със зъбите си.

— Зъбат мръсник! — промърмори някой.

— Откъде знаете, че именно престъпникът е отхапал от сиренето, докторе? — попита висок детектив от първия ред.

— Слюнката върху сиренето и раните от ухапванията е от една и съща кръвна група — отвърна той. — Жертвите имат други групи, ухапките им също са различни.

— Добре, докторе — намеси се Спрингфийлд. — Ще размножим снимките и нашите хора ще ги показват при разпитите.

— А защо не ги предадем на печата? — попита Симкинс, човекът за контакти с обществеността. — Там ще ги отпечатат заедно с въпроса: „Виждали ли сте някъде подобни зъби?“

— Не виждам пречки — кимна Спрингфийлд. — Господин комисар?

Луис също кимна, но се оказа, че Симкинс още не е свършил.

— Доктор Принчи — продължи той, — журналистите ще ме попитат защо за изготвянето на този модел са били необходими цели четири дни... А сигурно и защо работата е трябвало да се върши чак във Вашингтон.

Специалният агент Крофорд задълбочено изследваше върха на писалката си. Принчи почервения, но гласът му остана спокоен.

— Следите от ухапвания променят формата си, когато тялото се премести, господин Симсън... — започна той.

— Симкинс.

— Добре, Симкинс. Не бихме могли да изготвим този модел само по следите от ухапвания върху телата на жертвите. Ето защо особено важен е кашкавалът. Въпреки че е сравнително твърд, от него отпечатъци се снемат доста трудно. Трябва да се намаже предварително с мазнина, за да се премахне влагата от мястото за снемане на отпечатъци. Този процес е изключително деликатен и може да се извърши само веднъж. Смитсоновият институт вече е изпълнявал подобни поръчки от федералната лаборатория по криминалистика,

притежава необходимата апаратура за реконструкция на лицево-челюстен портрет, разполага и с анатомичен артикулатор. Имат и постоянен консултант-одентолог. Всичко това ние го нямаме. Други въпроси?

— Ще бъде ли честно да кажем, че забавянето е по вина на централната лаборатория на ФБР? — продължи да настоява Симкинс.

Принчи се извърна към него.

— А ще бъде ли честно да признаем, че специалният агент Крофорд, официално натоварен с разследването, е открил сиренето в хладилника едва онзи ден, доста след като вашите екипи бяха приключили с претърсването? Той го изпрати в лабораторията по мое лично настояване. Надявам се да получа честен отговор и на още един въпрос — дали някой от вас не си е ръфнал от проклетото сирене?

Намеси се комисарят Луис и плътният му глас загърмя в залата:

— Никой не поставя под съмнение вашите заключения, доктор Принчи. А на вас, Симкинс, ще кажа, че не сега е времето за разни пикливи съперничества с ФБР! Дайте да вървим нататък!

— Всички преследваме една цел — обади се Спрингфийлд. — Ще добавиш ли нещо, Джак?

Крофорд се изправи. Извърнатите към него лица едва ли можеха да се нарекат приятелски. Нещо трябва да се направи, помисли си той.

— Искам само да разсея облаците, инспекторе. Доста години водихме битка да докажем кой е по-добър. Между щатските полиции и федералните власти зееше дълбока пукнатина и именно през нея се промъкваха престъпниците. Днес тази политика е напълно чужда на ФБР, също и лично на мен. Пет пари не давам кой ще обере лаврите, така мисли и натовареният с разследването господин Греъм. Седнал е отзад — в случай, че някой от вас се пита кой е този човек. Лично аз ще бъда напълно доволен, ако се окаже, че търсеният от нас престъпник е бил прегазен... да речем, от някоя боклукчийска кола. Стига да съм сигурен, че не е на свобода. Предполагам, че повечето от вас са на същото мнение.

Крофорд вдигна очи към детективите с надеждата, че е успял да поуспокои страстите. Особено много се надяваше никой от тях да не укрива улики, за които само той си знае. В следващия миг усети върху себе си погледа на Луис.

— Мистър Греъм е работил и върху други подобни случаи, нали?
— попита той.

— Да, сър.

— Искате ли да добавите нещо, господин Греъм?

Крофорд вдигна-вежди по посока на Греъм, а Спрингфийлд подхвърли:

— Застанете отпред, моля.

Греъм би предпочел да разговаря със Спрингфийлд насаме и никак не му се щеше да излиза отпред. Но въпреки това се изправи.

Съсухрен и изгорял от слънцето, той съвсем не приличаше на федерален следовател. Спрингфийлд си помисли, че далеч повече прилича на бояджия, облякъл официален костюм, защото са го повикали в съда.

Детективите се размърдаха, стреснати от ледено сините му очи, рязко контрастиращи със загорялото лице.

— Ще кажа две неща — започна той. — Изключваме вероятността престъпникът да е бил пациент на психиатрична болница или да има досие за сексуални престъпления. Далеч по-вероятно е изобщо да не е регистриран при нас. Ако е регистриран, то ще е за някоя дребна кражба, а не сексуално престъпление. Може би някъде из делата за дребни престъпления е отбелязано, че обича да хапе при кръчмарски сбивания и други подобни. В тази насока голяма помощ могат да ни окажат пунктовете за спешна медицинска помощ и детските педагогически стаи, защото не изключвам да е хапал деца, а в такъв случай това може да фигурира в досието му. Струва си проверката на всяко по-сериозно ухапване, за което си спомнят, независимо кой е бил ухапан и по какъв начин е станало това. Друго нямам.

Високият детектив от първия ред вдигна ръка и попита:

— Досега е хапал само жени, нали?

— Други случаи не са известни. В замяна на това хапе здравата — шест дълбоки рани върху тялото на госпожа Лийдс, осем върху госпожа Джейкъби. Това е далеч над средното равнище.

— А то какво е?

— Не повече от три при сексуалните убийства. Нашият човек просто си пада по хапането.

— Жени...

— В повечето случаи мястото на ухапването е очертано от отчетлив хематом, предизвикан от смукане. Но сега такъв липсва. Доктор Принчи е отбелязал този факт в протокола от аутопсията, а и аз самият разгледах трупа в моргата. Следи от смукане няма. При нашия човек ухапването е може би израз на раздразнителност, а не на сексуална възбуда.

— Предположенията ви са доста абстрактни — отбеляза детективът.

— Но си струва да бъдат проверени. Всяко ухапване! Хората обикновено крият подобни неща. Родителите на ухапаните деца често хвърлят вината върху домашните животни; ще умрат, но няма да признаят, че сред тях живее склонен към хапане тип. Всички сте се натъквали на подобни случаи. Затова има смисъл да се проверят и ваксинациите против бяс, правени в болниците. Това е всичко — повтори Греъм и седна, като усети мускулна болка в седалищните части. Чувстваше се като пребит.

— Има смисъл и ще го направим — съгласи се старши детективът Спрингфийлд. — Сега... Отделът за взломни кражби, заедно с отдела за измами, ще се заеме с околността. Обръщайте внимание на всичко, свързано с кучета. Информация и снимки има в досието. Да се търси непознат с куче, направил впечатление на местните хора. Отделът за нравствени престъпления и наркотици, заемете се след редовните си обиколки в баровете, където се подвизават садомазохисти. Маркъс и Еитман да си отворят очите на четири по време на погребението. Помолете роднини и приятели на жертвите също да следят за непознати и да помагат в разследването. Фотографът уреден ли е? Списъка на поканените за погребението предайте в изследователския отдел. Там вече разполагат с онзи от Бърмингам. Задачите на останалите са записани в наряда. Да тръгваме!

— Още нещо — обади се Луис и детективите се отпуснаха обратно в столовете. — Някои от присъстващите тук полицаи наричат убиеца „Зъблъото“. Зная, че все някак трябва да го наричате помежду си, и нямам нищо против това. Но да не съм чул за никакви „зъблъовци“ на обществено място. Звучи ми непочтително и фриволно. Забранявам използването на прякора и в служебните документи. Това е всичко.

Крофорд и Греъм последваха Спрингфийлд в кабинета му. Крофорд набра централата да провери за новополучени съобщения, а шефът на детективите предложи кафе.

— Вчера не успях да си поговоря с теб — обърна се той към Греъм. — Тук беше страхотна лудница, а и днес е същото. Получи ли всичко необходимо от колегите?

— Да, бяха много услужливи.

— Знаем, че не разполагаме с нищо — продължи Спрингфийлд. — С изключение на реконструкцията на походката му по оставените в лехите следи. Но той просто е заобиколил храстите, тъй че не можем да определим кой знае какво, освен номера на обувките и приблизителния му ръст. Левият отпечатък е малко по-дълбок и това ни навежда на мисълта, че е носел нещо. Работил е делово. Преди около две години имахме късмета да заловим един крадец по реконструкцията на походката му, но от нея явно личеше, че страда от болестта на Паркинсон. Принчи го установи. Този път едва ли ще имаме подобен късмет...

— Екипът ви е добър — рече Греъм.

— Да, но този вид престъпления са извън обсега на обичайните ни разследвания. И слава богу! Я кажи: винаги ли работите заедно с Джак и доктор Блум, или се събирате само при разследването на подобни случаи?

— Второто — отвърна Греъм.

— Значи сте временен екип. Комисарят каза, че именно ти си спипал онзи доктор Лектър преди три години...

— Всичко стана в тясно сътрудничество с щатската полиция на Мериленд — отвърна Греъм. — Тя извърши ареста.

Макар и безцеремонен, Спрингфийлд съвсем не беше глупав. Разбрал, че Греъм се притеснява от разговора, той се извъртя заедно със стола си и започна да рови в някакви документи.

— Питайте за кучето — подхвърли той. — Ето информацията, която успяхме да съберем — снощи от тукашна ветеринарна лечебница са търсили брата на Лийдс. Предали са му кучето на семейството. Лийдс и големият, му син го завели при ветеринаря следобеда преди убийството. Било с прободна рана в корема, ветеринарят го оперирал и всичко било наред. Отначало помислили, че някой е стрелял по него, но в раната нямало куршум. Хирургът е на мнение, че е било наръгано

с нещо като шило. Разпитваме съседите дали не са видели някой да закача кучето, въртим телефоните на всички ветеринарни лечебници в града и ги питаме дали имат подобни случаи.

— Кучето било ли е с нашийник с името на господаря?

— Не.

— Семейство Джейкъби в Бърмингам имаха ли куче?

— Това трябва да се провери — рече Спрингфийлд и вдигна слушалката. — Чакайте малко. — Набра един вътрешен номер и добави: — Връзката с Бърмингам поддържа лейтенант Флат... Какво стана с кучето на Джейкъби? Аха... Момент... — Ръката му покри мембраната на слушалката. — Няма куче. В кухнята на долния етаж са открили кутия с пясък и котешки изпражнения, но няма и следа от котката. Съседите следят дали ще се появи.

— Помолете в Бърмингам да огледат внимателно задния двор и стопанските постройки, ако има такива — рече Греъм. — Може би котката е била ранена, децата са я открили твърде късно и са я погребали. Знаете как постъпват болните котки... търсят някое скришно място, за да умрат. Кучетата се връщат у дома... Моля да ги попитате и за нашийник.

— Ще им изпратим и метанова проба, ако трябва — намеси се Крофорд. — Ще си спестят излишното копаене.

Спрингфийлд предаде исканията и остави слушалката. Телефонът веднага иззвъня. Търсеха Джак Крофорд от погребалното бюро „Ломбард“. Беше Джими Прайс.

— Джак, открих нещо... Вероятно е палец и част от дланта.

— Джими, ти си светлината в моя живот!

— Знам, знам. Отпечатъкът е сводест и доста неясен. Като се върна у дома, ще видя какво да го правя... Открих го в лявото око на най-голямото дете. Никога не бях правил подобно нещо... Едва ли бих го забелязал, ако не беше точно срещу обилния кръвоизлив от огнестрелната рана.

— Ще го направиш ли годен за идентифициране?

— Не е много сигурно. Може би, ако го имаме в каталога на единичните отпечатъци. Но шансовете ни са колкото за шестица от тотото, Джак. Дланта открих върху госпожа Лийдс, по-точно върху големия пръст на левия и крак. Беше върху нокътя и ще стане за сравнение. Успеем ли да извадим шестте опорни точки, значи сме

късметлии. Свидетели са ми помощникът на шерифа и Ломбард, който се оказа и нотариус. Направих подробни снимки. Това достатъчно ли е?

— А елиминационните отпечатъци от служителите на погребалното бюро?

— Намацах ги с мастило всичките, начело с Ломбард. Независимо дали са я докосвали, или не. В момента си мият ръцете и псуват. Пусни ме да си вървя у дома, Джак. Искам да проявя снимките в моята лаборатория. Един бог знае каква е тукашната вода... какво плува в нея. След час мога да хвана самолета за Вашингтон и да ти пратя оттам готовите отпечатъци. Ще ги получиш рано следобед.

Крофорд помисли за момент.

— Добре, Джими, но трябва да бързаш. Изпрати копия до полицейските управления на Атланта и Бърмингам, също и до бюрата на ФБР.

— Дадено.

Греъм гледаше през прозореца, докато Крофорд им съобщаваше за откритието на Джими.

— Забележително. — рече Спрингфийлд и също млъкна.

Лицето на Греъм беше лишено от израз. Като на затворник с доживотна присъда, помисли си Спрингфийлд и го проследи с поглед, когато Греъм тръгна към вратата.

Пресконференцията на комисаря по обществената сигурност тъкмо завършваше, когато Крофорд и Греъм излязоха от кабинета на Спрингфийлд. Вестникарите бързаха към телефоните, а телевизионните им колеги, изправени пред камерите, задаваха въпросите, които им се струваха най-сполучливи, а след това поднасяха микрофоните си някъде встрани. Отговорите щяха да бъдат монтирани по-късно от вече заснетия филм.

Крофорд и Греъм се спускаха по стълбите към улицата, когато едно дребно човече изтича пред тях, извъртя се и фотоапаратът му щракна. В следващия миг зад него надникна и лицето му.

— Уил Греъм! — викна той. — Аз съм Фреди Лаундс, помниш ли ме? Репортажът за Лектър в „Сплетника“ беше мой, снимката на корицата — също.

— Спомням си — отвърна Греъм, без да забавя крачка.

Лаундс вървеше встрани на една крачка пред него.

— Кога те повикаха, Уил? Откри ли нещо?

— Не искам да разговарям с теб, Лаундс.

— Можем ли да сравняваме този тип с Лектър? И той ли ги...

— Лаундс! Гласът на Греъм съдържаше толкова недвусмислена заплаха, че Крофорд побърза да застане пред него.

— Ти пишеш лъжи и глупости, Лаундс, а твоят „Национален сплетник“ е мръсна клоака! Стой по-далеч от мен!

Крофорд стисна ръката на Греъм, извърна глава и промърмори:

— Изчезвай, Лаундс, и то веднага! — После се обърна към Греъм и добави: — Да отидем някъде да закусим, Уил.

Двамата с бързи крачки поеха към тъгъла.

— Извинявай, Джак, но не мога да понасям това копеле! — процеди Греъм.

— Дойде, докато бях в болницата, и...

— Знам, знам — прекъсна го Крофорд. — Слава богу, че го открих навреме и го изхвърлих!

Спомни си снимката в „Националния сплетник“, появила се непосредствено след приключването на делото Лектър. Този тип беше успял да се промъкне в болницата и да направи снимка на заспалия Греъм, опериран съвсем наскоро. Вестникът я публикува ретуширана, с черна лента през корема. Надписът под нея гласеше: „Ченгето с кураж на психопат“.

Закусвалнята беше чиста и ярко осветена. Ръцете на Греъм трепереха и кафето се разплиска в чинийката му. Цигарата на Крофорд очевидно пречеше на двойката в съседното сепаре. Хранеха се в пълно мълчание, но омразата им просто се усещаше в дима.

На една маса близо до вратата се караха две жени, вероятно майка и дъщеря. Говореха тихо, но лицата им бяха гневни. Греъм усещаше с лицето и шията си безшумния им гняв.

Крофорд се оплака, че на другата сутрин трябва да дава свидетелски показания по някакво дело във Вашингтон. Страхуваше се, че то ще го върже там следващите няколко дни. Запали нова цигара и хвърли поглед към ръцете на Греъм над пламъчето.

— Атланта и Бърмингам могат да сравнят отпечатъка от палец с картотеките на регистрираните сексуални престъпници — рече той. — Същото можем да направим и ние. Прайс вече е успял да открие

единичен отпечатък, ще го вложи във файндъра... Доста понапреднахме, откакто не си при нас.

Файндър се наричаше машината за автоматично разчитане и сравняване на отпечатъци, въведена неотдавна във ФБР. Тя бе в състояние да разпознае новия отпечатък от палец и евентуално да свърже сегашното разследване с друго дело.

— Заловим ли го, този отпечатък и зъбната снимка ще бъдат напълно достатъчни като доказателства — продължи Крофорд. — Трябва да преценим какъв човек е, а това означава да вземем под внимание куп характеристики. Хайде сега, уйдисай ми на акъла. Представи си, че сме арестували съвсем подходящ заподозрян. Влизаш и го виждаш. Какво у него няма да те изненада?

— Не знам, Джак. Все още не мога да си представя лицето му, да го вземат мътните! Можем да изгубим страшно много време в търсене на измислен от самите нас тип. Ти разговаря ли с Блум?

— Снощи. Съмнява се, че нашият човек е склонен към самоубийство, на същото мнение е и Хаймлих. Блум беше тук за час-два веднага след убийството, но двамата с Хаймлих разполагат с цялото досие по случая. Тази седмица е зает — ще изпитва кандидати за докторска степен. Праща ти поздрав. Нали му имаш телефона в Чикаго?

— Да.

Греъм харесваше доктор Алан Блум, нисък закръглен мъж с тъжни очи, може би най-добрият съдебен психиатър в страната. Освен това високо ценеше факта, че доктор Блум нито веднъж не прояви към него професионален интерес. Нещо рядко за психиатър.

— Блум каза, че не би се изненадал, ако скоро отново чуем за „Зъблото“ — рече Крофорд. — Може да ни изпрати и послание. — На стената на поредната спалня. — Блум допуска, че е обезобразен или поне се мисли за такъв. Предупреди ме обаче да не придавам особена тежест на подобно предположение. „Не искам да преследваме чучело, Джак, това ще разсее усилията ни...“ Научили са го да се изразява така още в гимназията.

— Той е прав — рече Греъм.

— Ти положително имаш за какво да се заловиш — подхвърли Крофорд. — Иначе едва ли би открил проклетия отпечатък.

— Направо крещеше от стената, Джак — отвърна Греъм. — Но мисля, че ме надценяваш... Не очаквай от мен прекалено много... Става ли?

— О, ще го спипаме! Знаеш, че ще го спипаме, нали?

— Да. По един или друг начин.

— Кой е единият начин?

— Ще открием улики, които сме пропуснали.

— А другият?

— Ще продължава да го върши, докато някоя нощ ще вдигне повечко шум и съответният съпруг ще има достатъчно време да грабне оръжието...

— И никакви други възможности, така ли?

— А ти да не си въобразяваш, че ще го посоча с пръст в тълпата? Не съм екстрасенс. А Зъбълото ще продължи, докато не поумнеем или не извадим късмет... Няма да спре дотук.

— Защо?

— Защото вече му е харесало.

— Ето, знаеш нещо за него — заключи Крофорд.

Греъм замълча и проговори едва когато излязоха на тротоара.

— Чакай следващото пълнолуние — рече той. — И после ела да ми кажеш колко зная...

Върна се в хотела и спа два часа и половина. Събуди се по обяд, взе душ и си поръча кана кафе и сандвичи. Време беше да се заеме сериозно с материалите по убийството на Джейкъби в Бърмингам. Изми очилата си с хотелския сапун и се настани до прозореца с папката в ръка. Първите няколко минути се стряскаше от всеки шум или стъпки по коридора, от захлопването на асансьорните врати. После потъна в четене и забрави всичко.

Келнерът почука и зачака пред вратата с поднос в ръце. Почука още веднъж и след като не получи отговор, остави закуската на пода пред вратата и сам си разписа сметката.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хойт Луис, инкасатор в електроснабдяването на щата Джорджия, паркира камионетката си под голямото дърво и извади кутията с обяда си. Не изпита никакво любопитство при отварянето и по простата причина, че си я беше приготвил сам. Вече ги нямаше бележниците на Туинки, нямаше ги и изненадите и.

Беше преполовил сандвича си, когато висок мъжки глас, прозвучал на сантиметри зад ухото му, го накара да подскочи.

— Този месец сигурно съм изгорил електричество за хилядарка, а?

Луис рязко се обърна и видя до прозореца на камионетката зачервеното лице на господин Парсънс. Беше по бермуди, а ръцете му стискаха дръжката на градинска метла.

— Не чух какво казахте...

— Очаквам този месец да съм изразходвал електричество за хиляда долара. Сега чухте ли ме?

— Не знам колко сте изразходвали, защото още не съм ви проверил електромера, господин Парсънс. Когато го сторя, показанията му ще бъдат записани на ей този кочан.

Парсънс отдавна се оплакваше от сметките си за ток и беше подал жалба до компанията.

— Засичам точно колко ток използвам — продължи той. — И възнамерявам да предоставя данните на Комисията за обществени услуги!

— Искате ли заедно да проверим електромера? Отиваме веднага и...

— И сам мога да го направя. Надявам се, че и вие знаете да четете данните, ако не ви мързи!

— Ще млъкнете ли за малко, Парсънс? — Луис отвори вратата на камионетката и слезе. — Поне за една минутка, да ви вземат дяволите! Миналата година сложихте магнит на електромера си. Жена ви каза, че сте в болница и затова го магнах, без да вдигам шум. Но

през зимата го заляхте с меласа и вече бях принуден да докладвам. След което забелязах, че сте платили глобата без никакви възражения. Сметките скочиха веднага, след като сам сменихте цялата система за електрозахранване в къщата. Повтарям ви до посиняване, че нещо в тази къща смуче ток като змей, ама кой да ме чуе! Наехте ли техник да открие какво е то? Не, вие просто се обадохте в компанията и ги засипахте с оплаквания срещу мен!

Лицето на Луис беше пребледняло от гняв.

— Ще я разнищя аз тая история! — закъни се Парсънс и отстъпи към двора си. — Знайте, че вече ви проверяват, господин Луис! С очите си видях един тип, който обикаляше по вашия маршрут. Скоро ще се наложи да ходите на работа като всички останали!

Последната реплика беше изстреляна вече иззад оградата. Луис скочи в камионетката и подкара по уличката. Реши да довърши обяда си другаде. Жалко за голямото сенчесто дърво, под което бе обядвал години наред. То се намираще точно зад къщата на Чарлс Лийдс.

В пет и половина следобед Хойт Луис се качи в собствената си кола и потегли към кръчмата „Деветия облак“, в която редовно отпускаше душата си в компанията на няколко колеги. Когато се обади на жена си, напуснала го съвсем наскоро, не успя да измисли нищо свястно и смутено промърмори:

— Искан ми се пак да ми приготвяш сандвичите за обяд...

— Трябваше да помислиш по-рано за това, умнико! — сръза го тя и затвори.

Изира една скучна партия дама с няколко колеги, между които един диспечер от електроснабдяването, после вдигна глава и се огледа. Проклетите чиновници от офиса на близката авиокомпания се бяха научили да ходят в „Деветия облак“ с противните си тънки мустачки и розови бузки. Скоро май ще окачат на стената и дъска за мятане на стрелички. Човек вече не може да разчита на нищо сигурно, дявол да го вземе...

— Хей, Хойт, ела да изпием по една бира!

Беше Били Мийкс, прекият му началник в службата.

— Готово, Били, тъкмо исках да си поговорим.

— За какво?

— Помниш ли онзи дърт негодник Парсънс, дето постоянно звъни в компанията?

— Миналата седмица пак ми се обади — кимна Мийкс. — И какво?

— Твърди, че някой обикаля из моя район, както ако има съмнения, че не си върша работата. Нали не мислиш, че си седя у дома и си измислям показанията на електромерите?

— Не.

— Предпочитам да ми се каже в очите, ако съм попаднал в черния списък.

— Смяташ ли, че нямаше да ти го заявя в лицето?

— Не.

— Тогава? Щях да знам, ако някой проверява района ти. Началниците винаги са в течение на подобни операции. Никой не те проверява, Хойт. Не обръщай внимание на Парсънс, той е дърта драка и нищо повече. Миналата седмица ми позвъни и рече: „Поздравявам ви за мерките, които сте взели срещу Хойт Луис“. Не му обърнах внимание.

— За тоя негов електромер ще го накисна пред ченгетата — закани се Луис. — Днес се нахвърли отгоре ми тъкмо когато започнах да обядвам под голямото дърво. Има нужда от хубав ритник в задника.

— И аз обядвах там, като бях инкасатор — рече Мийкс. — Веднъж видях мисис Лийдс... е, може би не трябва да я споменавам в такъв момент, но... един-два пъти я видях да се пече в задния двор по бански... Страхотно дупе! Жалко за хората... жалко за хубавата жена...

— Хванаха ли убиеца?

— Не.

— Защо е видял сметката на семейство Лийдс, като Парсънови са само няколко крачки по-нататък? — изрази съжаление Луис.

— Аз на моята и забраних да се мотае из двора по бански. „Глупчо, вика, кой ще ме види?“ Рекох и, че не се знае кога някой побъркан ще прескочи оградата, размахал оная си работа... Тебе ченгетата разпитваха ли те? Не те ли питаха дали си видял някого?

— Питаха ме. Разпитаха всички, които работят в квартала. Пощаджии, всички... Но през оная седмица бях отгатък, в Лаурълуд. Едва днес приключих...

— Луис надигна бирата си и подхвърли:

— Значи Парсънс ти се обади миналата седмица?

— Аха.

— Видял, че някой записва показанията на електромера му, така ли? Не би се обадил предварително, ако едва днес му е хрумнало да се заяжда с мен... Ти казваш, че не си пращал човек, аз също не съм ходил...

— Може би от телефонната компания са проверявали нещо...

— Възможно е. — Но там нямаме общи стълбове с тях.

— Мисля да се обадя на ченгетата.

— Няма да навреди — сви рамене Мийкс. — Дори ще е полезно за онзи Парсънс. Ще си глътне езика, като види, колата на ченгетата пред къщата си!

ПЕТА ГЛАВА

Привечер Греъм се върна в къщата на Лийдс. Влезе през главния вход, като се опитваше да не гледа следите, оставени от убиеца. До този момент беше проучил документите, местопрестъплението и труповете. Бе научил достатъчно за това как семейството е било застигнато от смъртта. Сега искаше да разбере как е живяло.

Значи оглед. В гаража имаше хубава лодка за водни ски, използвана, но в отлично състояние. Имаше едно комби, стикове за голф и туристически велосипед. Инструментите бяха почти нови. Играчки за възрастни мъже.

Греъм извади един стик от торбата за голф, замахна рязко като за удар. Лъхна го миризма на кожа и той се облегна на стената. Личните вещи на Чарлс Лийдс.

Тръгна из къщата и ги откриваше една по една. По стените висяха литографии с ловни сюжети, върху рафтовете бяха наредени издания от поредицата „Велики книги“. До тях — годишните справочници на университета „Сюани“ в Тенеси, книги от Алън Смит, Перелман и Макс Шулман. По-нататък — Вонегът и Ивлин Уо. Върху масата лежеше разтворена „Четвърт такт“ на Форестър.

В шкафа имаше чудесна пушка за спортна стрелба, фотоапарат „Никон“, кинокамера „Ролекс Супер-8“ и прожекционен апарат.

Греъм, който притежаваше само най-необходимите риболовни такъми, Фолксваген на старо и две каси „Монтраше“, изпита лека неприязън към всички тези мъжки играчки. А после се учуди на този факт.

Какъв е бил Лийдс? Преуспяващ адвокат, специалист по данъчни дела, футболист от отбора на „Сюани“, висок и строен мъж, който обичал да се смее. Мъж, намерил сили да стане и да се бие с прерязано гърло.

Греъм го следваше из къщата, воден от някакво странно чувство за дълг. Струваше му се, че първо трябва да научи всичко за него, а едва след това да иска разрешение да надникне и в живота на

съпругата му. Знаеше, че именно тя е привлякла чудовището. Така, както безгрижно пеещото щурче привлича смъртта, носена на крилете на червеноока муха. Значи госпожа Лийдс.

На втория етаж притежаваше своя малка стаичка-дрешник. Греъм успя да стигне дотам, без да гледа към спалнята. Стаичката беше боядисана в жълто и изглеждаше съвсем недокосната, ако не се брои счупеното огледало над тоалетката. Пред гардероба имаше чифт удобни мокасини, оставени така, сякаш жената току-що ги е събула. Пенъоарът и беше небрежно метнат на закачалката, а вътрешността на дрешника издаваше лекия безпорядък, който оставя след себе си жена с не един гардероб за подреждане. В кутията от лилаво кадифе на тоалетката беше дневникът на госпожа Лийдс. Ключът беше закрепен с тиксо за капака, редом с номерче от полицейския склад за вещественни доказателства. Греъм го разтвори напосоки и седна на белия въртящ се стол.

Двадесет и трети декември, вторник, къщата на мама. Децата още спят. Отначало не одобрих намерението на мама да остъкли верандата, но сега ми е много приятно да седя тук и да наблюдавам снега навън. Колко ли още Коледи ще се пълни тази къща с внуци? Надявам се, много.

Вчерашното пътуване от Атланта не беше леко, след Роли заваля сняг и бяхме принудени да пълзим. А и аз бях уморена от приготвянията. Малко след Чапъл Хил Чарли спря колата, слезе и отиде да откърши няколко висулки, за да ми направи мартини с лед. Върна се при колата, като смешно газеше снега с дългите си крака. По косата и клепачите му бяха кацнали снежинки и аз изведнъж си спомних колко много го обичам. Имах чувството, че нещо вътре в мен се чупи, пробожда ме лекичко и оставя след себе си топлинка.

Надявам се грейката да му стане. А ако ми е купил онзи ужасно вулгарен пръстен, направо ще умра! Ще ритна Маделин в задника, задето му показва своя и така се фукаше с него! Четири нелепо огромни брилянта с цвят на мръсен лед... А ледените висулки са тъй чисти и прозрачни! През прозореца на колата проникваха лъчите на зимното слънце и огряваха чашата в ръката ми. На мястото на счупването висулката блестеше с всички цветове на дъгата, ръката ми стана на червеникави и зелени ивици... Бяха толкова — ярки и живи, че просто ги усещах с кожата си.

Когато ме попита какъв подарък искам за Коледа, аз свих ръце на фуния и прошепнах в ухото му: „Искам голямата ти пишка, глупчо! Искам я цялата!“ Леката плешивина на главата му порозовя от смущение. Винаги се притеснява да не чуят децата. Мъжете не вярват на шепота...

Върху тази страница имаше пепел от пурата на някой детектив. Греъм продължи да чете, докато навън постепенно се смрачи. Научи за оперираните сливици на дъщерята, за страха на госпожа Лийдс, открила малка бучка на гърдата си („Всемогъщи Боже, децата са още толкова мънички!“). Три страници по-нататък стана ясно, че бучката била само малка киста, безпроблемно отстранена.

Днес следобед доктор Янович ме пусна да си вървя. Излязохме от болницата и поехме към езерото. Отдавна не бяхме ходили там — все не ни стигаше времето. Чарлз беше взел две бутилки шампанско в количка с лед. Изпихме ги и се заехме да храним патиците, докато слънцето бавно залязваше. В един момент той ми обърна гръб и се изправи на брега. Бях сигурна, че в очите му има сълзи.

Сюзан призна, че е очаквала ново братче при моето завръщане от болницата. Най-сетне у дома!

Телефонът в спалнята иззвъня. Греъм вдигна слушалката. Нещо прещрака и в ушите му екна гласът на телефонния секретар:

— Здравейте, аз съм Вальри Лийдс. Съжалявам, че в момента не мога да отговоря, но ако след звуковия сигнал съобщите името и телефонния си номер, ще ви се обадя при първа възможност. Благодаря.

Греъм имаше чувството, че след сигнала ще чуе гласа на Крофорд, но вместо него прозвуча сигналът за свободно. Отсреща бяха затворили.

След като чу гласа и, изведнъж му се прииска и да я види. Стана и слезе обратно в кабинета.

В джоба му тежеше касета, заснета с камерата „Супер-8“, собственост на Чарлз Лийдс. Три седмици преди смъртта си я оставил за проявяване в една от местните лаборатории и повече не я потърсил. Полицията открила разписката в портфейла му и изпратила човек да я прибере. Изгледали я отначало докрай, но не открили нищо интересно. Такова било положението и с няколкото семейни снимки, дадени за проявяване заедно с касетата.

Греъм искаше да ги види живи. В полицията му предложиха служебния прожекционен апарат, но той пожела да гледа филма в къщата. Със зле прикрито неудоволствие му позволиха да я изпише от склада за веществени доказателства.

В стенния шкаф на кабинета откри прожекционния апарат и сгъваем екран. Монтира ги и седна в голямото кожено кресло на Чарлс Лийдс. Върху облегалката имаше нещо лепкаво. Следи от детски пръстчета, омацани със сладко. Ръката му замириса на бонбони.

Филмчето беше приятно и леко, без звук, направено с голямо въображение. Започваше с кадър на заспалото на килима куче, сив шотландски териер. В един миг главата му се надигна, явно обезпокоена от жуженето на камерата, после отново се отпусна в дрямка. Камерата е насочена към спящото куче. Ушите му се изправят, то скача на крака и започва да лае. Камерата го проследява по посока на кухнята. Кучето спира пред вратата, размахва опашка и потръпва в очакване.

Греъм прехапа устни и също зачака. Вратата се отвори и на прага застана госпожа Лийдс, натоварена с покупки. Премигна, усмихна се изненадано и приглади коси със свободната си ръка. Устните и се раздвижиха, дръпна се встрани и в обсега на камерата се появиха децата с книжни торби в ръце. Момиченцето беше шестгодишно, момчетата — съответно на осем и десет. По-малкото момче, явно ветеран актьор на домашните филми, посочи ушите си и започна да ги мърда. Камерата го следеше отвисоко. В доклада на съдебния лекар беше отбелязано, че Лийдс е бил висок метър и деветдесет.

Греъм стигна до заключението, че тази част от филмчето е била заснета в началото на пролетта. Децата носеха якета, а госпожа Лийдс бе доста бледа. В моргата я докараха с хубав тен и отчетливи следи от бански костюм.

Следваше серия кратки сценки — момчетата играят пинг-понг в приземието, дъщерята Сюзан опакова някакъв подарък в стаята си, съсредоточено изплезила език. Върху част от челото и се е спуснала немирна къдрица. Отмята я със свободната си ръка — точно както майка и го направи в кухнята. После Сюзан е във ваната, пълна с пухкава пяна, клекнала като малко жабче. На главата и има огромна шапка за баня. Камерата я следи от по-малка височина и доста се поклаща. Очевидно е в ръцете някой от братята и. Сцената завършва с

беззвучния писък на момиченцето, извило глава към обектива. Прекомерно голямата шапка се е свлякла върху лицето му, а ръцете инстинктивно прикриват детските гърди.

Сякаш, за да не остане по-назад, Лийдс също е решил да изненада жена си в банята. Завесата пред душа мърда като преди училищно представление, после иззад нея изскача ръката на госпожа Лийдс с гъба между пръстите. Обективът потъва в сапунена пяна и край на сцената.

В края на лентата е заснета част от проповедта на Норман Винсът Пийл, а последните кадри показват Чарлс Лийдс, заспал с отворена уста на стола, в който сега седеше Греъм.

Очите му не се отделяха от бялото петно на екрана. Изпитваше искрена симпатия към семейство Лийдс и вече съжаляваше, че е ходил в моргата. Вероятно са харесали и на психопата, който ги беше посетил. Но той явно ги е предпочитал във вида, в който сега се намираха...

В главата на Греъм се въртяха объркани мисли, чувстваше се глупав. Плува в басейна на хотела, докато му гъбяха краката, а когато се измъкна от водата, в съзнанието му имаше само две неща — чаша ледено мартини и вкусът от устните на Моли.

Мартинито си забърка сам в пластмасова чаша, а после набра номера.

— Здравей, хубавице!

— Уил! Къде си?

— В един скапан хотел в Атланта.

— Работата върви ли?

— Не особено. Чувствам се самотен.

— И аз. — И съм споходен от похотливи щения.

— Аз също.

— Кажи ми нещо.

— Ами... Днес здравата се счепках с госпожа Хопър. Искаше да върне една рокля с огромно петно от уиски отзад. Явно беше ходила с нея на приема в Джейси.

— Ти какво и каза?

— Казах и че не продавам рокли в подобен вид.

— А тя? — Заяви, че досега не е имала проблеми със смяната на дрехи и точно затова пазарувала от нашия магазин.

— Ти?

— Отвърнах и че съм страшно разстроена, защото Уил води с мен идиотски разговори по телефона.

— Ясно.

— Уили е добре. Заравя яйца от костенурки, изровени от кучетата. Кажи ми какво правиш там.

— Чета доклади. Ям пици и хамбургери. — И мислиш, нали?

— Да.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всичко ми се изплъзва, Моли. Липсва достатъчно информация... Всъщност информация колкото щеш, но на мен не ми стига.

— Докога ще останеш в Атланта? Не те притискам да се прибиращ, просто питам.

— Не знам. Поне още няколко дни. Липсваш ми.

— За ебане ли искаш да си говорим?

— Едва ли ще издържа. По-добре да не го правим.

— Какво да не правим?

— Да не говорим за ебане.

— Добре. Но няма да ти пречи, ако си мисля за това, нали?

— Никак.

— Имаме си ново куче.

— Не думай!

— Кръстоска между хрътка и пекинез. — Красота. — Има огромни ташаци.

— Остави ташаците му.

— Висят почти до земята. Трябва да ги прибира, като тича.

— Не е възможно.

— Възможно е. Откъде знаеш, че не е?

— Знам.

— Ти можеш ли да прибиращ твоите?

— Идваме си на темата.

— Е, и?

— Ако искаш да знаеш, един път си ги прибрах.

— Кога беше това?

— На млади години. Трябваше много бързо да прескоча някаква ограда от бодлива тел.

— Защо?

— Носех една диня, която не бях нито садил, нито отгледал.

— Значи си бягал? От кого?

— От един познат свинар. Кучетата му се разляяха и той изскочи от колибата си по долни гащи, размахал ловна пушка. За щастие се спъна в ластарите на боба и това ми даде малък аванс.

— Стреля ли по теб?

— Бях убеден в това. Но изстрелите вероятно са идвали от задника ми. И до днес не мога да кажа какво точно се случи.

— Справи ли се с оградата?

— И още как.

— Престъпен ум от ранна възраст.

— Нищо подобно.

— Смятам да боядисам кухнята. Какъв цвят предпочиташ? Уил!

Чуваш ли?

— Да, да. Жълто. Дай да я боядисаме в жълто.

— Жълтото не ми отива. На закуска ще изглеждам зеленикава.

— Тогава синьо. — Синьото е студено.

— Значи цвят бебешко лайно. Слушай, скоро ще си дойда и ще идем заедно да изберем боята. Ще вземем точно това, което ни харесва. Може би ще сменим и дръжките на вратите.

— Добре. Просто не знам защо дрънкам всички тези глупости. Хей, обичам те, липсваш ми, но съм доволна, че постъпи правилно. Знаем, че и на теб много ти струва. Аз съм тук и ще бъда тук, когато и да се върнеш. Ще те чакам.

— Милата ми Моли! Сега иди да си легнеш.

— Добре.

— Лека нощ.

Греъм се изтегна с ръце под главата и си представи как двамата с Моли спокойно вечерят у дома. Скални раци и бяло вино, примесени с вкуса на соления вятър.

За съжаление беше от онези хора, които постоянно подлагат на анализ разговорите си. И сега започна да го прави въпреки волята си. Беше се сопнал на забележката и за престъпния ум. Глупак. Не можеше да си обясни защо Моли проявява интерес към неговата особа.

Позвъни в участъка и остана съобщение на Спрингфийлд, че сутринта ще започне да обхожда лично района на убийството. Друг

изход нямаше. Заспа с помощта на известно количество джин.

ШЕСТА ГЛАВА

На бюрото на Бъди Спрингфийлд лежеше справка за всички телефонни обаждания в негово отсъствие, свързани с убийството на семейство Лийдс. Във вторник в седем сутринта се бяха събрали точно шейсет и три. Най-горното беше подчертано с червено.

В него пишеше, че бирмингамската полиция е открила котка, погребана зад гаража на Джейкъби в кутия за обувки. Между лапите и имало цвете, а тялото и било увито в кърпа за бърсане на чинии. Името и било изписано с детски почерк върху капака на кутията. Нашийник нямала. Капакът бил прикрепен за кутията с несръчно завързан конец. Според медицинската експертиза котката била удушена. Не открили никакви рани по тялото и, макар да я избърснали най-внимателно.

Спрингфийлд почука по зъбите си с рамката на очилата. Забелязали рохкава почва зад гаража и изровили котката с обикновена градинска лопата. Дори им потрябвала метанова проба. Греъм излезе прав.

Старши детективът наплюнчи палец и започна да прехвърля останалите съобщения. Повечето се отнасяха за подозрителни автомобили, забелязани в околността през изтеклата седмица, предимно бегли описания на марките и цветовете им. Четири анонимни обаждания до различни граждани на Атланта съдържаха едно и също послание: „Ще ви подреда, както подредих онези Лийдс“.

Оплакването на Хойт Луис беше някъде по средата на купчината. Спрингфийлд вдигна телефона и набра номера на началника на денонощните патрули.

— Какво ще кажеш за оплакването на инкасатора срещу този Парсънс? Живее на номер четирийсет и осем.

— От снощи наблюдаваме района, шефе. Тази сутрин очаквам резултат.

— Веднага изпрати хора да поразпитат из околността — нареди Спрингфийлд. — Трябват ми сведения от канализацията, градското архитектурно бюро, всички разрешения за строеж на уличката. Ще ме

намериш на телефона в колата. — Затвори и набра номера на Уил Греъм. — Уил? След десет минути ме чакай пред хотела, отиваме да се поразходим.

Паркира в началото на уличката точно в осем без четвърт. Дватамата с Греъм слязоха от колата и закрачиха по утъпкания от автомобилни гуми чакъл. Слънцето вече припичаше.

— Трябва да си купиш шапка — рече Спрингфийлд, нахлупил под закачлив ъгъл собствената си стара панама.

Мрежестата ограда зад къщата на Лийдс беше закрыта от пълзящи растения. Спряха пред електромера, монтиран на електрическият стълб.

— Оттук е имал е възможност да наблюдава цялата задна част на къщата — каза Спрингфийлд.

Само за пет дни тревната площ на Лийдс бе придобила занемарен вид. Сред избуялата трева стърчаха стеблата на див лук. Дворът беше посипан с листа и клонки и на Греъм изведнъж му се прииска да ги събере. Къщата изглеждаше дълбоко заспала, косо падащите лъчи на утринното слънце проблясваха между дърветата с издължени и неестествено контрастни сенки. Застанал до Спрингфийлд на пътеката, Греъм съвсем ясно се видя как наднича през задния прозорец, а после отваря вратата. Странно, но под ярката дневна светлина му беше значително по-трудно да пресъздаде в съзнанието си първите ходове на убиеца. Очите му се спряха върху детската люлка, която леко се поклащаше от ветреца.

— Май тоя ще е Парсънс — обади се Спрингфийлд.

Парсънс беше станал рано и вече ровеше в една от лехите на двора си, разположен през две къщи. Греъм и Спрингфийлд се насочиха към задната му врата и спряха до кофите за боклук. Капаците им бяха вързани за оградата с верига.

Спрингфийлд извади рулетка и измери височината, на която беше монтиран електромерът.

Разполагаше със сведения за всички съседи на Лийдс. За Парсънс знаеше, че е преждевременно пенсиониран пощенски служител, изпратен на почивка по настояване на прекия му началник. Мотивацията била лаконична и ясна — „нарастваща разсеяност“. Сведенията на Спрингфийлд включваха и някои клюки. Според

съседите съпругата на Парсънс почти непрекъснато гостувала на сестра си в Мейкън, а синът му не се вестявал никакъв.

— Господин Парсънс! — подвикна Спрингфийлд.

Парсънс опря мотиката си на стената на къщата и се приближи до оградата. Беше обут в сандали и бели чорапи. Пръстите на чорапите бяха оплескани с кал и трева. Лицето му беше ярко розово. Атеросклероза, помисли Греъм. Вече си е взел сутрешното хапче.

— Да?

— Искаме да поговорим с вас, господин Парсънс — рече Спрингфийлд. — Надяваме се да ни помогнете.

— От електроснабдяването ли сте?

— Не. Аз съм Бъди Спрингфийлд от полицейското управление на Атланта.

— Значи идвате за убийството. Вече казах на един ваш колега, че по това време ние с жена ми бяхме в Мейкън.

— Знам, господин Парсънс. Искрахме да ви попитаме за електромера. Той...

— Ако онзи инкасатор ви е казал, че съм извършил нещо нередно, той е...

— Не, не, господин Парсънс. Искам да ви питам дали през миналата седмица не сте забелязали някой непознат да се навърта около апарата?

— Не.

— Сигурен ли сте? Казали сте на Хойт Луис, че някой е взел данните от електромера ви преди него.

— Точно така. И крайно време беше. Държа на думите си и Комисията за обществени услуги скоро ще разполага с подробната ми жалба по този въпрос.

— Ясно, сър. Убеден съм, че там ще направят необходимото. А кой взе данните от електромера ви?

— Не беше случаен човек. Мисля, че беше от електроснабдяването.

— Как разбрахте? — Ами, приличаше на инкасатор.

— С какво беше облечен?

— С каквото са облечени всички инкасатори. Някакви кафяви дрехи и шапка.

— Видяхте ли лицето му?

— Не си спомням. Зърнах го от кухненския прозорец. Исках да поговоря с него, но докато си сложа халата и изляза, той вече си беше отишъл.

— С кола ли беше?

— Не си спомням. Но какво става, защо питате?

— Проверяваме всички, които са се навъртали тук миналата седмица. Наистина е важно, господин Парсънс. Затова ви моля да си спомните всичко, дори най-дребната подробност.

— Значи е във връзка с убийството. Все още не сте арестували никого, нали?

— Не сме.

— Снощи наблюдавах, улицата и установих, че по нея цели петнайсет минути не мина никаква патрулна кола! Това, което стана с Лийдс, е наистина ужасно! Жена ми не е на себе си, а аз се питам кой ли ще е този луд, дето ще купи къщата им. Вчера гледах, че около нея се навъртат разни негри. На няколко пъти се оплаквах от децата на Лийдс, знаете... Но сега си мисля, че не бяха лоши деца. Разбира се, той не се вслуша в съветите, които му давах за зелената площ. От Министерството на земеделието изпращат безплатно някои наистина полезни брошури за борбата с някои досадни плевели. Накрая взех, че му ги пуснах в кутията. Миризмата на дивия лук направо ме задушаваше, особено след окосяване.

— Господин Парсънс, кога точно видяхте човека край електромера си? — прекъсна го Спрингфийлд.

— Не съм сигурен, опитвам да си спомня...

— Горедолу по кое време на деня? Сутрин, следобед, вечер?

— Зная на какво се дели денят, не е нужно да изброявате! Май беше следобед... Не помня.

Спрингфийлд потърка врата си.

— Моля да ме извините, господин Парсънс, но по този въпрос трябва да имам пълна яснота. Бихте ли ни завели в кухнята да ни покажете откъде точно сте го видели?

— Покажете ми служебните си документи. И двамата.

В къщата цареше сумрак и тишина. Полирани повърхности, застоял въздух. Подредено като в аптека. Отчаяният порядък на възрастна двойка, която съзнава, че животът започва да им се изплъзва.

Греъм предпочиташе да бе останал навън. Беше убеден, че чекмеджетата на скриновете са пълни със сребърни прибори, излъскани до блясък, но със засъхнали яйца между зъбците на вилиците.

Престани. Сега най-важното е да изцедим докрай стария глупав!

От прозореца над кухненския умивалник се виждаше добре целият заден двор.

— Ето, оттук го видях — махна с ръка Парсънс. — Доволни ли сте? Оттук се вижда всичко. Не съм разговарял с него, не помня как изглеждаше. А сега ще ви помоля да ме извините, ако това е всичко. Имам много работа.

Греъм проговори за пръв път от началото на срещата.

— Казахте, че сте отишли да си облечете халата, а когато сте се върнали, той вече си бил отишъл, нали? — попита той. — Значи не сте бил облечен, господин Парсънс.

— Точно така.

— Следобед? Неразположен ли бяхте?

— В собствения си дом мога да правя, каквото си искам! Мога да се костюмирам като кенгуру, стига да ми доставя удоволствие! Защо не търсите убиеца, а се занимавате с мен? Вероятно защото тук е прохладно, а?

— Доколкото знам, вие сте пенсионер, господин Парсънс. И съвсем не е важно дали всеки ден сте облечен, нали? Аз мисля, че понякога изобщо не си правите труда да си слагате дрехите... Прав ли съм?

По слепоочията на Парсънс се издуха малки венички.

— Това, че съм пенсионер, съвсем не означава, че не се обличам и нищо не правя! — сопна се той. — Просто ми стана топло и влязох да взема един душ. Здравата бях поработил. Торих около дърветата и до следобеда бях отхвърлил повече работа, отколкото вие двамата ще свършите за цял ден!

— Какво правехте?

— Торих.

— В кой ден от седмицата торите?

— В петък. Това беше миналия петък. Сутринта ми докараха тор, много тор, и аз трябваше... Трябваше да го разпръсна до следобеда. В разсадника ще ви кажат колко точно са ми пратили.

— Стана ви горещо и влязохте да вземете душ, така ли? Тогава какво сте правили в кухнята?

— Приготвих си чай с лед.

— Но хладилникът е ей там, далеч от прозореца.

Парсънс премести поглед от прозореца към хладилника и объркано замълча. Очите му станаха мътни като на рибите по пазарските сергии към края на деня. Сетне изведнъж се изпълниха с тържествуващ блясък и той пристъпи към шкафа до умивалника.

— Ей тук бях застанал! Видях го тъкмо като вземах захарина. Това е. А сега, ако сте приключили с навирането на носа си в чуждите...

— Според мен е видял Хойт Луис — подметна Греъм.

— И аз мисля така — кимна Спрингфийлд.

— Не беше Хойт Луис, не беше той! — извика Парсънс и очите му се изпълниха със сълзи.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Спрингфийлд. — Като нищо може да е бил Хойт Луис, а вие сте помислили...

— Луис има силен загар, мазна коса и бакенбарди като на кълвач. — Гласът на Парсънс се извиси до фалцет, а думите излитаха от устата му с такава скорост, че почти нищо не се разбираше. — По това разбрах, че не е той! Не беше Луис със сигурност! Този тип беше побял, с руса коса. Извъртя се, докато записваше нещо в тефтера, и видях отзад косата му под шапката. Беше рус, подстриган на черта.

Спрингфийлд не помръдна, а когато проговори, в гласа му отново прозвуча неприкрит скептицизъм:

— А лицето му?

— Не зная. Май имаше мустаци...

— Като Луис?

— Луис няма мустаци!

— Електромерът на нивото на очите му ли беше? Или се налагаше да повдигне глава, за да го види?

— Май беше на нивото на очите му.

— Ще го познаете ли, ако го видите пак?

— Не.

— На колко години ви се стори?

— Не беше стар... Не знам.

— Край него да се е мотаело кучето на Лийдс?

— Не.

— Сега разбирам, че не съм бил прав, господин Парсънс — рече Спрингфийлд. — Страшно много ни помогнахте. Ще ви помоля за една последна услуга — да приемете нашия художник, да седнете спокойно с него ей тук на кухненската маса и още веднъж да му разкажете как е изглеждал онзи човек. Явно не е бил Луис.

— Не искам името ми да се появява из вестниците.

— Никой няма да го научи.

Парсънс стана и ги изпрати.

— Дворът ви е направо чудо, господин Парсънс — похвали го Спрингфийлд. — Редно е да спечелите някаква награда.

Парсънс не отвърна. Зачервеното му лице се бе свило в замислена гримаса, очите му бяха все тъй насълзени. Стоеше в торбестите си панталони и омацани сандали и ги гледаше с ярост. Когато двамата излязоха от двора, той сграбчи вилата и яростно започна да разстила тор. Правеше го слепешката, нараняваше цветните стебла, голяма част от хранителната смес пръскаше по тревата.

Спрингфийлд се настани на седалката и включи радиостанцията. Нито една от градските служби не беше пращала свой човек в района в дните преди убийството. Спрингфийлд предаде полученото от Парсънс описание и нареди да изпратят художник.

— Първо да нарисова стълба с електромера и да започне оттам. Ще се наложи да предразположи свидетеля. Нашият художник хич не си пада по домашните визити — обясни на Грѐм, докато полицейският форд се включваше в оживения трафик. — Обича да работи пред очите на секретарките, а свидетелят да пристъпва от крак на крак зад рамото му. Полицейският участък не е най-подходящото място за разпит на човек, когото не искаш да плашиш. Мисля да тръгнем от врата на врата веднага щом портретът е готов. Имам чувството, че нещата се пораздвижиха, Уил. Едва доловим полъх, но все пак е нещо, не мислиш ли? Изиграхме стареца, разбира се, но си каза всичко. Сега топката е в нашето поле.

— Ако се окаже наистина човекът, когото търсим, това ще е първият светъл лъч — кимна Грѐм. Отвращаваше се от себе си.

— Точно така. Това ще означава, че не върви, накъдето го поведе оная му работа. Има план. Пренощувал е в града. Знаел е точно какво ще прави през следващите дни, имал е конкретни намерения — да

уточни мястото, да пречука кучето, а после и семейството. Господи, няма подобно нещо се нарича намерение? — Спрингфийлд помълча и добави: — Това вече е по твоята част.

— Така е, ако изобщо е нечия част.

— Знам, че вече си имал подобен случай. Вчера, като те питах за доктор Лектър, ясно видях, че ти стана неприятно, но ми се налага да ти задам още въпроси.

— Добре.

— Той беше убил девет души, нали?

— За толкова знаем. Други двама оцеляха.

— Какво стана с, тях?

— Единият все още е закачен за респиратор в една балтиморска болница. Другият е в частна психиатрична клиника в Денвър.

— Какво го е подтиквало да върши подобни неща? Що за лудост е това?

Греъм извърна глава към хората по тротоарите. Гласът му прозвуча така, сякаш диктуваше писмо.

— Вършил го е за удоволствие. И сега би се забавлявал по същия начин. Доктор Лектър не е луд в общоприетия смисъл на думата. Вършил е немислими неща просто защото му е било приятно. Същевременно може да действа напълно рационално, стига да поиска.

— Какво е мнението на психиатрите? Какво му е според тях?

— Наричат го социопат. Това е психопатична личност, чието поведение е антиобществено по агресивен начин. Просто не знаят как другояче да го нарекат. Има някои от отличителните белези на онова, което според тях представлява социопатът. Не му е познато чувството за вина, не изпитва угризения на съвестта. Проявявал е като дете първият и най-страшен симптом — садистична жестокост към животните.

Спрингфийлд изръмжа нещо неразбрано.

— Същевременно обаче няма нито един от другите характерни симптоми — продължи монотонно Греъм. — Не е скитник, няма антиобществени прояви. Не е повърхностен, не е дребен използвач, каквито са повечето социопати. Не е и безчувствен. Просто не знаят как да го нарекат. Електроенцефалограмите му показват странни отклонения, но никой не може да каже точно какви.

— А ти как би го нарекъл? — попита Спрингфийлд.

Греъм се поколеба.

— Как би го нарекъл за себе си?

— Изрод. За мен той е като някое от онези нещастни създания, които от време на време се раждат по болниците. Държат ги на топло, хранят ги, но в момента, в който ги свалят от системите, загиват. Доктор Лектър е точно такъв, но в главата. Иначе изглежда съвсем нормален и никой не би се досетил.

— Двама мои приятели от полицейската асоциация са от Балтимор. Питах ги по какъв начин си успял да откриеш Лектър, но те не знаят. Как го направи наистина? Коя беше първата улика, какво усети най-напред?

— Стана случайно. Шестата жертва бе убита в собствената си работилница. Човекът си беше оборудвал нещо като дърводелско ателие, вътре държеше и ловните си принадлежности. Намерихме го вързан за тезгяха, отгоре висяха инструментите. Беше изкормен, нарязан и изподупчен, от тялото му стърчаха стрели. Раните ми напомниха нещо, но не бях в състояние да се сетя какво.

— И веднага са последвали и други убийства.

— Да. Доктор Лектър беше загреял — следващите три убийства извърши за девет дни. Но тази шеста жертва имаше два стари белега на бедрото. Патологът направи справка в местната болница и установи, че преди пет години човекът е паднал в яма-капан по време на лов с лъкове. Една стрела се забила в крака му. Въпросният лекар бил тогава стажант хирург, а доктор Лектър бил дежурен в кабинета за спешна помощ и пръв обработил жертвата. От инцидента бе минало много време, но реших, че доктор Лектър положително ще помни, ако е имало нещо съмнително в нараняването със стрелата. Затова отидох при него. Ловях се за всяка сламка. Лектър беше практикуващ психиатър. Хубав кабинет. Скъпи вещи, антики. Каза, че почти не помни нараняването. Пациентът му бил доведен от някакъв приятел ловец, и толкова. Но нещо продължи да ме гложди. Нещо в думите на Лектър или някакъв предмет в кабинета му. Двамата с Крофорд предъвкахме всичко. Проверихме и досиетата, но Лектър бе чист. Исках да огледам кабинета му насаме, но съдията не ни даде разрешение за обиск. Не разполагахме с никакви улики. Затова реших да го посетя. Беше неделя, той приемаше пациенти и в неделя. Сградата беше абсолютно пуста, с изключение на един-двама души в

чакалнята му. Веднага ме прие. Докато разговаряхме и той най-любезно се опитваше да ми помогне, очите ми случайно се спряха на няколко стари книги по медицина на лавицата над главата му. И изведнъж разбрах, че е той. Изглежда, лицето ми се е променило по някакъв начин, защото веднага усетих, че и той разбра. Все още не можех да определя кое конкретно ме бе накарало да реша, че той именно е убиецът. Нямах доверие в преценката си. Трябваше да го обмисля. Промърморих нещо и станах да си вървя. В коридора имаше телефонен автомат. Не исках да събудя подозренията му, преди да съм повикал полицията на помощ. Разговарях с дежурния в участъка, когато Лектър се появил от служебния вход зад гърба ми по чорапи. Не чух стъпките му, само усетих дъха му зад себе си... И това беше.

— Все пак как разбра, че е той?

— Може би седмица по-късно, вече в болницата, нещата започнаха да ми се изясняват. Беше „Ранения човек“ — широко използвана илюстрация в старите учебници по медицина, каквито притежаваше и доктор Лектър. На нея върху една-единствена човешка фигура са показани различни видове бойни рани. Бях я виждал на лекциите по патология в университета. Позата на шестата жертва и раните по нея бяха почти точно копие на „Ранения човек“.

— „Ранения човек“ казваш. Значи само с това си разполагал?

— Да. Случайно го бях запомнил. Чист късмет.

— Ега ти късмета!

— Като не ми вярваш, за какъв дявол ме разпитваш? Нещата се развиха точно така.

— Окей — каза Спрингфийлд. — Благодаря ти, че ми го разказа. Подобни неща трябва да се знаят.

Методите на убиеца започнаха да се очертават след описанието на Парсънс и информацията за кучето и котката. По всяка вероятност е използвал прикритието на инкасатор, за да изучава обстановката около набеязаните жертви, а домашните животни е убивал за удоволствие, преди да се заеме със стопаните им.

Пред полицията се изправи немалкият проблем дали да разгласят тази теория.

Ако обществеността бъде запозната с опасността и застане нащрек, полицията положително би получила своевременно

предупреждение за следващото нападение на убиеца. От друга страна, и той ще следи пресата и съответно ще може да промени навиците си.

В полицейското управление постепенно вземаше връх становището да бъдат запазени в тайна тънките нишки на уликите, като се направи изключение единствено за ветеринарните лечебници и приютите за животни в Югоизточните щати, които да докладват незабавно за всяка регистрирана жестокост към домашни животни. Това означаваше, че обществеността ще бъде лишена от едно сериозно предупреждение, и проблемът прерастваше в морален, което тревожеше полицията.

Потърсиха съвета на доктор Алан Блум от Чикагския университет. Той изрази мнението, че ако убиецът се запознае с публикуваните в печата предупреждения, вероятно ще смени тактиката. Същевременно беше сигурен, че едва ли ще престане да напада домашните животни, независимо от риска, който поема. Психиатърът предупреждаваше, че полицията не бива да се надява на двайсет и пет дневна отсрочка — убиецът може да извърши ново нападение и преди следващото пълнолуние, което настъпваше на двайсет и пети август.

На трийсет и първи юли сутринта, три часа след описанието на Парсънс, полицейските участъци на Атланта и Бърмингам и Крофорд от Вашингтон проведоха телефонно съвещание. Стигна се до решението да се изпрати бюлетин до всички ветеринарни лечебници, да се разпространи в района на последното престъпление скицата на художника, а три дни по-късно получените сведения да бъдат предоставени на средствата за информация.

През тези дни Греъм неуморно кръстосваше около къщата на Лийдс с детективския екип от Атланта и показваше рисунката. В нея чертите на лицето бяха само загатнати, но той се надяваше, че някой ще им помогне да ги уточнят.

Екземплярът на Греъм омекна по ъглите от изпотените му ръце. Най-трудно беше да накарат хората да им отворят вратите си. Вечер лягаше в хотелското легло, посипваше с талк получените от жегата обриви, а умът му продължаваше да дълбае проблемите, въртящи се като безмълвна холограма в главата му. Чакаше чувството, което обикновено предшестваше появата на избистрена идея, но то не идваше.

Междувременно в Атланта станаха четири случайни наранявания и едно убийство. Всичките бяха поради нервността на местните жители, насочили оръжие срещу закъснели да се приберат свои роднини. Рязко се увеличиха телефонните обаждания с ненужна и обикновено лъжлива информация, папките за входящи сигнали в полицейския участък просто преливаха. Отчаянието се разпространяваше като грипна епидемия. В края на третия ден Крофорд пристигна от Вашингтон. Отиде право при Греъм и го завари да смъква влажните си чорапи.

— Завря ли от жега? — попита го той.

— Вземи утре една скица и сам провери — отвърна Греъм.

— Няма смисъл, тази вечер всичко ще е в новинарските емисии.

Цял ден ли обикаля?

— Не мога да използвам кола из хорските дворове.

— Не мисля, че от тая скица ще излезе нещо — въздъхна Крофорд.

— Тогава какво очакваш от мен, по дяволите?

— Само онова, което можеш — рече Крофорд и стана да си върви. — Напрегнатата работа ми действа като Стимулант, особено след като отказах пиенето. И с теб е същото според мен.

Греъм се ядоса. Крофорд, разбира се, беше прав. По рождение Греъм бе от хората, които обичат да отлагат днешната работа за утре, и си го знаеше. Едно време в училище компенсираше с бързина. Но вече не бе ученик.

Можеше да действа и по друг начин и от няколко дни си даваше сметка за това. Да изчака до последния момент преди пълнолунието и да действа тогава, ръководен от безизходността. Или да свърши работата сега, докато още може да е от полза. Имаше нужда от още едно мнение. Трябваше да сподели нечие странно виждане. Да вникне отново в една необикновена умствена нагласа след всичките спокойните години на цялостна отмора в топлите заливчета на Флорида.

Доводите препускаха из съзнанието му и набираха скорост като панаирджийска вагонетка, потракваща по релсите към върха на стръмното скеле. И там горе, преди шеметното спускане, без да съзнава, че е уловил стомаха си, за да не повърне, Греъм каза тихо на глас:

— Трябва да се срещна с Лектър.

СЕДМА ГЛАВА

Доктор Фредерик Чилтън, директор на балтиморската болница за психически болни престъпници, стана иззад бюрото си и стисна ръката на Уил Греъм.

— Вчера ми се обади доктор Блум, господин Греъм... или трябва да ви наричам доктор Греъм?

— Не съм доктор.

— От години се знаем с доктор Блум, много се зарадвах да го чуя. Моля, седнете.

— Оценяваме високо вашата помощ, доктор Чилтън.

— Честно казано, понякога имам чувството, че съм по-скоро секретар на Лектър, отколкото негов пазач — продължи Чилтън. — Да можехте да видите само колко поща получава! Според мен доста научни работници си кореспондират с него от чиста екстравагантност. Със собствените си очи съм виждал писмата му, поставени в рамки из разни катедри по психология. Имам чувството, че всеки кандидат за докторска дисертация умира от желание да си поговори с него. Разбира се, на вас и доктор Блум ще сътруднича с истинско удоволствие.

— Трябва да се срещна с доктор Лектър в условията на максимално уединение — каза Греъм. — Може би ще се наложи да го видя втори път или да разговарям по телефона...

Чилтън кимна.

— Веднага ще ви кажа, че доктор Лектър не може да напуска килията си. Само там може да бъде без вериги. Предната стена представлява двойна подвижна преграда, която се отваря към коридора. Там ще ви сложа стол, а ако искате, мога да монтирам и телевизионни монитори. Моля да не му давате никакви предмети с изключение на обикновена хартия. Никакви кламери и карфици, папки с машинки, моливи или писалки. Той си има флумастери.

— Вероятно ще се наложи да му покажа материали, които да го стимулират към контакт — рече Греъм. — Показвайте му каквото искате, стига да е върху мека хартия. Документите ще му подавате през

въртящия се поднос за храна. Не се пресягайте през бариерата, документите нека ви връща по същия начин, по който ги получава. Настоявам да спазвате тези указания.

Доктор Блум и господин Крофорд ме увериха, че ще се придържате към правилника.

— Разбира се — рече Греъм и се надигна.

— Зная, че нямате търпение да започнете, господин Греъм, но все пак искам да ви кажа още нещо. Положително ще ви заинтригува. На пръв поглед изглежда смешно да предупреждавам точно вас за Лектър, но трябва да знаете, че напоследък поведението му е направо обезоръжаващо. В продължение на цяла година се държи безупречно, дава вид, че желае да подпомогне лечението си. В резултат на това мерките за сигурност са били, леко облекчени от предишната администрация. На осми юли седемдесет и шеста година се оплакал от болки в гърдите. В лекарския кабинет му свалили предпазните колани, за да му направят по-лесно кардиограма. Единият от пазачите излязъл да пуши, а другият се обърнал встрани за секунда. Сестрата била изключително пълнава и здрава жена. Само благодарение на това успяла да спаси едното си око. Това може да ви се стори любопитно. — Чилтън млъкна за миг, извади от бюрото си навита на руло хартия за електрокардиограми и я разстла. Показалецът му се задвижи по кривата. — Ето, тук лежи спокойно върху масата. Пулс седемдесет и две. Тук сграбчва главата на сестрата и я притегля към себе си. Тук е укротен от санитаря. Не оказва съпротива, макар че рамото му е изкълчено. Забелязвате ли кое е странното? Пулсът му изобщо не се покачва над осемдесет и пет. Дори в момента, в който отхапва езика на сестрата. — Лицето на Греъм остана безизразно. Чилтън се облегна назад и сплете пръсти под брадичката си. Сухата кожа на ръцете му проблясваше. — Знаете ли, когато Лектър бе заловен, всички бяхме убедени, че ще имаме уникалната възможност да изучим поведението на един социопат от най-чиста проба — продължи Чилтън. — Такива като него много рядко могат да бъдат заловени живи. Лектър е с такова бистро съзнание, тъй отзивчив! Има задълбочени познания по психиатрия... и същевременно е масов убиец! Изглеждаше напълно готов да ни сътрудничи и ние решихме, че ще можем да отворим прозореца към този род психически отклонения. Въобразихме си, че ще бъдем не по-малко велики от Бомон, изучавал храносмилането през

разреза в стомаха на Свети Мартин. Но се оказа, че днес знаем толкова, колкото и в първия ден на залавянето му. Разговорях ли сте по-продължително време с Лектър?

— Не — отвърна Греъм. — Видях го само за малко, когато... Срещах го главно в съда. Доктор Блум ми показа някои негови научни статии.

— А той прекрасно ви познава. Много е мислил за вас.

— Имали сте сеанси с него?

— Да. Дванайсет. Напълно непробиваем. Прекалено интелигентен за тестовете, на които го подлагахме. Опити да го изследват направиха Едуардс, Фабре, дори самият доктор Блум. Разполагам със записките им. И за тях е загадка. Не е възможно да се каже какво крие от нас, дали разбира повече от онова, което показва. Но след задържането си написа няколко блестящи статии за „Американски психиатричен дневник“ и „Общи архиви“. Те обаче бяха върху проблеми, които самият той няма. Според мен се страхува. Разкрием ли го, интересът към него ще спадне и остатъка от живота си ще прекара в някоя забравена от бога килия. — Чилтън направи пауза. Беше се тренирал да наблюдава своите събеседници с периферното си зрение. Беше убеден, че следи незабелязано и Греъм. — Всички тук са убедени, че сте единственият, проникнал в същността на Ханибал Лектър. Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Не.

— Доста колеги си задават един такъв въпрос: когато сте разследвали убийствата, извършени от Лектър, техния, тъй да се каже, „стил“, бяхте ли в състояние да реконструирате фантазиите му? Помогна ли ви това да го разкриете? — Греъм не отговори. — Страшно много ни липсва материал по тези проблеми. Има една-единствена статия в „Журнал за абнормална психология“. Ще имате ли нещо против да поговорите с колегите? Не, не сега... По този въпрос доктор Блум беше категоричен. Ще ви оставим на спокойствие. Имах предвид някое от следващите ви посещения.

В живота си доктор Чилтън често се бе срещал с човешка враждебност и сега отново я усети.

— Благодаря, докторе — изправи се Греъм. — А сега ме заведете при Лектър.

Стоманената врата на отделението за особено опасни болни се захлопна зад гърба му. Резето изщрака. Знаеше, че доктор Лектър спи почти до обяд. Погледна коридора пред себе си. Оттук килията не се виждаше, но личеше, че осветлението вътре е намалено.

Искаше да го види заспал. Имаше нужда от малко време, за да свикне. Ако усетеше лудостта на Лектър в собственото си съзнание, трябваше да я задържи като рибка в серкме.

За да прикрие шума на стъпките си, тръгна след санитаря с количката, разнасящ чисти чаршафи. Беше много трудно човек да изненада доктор Лектър. В средата на коридора Греъм спря. Предната част на килията беше преградена от стоманена решетка. Зад нея, на разстояние, по-голямо от протегнатата ръка, бе опъната яка найлонова мрежа. От пода до тавана и от едната стена до другата. Зад нея се виждаше завинтена за пода маса, отрупана с книги в мека подвързия и купища писма. До масата имаше и неподвижен стол. Греъм се приближи до решетката, протегна ръце да я докосне, после ги отдръпна.

Доктор Ханибал Лектър спеше в койката си. Върху гърдите му лежеше разтворен „Големият кулинарен речник“ на Александър Дюма.

В продължение на пет секунди Греъм не отмести очи от него. После доктор Лектър отвори очи и каза:

— Пак сте с онзи отвратителен одеколон за след бръснене, с който бяхте в съда.

— Все него ми подаряват за Коледа.

В кестеновите очи на доктор Лектър светлината се пречупваше в малки червеникави точки. Греъм усети как косъмчетата на врата му настръхват и неволно ги докосна с ръка.

— О, да, Коледа... — проточи доктор Лектър.

— Получихте ли картичката ми?

— Да, благодаря.

Препрати му я лабораторията за криминологични експертизи на ФБР във Вашингтон, а той я изгори в задния двор и старателно изми ръцете си, преди да се върне при Моли. Лектър стана и се приближи до масата. Беше дребен, но гъвкав и стегнат мъж.

— Защо не седнете, Уил? Някъде в коридора трябва да има шкаф със сгъваеми столове. Така поне ми се струва, изхождайки от определени звуци.

— Санитарят вече ми носи.

Лектър остана на крака, докато Греъм не беше настанен.

— Как е полицаят Стюарт? — попита той.

— Добре е — отвърна Греъм.

Полицаят Стюарт се уволни, след като видя мазето на доктор Лектър. В момента беше управител на мотел. Греъм премълча този факт. Стюарт едва ли изгаряше от желание да си кореспондира с доктор Лектър.

— Жалко, че се поддаде на емоционалните си проблеми. Беше многообещаващ млад полицаи според мен. Вие имате ли някакви проблеми, Уил?

— Не.

— Естествено.

Греъм усети как очите на Лектър дълбаят черепа му. Имаше чувството, че вътре се е настанила нахална муха.

— Радвам се, че дойдохте. Колко време не сме се виждали, май станаха три години, а? Тук имам само професионални посетители. Скучни психиатри и амбициозни докторчета по психология от разни университети, за които никой не е и чувал. Близачи на моливи, които се опитват да запазят топлото си местенце, като публикуват по нещо в специализираните издания.

— Доктор Блум ми показва статията ви в „Клинична психиатрия“ за пристрастеността към хирургическата намеса.

— Е?

— Много е интересна, дори за лаик.

— Лаик... Интересен термин. Напоследък светът се напълни с учени глави, купища експерти получават стипендии от държавата. А вие казвате, че сте лаик. Макар че именно вие ме спипахте. Така ли е, Уил? Знаете ли как успяхте да го направите?

— Сигурно сте изчели протоколите. Вътре е написано всичко.

— Не всичко. Знаете ли как го направихте, Уил?

— Записано е в протоколите. Какво значение има сега?

— За мен — никакво, Уил.

— Искам да ми помогнете, доктор Лектър.

— И аз така си помислих.

— Става въпрос за Атланта и Бърмингам.

— Да.

— Чели сте за това, което се случи там, нали?

— Следя пресата, но не мога да си правя изрезки. Не ми дават ножици. Знаете ли, понякога ме заплашват да ми отнемат книгите. Не искам да мислят, че проявявам интерес към подобна морбидна тематика. — Лектър се засмя. Имаше ситни бели зъби. — Искате да разберете как ги избира, нали?

— Мислех, че може да имате някакво мнение, и бих искал да ми го кажете.

— А защо трябва да го направя?

Греъм очакваше подобен въпрос. Да се спрат масовите убийства едва ли би изглеждало достатъчно сериозен довод за доктор Лектър.

— Все пак не притежавате някои неща — каза той. — Материали от разследвания, микрофилми. Ще се застъпя пред директора.

— Чилтън. Няма начин да не сте го срещнали, преди да влезете тук. Отвратителен, нали? Кажете, не се ли опита да рови нескоропосано в главата ви като първокурсник, който иска да смъкне от момичето си ластичен колан за чорапи? И през цялото време ви наблюдава с периферното си зрение, нали? Не може да не сте забелязали този номер. На мен пък се опита да ми пробута тематичния аперцептивен тест^[1], представяте ли си? Самодоволен като котарак, очакваше да се появи Mf 13! Ха! Простете, забравих, че не сте сред посветените. Това е картон с изображение на легнала жена и застанал на преден план мъж, а аз трябва да избягна всякаква сексуална интерпретация. Изсмях се, а той се наду и взе да дрънка наляво-надясно, че съм отървал затвора благодарение на Ганзеровия синдром... Както и да е... Всичко това е отегчително.

— Ще получите достъп до микрофилмовото хранилище на Американската медицинска асоциация.

— Мисля, че няма да ми набавите нещата, от които имам нужда.

— Опитайте.

— И без това разполагам с достатъчно книги.

— Ще се запознаете с хода на разследването. Това също е основание.

— Надявайте се.

— Мислех, че ще проявите желание да проверите дали сте по-умен от човека, когото издирвам.

— По тази логика излиза, че вие сте по-умен от мен само защото ме заловихте.

— Не. Знам, че не съм по-умен от вас.

— Тогава как успяхте да ме хванете, Уил?

— Бяхте в неблагоприятно положение.

— Какво по-точно?

— Страст. Освен това не сте нормален.

— Имате чудесен загар, Уил.

Греъм премълча.

— Ръцете ви са загубели, вече не приличат на ръце на ченге. Одеколонтът ви е от тези, които едно дете би избрало. На шишенцето му е изобразен кораб, нали? — Доктор Лектър рядко държеше главата си изправена. Когато задаваше въпроси, той я накланяше на една страна и сякаш забиваше свредела на любопитството в лицето на събеседника си. След кратка пауза той продължи: — Не мислете, че ще ме убедите да ви помогна с призив към интелектуалната ми суетност.

— Не смятам, че мога да ви убедя. Или ще го направите, или не. И бездруго по случая работи доктор Блум, а той е най-...

— Носите ли досието?

— Да.

— Снимки?

— Да.

— Дайте ми ги, може да си помисля.

— Не.

— Често ли сънувате, Уил?

— Сбогом, доктор Лектър.

— Забравихте да ме заплашите с отнемане на книгите.

Греъм си тръгна.

— Добре, дайте папката, ще ви кажа какво мисля. Папката, макар и непълна, едва се побра в подноса.

— Най-отгоре има резюме, прочетете го сега — каза Греъм.

— Ще имате ли нещо против, ако го сторя на спокойствие? Дайте ми един час.

Греъм го изчака на протъркания диван от изкуствена кожа в мрачното служебно помещение. Санитари влизаха да пият кафе, но той не ги забелязваше. Зяпаше разни дребни предмети из помещението и се радваше, че погледът му може да ги фокусира. На два пъти му се

наложи да отиде до тоалетната. Чувстваше се вцепенен. После резето се вдигна и той отново се озова в отделението за особено опасни болни.

Доктор Лектър седеше зад масата, а очите му бяха замислени. Греъм знаеше, че по-голямата част от времето е прекарал над снимките.

— Имаме работа с изключително стеснително момче, Уил. С удоволствие бих се запознал с него. Хрумна ли ви вече, че може да е обезобразен? Или да си мисли, че е обезобразен?

— Огледалата.

— Да. Забележете, че е изпотрошил всички огледала, и то вероятно не само за да използва остриите парчета. Защото после ги е подреждал така, че да може да се огледа в тях. Но чрез техните очи... на мисис Джейкъби и на другата... как и беше името?

— Госпожа Лийдс.

— Точно така.

— Интересно — промълви Греъм.

— Не е интересно. Сто на сто това вече ви е хрумнало.

— Мина ми през ума.

— Значи дойдохте да ме поразгледате. Да освежите нюха си. Защо не подушихте себе си?

— Искам мнението ви.

— В момента нямам мнение.

— Когато го имате, бих искал да го чуя.

— Може ли да задържа папката?

— Още не съм решил — каза Греъм.

— Защо липсват описания на дворовете? Имаме фронтален изглед от къщите, архитектурните планове, скици на стаите, в които са извършени убийствата. Но за външната обстановка не се споменава почти нищо. Как изглеждат дворовете?

— Просторни, оградени с живи плетове. Защо?

— Защото, мой скъпи Уил, ако този странник действително има слабост към пълнолунието, той вероятно би поискал да излезе навън и да му се наслади. Още преди да се е почистил, нали разбирате? Виждали ли сте как изглежда кръвта на лунна светлина, Уил? Съвсем черна. Но запазва характерния си блясък. Ако човек се е съблякъл гол,

уединението на открито би му доставило удоволствие. Все пак трябва да се съобразяваме със съседите, не мислите ли?

— Смятате, че и дворът има значение при избора на жертвите?

— О, да. Ще има още жертви, разбира се. Оставете ми тази папка, Уил. Ще я проуча най-внимателно. Когато материалите се понатрупат, бих се запознал и с тях. Можете да ми позвъните. В редките случаи, когато ми се налага да разговарям с адвоката си, ми носят телефон в килията. Отначало ме свързваха чрез централата, но ме подслушваха, разбира се. Ще ми дадете ли номера на домашния си телефон?

— Не.

— Знаете ли как ме заловихте, Уил?

— Сбогом, доктор Лектър. Отгоре на папката е телефонният номер, на който можете да ми оставяте съобщенията си.

Греъм стана и си тръгна.

— Знаете ли как ме заловихте?

Вече извън полезрението на доктор Лектър, Греъм ускори крачка и се насочи към стоманената врата. Миг преди тя да се затръшне зад гърба му, прокълтяха последните думи на доктор Лектър:

— Заловихте ме, защото си приличаме.

Усещаше се изтръпнал и същевременно с ужас очакваше да премине това чувство. Свел глава към гърдите си и глух за всичко наоколо, той чуваше единствено плисъка на кръвта в жилите си, сякаш някъде дълбоко в него глухо плющяха невидими криле. Пътят до улицата изглеждаше кратък. В края на краищата това е само една обикновена сграда! Само пет врати дяляха килията на Лектър от свободния свят. Греъм не можеше да се отърси от усещането, че докторът е с него. Излезе на улицата, спря и се огледа. Искаше да е сигурен, че е сам.

От колата до отсрещния тротоар Фреди Лаундс направи чудесна снимка на Греъм, застанал в профил под каменния надпис „Щатска болница за психически болни престъпници“.

„Националният сплетник“ така орияза снимката, че от надписа се четяха само последните три думи.

---

[1] Клиничен проективен тест за изследване на мотивацията и характера на личността. — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато Греъм си тръгна, доктор Ханибал Лектър се опъна на койката, изгаси осветлението и няколко часа стоя неподвижен.

Известно време усещаше гънките на калъфката на възглавницата под ключените на тила ръце. Усещаше и гладката повърхност на вътрешната страна на бузите си.

Сетне дойдоха миризмите и той се остави да бъде потопен в тях. Някои бяха действителни, други въображаеми. В канала бяха сипали белина. Сперма. Някъде на етаж поднасяха чили кон карне^[1].

Пропита от пот военна униформа. Греъм отказа да му даде домашния си телефон. Горчив зелен дъх на срязан репей.

Лектър се надигна и седна. Греъм трябваше да е по-вежлив. Мислите му имаха топлия пиринчен мирис на електрически часовник.

Лектър примигна няколко пъти и повдигна вежди. Запали лампата и написа бележка на Чилтън, в която настояваше за телефонен разговор с адвокатата си.

По закон имаше право да разговаря с адвокатата си насаме и той внимаваше да не злоупотребява с това свое право. Тъй като Чилтън за нищо на света не би му позволил да отиде до телефона, носеха му апарат в килията.

Донесоха го двамата пазачи, навили дългия кабел, който водеше до щепсела над масата им. Единият носеше ключовете. Колегата му държеше нервопаралитичния спрей.

— Идете в дъното на килията, доктор Лектър. С лице към стената. Ако се обърнете или доближите решетката, преди да е щракнала ключалката, ще ви напръскам в лицето. Разбрано?

— Да, разбира се — отвърна Лектър. — Много благодаря за телефона.

За да стигне до шайбата, трябваше да се пресегне през найлоновата мрежа. От справочната служба в Чикаго получи номера на Психиатричния факултет към местния университет и директния телефон на доктор Алан Блум. Набра факултета.

— Опитвам се да се свържа с доктор Алан Блум.

— Не зная дали е тук, но ще ви свържа — отвърна телефонистката.

— Минутка, ако обичате — прекъсна я Лектър. — Неудобно ми е да си призная, но забравих името на секретарката му.

— Линда Кинг. Почакайте, моля.

— Благодаря.

Телефонът иззвъня осем пъти, преди отсреща да вдигнат слушалката.

— Канцеларията на Линда Кинг — произнесе женски глас.

— Здравсти, Линда!

— Днес е събота и Линда Кинг не е на работа.

Точно на това се беше надявал доктор Лектър.

— Може би и вие ще можете да ми помогнете — рече той. — Аз съм Боб Гриър от издателство „Блейн и Едуардс“. Доктор Блум ме беше помолил да изпратя на Уил Греъм един екземпляр от „Психиатърът и закона“, а Линда трябваше да ми даде неговия адрес и домашен телефон, но така и не ги получих.

— Аз съм само една от студентките. Тя ще е на работа в понедел...

— След пет минути ще дойде куриер от „Федерал Експрес“, а не ми се иска да безпокоя доктор Блум за подобна дреболия. Той и нареди да свърши тази работа в мое присъствие и Линда положително ще си има неприятности. Адресът е там, върху бюрото и, просто трябва да погледнете в нейния ролодекс. Ако ми помогнете, ще дойда да потанцувам на сватбата ви!

— Няма ролодекс.

— Тогава адресник.

— Да, има.

— Бъдете любезна да го отворите и няма да ви губя повече времето.

— Как беше името?

— Греъм. Уил Греъм.

— Аха, ето го. Домашен телефон 305 JL 5-7002.

— Трябва ми и адреса.

— Няма записан адрес.

— А какво?

— Федерално бюро за разследване, ъгъла на Десета улица и Пенсилвания авеню, Вашингтон. Има и пощенска кутия... Номер 3680 в Маратън, Флорида.

— Прекрасно, вие сте ангел. Много ви благодаря!

— Моля.

Доктор Лектър се почувства далеч по-добре. Някой път може да изненада Греъм с неочаквано телефонно обаждане, а ако не е в състояние да се държи вежливо, би могъл да поръча от някоя фирма за доставка на болнично оборудване да му изпрати по пощата торбичка за колостомия^[2], та да му напомня за миналото.

---

[1] Лютиво мексиканско ястие от черен боб, доматен сос и кайма, много популярно и в САЩ. — Б. пр. ↑

[2] Изкуствен анален отвор, създаден по оперативен път, обикновено пробит в долната част на стомаха. Изтичащите изпражнения се събират в специална торбичка. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

На хиляда и сто километра югозападно от психиатричната клиника на доктор Чилтън в Балтимор Франсис Долархайд очакваше своя хамбургер в кафенето на лабораторията за проявяване на филми „Гейтуей“ в Сейнт Луи, щата Мисури. Над предястията върху отопляемата маса се виеше пара. Седеше до касовия апарат и отпиваше кафе от картонена чаша.

В заведението влезе млада червенокоса жена в бяла престилка и се спря пред автомата за шоколадови десерти. Хвърли поглед към гърба на Франсис Долархайд и сви устни. Накрая се пристраши, приближи се до него и попита:

— Господин Д.?

Долархайд се обърна. На носа му както винаги бяха кацнали очилата с червени стъкла, които сваляше само в тъмната стаичка. Жената не отместваше поглед от мястото, където очилата опираха в носа.

— Бихте ли дошли за минутка да седнете при мен? Искам да ви кажа нещо.

— Какво можете да ми кажете, Айлин?

— Че искрено съжалявам. Когато се напие, Боб винаги се прави на шут. Не искаше да ви обиди. Моля ви, елате да седнем заедно. Само за минутка...

— Тъхъм. — Долархайд избягваше да казва „да“ и „добре“, тъй като изпитваше трудност при произнасянето на звука „д“.

Седнаха на празна маса и жената смутено замачка някаква книжна салфетка.

— Всички се забавляваха чудесно и наистина се зарадваха, че дойдохте — започна тя. — Бяхме и малко изненадани, разбира се. Знаете го Боб — вечно имитира някого... Би трябвало да работи в радиото. Сипеше вицове на различни диалекти, после взе да говори като негър. Когато започна да имитира онзи изговор, съвсем нямаше

намерение да ви обиди. Беше твърде пиан, за да държи сметка за присъстващите.

— Всички се смееха, а после изведнъж... спряха да се смеят...

— Точно тогава Боб се осъзна.

— Но продължи, нали?

— Е, да. — Жената най-сетне успя да задържи погледа си върху червените стъкла на очилата. — Когато му направих забележка по-късно, той си призна, че е усетил гафа, но се опитал да обърне всичко на майтап. Сигурно забелязахте как се изчерви.

— Той ме покани... Покани ме да пеем в дует.

— Просто се опита да ви прегърне през рамото. Искаше да обърне всичко на смях, господин Д.

— Смях се до припадък, Айлин.

— Боб се чувства ужасно.

— Не искам да се чувства ужасно, можете да му го кажете. Няма да се отрази на работата ни тук, в лабораторията. Господи, ако притежавах неговия талант, сигурно по цял ден щях да си правя майтап. Скоро пак ще се съберем и тогава той ще разбере, че не му се сърдя.

— Чудесно, господин Д. Знаете ли, под целия си маймунджилък той е един много чувствителен човек.

— Не се и съмнявам. Вероятно е и нежен. — Последната дума прозвуча неразбрано, тъй като Долархайд бе покрил устата си с шепи. Когато седеше в компания, кокалчето на показалеца му неизменно прикриваше основата на носа му.

— Моля?

— Мисля, че сте много лоялна към него, Айлин.

— Така е. Обикновено не пие, позволява си по някоя глътка само в почивните дни. Жена му постоянно звъни в службата и го тормози. Ние жените усещаме тези неща. — Тя потупа Долархайд по ръката. Очите му се промениха и тя забеляза това въпреки непрозрачните стъкла на очилата му. — Приемете го спокойно, господин Д. Радвам се, че успяхме да поговорим.

— Аз също, Айлин.

Той я проследи с поглед. В свивката зад коляното и личеше следа от смукано. Безпогрешно усети, че Айлин не го харесва. Всъщност никой не го харесваше.

В просторната тъмна лаборатория беше хладно и миришеше на химикали. Франсис Долархайд провери проявителя в контейнер номер едно. През него ежечасно преминаваха стотици метри филмов материал, заснет с любителски камери из цялата страна. Температурата и свежестта на химикалите за проявяване бяха от решаващо значение. Именно за тях отговаряше той, включително до прехвърлянето на съответното филмче в сушилнята. Десетки пъти на ден вземаше наслуки по някой филм от контейнера и се заемаше да го проверява кадър по кадър. В тъмната стаичка цареше тишина. Долархайд беше забранил всякакви разговори и контактуваше с помощниците си главно чрез жестове. Когато работното време на следобедната смяна изтече, той остана сам в лабораторията. Зае се да проявява, подсушава и изрязва своите лични филми.

У дома се прибра към десет часа. Живееше сам в огромна, получена по наследство къща в северните покрайнини на градчето Сейнт Чарлс в щата Мисури, отвъд едноименната река, близо до Сейнт Луи. До нея се стигаше по покрит с чакъл път, който се виеше през голяма ябълкова градина. Собственикът и, изчезнал неизвестно къде, не полагаше никакви грижи за нея. Сред зелените дървета стърчаха и много изсъхнали и изкривени от старост ябълки. В края на юли над градината осезателно се усещаше миризмата на гнили плодове. През деня тук гъмжеше от пчели. Най-близкият съсед беше на километър оттук.

След като се прибереше у дома, Долархайд неизменно обхождаше голямата къща. Преди няколко години се бяха опитали да проникнат крадци. Запалваше осветлението във всяка стая поотделно и внимателно я оглеждаше. Външни хора не биха разбрали, че живее сам. Гардеробите все още бяха пълни с дрехите на баба му и дядо му, а четките на баба му продължаваха да стоят върху тоалетката и, непочистени от космите. На нощното шкафче в чаша, от която водата отдавна се беше изпарила, беше поставено ченето и. От смъртта на старицата бяха минали десет години.

(Бихте ли ми донесли ченето на баба си, господин Долархайд, бе му казал собственикът на погребалното бюро. Затворете капака и толкоз, отвърна Долархайд.)

Уверил се, че е сам, Долархайд се качи на втория етаж, взе душ и си изми косата. После облече кимоно от синтетична материя, която

галеше кожата му като истинска коприна, и се отпусна на тясното си легло в стаичката, в която живееше от детинство. Сешоарът на баба му имаше пластмасов удължител и стойка. Включи го и се задълбочи в новия брой на модно списание. Омразата и жестокостта, лъхаци от повечето снимки, бяха направо учудващи.

Усети, че се възбужда. Пресегна се и извъртя металния абажур на нощната си лампа така, че светлината да падне върху гравюрата над долния край на леглото. Беше репродукция от картината на Уилям Блейк^[1] „Великият Червен дракон и жената в слънчеви одежди“.

Бе заплепен от нея още от мига, в който я зърна. Никога не беше виждал нещо толкова близко до най-съкровените му чувства. Беше убеден, че Блейк е съумял да надникне през ухото право в главата му и именно там е открил Червения дракон за своята картина. Седмици след това Долархайд имаше усещането, че мислите му изтичат през ушите и смътно проблясват мрака на лабораторията. Започна сериозно да се тревожи да не повредят останените за проявяване филмчета. Натъпка ушите си с памук, после го смени със стъклена вата за изолация, опасявайки се, че памукът може да пламне. Ушите му се разкървавиха. Най-накрая намери разрешението — изрязва от калъфката на дъска за гладене малки кръгчета азбестов плат, направи ги на топчета и ги натика дълбоко в ушите си. От дълго време не бе притежавал нищо освен Червения дракон. Но нещата вече се промениха. Усети началото на ерекция.

Искаше да извърши ритуала бавно и търпеливо, но изведнъж усети, че не може да чака.

Слезе в гостната на първия етаж и дръпна тежките завеси на прозорците. Разпъна платното на екрана и нагласи прожекционния апарат. Преди години, въпреки протестите на баба му, дядото домъкна в гостната удобно кожено кресло, което можеше да става на легло. Долархайд беше доволен, че го има. Беше тъй удобно. Метна хавлията си върху страничната облегалка на креслото и изключи осветлението.

Отпуснат лениво в тъмната стая, той можеше да е навсякъде. На мястото на полилея бе монтирал великолепен апарат за светлинни ефекти, който бавно се завъртя. Причудливи цветни петна заподскачаха по стените и пода, по собствената му кожа. Би могъл да си представи, че лежи в кабината на космически кораб, който се устремява към неизвестното; че е в прозрачен апарат, непознат на

човечеството, сам сред звездите. Затвори очи и усети как по тялото му безшумно се движат разноцветни петна. Отвори ги и изпита чувството, че това не са петна, а светлините на далечни градове — под него, над него, навсякъде. Горے и долу бяха понятия, които вече не съществуваха. Апаратът за светлинни ефекти загоря и увеличи скоростта си. Цветните петна го обляха като планински поток, прелитаха под странни ъгли над мебелите, стичаха се като метеоритен дъжд по стените. Би могъл да бъде комета, носеща се към мъглявината Рак. Но едно място в стаята бе напълно защитено от потоците светлина — това беше екранът, предпазен от специално нагласен до апарата картон.

Някога ще запали цигара и ще пуши, за да усиле ефекта. Но сега нямаше нужда от стимулатори.

Пръстът му включи прожекционния апарат. Върху екрана проблесна бял правоъгълник, почти веднага сменен от първите кадри — сивкави и надраскани. На тяхно място се появи сив шотландски териер, който наостри уши и изтича към кухненската врата. Късата му опашка възбудено се въртеше. В следващия кадър същото куче препускаше към ъгъла, поглеждайки встрани, без да намалява скоростта си. После в кухнята се появи госпожа Лийдс, натоварена с покупки. Засмя се и докосна косата си. След нея вървяха децата.

Следваше преход към слабо осветената спалня на Долархайд на горния етаж. Той е гол пред репродукцията на „Великия Червен дракон и жената в слънчеви одежди“. На очите си има „бойни очила“ — пластмасови с каишка за през главата, каквито използват хокеистите. Засилва ерекцията си с ритмични движения на ръката.

Пристъпва елегантно към камерата и кадърът се разфокусира. Ръката му се протяга да нагласи фокуса, лицето му изпълва целия кадър. Камерата леко потрепва, образът се избистря и на екрана е само устата му в едър план. Обезобразената горна устна се изтегля нагоре, езикът се показва между зъбите, едното му око е още в кадър. Устата изпълва целия екран, потрепващите устни се дръпват и разкриват неравни зъби... Следва мрак, тъй като устата му налапва обектива. Следващото изпълнение е далеч по-сложно.

Танцуващата неяснота на произволно насочената светлина постепенно придобива очертанията на легло. В него се мятат Чарлс Лийдс. Жена му се надига, прикрива очи с ръка, поглежда към мъжа си и се опитва да стане, но краката и се заплитат в чаршафите. Камерата

подскача към тавана, през екрана за миг пробягва част от корниза. После изображението се успокоява. Госпожа Лийдс е пак в леглото, а върху нощницата и бавно се разстила тъмно петно. Очите на Лийдс са изцъклени безумно, а ръцете му са вкопчени около шията. В продължение на няколко кадъра екранът остава черен, после следва прещракването на лепенките по лентата.

Сега камерата е стабилна, нагласена на триножник. Всички вече са мъртви. Мъртви и подредени. Двете деца са облежнати на стената с лица към леглото, третото е в ъгъла, обърнато към камерата. Съпрузите са в брачното ложе, наметнати със завивките. Господин Лийдс е леко надигнат, главата му опира в таблата на кревата, чаршаф прикрива въжетото около гърдите му, главата е леко клюмнала встрани.

Долархайд се появява отляво. Пристъпва със стилизирани движения на балийски танцър. Гол и опръскай с кръв, той носи само очила и ръкавици. Гримасничи и весело подскача сред мъртъвците. Отива в далечния край на спалнята, рязко отмята завивката от тялото на госпожа Лийдс и задържа победоносно позата, сякаш току-що е изпълнил Вероника^[2].

Вперил поглед в екрана, Долархайд се покри с едри капки пот. Дебелият му език току изскачаше навън, белегът върху горната му устна заблестя от влага. Когато кулминацията на оргазма наближи, той тихо застана.

Дори в мига на върховното удоволствие със съжаление забеляза, че в следващите кадри е изгубил грациозността и елегантността на движенията си и се съвокуплява като грухтящ глиган, безгрижно оголил задник срещу камерата. Липсваха драматичните паузи, нямаше усет към ритъма и плавното усилване на възбудата. Просто е обзет от животински нагон. И все пак беше чудесно. Също и гледането на филмчето, макар не тъй пълноценно като самия акт.

Установи два основни недостатъка във филма — не бе показана смъртта на съпрузите Лийдс и собственото му изпълнение търпи критика в края. Личеше си, че се е отклонил от ценностната система. Червения дракон не би постъпил по този начин.

Е, предстоеше му да заснеме още много филми и с натрупването на опит сигурно щеше да постигне необходимата естетическа дистанция дори в най-интимните моменти.

Необходимо е търпение. Това е призиванието на живота му, монументалната дейност, която ще го направи безсмъртен.

Скоро ще се наложи да се заеме с подготовката на новия сценарий, да подбере актьорския състав. Вече бе проявил няколко празнични филма, заснети на семейни тържества по случай Четвърти юли. Краят на лятото е най-натовареното време за фотолабораториите, буквално засипани с филмчета от ваканцията. Другият пиков момент е периодът около Деня на благодарността. Всеки ден безброй семейства му изпращаха по пощата своите кандидатури.

---

[1] Уилям Блейк. — английски поет и художник (1757–1827), който се смятал за пророк на революционното мислене и отрицател на християнския морал, създал своя собствена митология и сложна система от символи. — Б. пр. ↑

[2] Класическо движение в испанското бикоборство, при което плащът на бикобореца се завърта бавно пред лицето на атакуващия бик. По името на света Вероника, която според средновековна легенда дала на Исус Христос забрадката си, за да избърше лицето си на път за Голготата. След като и върнал кърпата, се оказало, че на нея е отпечатано лицето на Христос. — Б. пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Самолетът от Вашингтон за Бърмингам беше полупразен. Греъм се настани до прозореца, а мястото до него остана свободно. Отказа на стюардесата престоялия сандвич и разтвори върху масичката за хранене папката с досието на семейство Джейкъби. Най-отгоре имаше списък на общите за двете семейства характеристики.

И двете съпружески двойки бяха над трийсетте, и двете имаха по три деца — две момчета и едно момиче. Едуард Джейкъби имаше и още един син от предишен брак, който по време на убийството бил в колежа си.

И двамата родители бяха с висше образование, живееха в двуетажни къщи в добри квартали. Госпожа Джейкъби и госпожа Лийдс бяха безспорно привлекателни жени. Семействата използвали кредитни карти на една и съща компания, били абонирани за почти едни и същи печатни издания. Сходствата свършваха дотук.

Чарлс Лийдс бил адвокат, специализиран в данъчното право, докато Едуард Джейкъби бил инженер металург. Семейството на Лийдс беше живяло в Атланта и никъде другаде, докато Джейкъби се бяха преместили в Бърмингам от Детройт едва преди три месеца. Лийдс били презвитерианци, а Джейкъби — католици.

В съзнанието на Греъм, подобно на капки от повреден кран, натрапчиво чукаше една-единствена думичка — „произволно“. „Произволен избор на жертвите“, „липса на ясни мотиви“ — това бяха използваните в печата термини, тях процеждаха с безсилен гняв и полицаите от отделите за разследване на тежки престъпления. Въпреки това прилагателното „произволно“ някак не се връзваше напълно. Греъм отлично знаеше, че масовите и серийните убийци рядко подбират произволно своите жертви.

Човекът, лишил от живот семействата Лийдс и Джейкъби, безспорно бе открил нещо в тях, което го е привлякло и подтикнало към престъплението. Може би ги е познавал (и Греъм тайно се надяваше това да е така), а може би не. В едно обаче беше дълбоко

убеден — преди кървавата драма убиецът е избрал своите жертви по някакви свои критерии. Избрал ги е, защото нещо в тях го е привлякло. И това нещо без съмнение бе свързано с жените. Но какво бе то? При извършването на двете престъпления съществуваха и известни различия.

Едуард Джейкъби е бил застрелян, докато слизал по стълбите с фенерче в ръка — вероятно събуден от някакъв шум. Госпожа Джейкъби и децата и били простреляни в главата, а госпожа Лийдс — в коремната област. Всички изстрели бяха произведени от един и същ деветмилиметров автоматичен пистолет. В раните бяха открити стоманени пращинки от ръчно направен заглушител, по гилзите липсваха отпечатъци от пръсти.

Ножът е бил използван като оръжие единствено при убийството на Чарлс Лийдс, Според доктор Кинси той е бил с тясно острие и добре наточен, вероятно предназначен за транжиране на месо.

Разлика имаше и в начините на проникване в къщите. При Джейкъби бе разбита задната врата, докато при Лийдс бе използван елмаз.

Следствените снимки в Бърмингам показваха много по-малко кръв от тези в Атланта, но и в спалнята на Джейкъби бяха открити кървави петна по тапетите, на височина 50–60 сантиметра от пода. А това означаваше, че и в Бърмингам убиецът е имал нужда от публика. Бирмингамските полицаи бяха проверили най-старателно трупите за оставени отпечатъци, дори и ноктите. Не бяха намерили нищо. Погребението в Бърмингам през летните месеци със сигурност бе заличило отпечатъци от рода на тези, открити върху едно от децата на Лийдс. И на двете местопрестъпления бяха открити еднакви руси косми, слюнка и сперма.

Греъм облегна снимките на двете усмихнати семейства на седалката пред себе си и дълго ги наблюдава, несмущаван от нищо в притихналия салон на самолета.

Какво бе привлякло убиеца именно към тях! Много му се искаше да вярва, че съществува общ фактор и той скоро ще го открие.

В противен случай щеше да прави огледи в нови къщи и да търси онова, което Зъблото е благоволил да му остави.

Греъм получи инструкции от бюрото на ФБР в Бърмингам, а след това позвъни в полицията да съобщи за пристигането си.

Климатичната инсталация на малката кола, която взе под наем, беше повредена и пръскаше ситни водни капчици по ръцете му.

Най-напред отиде на Денисън авеню, в кантората на „Недвижими имоти «Гийхан»“. Висок и плешив, Гийхан се втурна по тюркоазения мокет да го посрещне. При вида на служебната карта на Греъм усмивката му моментално се стопи. Греъм лаконично му поиска ключа от къщата на Джейкъби.

— Днес ще има ли там униформени ченгета? — попита посредникът с ръка на плешивото си теме.

— Не знам.

— Дано не ходят, че следобед ще я показвам на двама клиенти. Къщата е хубава. Като я видят, хората обикновено забравят за другото. В четвъртък я показах на двойка заможни пенсионери от Дулът, които изгаряха от желание да се заселят в Слънчевия пояс^[1].

Тъкмо започнахме да уточняваме ипотеката (човекът беше готов да плати една трета в брой, представяте ли си!) и отпред спря патрулна кола. Къщата се напълни с ченгета. Клиентите проявиха любопитство, а онези изведнъж се оказаха страшно словоохотливи. Доблестните блюстителите на закона дори организираха оглед на местопрестъплението — показаха им кой къде е бил убит, всичко! После, естествено, „сбогом Гийхан, много бяхте любезен“. Опитах се да им обясня какви мерки за сигурност сме взели, но те изобщо не искаха да слушат. Едва успяха да се натоварят в лимузината си, така им бяха омекнали краката.

— Някой самотен мъж да се е интересувал от къщата?

— При мен не, но тя е в още няколко списъка за продажби. Обаче едва ли. Дълго време полицията не даваше да започнем пребоядисването. Приключихме едва миналия вторник. Двоен слой латекс, на места дори троен. Отвън все още работим. Ще стане като за изложба!

— Но как е възможно да я обявите за продан, преди да са приключили юридическите формалности? — учуди се Греъм.

— Не ми е позволено да склуча сделката дотогава, но нищо не ми пречи да съм готов за нея, нали? Мога да настаня нови обитатели и с протокол за продажба, без нотариален акт. Нещо трябва да правя, защото лихвите се трупат ден и нощ, дори когато спя...

— Кой е изпълнител на завещанието на господин Джейкъби?

— Байрън Меткаф от фирмата „Меткаф и Барнс“. Колко време ще останете там?

— Не знам. Докато приключа.

— Пуснете ключа в пощенската кутия, не е необходимо да се връщате тук.

Греъм подкара към къщата на Джейкъби с чувството, че си губи времето. Намираше се в покрайнините на града, в наскоро застроен квартал. На магистралата спря да провери по картата къде точно трябва да отбие. Оказа се тесен път асфалтиран път.

Убийството беше станало преди повече от месец. С какво се бе занимавал по онова време? Монтираше двата дизелови мотора на двайсетметровата яхта на Рибович и с жестове насочваше краниста Ариага да спусне още малко. Късно следобед пристигна Моли, тримата се настаниха под навеса на каютата и хапнаха едри скариди с ледена бира. Кранистът се зае да им обяснява как се чисти речен рак, като скицира опашката му в стърготините по палубата. Отразявани от водата, слънчевите лъчи хвърляха отблясъци по коремите на кръжащите гларуси.

От климатичната инсталация цвъркна струйка вода и намокри ризата на Греъм. Това го върна обратно в Бърмингам, където нямаше гларуси и скариди. Шофираше край пасища с коне и кози. Вляво се простираше Стоунбридж — старият квартал с изисканите жилища на местните богаташи.

На стотина метра пред колата се появи табелата на агенцията за продажба на недвижими имоти. Къщата на Джейкъби бе единствената вдясно от пътя. Мъзгата от клонестите орехи бе направила чакъла на алеята хлъзгав, дребни камъчета забарабаниха по пода на колата. Дърводелец на висока стълба поставяше капаци на прозорците. Той махна с ръка на Греъм, който слезе от колата и се насочи към задната част на къщата.

Върху каменните плочи на вътрешния двор в испански стил падаше дебелия сянка на вековен дъб. През нощта клоните му сигурно скриваха светлината от страничния двор. Точно оттук бе проникнал Зъблото, през плъзгащите се стъклени врати, вече сменени, новата алуминиева дограма блестеше, лепенките с фирмата на производителя още стояха. От външната и страна бе монтирана яка решетка от ковано желязо. Вратата на мазето бе също сменена — солидна стомана с

огромни блокиращи резета. Върху плочника бяха разтоварени дървени каси с частите на вана за топъл масаж, от тези, дето богатите монтират във вътрешния си двор за групови забавления.

Греъм влезе. Гол под и застоял въздух. Стъпките му кънтяха из празните стаи.

Новопоставените огледала в банята никога не бяха отразявали образите на семейство Джейкъби или на убиеца. Върху гладката им повърхност личаха следите от набързо отлепени етикети. В ъгъла на съпружеската спалня имаше сгънат голям чаршаф, с който е бил закриван подът по време на боядисването. Греъм седна върху него и впери поглед в пълзящия по пода самотен слънчев лъч. Остана така, докато лъчът прекоси една дъска. Тук вече нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Дали ако бе пристигнал в Бърмингам веднага след убийството, не би могъл да спаси живота на семейство Лийдс? Този въпрос се стовари върху него със страшна тежест.

Не усети облекчение дори след като отново се озова под открито небе.

Застана под сянката на един орех, пъкна ръце в джобовете и отправи смръщен поглед към алеята, която свързваше пътя с къщата на Джейкъби.

Как се бе придвижил дотук Зъбълото? Несъмнено с кола. Но къде е паркирал? Посипаната с чакъл алея бе прекалено шумна за нощни визити, макар бърмингамската полиция да беше на друго мнение.

Греъм zakрачи по чакъла към пътя. От двете страни на асфалтираното платно имаше дълбоки канавки, които се губеха в далечината. Ако почвата е суха и твърда, тези канавки могат да бъдат преминати с кола, която да бъде надеждно скрита от любопитни погледи в храсталака край къщата на Джейкъби. Оттатък пътя, точно срещу къщата, беше единственият вход за Стоунбридж. Върху поставената табела пишеше, че кварталът се охранява от частни патрули. Несъмнено те биха забелязали всяка кола, която не принадлежи на тукашните собственици. Същото важеше и за непознат, тръгнал да се разхожда пеша посред нощ. Значи паркирането в Стоунбридж отпаднаше.

Греъм се върна обратно в къщата и с изненада установи, че телефонът работи. Свърза се с метеорологичната служба и научи, че

ден преди убийството на семейство Джейкъби над района е валил дъжд със средна интензивност. А това означаваше, че канавките са били пълни с вода. Зъблото не бе скрил колата си встрани от асфалтовия път.

Греъм тръгна покрай варосаната ограда на пасището, насочвайки се към задната част на имота. Един кон от другата страна на оградата реши да го придружи. Преди да свърне към стопанските постройки в дъното, Греъм извади от джоба си бонбон за освежаване на дъха и го даде на животното. То спря при завоя, а Греъм продължи към оградата на задния двор на Джейкъби.

Спря на мястото, където децата бяха погребали котката си. Почвата беше рохкава. Когато двамата със Спрингфийлд бяха обсъждали в Атланта събитията тук, той си беше представял тези постройки боядисани в бяло. Оказа се, че са тъмнозелени.

Децата загърнали котката в кърпа за бърсане на чинии, сложили и цвете между лапите и я погребали в кутия за обувки. Греъм облегна ръка на оградата и подпря челото си. Котешко погребение, тържествен детски ритуал. Родителите са се прибрали в къщата, някак им е неудобно да прошепнат заупокойна молитва. Децата се споглеждат, изведнъж открили нова и непозната празнота в живота. Най-голямото свежда глава, после и другите. Градинската лопата е по-висока от тях. По-късно ще спорят дали котката е вече на небето при дядо Господ и Исус, известно време ще са кротки. Прозрението го осени така, както си стоеше, докато слънчевите лъчи пареха гърба му. Зъблото не само е убил котката, но и отнякъде е наблюдавал как ще я погребат децата. Искал е да се наслади на този ритуал. Едва ли е пътувал два пъти дотук — веднъж, за да убие котката, после за семейството. Убил е животното и е изчакал децата да го намерят. Няма начин да се разбере кога точно са открили котката. Полицията няма сведения за непознат, разговарял с децата в онзи следобед, десетина часа преди престъплението. Но как Зъблото се е добрал дотук, къде е чакал?

Зад оградата се простираха храсталаци. Някои от тях надвишаваха човешки бой и стигаха чак до крайпътните дървета. Греъм измъкна смачканата карта от задния джоб на панталона си и я разстла върху зида. Задната част от имота на Джейкъби граничеше с широка около половин километър горичка. Отвъд нея, извивайки на юг, имаше друг асфалтиран път, успореден на този пред къщата.

Греъм се качи в колата и подкара обратно към магистралата, засичайки разстоянието. Тръгна на юг и след няколко километра отби по отбелязаното на картата отклонение. Намали скоростта, пресметна изминатото разстояние и установи, че се намира приблизително зад къщата на Джейкъби отвъд горичката.

Пътят стигаше до незавършен жилищен квартал, очевидно предназначен за хора с по-ниски доходи. Беше толкова нов, че не бе нанесен на картата. Отби на близкия паркинг и изключи двигателя. Оставените наоколо коли бяха предимно стари модели, клекнали на уморените си пружини. Две бяха на трупчета.

Под самотно баскетболно табло с кош без мрежичка играеха чернокожи деца. Облегнат на колата, Греъм ги загледа.

Изпита желание да свали сакото си, но знаеше, че пистолетът 44-ти калибър и закачената за колана му плоска фотокамера веднага ще привлекат вниманието на минувачите. Винаги се чувстваше неудобно, когато хората се втренчаваха в оръжието му.

Отборът с фланелки се състоеше от осем деца. Голите до кръста бяха единайсет. Викове и шумни спорове заместваха съдийството.

Дребен малчуган от отбора на голите бе съборен в борбата за една отскочила от таблото топка и ядосан си тръгна за вкъщи. Почти веднага се върна обаче, подсилен с бисквита, и отново се гмурна в мелето.

Крясъците и тупкането на топката по асфалта повдигнаха духа на Греъм. Един баскет, една топка. Отново се сети за множеството вещи, които притежаваше семейство Лийдс. Джейкъби също, съдейки по заключението на бърмингамската полиция, изключила вероятността за нападение с цел обир. Лодки и спортни съоръжения, къмпинг оборудване, фотоапарати, пушки, въдици. И по това двете семейства си приличаха.

Представил си ги живи, Греъм неволно си спомни и как изглеждаха след това. Изведнъж почувства, че повече не може да следи баскетболното сражение. Пое дълбоко дъх, прекоси пътя и навлезе в мрачната борова гора.

Храсталакът в края и бе гъст, но изтъня, когато Греъм се озова в дълбоката сянка на дърветата, покрили земята с дебел пласт борова иглички. Въздухът беше топъл и неподвижен. Синьоперести сойки кресливо предупреждаваха за приближаването му.

Теренът беше с лек наклон към леглото на пресъхнал поток, до което се издигаха няколко стройни кипариса. В червеникавата глинеста почва ясно личаха отпечатъците, оставени от миещи мечки и полски мишки. По дъното на потока имаше и човешки следи, повечето от детски крачета. Бяха дълбоки и с размазани очертания, очевидно оставени преди няколко превалявания. Оттатък дерето теренът отново се издигаше, почвата се промени на песъчлива, в подножията на боровете буйстваше дива папрат. Греъм се заизкачва с мъка по склона. Скоро сред дърветата проблесна слънчева светлина — там горичката свършваше. Между стволите можеше да се види горният етаж на къщата на Джейкъби. Пак храсталак, надвишаващ човешки бой. Опираше чак до оградата на задния двор. Греъм с мъка го преодоля и спря там.

Зъблото вероятно е оставил колата си в онзи нов квартал и е прекосил горичката. Подмамил е котката в храсталака, удушил я е, а после е пропъзлял до оградата с безжизненото и тяло в една ръка. Греъм ясно си представи как животното полита във въздуха, без да се извива по обичайния за котките начин, за да падне на лапите си, а тупва в двора по гръб.

Свършил е тази работа през деня — иначе децата не биха могли да намерят и погребат животното. Чакал е да открият трупа: Нима е клечал сред задушния храсталак, докато се мръкне? Не е бил до оградата, тъй като там мястото е прекалено открито. За да наблюдава двора откъм горичката, би трябвало да се изправи в цял ръст точно срещу прозорците, огрян от ярките лъчи на слънцето. Явно е бил принуден да търси закрилата на дърветата. Греъм направи същото.

Бърмингамските полицаи не бяха вчерашни. Ясно личеше къде се бяха промушвали през храстите, за да претърсят местността. Но това е станало преди откриването на котката. Търсели са изтървани предмети и отпечатъци, а не наблюдателен пункт.

Навлезе на няколко метра сред дърветата, затърси из шарената сянка. Започна от възвишението, от което се виждаше част от двора. От него се насочи навътре в гората.

Започна да оглежда очертания по този начин район сантиметър по сантиметър. След повече от час нещо проблесна и привлече погледа му. За миг го изгуби, после го откри отново. Оказа се ламаринено езиче

от консервна кутия с разхладителна напитка, почти заровено в сухите листа под корените на един от малкото брястове.

Зърна ламаринката от два-три метра, но цели пет минути не мръдна от мястото си, докато оглеждаше внимателно земята около дървото. Клекна и предпазливо пое към дънера, разчиствайки с ръка сухите листа по пътя си. Крачеше патешки и внимаваше да не пропусне нищо. Бавно и прецизно отстрани сухите листа в основата на дървото. Бяха се натрупали на дебел пласт и по тях нямаше отпечатъци от стъпки.

В близост до ламаринката откри изсъхнала огризка от ябълка, проядена от мравките, Птиците бяха изкълвали семките. Изследва почвата наоколо още десетина минути. Най-сетне седна и изпружи уморените си крака. Гърбът му опря в ствола на бряста. В проблесналия сред листата слънчев лъч танцуваха комари. Гъсеница се загърчи под изсъхнало листо.

На клона над главата си забеляза късче червеникава глина от дерето, вероятно пренесена от обувка.

Греъм окачи сакото си на един клон и се закатери по обратната страна на дървото, като внимаваше да не стъпва по клоните над онзи с калната следа. Когато се издигна на десетина метра, спря, пое дъх и надникна иззад ствола. Къщата на Джейкъби беше на около сто и петдесет метра оттук. От тази височина изглеждаше по-различна, в очите се набиваше цветът на покрива и. Задният двор със стопанските постройки се виждаше като на длан. С помощта на бинокъл би могъл да наблюдава дори бръчките по лицата на живеещите отсреща.

До ушите му долиташе далечният тътен на автомобилното движение, примесен с нервния лай на куче. После сред листата зажука цикада и наподобяващите на банциг звуци погълнаха всичко останали шумове.

Точно над главата му стърчеше дебел клон, насочен под прав ъгъл към къщата. Греъм се набра на ръце и надникна към обратната страна на ствола. На няколко сантиметра от бузата му, закрепена между клона и стеблото, проблесна кутия от разхладително питие.

— Обичам те — прошепна и Греъм, долепил уста до кората на дървото. — Кълна се, че те обичам. Хайде, кутийчице, ела! Разбира се, можеше да е оставена от някое дете.

Греъм се покатери още нагоре, рисковано начинание предвид крехките клончета. След това се завъртя така, че да вижда големия клон под себе си. Част от кората му, на големина колкото карта за игра, беше обелена и зеленееше пред очите му. В зеления правоъгълник бе издълбан странен знак, който изглеждаше приблизително така:

Р

Беше издълбан чисто и внимателно, с много остър нож. Това вече не можеше да бъде детска работа. Греъм внимателно нагласи блендата на фотокамерата и го снима.

Макар и добра, гледката откъм дебелия клон беше допълнително разчистена — една вейка над него беше прекършена. Дървесните влакна на мястото на срязването бяха смачкани и загладени. Очите на Греъм потърсиха откършената част. Сигурно е някъде сред клоните, тъй като на земята би я забелязал. Да, ето я, заплетена в долните клони. Изсъхналите и почернели листа се открояваха на фона на ярката зеленина.

Лабораторията щеше да иска и двете части на откършената вейка, за да измери дебелината на острието. Значи ще трябва да се върне с трион. Направи още няколко снимки, като през цялото време си мърмореше под нос:

Знам, че си убил котката, мой човек, хвърлил си я в двора, а после си се покатерил тук да чакаш. Знам, че докато си наблюдавал децата и си чакал, си дялкар и си давал ход на фантазията си. Когато се мръкнало, видял си сенките им в осветените прозорци, гледал си как лампите една по една гаснат и едва след това си направил визитата си. Така е станало, нали? Не ти е било кой знае колко трудно да се спуснеш от този клон надолу, тъй като е имало пълнолуние, а си носел и фенерче.

Но за самия Греъм спускането съвсем не бе леко. С помощта на клонче, пъхнато в дупката, внимателно повдигна алуминиевата кутийка и започна да слиза. Там, където се налагаше да използва и двете ръце, налапваше края на клончето и здраво го стискаше със зъби.

Когато се върна в новия квартал, някой бе написал „Левън е глупак“ върху пращната врата на колата. Височината на надписа свидетелстваше, че и най-младите обитатели тук са напреднали в ограмотяването. Запита се дали са надраскали и колата на Зъблото.

Няколко минути стоя неподвижен и гледа дългите редици еднакви прозорци. Поне сто от новите апартаменти вече бяха населени. Имаше шанс някой да си спомни непознатия бял мъж, паркирал отпред късно през нощта. Струваше си да опита, макар че от инцидента бе изтекъл цял месец. Но за да разпита бързо всички жители, ще му бъде необходима помощта на бърмингамската полиция.

Пребори се с изкушението да изпрати кутията право на Джими Прайс във Вашингтон. Нуждаеше се от съдействието на тукашната полиция и щеше да е най-добре да им предостави всичко, което бе открил. Поръсването на кутийката с прах за снемане на отпечатащи не е сложна работа. Друга работа е киселинната проба за откриване на потни следи. Прайс би могъл да го направи и след напудрянето на кутийката в Бърмингам, стига да не са я пипали с голи ръце. По-добре да я предаде на полицията. Документалният отдел на ФБР щеше да се нахвърли върху издълбания знак като бясна мангуста. Беше направил достатъчно снимки за всички заинтересовани.

От къщата на Джейкъби се свърза с отдел „Убийства“ на местната полиция. Детективите пристигнаха точно когато Гийхан, агентът за продажба на недвижима собственост, канеше кандидат-клиентите си да разгледат къщата.

---

[1] Така наричат в САЩ южните и югозападните щати, отличаващи се с топъл климат и икономически растеж. — Б. пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Долархайд влезе в кафенето и се насочи към Айлин, зачела репортажа в „Национален сплетник“, озаглавен „Боклуци във вашия хляб“. От рибения си сандвич беше изяла само пълнежа.

Скрити зад червените очила, очите на Долархайд пробягаха по първа страница. От нея крещяха още ред тлъсти заглавия: „Елвис в тайно любовно гнезденце — сензационни снимки!“, „Нова надежда за болните от рак!“ И най-дебелото: „Ханибал Канибала помага на закона — ченгетата търсят съветите на демона по повод убийствата на Зъблото!“

Долархайд се изправи до прозореца и се зае да разбърква кафето си, докато чакаше Айлин да си тръгне. След малко тя стана, изпразни подноса си в контейнера за боклук и се приготви да хвърли и вестника.

— Ще ми послужиш ли с вестника, Айлин? — докосна я по рамото Долархайд.

— Разбира се, господин Д. — отвърна тя. — Купих го само заради хороскопите.

Долархайд го изчете в канцеларията си, след като затвори вратата. Под тлъстото заглавие в средата на първа страница имаше два материала от Фреди Лаундс. По-големият описваше със задъхани подробности убийствата на Джейкъби и Лийдс. Тъй като полицията не бе публикувала голяма част от подробностите, Лаундс се бе допитал до въображението си за по-живописните от тях. На Долархайд му се сториха банални. По-интересна беше втората статия:

НЕНОРМАЛЕН ИЗВЕРГ, ТЪРСЕН ЗА СЪВЕТ ОТ ЧЕНГЕТО, КОЕТО СЕ Е ОПИТАЛ ДА
УБИЕ

Фреди Лаундс
Чесапийк, Мериленд.

Федералните ловци на хора, трескаво издирващи „Зъблото“ — психопат-убиец на цели семейства в Атланта и Бърмингам, се обърнаха за помощ към най-свирепия убиец, излежаващ присъдата си в страната.

Доктор Ханибал Лектър, чиито неописуеми престъпления описахме в нашия вестник преди три години, разговаря през седмицата в блиндираната си Килия с известния следовател Уилям (Уил) Греъм.

Греъм едва оцеля, след като разкри доктор Лектър и бе разпран от него с нож за рязане на линолеум. Макар и пенсиониран по болест, Греъм по спешност бе повикан от ФБР да оглави издирването на „Зъблото“.

Как е протекла срещата между двамата смъртни врагове? Какво е искал да научи Греъм?

„За залавянето на един луд е нужен друг луд“ — заяви пред нашия репортер високопоставен служител на федералните власти. Той имаше предвид доктор Лектър, познат с прозвището „Ханибал Канибала“ — известен психиатър и масов убиец.

А МОЖЕ БИ Е ИМАЛ ПРЕДВИД УИЛ ГРЕЪМ???

До „Сплетника“ достигна информация, че Греъм, бивш преподавател по Криминалистика в Академията на ФБР в Куонтико, преди време е бил пациент в една психиатрична клиника за цял месец... федералните власти отказват да отговорят на въпроса защо начело на толкова мащабно преследване е поставен човек, имал психически проблеми в миналото.

Не е известно точно от какво естество са психическите проблеми на Греъм, но според един бивш психиатър ставало въпрос за „дълбока депресия“.

Гармън Езанс, бивш санитар в болницата на ВМС в Бетезда, съобщава, че Греъм бил настанен в тамошната психиатрична клиника малко след като застрелял Гарет Джейкъб Хобс, известен с прозвището „Касапина на Минесота“. Греъм го застрелял на място през 1975 година, слагайки край на осеммесечния терор за жителите на Минеаполис. Според Еванс, Греъм бил дълбоко отчужден,

през първата седмица в клиниката отказвал да се храни и да разговаря.

Греъм никога не е бил агент на ФБР. Според някои опитни журналисти това е така, защото не би издържал строгите тестове за психическа стабилност. Близо до ФБР източници съобщават единствено, че известно Време Греъм е работил в една от лабораториите на ФБР, а по-късно, благодарение на „изключителни постижения“ в Криминалистиката и оперативната работа, е бил назначен за „специален следовател“ и преподавател в Академията на ФБР.

На „Сплетника“ стана известно, че преди назначението си във ФБР Греъм е бил детектив в отдел „Убийства“ на полицията в Ню Орлиънс, която напуснал, за да следва Криминалистика в университета „Джордж Вашингтон“. Бивш негов колега от Ню Орлиънс направи следния Коментар: „На практика той е пенсионер, но федералните власти се чувстват по-добре, когато знаят, че им е под ръка. Нещо като смок под къщата. Рядко го виждате, но знаете, че е там и лови мишките.“

Доктор Лектър ще прекара остатъка от живота си в психиатрична болница. Ако един ден бъде обявен за излекуван, ще трябва да отговаря в съда за девет предумишлени убийства. Според адвоката му този масов убиец прекарва времето си, като пише научни статии и води „постоянен диалог“ по пощата с най-известните психиатри в страната.

Долархайд прекъсна четенето и се загледа в снимките, две на брой. На едната Лектър беше притиснат до полицейска кола, а на другата Уил Греъм, хванат от апарата на Фреди Лаундс пред входа на психиатричната болница в Чесапийк. До името на Фреди Лаундс имаше и малка негова фотография.

Разглежда ги дълго време. После бавно прокара върха на пръста си по тях, усещайки грапавината на вестникарския печат. Върху показалеца му остана следа от печатарско мастило. Той я наплюнчи и

почисти с книжна салфетка. След това изряза статията и я пхна в джоба си.

На път за дома си Долархайд се отби в аптеката за руло бързо разлагаща се тоалетна хартия — от онези, които се използват на кораби и къмпинги. Към нея прибави спрей за впръскване в носа.

Чувстваше се добре въпреки пристъпа на сenna хрема. Подобно на повечето хора, претърпели пластична операция на носа, и в неговите ноздри липсваха косъмчета. Това бе причината да се превърне във вечен заложник на сenna хрема и на всички видове възпаления на горните дихателни пътища.

На моста през Мисури за Сейнт Чарлс беше закъсал някакъв камион и движението се блокира за десетина минути. Седнал в хладния си черен микробус, грижливо застлан с килимчета, Долархайд прие този факт напълно спокойно. По радиото предаваха музика от Хендел.

Пръстите му почукваха в такт по волана, а от време на време се стрелваха нагоре и докосваха носа.

На съседното платно беше спряла открита лимузина с две жени на предните седалки. Бяха с шорти и блузи, вързани на възел малко над пъпа. Долархайд им хвърли бегъл поглед. Бяха уморени и изнервени, безмилостно огрени от парещите лъчи на залязващото слънце. Тази откъм него беше облегла глава на седалката, а краката и бяха вдигнати на арматурното табло. Върху разголениа и корем се бяха образували две грозни бръчки. От вътрешната страна на бедрото и имаше посиняла следа от смукане. Усетила погледа на Долархайд върху себе си, жената свали крака и ги кръстоса. Върху лицето и се изписа отвращение. После подхвърли нещо на спътницата си и двете впериха очи в колата пред тях. Долархайд знаеше, че говорят за него, и беше страшно доволен, че не изпита раздразнение. Вече малко неща бяха в състояние да го раздразнят. Знаеше, че дълбоко в душата му се заражда и оформя чувство за собствено достойнство. Музиката бе изключително приятна.

Колите пред микробуса бавно се раздвижиха, но съседното платно продължаваше да е задръстено. Обзе го нетърпение, искаше час по-скоро да се прибере у дома. Продължи да почуква по волана в такт с музиката, а лявата му ръка бавно свали страничното стъкло. Окашля

се и изстреля зеленикава хрчка към жената под себе си. Улучи я на сантиметър под голия пъп, после даде газ и се отдалечи. На фона на Хенделовата музика пискливите ругатни на жената почти не се чува.

Голямата счетоводна книга беше поне стогодишна. Подвързана с черна кожа и пиринчени ръбове, тя беше толкова тежка, че Долархайд я беше поставил върху солидна масичка на колелца, която държеше под ключ в килера срещу стълбите. Още щом я зърна, изложена за продан на някакъв търг, обявен от банкрутирала печатница в Сейнт Луи, той разбра, че ще бъде негова.

Изкъпан и наметнал кимоното, той отключи килера и издърпа масичката. Нагласи я под репродукцията на Великия Червен дракон и разтвори книгата. В ноздрите го лъхна мирис на восъчна хартия. Най-отпред с едри, украсени лично от него в старинен стил букви имаше цитат от Откровението на свети Йоана: „Ето, голям червен дракон се яви на небето...“

Единствено една пожълтяла снимка най-отгоре не беше здраво залепена. На нея бе Долархайд като дете, изправен до баба си в подножието на стълбите. Стискаше здраво полата и, а баба му се беше изпънала вдървено със скръстени ръце.

Прелисти страниците, без да я погледне, пъхната там сякаш по погрешка.

Изрезките бяха доста. Най-старата съобщаваше за изчезването на възрастни жени в Сейнт Луи и Толидо. Полетата между изрезките бяха запълнени с равния му почерк, който наподобяваше почерка на самия Уилям Блейк. Буквите бяха изписани с черен туш, оформени калиграфически. Закрепени на страниците, отхапани части от човешки скалпове проточваха косми надолу. Като комети, уловени наскре полет, за да влязат в божия албум.

Ето ги вестникарските статии за бърмингамското семейство Джейкъби, както и ролки с филми и диапозитиви, поставени в специално залепени джобчета.

На подобно внимание се радваха и материалите за семейство Лийдс. Едва след случая в Атланта пресата започна да го нарича „Зъбълото“. Във всички изрезки, отнасящи се до случая Лийдс, прякорът беше заличен. Направи същото и с изрезките от „Сплетника“ с яростни драски на яркочервен флумастер.

Обърна на чиста страница и изряза репортажа от „Сплетника“ така, че да се вмести в нея. Дали да включи и снимката на Греъм? Но думите „Психически болни престъпници“, изсечени над главата му, някак си оскърбяваха Долархайд. Не обичаше да гледа лудници и затвори, но лицето на Греъм го привличаше. Остави снимката настрана, по-късно щеше да реши какво да я прави.

Но Лектър... Лектър! Снимката му във вестника не беше достатъчно хубава, Долархайд имаше друга и я извади от кутията си в килера. Беше от времето на съдебния процес срещу доктор Лектър и на нея ясно личаха прекрасните му очи. И все пак според Долархайд не бе напълно задоволителна. Според него хора като доктор Лектър трябваше да бъдат изобразени върху мрачни ренесансови портрети. Защото единствен доктор Лектър на този свят притежаваше чувствителността и опита, които биха му позволили да разбере и оцени величието, могъществото на Долархайдовото Превъплъщение.

Чувстваше, че Лектър съзнава колко нереални са човешките същества, които, умирайки, ти помагат да постигнеш великата цел; съзнава, че те не са от плът, а от светлина, въздух, цветни петна, кратки звуци, покорно заглъхващи, когато ги укротиш... Като разноцветни балони, които се пукат във въздуха. Знаеше, че те имат значение единствено за Преобразяването, а то е нещо далеч по-важно от мизерния живот, за който се молят, пълзят на колене.

Письците се бяха всмукали в Долархайд така, както скулпторът е просмукан от праха на камъка, който обработва.

Доктор Лектър бе способен да разбере, че кръвта и дъхът са само променливи елементи, предназначени да подхранват излъчването. Така както горенето подхранва светлината. Искаше му се да се срещне с доктор Лектър, да сподели чувствата си с него, да се насладят на единомислието си, да бъде признат от него така, както Йоан Спасител е признал Онзи, който дошъл след него, да го възседне, както Дракона възсяда апокалиптичните поредици на Уилям Блейк. И да заснеме смъртта му, когато душата му се слее със силата на Дракона.

Долархайд извади чифт нови гумени ръкавици и се приближи до писалището. Разгърна и изхвърли горната обвивка на рулото тоалетна хартия, после откъсна парче от седем части. Внимателно, с печатни букви, които пишеше с лявата си ръка, той започна писмото си до доктор Лектър.

Словото никога не е достоверно отражение на начина, по който човек се изразява писмено. Говорът на Долархайд бе напрегнат и разпокъсан от действителни и мними недостатъци, вероятно по тази причина разликата между него и писменото му изразяване бе стряскаща. Въпреки това имаше чувството, че едва ли ще съумее да изрази върху хартия най-важното, което го вълнуваше. Имаше нужда от доктор Лектър. Имаше нужда от осъществяването на по-интимен контакт, преди да сподели най-важното.

Но как да го направи? Извади кутията с изрезките за доктор Лектър и още веднъж ги изчете.

След това прочете това, което бе написал, и то му се стори прекалено стеснително. Написа го отново. Подписа се отдолу с името „Ненаситен поклонник“. Замисли се над подписа, после решително вирна брадичка. Разбира се, че беше ненаситен поклонник!

Пъхна облечения в ръкавица палец в устата си, измъкна ченето и го сложи върху масата. Зъбите бяха нормални — бели и равни, но розовата горна част, направена от акрил, беше с доста необичайна форма, тъй като отговаряше на извивките и пукнатините в челюстта му. Към нея бе прикрепена протеза от мека пластмаса с obturator в горния край. Тя запушваше при говор мекото му небце.

От чекмеджето на писалището извади малка кутийка. В нея имаше още едно чене. Горната му част беше абсолютно същата, само меката протеза липсваше. Между кривите зъби имаше тъмни петна, от които се излъчваше неприятна миризма. Бяха идентични със зъбите на баба му, лежащи в изсъхналата чаша на долния етаж.

Ноздрите на Долархайд потръпнаха от миризмата. Разтвори хлътналата си усмивка и напъха ченето, навлажни с език кривите зъби. Прегъна писмото на мястото за подписа и здраво го захапа. Когато го разгърна отново, на мястото на подписа се беше очертала овална захапка. Това бе нотариалната му заверка, разрешително за работа, изпъстрено с петънца стара кръв.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В пет часа адвокатът Байрън Меткаф свали вратовръзката си, наля си питие и качи крака на бюрото.

— Сигурен ли сте, че не искате да пийнете? — попита той.

— Друг път — отвърна Греъм, заел се да почисти ръкавите си от репей и изпълнен с чувство на благодарност към климатичната инсталация.

— Не познавах отблизо семейство Джейкъби — рече Меткаф. — Преместиха се да живеят тук едва преди три месеца. Един-два пъти сме се отбивали с жена ми на чашка. Малко след заселването си тук Ед Джейкъби дойде при мен да направи ново завещание. Така се запознахме.

— Но вие сте изпълнителят на завещанието му, нали?

— Да. Първоначално беше посочил жена си, но после реши да прехвърли правата върху мен, в случай че тя почине или не бъде в състояние да го изпълни. Има брат във Филадельфия, но доколкото ми е известно, не са поддържали близки отношения.

— Вие сте бил помощник районен прокурор, нали?

— Да, между 1968 и 1972 година. През седемдесет и втора се кандидатирах за областен прокурор и за малко не спечелих. Но сега не съжалявам за това.

— Какво мислите за случилото се тук, господин Меткаф?

— Първата ми мисъл беше за Джоузеф Яблонски, профсъюзния лидер.

Греъм кимна.

— Мотивирано престъпление, борба за власт, маскирана като нападение на ненормален престъпник. Двамата с Джери Естридж от Областната прокуратура внимателно проверихме документите на Ед Джейкъби. Но не открихме нищо. Никой не е спечелил от смъртта му. Получавал е добра заплата, няколко патентовани изобретения са му носили добри дивиденди, но е харчел всичко. Жена му е трябвало да го наследи, с изключение на малко земя в Калифорния, завещана на

децата му и техните наследници. Синът от първия брак е подсигурен с прилична сума, която ще му стигне да завърши колежа си след три години. Той пак ще си е в първи курс, ако питате мен.

— Найлс Джейкъби.

— Да. Ед много се тревожеше за него. Живее с майка си в Калифорния, бил е в поправителен дом поради кражба. Доколкото ми е известно, майката е наркоманка. Миналата година Ед отишъл да го прибере. Довел го в Бърмингам и го записал в колежа „Бардуел“. Направил всичко възможно да го задържи в дома си, но хлапакът тормозел другите деца и бил неприятен на всички. Госпожа Джейкъби го търпяла известно време, но в крайна сметка го изпратила в пансион.

— Къде е бил?

— В нощта на двацет и осми юни ли? — Меткаф спря тежък поглед върху Греъм. — Полицията вече си зададе този въпрос, аз също. Бил е на кино, след това се прибрал в пансиона, това е доказано. А и кръвната му група е нула. Господин Греъм, след половин час трябва да взема жена си. Ако искате, утре пак можем да поговорим. Ще ми кажете с какво мога да ви помогна.

— Бих искал да хвърля един поглед на личните вещи на семейството. Дневници, снимки, всичко.

— Няма кой знае какво, тъй като къщата им в Детройт изгоряла при пожар. Нищо подозрително — Ед включил електрожен в приземната си работилница, искрите подпалили кутии с боя и къщата станала на пепел. Имат няколко лични писма, които съм оставил в банкова касета заедно със семейните бижута. За дневник не си спомням. Всичко останало е на склад. Може би Найлс притежава някакви снимки, но се съмнявам. Знаете ли какво ще направим? Утре в девет и половина трябва да съм в съда, но преди това мога да ви оставя в банката да хвърлите едно око. След това ще мина да ви взема.

— Добре — съгласи се Греъм. — Ще ми бъдат от полза и копия от всички документи, свързани с наследството — претенции, оспорване на завещанието, кореспонденция. Искам да разполагам с цялата документация.

— Същото иска и областната прокуратура в Атланта. Сравняват я с документацията по имота на Лийдс.

— Въпреки това искам копия и за мен.

— Добре, ще ги имате. Макар че едва ли допускате да е заради пари, нали?

— Така е. Просто се надявам, без истински да го вярвам, че нечие име може да изскочи и в двете документи.

— Аз също.

Общежитията на общинския колеж „Бардуел“ представляваха четири ниски сгради, наредени около спечено от жегата игрище. Пристигането на Греъм съвпадна с разгара на ожесточена стерео война. По балконите от мотелски тип на двете противоположни постройки висяха насочени едни срещу други тонколони. Битката се водеше между „Кис“ и „Увертюра 1812“. Пълен с вода балон излетя във въздуха и се пръсна на три-четири метра от краката на Греъм.

Той се шмугна под някакво пране, прекрачи захвърлен на земята велосипед и влезе в апартаментчето, обитавано от Найлс Джейкъби и бог знае още от кого. Вратата на спалнята беше открехната и отвътре гърмеше музика. Греъм почука, но никой не му отговори.

Бутна вратата и влезе. На двойното легло беше седнало дългуресто момче с пъпчиво лице и настървено опъваше от еднометров чибук. До него лежеше момиче в джинсов гащеризон. Главата на хлапака отскочи по посока на Греъм. Правеше върховни усилия да се замисли.

— Търся Найлс Джейкъби. Хлапакът стоеше вкаменен. Греъм се пресегна и изключи уредбата. — Търся Найлс Джейкъби.

— Вземам малко илач за астмата си, човече. Вие никога ли не чукате?

— Къде е Найлс Джейкъби?

— Да пукна, ако знам. За какво ви е?

— Направи много сериозен опит да си спомниш! — Греъм показва полицейската си значка.

— О, по дяволите! — обади се момичето.

— Господи, от отдела за наркотици. Чакайте, не си заслужава... Нека поговорим...

— Да говорим за Найлс Джейкъби.

— Ще ви помогна да го откриете — рече момичето.

Греъм я изчака да разпита из другите стаи. Навсякъде след нея пускаха водата в тоалетните казанчета.

В стаята почти нямаше следи от присъствието на Найлс Джейкъби. Върху снимката на семейството му беше поставена чаша с полуразтопен лед. Греъм я отмести и избърса мокрото кръгче с ръкава си. Момичето се върна.

— Опитайте в „Омразната змия“ — рече то.

Барът „Омразната змия“ бе разположен в помещение, предназначено за магазин. Рамките на прозорците бяха боядисани в зелено. Пред вратата бяха паркирани какви ли не превозни средства — огромни камиони за ремаркета, но без ремаркетата, което ги правеше тантурести; малолитражки, лилава спортна кола, стари доджове и шевролети с оголени задници, за да изглеждат като бългата, четири натруфени мотоциклета „Харли-Дейвидсън“. Климатичната инсталация над вратата бе прокапала. Греъм направи сложна маневра, за да избегне капките, и хлътна в заведението. Беше претъпкано, вонеше на прокиснала бира и дезинфекционни препарати. Облечена в работен комбинезон, яката жена зад бара се пресегна над главите на клиентите си и подаде на Греъм поръчаната кока-кола. Беше единствената жена в заведението. Мургав и кльоцав, Найлс Джейкъби се беше облегал до мюзикбокса. Пускаше монети в улея, но бутоните за избор на песни натискаше друг мъж до него. Момчето приличаше на разхайтен ученик, за разлика от мъжа, който избираше музиката.

Беше странен тип с детско лице, монтирано върху яко мускулесто тяло. Носеше фланелка и джинси, изтъркани до бяло по джобовете. Ръцете му преливаха от мускули, дланите му бяха широки и груби. Професионалната татуировка малко под лакътя му гласеше: „Роден съм да шибам!“, а на другата му ръка имаше далеч по-несръчен надпис, от онези, които правят в затвора: „Ранди“. Късата, по затворнически подстригана коса, растеше, неравно. Когато се пресегна към осветената клавиатура на мюзикбокса, на ръката му над китката проблесна малко гладко избърснато кръгче.

Греъм усети как в стомаха му се свива студена топка.

Последва Найлс Джейкъби и Ранди към дъното на помещението. Дватамата се настаниха в едно сепаре, а Греъм застана на половин метър от масата им.

— Найлс, казвам се Уил Греъм и искам да поговоря с теб.

Ранди вдигна глава и лицето му цъфна в престорена усмивка. Един от предните му зъби беше умъртвен.

— Познаваме ли се отнякъде?

— Не. Искам да говоря с Найлс.

Веждите на хлапака се извиха театрално и Греъм се запита какво ли му се е случило в поправителния дом.

— Изчезвай! — отсече Ранди. — Имаме си личен разговор.

Греъм спря замислен поглед върху нашарените мускулести ръце, лепенката в сгъвката на лакътя, избръснатото място, където Ранди по всяка вероятност е опитвал острието на ножа си. Краста на ножар. Страх ме е от Ранди. Стреляш пръв или си покойник.

— Чу ли какво казах? — попита Ранди. — Изчезвай!

Греъм разкопча сакото си, извади служебната карта и я постави на масата.

— Стой си на задника, Ранди! Направиш ли опит да станеш, ще получиш един пъп в повече.

— Моля за извинение, сър. Моментална затворническа покорност.

— Направи ми една услуга, Ранди. Бръкни с два пръста в левия заден джоб на панталона си. Там ще намериш двайсетсантиметровия си сгъваем нож. Сложи го на масата, ако обичаш. Благодаря.

Греъм пусна ножа в джоба си. Беше мазен на пипане.

— В другия ти джоб има портфейл — продължи той. — Извади и него. Днес успя да продадеш малко кръвчица, нали?

— И какво от това?

— Нищо. Просто ми дай разписката. Онази, която трябва да покажеш при следващото кръводаряване. Разгърни я върху масата.

Кръвна група нула. Ранди отпада.

— Откога си на свобода?

— От три седмици.

— Как се казва полицаят, който отговаря за поведението ти след предсрочното освобождение?

— Не съм предсрочно освободен.

— Това май не отговаря на истината. — Греъм искаше да притисне Ранди. Заради ножа можеше да му създаде куп неприятности. На предсрочно освободените не се разрешава и да

посещават питейни заведения. Но вътре в себе си усещаше, че го е яд на Ранди просто, защото беше изпитал страх от него.

— Ранди?

— Да?

— Дим да те няма!

— Не зная какво да ви кажа, баща си познавах бегло — рече Найлс Джейкъби, седнал в колата на Греъм. — Напуснал мама, когато съм бил тригодишен, оттогава не съм го виждал. Мама не позволяваше.

— Миналата пролет е дошъл да те види.

— Така е.

— В поправителния дом.

— Значи и това знаете.

— Просто изяснявам нещата. Какво стана тогава?

— Ами... Изведнъж цъфна в приемната, стегнат и притеснен, страхуваше се дори да се огледа. Повечето външни се държат като в зоологическа градина. От мама бях чувал какво ли не за него, но той съвсем не изглеждаше толкова лош. Беше просто мъж със спортно сако.

— Какво ти каза?

— Ами... Очаквах да се нахвърли отгоре ми или да затъне в самообвинения. Повечето посетители правят това. Но той просто ме попита дали искам да уча. Каза, че ако тръгна на училище, ще поеме настойничеството над мен. Каза ми да опитам. „Малко си помогни и сам. Направиш ли го, аз ще имам грижата да те запиша в колеж.“ Нещо от тоя сорт.

— Колко време ти оставаше в поправителния?

— Две седмици.

— Говорил ли си някога там за семейството си, Найлс? С някой от момчетата?

Найлс Джейкъби го стрелна с очи.

— Разбирам защо ми задавате този въпрос — рече той. — Не съм разговарял с никого. Особено пък за баща ми. Години наред дори не бях мислил за него.

— А тук? Водил ли си някой приятел в къщата на родителите си?

— На родителя, не на родителите. Тя не ми е майка.

— Водил ли си някого там? Съученик или...

— Или някой съмнителен тип, нали, господин Греъм?

— Точно така.

— Не.

— Никога? — Нито веднъж.

— Споменавал ли е баща ти, че получава заплахи, беше ли разтревожен през последните месеци?

— При последния ни разговор беше разтревожен, но само за бележките ми. Бях натрупал доста закъснения и той ми купи два будилника. За друго не се сещам.

— Имаш ли нещо от него? Документи, лична кореспонденция, снимки?

— Не.

— На шкафчето си имаш снимка на семейството. До стафа.

— Този стаф не е мой. Никога няма да сложа в уста подобна гадост.

— Тази снимка ми трябва. Ще си извадя копия и ще ти я пратя обратно. С какво друго разполагаш?

Джейкъби измъкна цигара и заопипва джобовете си за кибрит.

— Нямам друго. Не знам защо ми я дадоха. Баща ми захилен, госпожа Джейкъби и пикльовците. Задръжте я. За мен той никога не е изглеждал така.

Греъм искаше да опознае семейство Джейкъби, но новите им приятели в Бърмингам не му бяха от полза.

Байрън Меткаф му предаде съдържанието на касетката. Изчете тънката пачка писма, повечето делови. По-разрови бижутата и сребърните прибори.

В продължение на три пропити от жега дни работи в склада, където бяха откарани мебелите. Вечер Меткаф идваше да му помага. Един по един отвори всички кашони, прегледа внимателно съдържанието им. От полицейските снимки се ориентираше за разположението на вещите в къщата.

Повечето от мебелите бяха нови, купени с парите от застраховката на изгорялата къща. Нямали са достатъчно време да оставят върху тях лични белези.

Вниманието на Греъм привлече нощна масичка, върху която още имаше прах за снемане на отпечатьци. В средата и имаше капка зелен восък.

За втори път си зададе въпроса дали убиецът не си пада по светлината на свещи.

Бърмингамските криминолози не скриха от него нищо. Върху кутийката от напитка, която бе открил на дървото, разчетоха само един неясен отпечатък, оставен от връхчето на нос. Това успяха да направят в тукашната лаборатория, но и Джими Прайс във Вашингтон не постигна нещо повече.

Лабораторията за оръжия и инструменти на ФБР даде заключението си относно счупеното клонче. Било прерязано с дебело и тъпо острие. Най-вероятно клещи за рязане на пирони.

Документалната лаборатория беше препратила изрязания в кората на дървото знак на Азиатския отдел в Лангли^[1].

Греъм се отпусна на една празна каса в прашния склад и се задълбочи в дългото заключение. Според Азиатския отдел на ЦРУ знакът е китайски йероглиф, който означава „улучвам“ или „цапвам по главата“ — термини, използвани при някои хазартни игри. Смятал се за положителен, „щастлив“ йероглиф. Фигурира върху плочка в Маджонг^[2]. С него бил обозначен Червения дракон.

---

[1] Селище в щата Вирджиния, недалеч от Вашингтон, където се намира главната квартира на ЦРУ. — Б. пр. ↑

[2] Китайска игра, която се играе от четирима души със 136 или 144 плочки, подобни на домино, разделени на бои като в картите. Целта е чрез теглене, „чистене“ и размяна на плочки да се изградят различни комбинации. — Б. пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В главната квартира на ФБР във Вашингтон Крофорд говореше по телефона с Грем, който се обаждаше от летището на Бърмингам. През откритата врата надникна секретарката му и помахна с ръка, за да привлече погледа му.

— Доктор Чилтън от болницата в Чесапийк е на 2706. Казва, че е спешно.

Крофорд кимна и каза в слушалката:

— Задръж така, Уил. — После натисна един от бутоните на апарата пред себе си: — Крофорд слуша.

— Аз съм Фредерик Чилтън, господин Крофорд, от болницата в...

— Кажете, докторе.

— Разполагам с бележка, по-скоро с две парчета от бележка, която май е писана от онзи убиец в Атланта.

— Откъде я взехте?

— Открихме я в килията на Ханибал Лектър. Написана е на тоалетна хартия и носи отпечатъци от зъби.

— Можете ли да ми я прочетете, без много да я докосвате?

Чилтън с усилие придаде спокоен тон на гласа си и започна:

Скъпи доктор Лектър,

Признавам, че съм много доволен от интереса, който проявявате към мен. Разбрах за оживената кореспонденция, която поддържате, и си зададох въпроса: „Не бих ли могъл да ви напиша едно писмо?“ И се осмелих да го сторя, разбира се. Не вярвам да им кажете кой съм дори ако ме познавахте. Още повече, че тялото, което временно обитавам, е от второстепенно значение. Важното е в какво се превръщам. Зная, че само вие можете да ме разберете. Разполагам с някои неща, които бих искал да ви покажа.

Може би и това ще стане някой ден, когато обстоятелствата позволяват. Надявам се да бъдем в състояние да поддържаме кореспонденция...

— Господин Крофорд, на това място хартията е разкъсана и липсва част от текста... Продължавам:

...Възхищавам ви се от години и разполагам с пълен комплект изрезки от вестници, в които се говори за вас. Трябва да призная, че ги смятам за безкрайно несправедливи. Не по-малко от репортажите за мен. Много си ги бива да измислят разни гадни прякорчета, нали? ЗЪБЛЪОТО! Най-неподходящият прякор за човек като мен! Бих се срамувал, ако не знаех, че и вие сте страдали от подобно изкривяване на истината от страна на печата. Следователят Греъм ме интригува. Изглежда странно за ченге, нали? Не е хубав, но изглежда целенасочен.

От вас би трябвало да се е научил да не си пъха носа, където не трябва...

Моля да ме извините за хартията, която употребявам. Избрах я, защото бързо ще се разтвори, ако се наложи да я глътнете...

— Тук отново липсва парче, господин Крофорд. Преминавам към заключителната част:

... Ако получа новини от вас, следващия път ще се опитам да ви изпратя нещо мокро. Дотогава оставам искрено ваш, ненаситен поклонник.

Чилтън млъкна.

— Чувате ли ме? — попита след малко.

— Да. Лектър знае ли, че писмото е у вас?

— Още не. Тази сутрин почиствахме килията му и го преместихме на друго място. Вместо с парцал, чистачът решил да изтърка умивалника с тоалетна хартия. Започнал да дърпа от рулото и така стигнал до писмото. Веднага ми го донесе. Всички ми носят, каквото открият.

— Къде се намира Лектър в момента?

— Още е във временната килия.

— Оттам може ли да види какво става в неговата?

— Момент, да помисля... Не, не може.

— Задръжте така, докторе.

Крофорд натисна второто копче на апарата и за миг остана загледан в двете мигащи светлинки. Крофорд, вдичарят, който лови хора, гледаше как тапата му се носи по течението. Натисна копчето на линията, която го свързваше с Грем.

— Уил, доктор Лектър, изглежда, е получил писмо от Зъблото. Открили са го в килията му, прилича на писмо от почитател. Търси одобрението на Лектър, проявява любопитство и към теб. Задава някои въпроси.

— Как би могъл да му отговори Лектър?

— Още не знам. Липсват някои части от писмото. Има шанс за кореспонденция, стига Лектър да не разбере, че знаем. Тази бележка ми трябва за лабораторен анализ, искам да поставя килията под постоянно наблюдение, но би било рисковано. Ако Лектър разгадае играта, никой не може да предвиди по какъв начин ще се опита да предупреди онзи мръсник. Имаме нужда от тази връзка, но и писмото е важно.

След това обясни къде е в момента доктор Лектър и как е била открита бележката.

— До Чесапийк са осемдесет мили и не мога да те изчакам, приятел. Какво ще кажеш?

— Десет души са убити за един месец. Не можем да си играем дълго на пощаджии. Така че тръгвай.

— Тръгвам — кимна Крофорд. — След два часа ще се видим.

Крофорд повика секретарката си.

— Сара, поръчай ми хеликоптер. Искам го веднага и не ме интересува кой ще го отпусне — нашите, вашингтонската полиция или морската пехота! След пет минути съм на покрива. Обади се в отдела

за обработка на документи и им кажи да се качват и те на покрива. Хърбърт да сформира екип за претърсване. Веднага излитаме. — После отново се включи в линията на Чилтън: — Доктор Чилтън, трябва да претърсим незабелязано килията на Лектър и имаме нужда от помощта ви. Кой друг знае за находката?

— Никой.

— Къде е чистачът?

— Тук, в кабинета ми.

— Нека стои там и да си държи езика зад зъбите. От колко време Лектър е извън килията си?

— Около половин час.

— Това необичайно дълго ли е?

— Още не. Горедолу толкова трае почистването. Но скоро ще разбере, че нещо става.

— Ето какво ще направите: веднага открийте домакина или инженера по поддръжката. Да спре водата и да изключи бушоните на етажа. Някой може да се завърти край килията на Лектър с инструменти в ръце. Да бърза, да е ядосан и да не отговаря на никакви въпроси. Разбирате, нали? Без излишни въпроси, обясненията ще давам аз. Погрижете се днес да не се събира боклукът, дано колата, вече не е минала. И не пипайте писмото, идваме!

Крофорд набра номера на началника на отдела за научни анализи.

— Брайън, със самолет ще пристигне едно писмо, писано вероятно от Зъблъото. Задачата е спешна и от първостепенна важност. Писмото трябва да се върне обратно в рамките на един час в същия вид, в който е дошло. Преди теб ще бъде проверено за влакънца и косми, трудни за откриване отпечатъци и документален анализ. Затова координирай нещата, ясно ли е?... Да, ще го донеса лично.

В асансьора бе топло — определените от федералните власти двайсет и три градуса. Когато Крофорд слезе от покрива с писмото, косата му, разбъркана от вихъра на витлата, смешно стърчеше. Спря пред вратата на лабораторията за власинки и косми и избърса лицето си с кърпичка.

В малката лаборатория цареше спокойна, и делова обстановка. Общото помещение беше претъпкано с кутии веществени доказателства, изпратени тук от всички краища на страната. Парчета

скоч, служили за залепване на китки и усти, разкъсани и окървавени дрехи, чаршафи от леглата на мъртъвци...

Още докато се провираше между кашоните, Крофорд зърна Бевърли Кац през стъклото на една от стаите за изследване. Беше се изправила до покрита с бяла хартия маса, над която висеше детско комбинезонче. Сама в ярко осветеното помещение, тя внимателно обработваше дрешката с металната си четка — веднъж по посока на нишките, веднъж срещу тях. Дребни песъчинки и мръсотия се посипаха по бялата хартия. Сред тях, полюшвайки се във въздуха по-бавно от песъчинките, но по-бързо от мъхчетата, изскочи къдраво косъмче. Жената вдигна глава и го проследи с доволен поглед. Крофорд видя как устните и се размърдват и отгатна какво казва, макар да не долови нито звук.

— Пипнах те!

Винаги го казваше.

Той почука по стъклото. Бевърли смъкна белите си ръкавици и излезе в коридора.

— Не сте гледали за отпечатъци още, нали?

— Не.

— Съседната лаборатория е готова — каза Кац и си сложи нов чифт бели ръкавици. Крофорд разтвори куфарчето си.

Двете парчета на посланието бяха внимателно настанени между листове прозрачна пластмаса. Бевърли Кац зърна следите от ухапката, хвърли бегъл поглед към намръщаното лице на Крофорд и си спести въпросите. Той кимна — отпечатъкът съвпаднаше напълно с глинения модел от ухапката на убиеца, който беше взел със себе си в Чесапийк.

Застанал зад стъклената преграда, Крофорд наблюдаваше ловките движения, с които Бевърли окачи писмото на специалната стойка и леко я наклони над застланата с бяла хартия маса. Взе мощна лупа и го огледа милиметър по милиметър, после внимателно го подухна. Почука стойката с върха на тънък пинцет, след което насочи лупата си към бялата хартия. Крофорд хвърли поглед към часовника си.

Кац прехвърли бележката върху друга стойка, за да я изследва от обратната страна. Взе миниатюрен, сякаш направен от паяжина пинцет, и повдигна нещо, което отгук не можеше да се види. После фотографира разкъсаните ръбове на писмото под максимално

увеличение и го върна обратно в опаковката му. В куфарчето до него сложи и чифт чисти ръкавици — знак, че уликата не трябва да се пипа до снемането на отпечатъци от нея.

— Това е — протегна тя куфарчето към Крофорд. — Едно косъмче, дължина няколко милиметра. Две сини частици, които ще подложат на анализ. Друго имаш ли? Крофорд извади три надписани плика и ги подаде:

— Косми от гребена на Лектър. Остатъци от брадата му по електрическата самообръсначка. А това е косъм от чистача. Сега трябва да вървя!

— По-късно ще се видим — махна му с ръка Кац. — Много ми харесва твоята коса.

При вида на хигроскопичната тоалетна хартия Джими Прайс от отдела за стари отпечатъци се намръщи. Помощникът му включи хелиокадмиевия лазер. Хартията започна да свети със собствена светлина и евентуалните отпечатъци би трябвало да флуоресцират. Върху синкавата тъкан бавно изплуваха неясно очертани петънца пот. Нищо друго. Крофорд понечи да попита нещо, но размисли и остана безмълвен. Синкавата светлина на лазера се отразяваше в стъклата на очилата му.

— Това нещо е пипано от трима души без ръкавици, нали така? — осведоми се, Прайс.

— Да. Чистачът, Лектър и Чилтън.

— Чистачът е търкал умивалника и по пръстите му сигурно не е останала мазнина. Но другите двама... Това тук изглежда ужасно! — Прайс вдигна хартията срещу светлината. Пинцетът не потрепваше в ръката му, осеяна със старчески петна. — Бих могъл да го опуша, Джак, но не гарантирам, че йодните петна ще избледнеят за краткото време, с което разполагаш.

— Нинхидрин, нагорещяване? — Обикновено Крофорд избягваше да дава технически съвети и предложения на Прайс, но сега трябваше да се залови за нещо, просто трябваше! Очакваше рязък отговор, но възрастният мъж остана спокоен и замислен.

— Не — поклати глава. — Няма как да премахнем следите. Никакъв отпечатък не мога да ти извадя от това нещо, Джак. Защото просто го няма.

— Мамка му! — изруга Крофорд.

Старецът се обърна да си върви и Крофорд леко го докосна по рамото.

— Дявол да го вземе, Джими. Знам, че ако имаше някакъв отпечатък, ти щеше да го откриеш!

Прайс не отговори и се зае да разопакова чифт ръце, пристигнали във връзка с друг случай. Сухият лед запуши в кошчето за отпадъци. Крофорд взе белите ръкавици и ги пусна вътре.

С куркац от разочарование стомах, Крофорд забърза към отдела за документален анализ, където го очакваше Лойд Боуман. Бяха го измъкнали от съдебно заседание и от рязката смяна на обстановката той още премигваше като човек, когото са разбудили посред нощ.

— Поздравявам те за смелата прическа — рече Боуман и с опитни движения прехвърли писмото на работната си маса. — С колко време разполагам?

— Най-много с дващсет минути.

Двете части на писмото сякаш грейнаха със своя светлина върху масата на Боуман. Плотът под продълговатата дупка с назъбени краища на първото парче изглеждаше тъмнозелен на цвят.

— Преди всичко трябва да разберем начина, по който Лектър ще му изпрати отговора си — рече Крофорд, изчакал Боуман да свърши с четенето.

— По всичко личи, че инструкциите са останали в липсващото парче. — Докато говореше, Боуман сръчно боравеше с осветлението, специалните филтри и фотокамерата. — В първата част, непосредствено след фразата „Надявам се да бъдем в състояние да поддържаме кореспонденция...“, започва скъсаната част. Лектър е задраскал написаното с флумастер, сгънал е хартията и с пръсти е/откъснал написаното. — Не разполага с никакви режещи предмети.

Боуман фотографира зъбните отпечатъци и гърба на писмото, осветявайки текста от всички възможни ъгли. Сянката му подскачаше по стените, ръцете му правеха странни движения.

— А сега ще си позволим известни волности — съобщи той и пъкна писмото между две стъклени плоскости с цел да изглади стърчащите на всички посоки ръбове около дупката. Назъбените краища намаза с яркочервена течност, докато си тананикаше под нос. Едва на третия път Крофорд разбра какво си пее — „Ти си подличко и гадно, но и аз, не падам по-долу...“

Боуман смени филтрите на миниатюрната телевизионна камера и я насочи към хартията. После се пресегна и намали осветлението. В стаята останаха да светят само някаква лампа с мътно-червеникава светлина и синьозеленият екран на монитора.

На него се появиха думите „Надявам се да бъдем в състояние да поддържаме кореспонденция“ и назъбените ръбчета на дупката. Червените следи бяха изчезнали и до тях личаха част от букви.

— Наблюдавани през инфрачервена камера, анилиновите съставки на цветните мастила стават прозрачни — обясни Боуман. — Тези чертички тук по всяка вероятност са част от буквата Т. В края на тези тук има опашчица, което сочи, че буквата е М, Н или Р. — Боуман натисна копчето на камерата, после се изправи и включи осветлението. — Когато единият от кореспондентите не може да контактува свободно, съществуват само два начина на връзка, Джак. Телефонен разговор или публикация в пресата. Лектър може ли да говори по телефона, когато му хрумне?

— Има право на телефонни разговори, но не може да набира директно — отвърна Крофорд. — Всичко трябва да мине през болничната централа.

— Значи остава публикацията.

— Вече знаем, че онзи сладур чете „Сплетника“. Единствено там се появи материал за доктор Лектър и Греъм. Трябва да търсим в рубриката за лични обяви.

Крофорд направи справка с библиотеката на ФБР, после се свърза с Бюрото в Чикаго и даде инструкции. Боуман приключи и му подаде куфарчето.

— „Сплетникът“ излиза тази вечер — замислено продума Крофорд. — Отпечатва се в Чикаго в понеделник и четвъртък. Ще разполагаме с коректури от страниците за платени обяви.

— И аз ще опитам да дам още нещичко, но ще бъде дребно — каза Боуман.

— Изстрелваш директно в Чикаго всичко, което преценяваш като важно — нареди му Крофорд, вече устремен към изхода. — Подробно ще ме информираш като се върна от лудницата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въртящата се преграда на изхода на Централната станция на вашингтонското метро изплю картата на Греъм^[1] и той излезе в жежкия следобед с пътната си чанта в ръка.

Сградата „Дж. Едгар Хувър“^[2] приличаше на огромна бетонна клетка, извисяваща се над тънещата в мараня Десета улица. При последното му посещение във Вашингтон Федералното бюро тъкмо се местеше в новия си дом. Греъм не бе работил вътре.

Крофорд го чакаше до бюрото на постовия встрани от подземния тунел, за да го вкара по-бързо, като подсили въздействието на временните документи на Греъм със своите собствени. Греъм беше уморен и с труд изчака формалностите. Крофорд се запита как ли се чувства, като знае, че убиецът мисли за него.

Греъм получи табелка с магнитен код — същата като тази, която се поклащаше върху сакото на Крофорд. Пъхна я в процепа до вратата и пристъпи в дългия бял коридор. Крофорд носеше чантата му.

— Пропуснах да кажа на Сара да ти изпрати кола.

— Нищо, така дойдох по-бързо. Нормално ли мина връщането на писмото в килията?

— Да — кимна Крофорд. — Тъкмо се връщам оттам. Плиснахме вода по коридора на етаж, инсценирахме спукване на водопровода и късо съединение в електрозахранването. Преоблякохме Симънс като техник по поддръжката. Знаеш го, заместник-шефа на Бюрото в Балтимор. Според него Лектър не се е усъмнил в нищо.

— Докато летях насам, все се питах дали пък сам не е написал това писмо.

— Преди да го видя, и на мен ми минаха подобни мисли. Но захапката отговаря съвсем точно на следите, открити по телата на двете жени. Освен това е написано с химикалка, каквато Лектър няма. Авторът е читател на „Сплетника“, а Лектър не го получава. Ранкин и Уилингъм преровиха килията из основи, но не откриха нищо. Преди

това направиха полароидни снимки, за да могат да върнат всичко на място. Едва след това пуснахме чистача да си свърши работата.

— И какво ти е мнението?

— Що се отнася до физическите доказателства, които биха ни доближили до евентуална идентификация, писмото не ни върши работа — рече Крофорд. — Трябва да извлечем полза от този опит за контакт, но проклет да бъде, ако знам как да стане това. След няколко минути ще разполагаме с окончателните лабораторни заключения.

— Нареди ли да се поставят под наблюдение телефонните разговори и кореспонденцията на Лектър?

— Разполагаме с официално разрешение за подслушване и засичане на телефоните. В събота следобед Лектър вече е водил разговор. На Чилтън казал, че иска да се свърже с адвоката си, но на практика никой не знае с кого е говорил. Дявол да я вземе тази вътрешна централа! — Какво казва адвокатът му?

— Нищо. Наехме една от вътрешните линии на болницата и всички бъдещи разговори на Лектър ще минават през нас. От днес нататък ще проверяваме както входящата, така и изходящата му кореспонденция. Слава богу, че поне с разрешенията нямаме проблеми!

Крофорд спря пред една врата и пъкна картата си в процепа.

— Новият ми кабинет, влизай — рече той. — На бояджията му артисала боя от боен кораб, та реши да я използва тук. Ето го писмото, копието е абсолютно точно. Греъм го прочете два пъти. Главата му закънтя, когато видя името си, изписано с паяжинестия почерк.

— Библиотеката потвърди, че само в „Сплетника“ е излязъл материал за теб и доктор Лектър — съобщи Крофорд и пусна таблетка „Алка Зелцър“ в чаша с вода. — Искаш ли и ти? Ще ти олекне. Материалът е публикуван преди седмица, в понеделник вечер. Продажбата му в страната е започнала във вторник сутринта, а в някои щати като Аляска и Мейн — чак в сряда. Зъблото не може да го е купил преди вторник сутринта. После е седнал да пише на Лектър. Ранкин и Уилингъм продължават да се ровят из болничните отпадъци, за да открият плика. Мръсна работа. Тъй като в „Чесапийк“ нямат навика да изхвърлят хартиите отделно от посраните пелени.

— Добре. Приемаме, че Лектър получава писмото на Зъблото най-рано в сряда. От него откъсва частта, в която се предлага начинът

за кореспонденция, но само задрасква другата, която също носи известна информация. Защо не е скъсал и нея?

— Там са били комплиментите. Сърце не му е дало да ги унищожи. Това е и причината, поради която не е изхвърлил цялото писмо. Мислиш ли, че ще се опита да отговори? — разтърка Крофорд слепоочията си.

— Сигурно. Та той поддържа кореспонденция с половината страна.

— Ако са решили да използват „Сплетника“, Лектър едва ли ще успее да изпрати отговора си в броя, който тази вечер залагат за печат. Дори ако го е написал веднага след прочитане на писмото дори ако допуснем, че го е изпратил с бърза поща. За всеки случай Честър от бюрото ни в Чикаго вече е в печатницата на „Сплетника“ и проверява всички съобщения, които са готови за набор.

— Господи, не допускай само „Сплетникът“ да надуши нещо! — простена Греъм.

— Директорът на печатницата е убеден, че Честър е просто амбициозен посредник за продажба на недвижими имоти, решил на всяка цена пръв да се докопа до обявите. Срещу съответното възнаграждение скришом му прехвърля платките с готовия набор. Имаме достъп до всичко, включително и кодираните обяви. Ако открием по какъв начин отговаря Лектър и съумеем да го възпроизведем с абсолютна точност, ще можем да изпратим на Зъбълото фалшиво послание. Но какво трябва да напишем вътре, за да имаме полза?

— Най-логично ще бъде, ако се опитаме да го подмавим при някоя пощенска кутия — отвърна Греъм. — Да го подмавим с нещо, което непременно ще иска да види. Например „важно доказателство“, което Лектър е успял да измъкне от мен по време на разговора ни. Като допусната от Зъбълото грешка, която чакаме да повтори.

— Трябва да е идиот, за да се хване.

— Знаеш ли да чуеш коя е най-подходящата примамка?

— Не съм много сигурен.

— Самият доктор Лектър — рече Греъм.

— Какво?

— Ще бъде дяволски трудно. За целта ще трябва да го вземем под федерална опека, защото Чилтън за нищо на света няма да се

съгласи на това в „Чесапийк“. Затваряме го в отделението с максимална охрана на психиатричната болница на Вирджиния. А после симулираме бягството му оттам.

— Господи!

— Седмица след „бягството“ пускаме една обява на Зъбълото. В нея доктор Лектър го моли за среща.

— Но защо, за бога, някой би пожелал да се срещне с Лектър? Дори да е Зъбълото?

— За да го убие, Джак. — Греъм стана от мястото си. Нямаше прозорец, през който да гледа, докато говори. Изправи се пред единствената „украса“ в кабинета — плакат със снимките на десетте най-търсени престъпници в страната, и продължи: — Само така Зъбълото ще съумее да погълне доктор Лектър, да се слее с него, да стане нещо повече от това, което е.

— Не изглеждаш напълно убеден.

— И не съм. Кой би могъл да бъде сигурен? Но в писмото пише: „Имам някои неща, които бих ви показал с удоволствие. Някой ден, когато позволяват обстоятелствата.“ Това може да се окаже съвсем сериозна покана за среща. Според мен не е проява на обикновена любезност.

— Какво ли иска да му покаже? — попита Крофорд. — Жертвите му са цели. Нищо не липсва на труповете, с изключение на няколко косъма и микроскопични частици кожа. А и те вероятно са били... Как се изрази Блум?

— Погълнати — отвърна Греъм. — Един господ знае с какво разполага. Помниш ли костюмите на Трмонт в Спокейн? Дори прикован към носилката, той ги сочеше с брадичка и се опитваше да привлече вниманието на полицаите към тях. Не съм сигурен, че Лектър непременно ще успее да примами Зъбълото, Джак. Просто казвам, че това е най-добрата ни възможност.

— Когато се разбере, че доктор Лектър е на свобода, ще настъпи страхотна паника. Вестниците ще ни изядат с парцалите. Възможността може би наистина е отлична, но все пак ще я запазим само за краен случай.

— Той сигурно не би посмял да се яви при предварително уговорена пощенска кутия, но е твърде вероятно да я наблюдава от разстояние — просто да провери дали Лектър го е предал. Ако е

възможно да стори това, разбира се. А ние можем да подберем такова място, което да се наблюдава от определени места, и да разположим съответните постове.

Думите на Греъм му прозвучаха на самия него неубедително още докато ги изговаряше.

— Тайните служби разполагат с квартири, които никога не са използвали. Ще ни отстъпят някоя от тях. Но ако днес не пуснем обявата, ще трябва да чакаме до понеделник. Машините в печатницата се завъртат в пет часа сутринта местно време. Това отпуска на Чикаго час и четвърт допълнително за обявата на доктор Лектър. Ако, разбира се, има такава.

— А как стои въпросът със самото писмо, с което Лектър е поръчал обявата в „Сплетника“? Няма ли да спечелим повече време, ако се насочим към него?

— Нашите хора в Чикаго опипват почвата — обясни Крофорд. — Почтата стои в кабинета на редактора, който отговаря за страниците с лични обяви. Адресите на подателите остават на разположение в специален списък, който после се продава на фирми, търгуващи по пощата с продукти, предназначени за самотници — талисмани, гарантиращи успех в любовта, хапчета за потентност, сводничество от сорта на „Красиви азиатки ви очакват“, задочни курсове за подсилване на волевите качества. Знаеш какво имам предвид.

— Можем да наблегнем върху гражданското чувство на редактора и да го помолим да ни позволи да хвърлим един поглед на обявите и да си мълчи. Същевременно никак не ми се ще да рискуваме. Разчуе ли се, „Сплетникът“ ще ни окъпе в помия. Тогава ще ни е необходима официална заповед за обиск и проверка на входящата кореспонденция. Вече си го мисля.

— Дори от Чикаго нищо да не изскочи, пак можем да пуснем съобщение — каза Греъм. — Нищо няма да загубим, ако се окаже, че сме сбъркали по отношение на „Сплетника“.

— А ако се окаже обратното — че именно „Сплетникът“ е начинът им за връзка? Представяш ли си какво ще стане, ако не изглежда достоверно и само го подплашим? Целият ни труд хвърква по дяволите! Забравих да те попитам за Бърмингам. Откри ли нещо?

— Бърмингам спокойно можем да го зачеркнем. Къщата на Джейкъби е преобоядисана, обзаведена с нови мебели и обявена за

продажба. Вещите на семейството чакат съдебно решение в някакъв склад. Прегледах ги, разбира се. Хората, с които разговарях, не познавах отблизо нито Джейкъби, нито жена му. Всички повтаряха едно и също — изключително влюбена двойка, която не се стеснявала да проявява нежността си и пред хората. Сега от тях са останали пет кашона покъщнина в някакъв склад. Бих искал да... — Стига с това „бих искал“. Вече си начело на разследването. — Какво стана със знака на дървото?

— „Фрасни го по главата...“ Нищо не ми говори. Нито пък „Червения дракон“. Според Бевърли, която познава отлично „Маджонг“ и е надарена с пъргав ум, между двете значения не съществува връзка. А от косата му знаем, че не е китаец.

— Срязал е клончето с клещи за болтове. Не виждам...

Телефонът иззвъня. Крофорд каза няколко думи в слушалката и затвори.

— Лабораторията е готова със заключението си, Уил. Ела да се качим в кабинета на Зелър. Той е по-просторен и не толкова сив.

Сух като документ въпреки жегата, Лойд Боуман се присъедини към тях в коридора. В ръцете си размахваше влажни снимки, а под мишница стискаше дълги факсове.

— Джак, трябва да съм в съда в четири и петнайсет — забърза той пред тях. — Гледа се делото на фалшификатора Нилтън Ескю и любовницата му Нан. Онази, дете може да нарисува всеки съкровищен бон. Две години ме правиха луд с любимия си номер — да си вадят на цветен ксерокс пътнически чекове! Не мърдаха никъде без тях. Ще успее ли, или да звъня на прокурора?

— Ще успееш — успокой го Крофорд. — Вече стигнахме.

От канапето в кабинета на Зелър им се усмихваше Бевърли Кац, с което компенсираше кривата гримаса на Прайс.

Началникът на секцията за научен анализ Брайън Зелър изглеждаше млад за поста си, но косата му вече редееше, а на носа му се мъдреха бифокални очила. На лавицата зад гърба му бяха подредени трудовете по съдебна медицина на Уолс, трите великолепни тома „Съдебна медицина“ на Тедески и антикварен екземпляр от „Потопяването на «Дойчланд»“ от Хопкинс.

— Мисля, че се познаваме от студентските години, Уил — каза Зелър. — С останалите се знаете, нали? Чудесно.

Крофорд се облегна на бюрото му и скръсти ръце.

— Някой да се е докопал до нещо сензационно? — попита той.
— Добре, ще поставя въпроса си така — открихте ли доказателство, че писмото не е писано от Зъбълото?

— Не — отвърна Боуман. — Преди няколко минути разговарях с Чикаго и им продиктувах три знака, които открих върху обратната страна на хартията. Цифрите 666, три шестици. Ще ви ги покажа, когато му дойде времето. До този момент Чикаго разполага с над двеста шифровани обяви. — Той подаде на Греъм снопчето предадени по факса съобщения. — Изчетох ги всичките, но не открих нещо интересно. Предложения за брак, обръщения към избягали деца. Не зная как бихме разпознали нашата обява, в случай че се намира в този куп.

— И аз не знам — поклати глава Крофорд. — Дайте да анализираме физическите доказателства. Джими Прайс направи всичко възможно, но отпечатъци не успя да открие. Как е при теб, Бев?

— Открих косъмче от брада. По физически характеристики и размери отговаря на мострите, които имаме от Ханибал Лектър. Също и по цвят. Значително се различава от екземплярите, открити в Бърмингам и Атланта. Три сини зрънца и няколко тъмни пращинки оставих на компетентността на Брайън. — Бевърли Кац изви вежди по посока на Брайън Зелър.

— Зрънцата са гранулки от препарат за почистване, който може да се купи във всеки магазин — започна той. — Вероятно са полепнали по ръцете на чистача. Има и няколко съвсем миниатюрни капчици засъхнала кръв. Със сигурност е кръв, но за съжаление не разполагаме с достатъчно количество, за да определим кръвната група.

— Разкъсването в края на хартията не съвпада с перфорацията — пое щафетата Катц. — Ако открием рулото и притежателят му не го е използвал повече, със сигурност може да се установи дали е от същото. Препоръчвам отсега да се предупреди при евентуален арест непременно да търсят и руло тоалетна хартия.

Крофорд кимна и попита:

— Боуман?

— Шарън от моя отдел успя да установи произхода на хартията. Предназначена е за кораби и туристически каравани, произведена е от фирмата „Уедекър“ в Минеаполис. Разпространява се из цялата страна.

Боуман закрепил снимките си на една стойка до прозореца. Гласът му беше изненадващо басов за дребната фигура, а когато говореше, папийонката му мърдаше.

— Що се отнася до почерка, той очевидно е на десняк, който умишлено пише с лява ръка и печатни букви. Виждате неравния натиск и различните размери на буквите. Изследвайки пропорциите, стигам до заключението, че нашият човек страда от лека форма на астигматизъм. На пръв поглед мастилото върху двете части на писмото е обикновено синьо — от това, с което пълнят химикалките. Но наблюдавано с цветни филтри, в него се забелязват различия. Прибегнал е до две химикалки, като смяната им е станала някъде при липсващите части. Ясно се вижда къде първата е започнала да избледнява, очевидно поради рядко използване. Виждате петното, с което започва посланието. Това става, когато химикалката е била обърната обратно или е била оставена без капачка в изправено положение — което предполага наличието на писалище. Това се потвърждава и от повърхността, върху която е писано — вероятно подложка с попивателна. Ако я откриете, тя може би е запазила отпечатък. Ето защо към препоръката на Бевърли добавям и търсенето на попивателна. Боуман окачи на стойката снимка на гърба на писмото, която беше толкова увеличена, че хартията изглеждаше като накъдрена плетка. Върху повърхността и ясно личаха смътни следи от натискане.

— Когато е стигнал до заключителната част, той е препънал хартията, включително и липсващите сектори. При силното увеличение на гърба, заснето под косо падаща разсеяна светлина, личат няколко знака. Определено разгадаеми за нас са цифрите 666 и буквите АН. Вероятно тук мастилото му е започнало да избледнява и той е натискал повече или пък е повторил написаното. Забелязах тези знаци едва след като снимах при максимален контраст. В нито една от досега предадените за печат обяви не се среща цифровото съчетание 666. Структурата на фразите е нормална, не се забелязва непоследователност. От начина на сгъването личи, че писмото е било изпратено в обикновен пощенски плик. Тези две по тъмни петна са от размацано печатарско мастило. Вероятно писмото е било сгънато в някакъв безобиден печатен материал и пъхнато в плика. Това е горедолу всичко — приключи Боуман. — Ако нямате въпроси, ще бягам в съда. Ще се върна веднага след като дам показания.

— Пожелавам ти здравата да ги натопиш — рече Крофорд.

Греъм изучаваше страницата с обяви в „Сплетника“ („Пищна привлекателна дама, 52-годишна, търси християнин зодия Лъв, непушач, 40-70-годишен, без деца. Може и с протеза. Само сериозни предложения. Снимка в първото писмо.“)

Затънал в болката и отчаянието, които излъчваха обявите, той не забеляза, че всички са станали и се готвят да си тръгват. В действителността го върна Бевърли Кац, която му зададе някакъв въпрос.

— Извинявай, Бевърли, но не чух какво ме питаш — вдигна глава той и погледна повехналото и лице с топли и ясни очи.

— Казах, че се радвам да те видя отново сред нас, шампионе. Изглеждаш добре.

— Благодаря ти, Бевърли.

— Сол посещава училище за готвачи. Още е рискован, но като улегне, ела да се пробва на теб.

— Непременно.

Зелър отиде да надникне в лабораторията си. В кабинета останаха само Греъм и Крофорд, които едновременно вдигнаха глави към стенния часовник.

— „Сплетникът“ излиза след четирийсет минути — рече Крофорд. — Мисля да проверя пощата им, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че мислиш правилно.

Крофорд се свърза с Чикаго по телефона на Зелър.

— Ако в Чикаго всичко е наред, трябва да сме готови с обявата, Уил.

— Сядам да я съставя.

— Аз пък ще уредя пощенската кутия.

Крофорд се свърза с тайните служби, размени няколко думи и остави слушалката. Греъм все още пишеше.

— Пощенската кутия е красота — заяви Крофорд. — Принадлежи на, някакъв сервиз за пожарогасители в Анаполис. Територията на доктор Лектър. Зъбълото ще реши, че Лектър явно знае за нейното съществуване. Разделени по азбучен ред прегради. Хората от сервиза си получават оттам заявките и пощата. Нашето приятелче има възможност да държи мястото под око от отсрещния парк. Колегите се кълнат, че мястото е страхотно, организирали са го

специално, за да пипнат някакъв фалшификатор, но така и не го използвали. Ето адресът. Какво стана с обявата?

— Ще пуснем две обяви в един и същ брой. Първата предупреждава Зъбльо, че враговете му са по-близо, отколкото си мисли, и му подхвърля, че в Атланта е допуснал сериозна грешка, която не бива да повтори. После му намеква, че ще получи по пощата „секретната информация“, която доктор Лектър е успял да измъкне от мен. В нея се описват действията ни, уликите, с които разполагаме, колко близо сме до него. Накрая препраща Зъбльо към второто послание, което ще започва с „вашия подпис“. То започва с „ненаситен поклонник“ и съдържа адреса на пощенската кутия. Така трябва да го направим. Дори формулирано по заобиколен начин, предупреждението в първата обява би могло да възбуди болната фантазия на някои смахнати. Но след като не разполагат с адреса, няма да могат да се появят на мястото на срещата и да провалят всичко.

— Добре. Много добре. Хайде да идем в моя кабинет и да чакаме резултата.

— Не, предпочитам да върша нещо. Ще ида да видя, Брайтън Зелър.

— Върви, ако ми потрябваш, ще те намеря.

Греъм откри началника на секцията в серологичната лаборатория.

— Ще ми покажете ли някои неща, Брайтън?

— Разбира се, кажете какво ви интересува.

— Пробите, по които определихте кръвната група на Зъбльо.

Зелър му хвърли продължителен поглед през онази част на бифокалните си очила, която бе предназначена за близко гледане.

— Има ли нещо неясно в официалното заключение?

— Не.

— Нещо объркано?

— Не.

— Нещо непълно? — В устата на Зелър думата прозвуча така, сякаш имаше неприятен вкус.

— Докладът ви беше безупречен, по-добър не бих могъл да искам. Просто ми се ще да подържа уликата в ръка.

— А, разбирам. Можем да го уредим. — Зелър знаеше, че всички оперативни работници са малко или повече суеверни, като истински

ловци. Доброто му настроение се възвърна и той се усмихна на Греъм:

— Всичко е ей там, в дъното.

Греъм тръгна подире му между две дълги редици апаратура и подхвърли:

— Видях, че четете Тедески.

— Да — отвърна през рамо Зелър. — Вероятно ви е ясно, че тук изобщо не се занимаваме със съдебна медицина, но в труда на Тедески могат да се открият куп полезни неща. Греъм. Уил Греъм. Не сте ли вие авторът на монографията за определяне времето на настъпване на смъртта чрез изследване активността на насекомите? Или е друг Греъм?

— Аз съм. — Пауза. — Но вие сте прав. Мант и Нуортева, които цитира Тедески, действително са по-добри по въпроса за насекомите.

Чул собствените си мисли, произнесени на глас, Зелър изненадано вдигна глава.

— Действително там има повече илюстрации плюс таблица на инвазионното излъчване — промълви той.

— Не искам да кажа нищо лошо за вашето изследване.

— Знам. Те са си по-добри и аз им го казах.

Зелър отвори хладилен шкаф, извади няколко епруветки и лабораторни стъкла и ги постави на масата.

— Ако имате въпроси, ще бъда там, където преди малко ме намерихте — рече той. — Осветлението на микроскопа се включва ето оттук, до лабораторната маса.

Греъм не се нуждаеше от микроскоп. Не се съмняваше в заключенията на Зелър и всъщност не знаеше какво точно иска. Повдигна епруветките и стъклените плочки срещу светлината. После направи същото и с херметизирания плик от тънко стъкло, в който се съхраняваха двете руси косъмчета, намерени в Бърмингам. Друг подобен плик съдържаеше трите косъмчета, открити върху тялото на госпожа Лийдс.

На масата имаше още проби от слюнка, косми и сперма, но там, където Греъм се надяваше да зърне някакъв образ, някакви неясни контури на лице, нещо, което би заменило ужаса, сгърчен на топка в душата му, нямаше нищо. Въздух, абсолютна празнота. От вградения в тавана репродуктор се разнесе настойчив женски глас:

— Греъм! Уил Греъм да се свърже веднага с кабинета на специалния агент Крофорд!

Когато отвори вратата на кабинета на Крофорд, видя Сара със слушалки на главата, която тракаше на пишещата машина. През рамото и надничаше Крофорд.

— В Чикаго са получили поръчка за публикуване на обява с три шестивици — каза той. — В момента я диктуват на Сара. Според тях една част е кодирана. Редовете върху бялата хартия се изкачваха нагоре под пъргавите пръсти на Сара.

„Драги Поклоннико, оказахте ми голяма чест...“

— Това е, това е! — задъха се Греъм. — Лектър го нарече именно „Поклонник“, когато разговаряхме! Вие сте прекрасен.

— Господи — рече Крофорд... Предлагам ви сто молитви за вашата безопасност.

„Ще намерите подкрепа в Светото евангелие от Йоана — 6:22, 8:16, 9:1; от Лука — 1:7, 3:1; Посланието на свети апостол Павел до галатяни — 6:11, 15:2; Деянията на светите апостоли — 3:3; Откровението на св. Йоана Богослова — 18:7; Книга на пророк Софония — 6:8.“

Тракането на машината престана и Сара се зае да повтаря на агента в Чикаго записаните цифри. Когато свърши, списъкът на библейските справки беше запълнил четвърт страница. Подписът отдолу гласеше:

„Благославям ви, 666“.

— Това е всичко — рече Сара.

Крофорд вдигна слушалката.

— Честър, как се справи с редактора на обявите? Не, правилно си постъпил... Точно така, нито дума... Не се отделяй от телефона, пак ще ти звънна.

— Шифър — рече Греъм.

— Сто на сто. Разполагаме точно с двайсет и две минути да вкараме в броя нашето послание. Ако успеем да разшифроваме всичко, разбира се. Сменният майстор в печатницата иска десет минути аванс и триста долара в брой, за да го набере. Боуман се оттегли за малко в кабинета си. Хвани го да ти помага, а аз ще се свържа с шифроваческия отдел на ЦРУ в Лангли. Сара, веднага изстреляй по телекса копие от текста до ЦРУ. Аз ще ги предупредя.

Боуман нагласи обявата върху писалището си и внимателно подравни краищата и успоредно с ръбовете на попивателния плот. После се зае да почиства очилата си и прави това цяла вечност, както се стори на Греъм.

Боуман се славеше с бързината си. Дори отделът за експлозивни признаваше това и му прощаваше недостатъка, че никога не е служил в морската пехота.

— Разполагаме с дваайсет минути — напомни му Греъм.

— Знам. Свързахте ли се с Лангли?

— Крофорд се зае с това.

Боуман прочете обявата няколко пъти, разгледа я от всички страни, прокара показалец по колонката цифри. После се пресегна към лавицата и свали една Библия. В продължение на пет минути в стаята се долавяше само тихото дишане на двамата мъже и шумоленето на тънката оризова хартия.

— Не — рече накрая Боуман. — Няма да успеем за толкова кратко време. По-добре използвайте резервен вариант.

Греъм мълчаливо му показа празната си разтворена длан.

Боуман се завъртя заедно със стола, свали очилата си и впери поглед в лицето на Греъм. От двете страни на носа му имаше розови петънца.

— Убеден ли си, че писмото на Зъблъото е единствената връзка между двамата?

— Да.

— Значи шифърът е прост. Нуждаели са се от защита само срещу случайни читатели. Съдейки по откъснатите части, от писмото липсват не повече от пет-шест реда. На такава площ не могат да се поберат кой знае какви инструкции. Цифрите не съвпадат с морзовата азбука — най-използвания способ за осъществяване на контакти между затворниците. По мое мнение тук става въпрос за шифър от книга.

— Шифър от книга ли? — попита Крофорд, влязъл, без да го усетят.

— Така изглежда. „Сто молитви“ вероятно сочи номера на страницата. Двойките цифри в библейските справки сигурно отговарят на редовете и буквите. Но от коя книга?

— Не е Библията, така ли? — попита Крофорд.

— Не. Първо за нея се сетих и Посланието на свети апостол Павел до галатяни 6:11 ме подведе в първия момент. „Ето, вижте колко много ви написах с ръката си.“ Но това е само съвпадение, защото следващата справка сочи 15:2, а Посланието има само шест глави. Същото е и при Книга на пророк Софония — 6:8, която има едва три глави. Не, не е използвал Библията.

— Може би заглавието на книгата е зашифровано някъде в текста на посланието на Лектър — обади се Крофорд.

— Едва ли — поклати глава Боуман.

— Значи кодовата книга е посочена от самия Зъбльо — каза Греъм. — Написал е заглавието и в писмото си.

— Така изглежда — кимна Боуман. — А защо не притиснете Лектър? В една психиатрична клиника могат да се използват лекарства.

— Преди три години го натъпкаха с натриев амитал, за да научат къде е заровил трупа на един студент от Принстън — каза Греъм. — А той им предложи рецепта за сос с майонеза. А и натиснем ли го, губим връзката. Ако книгата действително е посочена от Зъбльо, той трябва предварително да е знаел с какво разполага Лектър в килията си.

— Знам със сигурност, че напоследък не е поръчвал книги, не е искал и на заем от Чилтън — поклати глава Крофорд.

— А какво са писали вестниците по този въпрос, Джак? Относно книгите на Лектър.

— Писаха, че разполага с медицинска литература, книги по психология и готварство.

— Значи е от тази област. Нещо, за което Зъбльо е сигурен, че фигурира сред книгите на Лектър. — Боуман вдигна глава и добави: — Трябва ни пълен списък на библиотеката му. Имате ли?

— Не — поклати глава Греъм. — Мога да накарам Чилтън да... Не, почакайте! Ранкин и Уилингъм направиха полароидни снимки на килията, преди да я претърсят! Нали трябваше да върнат всички вещи на точните им места.

— Кажете им да ми ги донесат — рече Боуман и взе куфарчето си.

— Къде?

— Отивам в Конгресната библиотека.

Крофорд отново се обади в шифрографския отдел на ЦРУ. Компютърът на Лангли заменяше в прогресивна последователност цифрите от посланието с букви, използвайки цялото многообразие на азбучните системи. Досега резултат нямаше. Програмистът беше съгласен с Боуман, че става въпрос за код от книга. Крофорд хвърли поглед на часовника.

— Имаме три последни възможности, Уил. Още сега трябва да решим коя ще изберем. Първата е да спрем обявата на Лектър и да не пускаме нищо. Втората е да я заменим с наше послание в открит текст и да поканим Зъблото на среща при пощенската кутия. Третата е да пуснем обявата на Лектър такава, каквата е и да чакаме.

— Сигурен ли си, че все още сме в състояние да спрем отпечатването?

— Честър твърди, че срещу петстотин долара сменният майстор в печатницата ще я изхвърли на секундата, в която му наредим.

— Не ми се иска да пускаме откритото послание, Джак. Твърде вероятно е Лектър да не получи нещо повече от Зъблото.

— Аз пък се страхувам да пусна обявата му, без да знам какво пише в нея — възрази Крофорд.

— Какво би могъл да му каже Лектър? Кое е онова, което той знае, а Зъблото — не? Ако е открил, че разполагаме само с част от отпечатък на палеца му, а полицията не притежава дактилоскопичните му данни, той спокойно ще си издялка палеца, ще си извади ченето и ще ни посрещне в съда с широка беззъба усмивка!

— В резюмето на разследването, което показах на Лектър, нямаше нито дума за отпечатък — поклати глава Греъм. — Май ще е най-добре да пуснем обявата му. Това поне ще даде кураж на Зъблото да потърси нов контакт.

— Ами ако му даде кураж за нещо по-различно от писането на писма?

— В такъв случай лошо ни се пише — призна Греъм. — Но нямаме друг избор.

Петнайсет минути по-късно големите печатарски машини на „Националния Сплетник“ в Чикаго трмаво се завъртяха, постепенно набраха скорост и вдигнаха прахта от пода на печатницата. Агентът на ФБР, чакащ сред мириса на горещо мастило, взе един от първите екземпляри.

Заглавията включваха „ТРАНСПЛАНТАЦИЯ НА ГЛАВА!“ и „АСТРОНОМИ ЗЪРНАЛИ ГОСПОДА!“

Агентът провери дали обявата на Лектър е излязла, после пъкна един брой от вестника в плик за експресна поща до Вашингтон. Все още не знаеше, че след години ще заведе децата си да разгледат онази част от Главната квартира на ФБР, която е открита за посещения на граждани, и там ще види същия този брой с отпечатък от собствения си палец на първа страница. Вестникът щеше да е изложен във витрината с уликите, използвани за разкриването на особено заплетени случаи.

---

[1] Във вашингтонското метро билетът-карта се закупува от автомат за произволна стойност, а на излизане от метрото друг автомат засича каква част от стойността е била използвана, така че картата може да се употребява нееднократно, докато се изразходва отбелязаната в нея сума. — Б. пр. ↑

[2] Джон Едгар Хувър (1895–1972) — първият директор на Федералното бюро за разследване (ФБР) от основаването му през 1924 г., когато Бюрото, наричащо се дотогава Бюро за разследване, е имало лоша слава поради ширещата се сред служителите му корупция. Хувър успява да се отърве от всички корумпирани и „парашутирани“ по политически причини служители и въвежда крайно взискателни критерии за набиране на агенти. Остава директор на Бюрото до смъртта си през 1972 г. — Б. пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофорд спеше дълбоко, но се събуди точно един час преди разсъмване. Спалнята беше тъмна, а закръглените задни части на жена му уютно топлеха кръста му. Не разбра какво го е събудило, докато не чу повторното иззвъняване на телефона. Напипа слушалката в непрогледната тъмнина.

— Джак, обажда се Лойд Боуман. Открих шифъра! Искам веднага да чуеш какво гласи обявата!

— Давай, Лойд — промърмори Крофорд и краката му машинално затърсиха чехлите.

— Ето какво: „Греъм живее в Маратън, Флорида. Спасявай се. Избий ги всичките!“

— Мамка му! Трябва да тръгвам.

— Знам.

Крофорд се отказа да търси халата си и влетя в кабинета. Грабна слушалката, обади се два пъти във Флорида и веднъж на летището. После на Греъм в хотела.

— Уил, Боуман току-що е разшифровал обявата.

— И какво пише?

— След секунда ще ти кажа, но първо искам да ме изслушаш. Всичко е наред, взел съм необходимите мерки, ето защо остани на телефона и след като чуеш за какво става въпрос!

— Хайде, казвай!

— Домашният ти адрес. Лектър е дал на онзи мръсник твоя домашен адрес! Чакай, Уил! В момента две патрулни коли пътуват към Шугарлоуф по нареждане на шерифа. Катер от митницата на Маратън прикрива къщата откъм морето. За толкова кратко време Зъбълото не би могъл да направи нищо. Задръж още малко! По-бързо ще се придвижиш, ако ме оставиш да ти помогна. Чуй ме: хората на шерифа ще направят всичко възможно да не подплашат Моли. Колите им просто ще затворят достъпа към къщата, а двама души ще я охраняват

от непосредствена близост. Можеш да и звънеш сутринта. След половин час идвам да те взема.

— Няма да съм тук.

— Първият самолет за там излита едва в осем. По добре е Моли и момчето да дойдат тук. Къщата на брат ми на залива Чесапийк^[1] е празна и е на разположение. Планът ми е наистина добър, Уил. Просто го изслушай!

— Трябват ми едно-две неща от оръжейния склад.

— Заедно ще ги вземем.

Моли и Уили бяха сред първите пътници, които се запуснаха по стълбата на току-що приземилия се на Националното летище във Вашингтон самолет. Тя откри Греъм сред тълпата посрещачи, но не му се усмихна, а се обърна към момчето и нещо му каза, докато двамата вървяха сред потока туристи, завръщащи се от Флорида.

Спря пред Греъм, огледа го от глава до пети, а едва, след това се доближи и леко го целуна. Покритите и със загар пръсти оставиха хладни следи по бузата му.

Момчето го наблюдаваше. Греъм се извърна към него, но то запази дистанция и само си стиснаха ръце. Запътиха се към колата и Греъм шеговито се оплака от тежестта на куфара.

— Дай да го нося — предложи Уили.

Веднага щом напуснаха паркинга, зад тях се залепи кафяв шевролет с мерилендски номер.

Греъм прекоси моста при Арлингтън и преди да поемат на изток към залива Чесапийк, показа на момчето каменния обелиск-стрела в памет на Вашингтон и мемориалите на Линкълн и Джеферсън. На петнайсет километра извън чертите на града кафявият шевролет се изравни с колата им откъм вътрешното платно на магистралата. Човекът зад волана погледна към тях и вдигна ръка към устата си. В купето изведнъж затрещя плътен мъжки глас, примесен с електростатично пропукване:

— Тук Фокс Едуард. Чисти сте. Приятно пътуване.

Греъм измъкна скрития под таблото микрофон и отвърна:

— Ясно, Боби. Много съм ти задължен.

Шевролетът изостана и даде мигач за напускане на магистралата.

— Просто исках да съм сигурен, че няма да ни се лепне някой нахален репортер — обясни Греъм.

— Ясно — рече Моли.

Късно следобед спряха да си починат и да хапнат традиционните за Мериленд раци в един крайпътен ресторант. Уили отиде да хвърли едно око на резервоара, в който ги съхраняваха живи.

— Съжалявам, че така се получи, Моли — промълви Греъм.

— Сега е по твоите пети, така ли?

— Нямаме основания да мислим подобно нещо. Но доктор Лектър му е подхвърлил идеята, подтиква го да го направи.

— Гадно, лепкаво чувство.

— Знам. Но в къщата на брата на Крофорд ще бъдете в пълна безопасност. Никой на този свят, освен мен и Крофорд, дори не подозира за съществуването и.

— Бих предпочела да не говорим за Крофорд.

— Мястото е много приятно, ще видиш.

Тя напълни дробовете си с въздух и когато го изпусна, заедно с него като че ли отлетя и гневът. Едва сега се почувства уморена.

— Дявол да го вземе, едва не полудях — усмихна се тя. — Нима постоянно трябва да имаме работа с разни крофордци?

— Не. — Той отмести кошничката със солени бисквити, за да улови ръката и. — Какво знае Уили?

— Доста. Майката на приятеля му Томи домъкнала от супермаркета някакъв боклучав вестник, а Томи го показал на Уили. Вътре имало куп неща за теб, по всяка вероятност доста разкрасени. Пишело за Хобс, къде си бил след това, за Лектър. Доста беше разстроен. Предложих му да си поговорим по този въпрос, но той само ме попита дали съм знаела. Потвърдих, казах му, че си ми обяснил всичко, преди да се оженим. Поисках да му разкажа как в действителност стоят нещата, но той изрази желание да ги чуе от теб.

— Добре. Прави му чест. А кой беше вестникът? Вероятно „Сплетникът“.

— Не знам, сигурно.

— Много ти благодаря, Фреди! — изръмжа Греъм.

Яростта към Фреди Лаундс го обзе с такава сила, че той скочи на крака, отиде в тоалетната и се наплиска с ледена вода.

Телефонът звънна в момента, в който Сара влезе да се сбoguва с Крофорд. Тя остави чадъра и чантата си и вдигна слушалката.

— Кабинетът на специален агент Крофорд... Не, господин Греъм не е тук... Почакайте, ще се радвам, ако... Да, утре следобед ще бъде тук, но нека ви...

Тонът и наकारа Крофорд рязко да се извърти заедно със стола си. Сара държеше слушалката така, сякаш всеки момент щеше да гръмне в ръката и.

— Попита за Уил и каза, че може би ще го потърси пак утре следобед — промълви тя. — Опитах се да го задържа.

— Кой беше?

— Каза: „Предайте на Греъм, че го е търсил Поклонника“. Така доктор Лектър нарича...

— Зъблътото — довърши Крофорд.

Греъм остави Моли и Уили да разопаковат багажа и прескочи до магазина. Откри жълти пъпеши и зряла диня. Паркира пред къщата и за миг остана неподвижен, стиснал здраво кормилото, Изпитваше чувство на срам, че заради него Моли е принудена да напусне любимия си дом и да живее сред непознати.

Крофорд се беше постарал. Къщата не можеше да се сравнява с безличните охраняеми квартири на ФБР, в които облегалките на столовете лепнат от докосването на хиляди потни длани. Беше приятна, прясно варосана дървена къща с цъфнали балсамови храсти пред вратата. Личеше си, че тук се е разпореждала внимателна ръка с чувство за ред. Дворът отзад се спускаше към залива Чесапийк. До брега се поклащаше сал за плуване. Зад спуснатите завеси пулсираше синьозелената светлина на включения телевизор. Вероятно Моли и Уили гледаха бейзбол.

Бащата на Уили бил професионален играч на бейзбол, при това добър. С Моли се запознали като деца в училищния автобус, оженили се в колежа.

Бащата на Уили бил резерва в отбора на „Кардиналите“, обикаляли заедно Флорида. Водели със себе си и Уили и тримата си прекарвали чудесно. В крайна сметка бил включен в мач и се представил блестящо. Играл в още две срещи. После изведнъж започнал да изпитва трудности при преглъщане. Хирургите направили опит за отстраняване на тумора, имало метастази и ракът неумолимо

настъпвал. Пет месеца по-късно починал, малко след като Уили навършил шест години.

Момчето продължаваше да гледа бейзболни мачове при всяка възможност, а майка му само когато беше разстроена. Греъм нямаше ключ и трябваше да почука.

— Аз ще отворя — разнесе се отвътре гласът на Уили.

— Чакай! — спря го Моли и миг по-късно лицето и надникна между перденцата. — Добре, може.

Уили отвори. Плътно до крака си държеше тояга за зашеметяване на риба. Сигурно е била в куфара му. Очите на Греъм засмъдяха при тази гледка. Моли пое чантата от ръцете му.

— Искаш ли кафе? — попита го тя. — Има и джин, но не е от онзи, който обичаш.

Уили изчака Моли да се скрие в кухнята и покани Греъм да излязат навън. От верандата се виждаха сигналните светлини на закотвените в залива кораби.

— Уил, има ли нещо, което трябва да знам, за да се грижа за мама възможно най-добре? — попита момчето.

— Тук сте в безопасност, Уили. Помниш ли колата, която ни следваше от летището? Тя имаше задачата да провери дали някой не ни следи. Няма начин да бъдете открити.

— Лудият иска да те убие, напи?

— Още не знаем. Просто се притесних при мисълта, че знае къде живеем.

— Ти ще го убиеш ли?

Греъм за миг затвори очи, после тихо отвърна:

— Не. Моята работа е да го открия. След това ще го вкарат в някоя психиатрична клиника и ще го лекуват. Няма да причинява повече зло на никого.

— Майката на Томи беше купила един вестник. Вътре пишеше, че си убил някакъв човек в Минесота, а после си бил в лудницата. Не бях чувал за това, вярно ли е?

— Да.

— Мислех да питам мама, но после реших, че е по добре да попитам направо теб.

— Правилно си решил. Не съм лежал в лудница, а в обикновена болница, в която лекуваха всякакви болести. — Разликата изведнъж

придоби огромно значение за Греъм. — Бях в психиатричното крило на тази болница. Този факт те тревожи, защото съм женен за майка ти, нали?

— Обещах на татко да се грижа за нея и ще изпълня обещанието си.

Греъм разбра, че непременно трябва да разкаже някои неща на момчето. Но не му се искаше да са прекалено много. Светлината в кухнята угасна, през мрежата на вратата се мярна силуетът на Моли и той изведнъж усети тежестта на упрека и. Беше сигурен, че разговорът му с Уили направо къса сърцето и. А момчето очевидно не знаеше какво още да го пита.

— В болницата постъпих след оная история с Хобс — помогна му Греъм.

— Застреля ли го?

— Да.

— Как стана?

— Преди всичко трябва да знаеш, че Гарет Хобс не беше нормален. Нападеше студентки и ги убиваше.

— Как?

— С нож или нещо подобно. В дрехите на едно от момичетата открих метална стружка — от онези, които остават, като минеш тръба през инструмент за нарезки. Нали помниш стружките, след като монтирахме външния душ? Търсех Хобс сред парнаджии и водопроводчици. Отне ми много време. В една строителна фирма се натъкнах на писмената му оставка. Нещо в нея ми се видя не както трябва. Не работеше никъде и трябваше да го потърся в дома му. Качвах се по стълбите на блока, в който живееше. С мен беше и един униформен полицаи. Изглежда, Хобс ни е видял от прозореца. Оставаха ни още няколко стъпала, когато вратата му изведнъж се отвори и към нас се търкулна тялото на мъртвата му жена.

— Той ли я беше убил?

— Да. Изпратих полицаи да повика на помощ специалните отряди, после чух вътре детски, писъци. Искях да изчакам, но просто не издържах.

— И влезе в апартамента?

— Да. Хобс беше сграбчил момичето откъм гърба и режеше гърлото му. Тогава го застрелях.

— Момичето умря ли?

— Не.

— Оправи ли се?

— Да, след известно време. Сега е съвсем наред.

Уили млъкна, за да възприеме чутото. От закотвена до брега яхта долетя едва доловима музика. Греъм даде време на момчето да си представи случилото се, но без да иска, картината изплува и пред неговите очи.

Той остави госпожа Хобс, вкопчила се в крака му, отпред на площадката. Тя бе надупчена на решето. Умря пред очите му. Иззад вратата се разнасяха нечовешки писъци. Свали от себе си хлъзгавите от кръвта пръсти на жената и се хвърли към вратата. Спука раменната си кост, докато я изкъртваше. Сграбчил дъщеря си, Хобс яростно се опитваше да и пререже гърлото. Притиснало брада до гърдите си, момичето отчаяно се дърпаше. Тежките 38-калиброви куршуми на Греъм попаднаха в целта, но психопатът продължаваше да реже момичето. Изведнъж седна на пода и се разплака, а дъхът на момичето излизаше със свистене. Греъм го подхвана и видя, че Хобс му е прерязал гръкляна, но не е засегнал артериите. Дъщерята гледеше с изцъклени очи ту него, ту баща си, седнал на пода и повтарящ „Видя ли, видя ли.“, докато не се катурна мъртъв настрани.

Тогава именно Греъм загуби вяра в своя револвер трийсет и осми калибър.

— Тази история с Хобс много ме разстрои, Уили — продължи той. — Беше постоянно пред очите ми, накрая вече не бях в състояние да мисля за нищо друго. Все си представях, че съм могъл да се справя и по-добре с положението. После изведнъж престанах да чувствам каквото и да било. Престанах да се храня, да разговарям с хората. Изпаднах в дълбока депресия. Един лекар ми предложи да вляза в болница и аз приех. След известно време усетих как започвам да отдалечавам от себе си този кошмар. Раненото момиче дойде да ме види. Беше се оправило, разговаряхме дълго. В крайна сметка успях да преодолея всичко и да се върна на работа.

— Толкова ли зле се чувства човек, когато убие някого, дори ако е бил принуден да го стори?

— Това е едно от най-страшните неща на света, Уили.

— Ще отскоча за минутка до кухнята. Искаш ли нещо, например една кока-кола?

Уили обичаше да му носи разни неща, но никога не признаваше, че му доставя удоволствие, и се правеше, че върши това покрай другото.

— Една кока-кола.

— Ще кажа на мама да дойде тук да погледа светлините на корабите.

Късно през нощта двамата с Моли седнаха на верандата. Заръмя и светлините в залива се превърнаха в размити ореоли. Вятърът духна по посока на океана и ръцете им настръхнаха.

— Тази работа може и да се проточи, нали? — попита Моли.

— Надявам се да не е така, но кой знае.

— Ивлин ми обеща да поеме магазина през тази седмица и четири дни от следващата. Но аз трябва да се върна в Маратън. Поне за ден-два, когато очаквам да дойдат двама от снабдителите ми. Бих могла да нощувам при Ивлин и Сам. Трябва да отида лично в Атланта да закупя новите линии, да съм подготвена за септември.

— Ивлин знае ли къде си?

— Знае само, че съм във Вашингтон.

— Добре.

— Трудно е да имаш нещо, нали? Рядко получаваш нещо, още по-трудно го задържаш. Хлъзгава планета е нашата.

— Дяволски хлъзгава — съгласи се Греъм.

— Нали ще се върнем в Шугарлоуф?

— Да.

— Искам да си търпелив и да се държиш по-настрана. Ще го направиш ли?

— Да.

— Скоро ли трябва да се връщаш? Имаше предвид половинчасовия му телефонен разговор с Крофорд.

— Около обед трябва да съм там. Сутринта ще уточним някои неща, щом искаш да се върнеш в Маратън. Уили може да лови риба.

— Той трябваше да те пита за онези неща.

— Зная и не му се сърдя.

— Проклет да е онзи мръсен репортер! Как му беше името?

— Лаундс. Фреди Лаундс.

— Сигурно го мразиш. Но да не говорим повече за това. Ела да си легнем, ще ти разтрия врата.

Обзе го внезапно отвращение, което проряза като мълния съзнанието му. Беше принуден да се оправдава пред единайсетгодишно момче и да търси одобрението му за престоя си в психиатричната клиника! А майка му се готви да го масажира.

— Хайде да си лягаме — с Уили всичко е наред.

Дръж си езика зад зъбите, когато си напрегнат. Ако можеш.

— Ще те оставя сам, ако искаш да размишляваш на спокойствие — предложи Моли. Но той не искаше да размишлява. Никак не искаше.

— Ти ще ме разтриеш отзад, а аз тебе — отпред — каза Грeъм.

— Нямах проблеми, приятел.

Вятърът отнесе ситния дъждец към залива и в девет сутринта земята вече димеше. Далечните мишени на учебното стрелбище на полицейския участък сякаш плуваха във въздуха. Инструкторът по стрелба не свали бинокъла от очите си, докато не се увери, че мъжът и жената спазват правилата за безопасност. Върху документа на мъжа, издаден от Министерството на правосъдието, пишеше „Следовател“, а това можеше да означава какво ли не. Инструкторът имаше отрицателно отношение към практиката всякакви неспециалисти да водят обучение по стрелба с пистолет. Все пак беше принуден да признае, че този федерален агент си разбира от работата.

Бяха избрали малък револвер двајсет и втори калибър, но той учеше жената на бойна стрелба от стойка „Уивър“ — изнесен леко напред ляв крак, протегнатите ръце стискат здраво оръжието. Жената се прицелваше от шест метра разстояние в мишена с мъжки силует. Преди всеки изстрел измъкваше револвера от кобура, закачен на ремък под рамото и. Това продължи толкова дълго, че инструкторът се отегчи. Рязка промяна в трясъка на оръжието го накара отново да вдигне бинокъла. Бяха си поставили наушниците и жената натискаше спусъка на тежък револвер с късо дуло. Стреляше с халосни патрони. Любопитството на инструктора се пробуди от външния вид на оръжието в изпънатите и ръце и той бавно тръгна по рубежа към тях.

Много му се искаше да хвърли един поглед на този револвер по-отблизо, но не му беше удобно да прекъсва упражнението. Все пак

успя да го разгледа, докато жената изтърсваше празните гилзи, за да освободи място за новите пет патрона.

Странно оръжие за федерален агент — „Булдог-спешъл“, четирийсет и четвърти калибър, къс и заплашителен, с тревожно зейнала широка цев. В продължение на години фирмата производител „Маг На Порт“ пускаше на пазара различни модификации. На цевта в близост до мушката бяха пробити вентилационни отвори, които освен прякото си предназначение, подобряваха и точността на стрелбата в условията на силен откат. Езичето на ударника беше със специално усилена форма, а ръкохватката бе широка и удобна. Инструкторът заподозря, че е нарочно разширена, за да побира автоматичен пълнител. Опасно оръжие, особено ако е заредено с бойни патрони. Как ли ще го удържи тази жена?

Мунициите на поставката до двамата бяха подредени в любопитна прогресия. Най-отпред имаше кутия патрони със заострен връх, но със слаб заряд. След тях чакаха обикновени служебни патрони с тъп нос, а накрая имаше нещо, за което инструкторът само беше чел. Патрони „Глейзър Сейфти“ с върхове като гумички от ученически молив. Но под всеки от тези безобидни на вид връхчета се криеше меден контейнер, съдържащ сачма 12-и калибър, плуваща в течен тефлон.

Олекотената гилза е конструирана така, че да развива огромна скорост, да се сплесква при съприкосновение с целта и да освободи заряда си. В жива плът ефектът е опустошителен. Инструкторът помнеше прочетените някъде данни: куршуми „глейзър“ са били стреляни срещу хора само в деветдесет случая. Всичките попаднали в целта и осемдесет и девет причинили моментална смърт. Оживял един-единствен, за огромна изненада на лекарите. „Глейзър“ има и други предимства — не рикошира и не може да пробива стени, за да улучи някой невинен в съседното помещение.

Мъжът внимателно обучаваше и насърчаваше своята ученичка, но въпреки това изглеждаше някак тъжен. Жената премина на стрелба с бойни патрони и инструкторът с уважение отбеляза, че се справя отлично със силното ритане на оръжието, а очите и дори не потрепват. Вярно, за изстрелването на първия от тези патрони отидоха почти четири секунди, но в замяна на това останалите три се нанизаха в „десятката“. Не лошо постижения за начинаещ. Вродена дарба.

Няколко минути след като се прибра в укритието, до ушите му долетя първият адски трясък на „глейзъра“. Жената изстреля петте патрона в пълнителя без пауза. Също необичайна практика за федерален агент.

Какво, за бога, виждат в тази мишена, та я дупчат с цели пет от най-смъртоносните куршуми, запита се инструкторът.

Греъм дойде в укритието да върне наушниците, а ученичката му остана да го чака на една пейка с наведена глава, подпряла лакти на коленете.

Инструкторът смяташе, че Греъм трябва да е доволен от нея, и му го каза. Само за един урок жената бе изминала дълъг път. Греъм кимна с отсъстващ израз на лицето и инструкторът озадачено го погледна. Приличаше на човек, преживял невъзвратима загуба.

---

[1] Заливът Чесапийк се намира на източното крайбрежие на САЩ, на територията на южен Мериленд и северна Вирджиния, Близо е до Вашингтон и Балтимор. — Б. пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Поклонника“ беше казал на Сара, че може да позвъни отново на другия ден следобед. В главната квартира на ФБР взеха всички мерки да приемат обаждането му както трябва.

Кой е Поклонника? Не е доктор Лектър, Крофорд се убеди в това. Зъбълото? Може би. През нощта преместиха бюрата и телефонните апарати от кабинета на Крофорд в по-обширно помещение.

Греъм се бе изправил на вратата на звукоизолираната кабина, в която бяха монтирали прекия телефон на Крофорд. Сара го беше лъснала с течността за миене на прозорци. По-голямата част от бюрото и масичката до него бяха заети от спектрограф за гласова идентификация, магнетофони и стресови анализатори, та Сара се чудеше какво да прави, още повече, че в стола и се беше настанила Бевърли Кац.

Часовникът на стената показваше дванайсет без десет. На крачка от Греъм стоеше доктор Алан Блум, до него с ръце в джобовете се беше облегал Крофорд.

Седнал срещу Бевърли, техникът барабанеше с пръсти по бюрото. Крофорд го изгледа намръщено и той дръпна ръката си.

На бюрото на Крофорд бяха поставени два нови телефонни апарата. Единият беше свързан пряко с електронния център на телефонната компания „Бел Систем“, а другият — с Центъра за комуникации на ФБР.

— Колко време е необходимо за засичането? — попита доктор Блум.

— С електронните превключватели става доста по-бързо, отколкото си го представят някои хора — отвърна Крофорд. — Най-много за минута, ако ни позвънят от телефон, който също е включен в електронната система. Малко повече, ако ни търсят от обикновен апарат. — Крофорд се извърна с лице към присъстващите и повиши глас: — Вероятно ще бъде максимално кратък, ако изобщо се обади.

По тази причина трябва да сме безупречни. Би ли обяснил на хората как ще се действа, Уил?

— Разбира се — отвърна Греъм. — Преди да говоря с него, бих искал да си изясня някои въпроси с доктор Блум.

Пристигнал току-що, доктор Блум пристъпи към Греъм и ноздрите му доловиха леката миризма на барут, която се разнасяше от дрехите му. Веднага след сеанса трябваше да отпътува за Академията на ФБР в Куонтико, където му предстоеше да изнесе лекция пред отдела за поведенческа психология.

— Представяме си, че телефонът звъни — продължи Греъм. — Кръгът се затваря, апаратурата на „Бел Систем“ започва издирването. Но тонгенераторът продължава да възпроизвежда сигнала за звънене и той не знае, че тук вече сме вдигнали слушалката. Това ни дава двайсет секунди преднина. — Той, се извърна към техника. — При четвъртото позвъняване изключват тонгенератора, ясно ли е?

— Да — кимна техникът.

— Бевърли вдига слушалката — продължи Греъм. — Гласът и е различен от този на Сара, с която е разговарял вчера. От него лъха отегчение. Пита за мен, а Бев отвръща: „Не го знам къде е, ще трябва да го търся по вътрешната уредба. Ще изчакате ли?“ Запомни ли, Бев?

— Дали не правим грешка, като репетираме предварително фразите, попита се Греъм. Може да прозвучат прекалено заучени. — И така, линията е открита за нас, затворена за него. Според мен времето за чакане ще надхвърли времетраенето на самия разговор.

— Сигурен ли сте, че не искате да включим обичайната в такива случаи музика? — попита техникът.

— Не, за бога — рече Крофорд.

— Даваме му около двайсет секунди, после Бевърли се включва отново: „Свързвам ви с господин Греъм“, а аз поемам слушалката. — Греъм се обърна към доктор Блум и попита: — Какъв подход бихте препоръчали към него, докторе?

— Той ще очаква да проявите недоверие, че наистина е той — отвърна Блум. — Затова бих се отнесъл към него с любезен скептицизъм. На ваше място бих се опитал да подчертая огромната разлика, която правите между досадните фалшиви обаждания на разни откачени и важността на едно обаждане от истинския човек. Фалшификатите са лесни за разпознаване, защото не могат да разберат

значението на това, което се е случило. Нещо от този сорт. Накарайте го да сподели нещо, с което да докаже безспорно кой е. — Доктор Блум наведе глава и взе да си масажира врата. — Вие не знаете какво иска този човек. Може би търси разбиране, а може би го привличате като противник и му се е приискало да злорадства. Скоро ще разберем. Опитайте се да разберете душевната му нагласа, дайте му това, което ви иска, но бавно и постепенно. Аз бих се въздържал от призови да се предаде и да потърси лекарска помощ, освен, ако не усетите, че точно за това се обажда. Бързо ще разберете дали е параноик. В този случай бих играл на струната на неговата подозрителност или на основното му оплакване срещу човечеството. Оставете го да ги излее на воля. Тръгне ли в тази посока, сигурно ще забрави за продължителността на разговора. Това е всичко, което мога да ви кажа. — Блум постави ръка върху рамото на Греъм и тихо добави: — Слушайте, не се опитвам да ви повдигна духа като преди бойна акция. В тази игра твърди правила не съществуват. Ще действате според обстоятелствата, ще се вслушвате във вътрешния си глас.

Очакване. Половин час изтече в пълна тишина.

— Трябва да решим какви ще бъдат следващите ни стъпки, независимо дали ще се обади, или не — каза Крофорд. — Да опитаме ли с пощенската кутия?

— Не виждам нищо по-добро — рече Греъм.

— Така капаните стават два — кутията и твоята къща във Флорида.

В този момент звънна телефонът.

Тонгенераторът се включи, а електронният център започна автоматично засичане на сигнала. Четири позвънявания. Техникът натисна бутон и Бевърли вдигна слушалката. Сара слушаше от другия извод.

— Кабинетът на специалния агент Крофорд.

Сара поклати глава. Този глас познаваше добре — бе на приятел на Крофорд от отдела за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия. Бевърли побърза да се отърве от него и прекрати проследяването. Всички в сградата на ФБР бяха предупредени, че тази линия трябва да е свободна. Крофорд отново се задълбочи във варианта с пощенската кутия. Присъстващите го слушаха и с отегчение, и напрежение. Появи се Лойд Боуман и им показа как цифрите в посланието на Лектър се

покриват с текста на стотна страница от изданието с меки корици на „Радостта от готвенето“#. Сара раздаде картонени чаши с кафе. Телефонът иззвъня отново.

Тонгенераторът се включи, също и системата за електронно засичане. Четири сигнала, техникът натиска своя бутон, Бевърли вдига слушалката.

— Кабинетът на специалния агент Крофорд.

Сара закима енергично и многозначително.

Греъм влезе в кабината и затвори вратата. Оттам наблюдаваше как мърдат устните на Бевърли. След миг тя натисна копчето, с което изключваше временно линията на обаждания се, и впери поглед в секундната стрелка на стенния часовник.

Греъм се загледа в лицето си, отразено в излъсканата слушалка. Две разкривени физиономии. Надушваше мириса на барут върху ризата си. „Не затваряй! За бога, не затваряй!“, мислено се помоли той. Изтекоха четирийсет секунди. Апаратът на поставката издрънча, при което леко помръдна. Нека звъни! Още веднъж! Четирийсет и пет секунди. Сега!

— Уил Греъм слуша. Какво желаете?

Приглушен глас, сподавен смях.

— Доста неща.

— Кой се обажда?

— Секретарката не ви ли каза?

— Не но затова пък ме извика от съвещание, така че, ако обичате...

— Кажете, че не искате да разговаряте с Поклонника, и веднага затварям. Да или не?

— Господин Поклонник, ако съм в състояние да ви помогна с нещо, с удоволствие ще разговарям с вас.

— Мисля, че вие се нуждаете от помощ, господин Греъм.

— Извинете, но не ви разбирам. Секундната стрелка пълзеше бавно, бавно.

— Напоследък май сте доста зает, а?

— Достатъчно зает, за да нямам време за губене. Кажете по каква работа се обаждате.

— Работата ни е съвместна и я вършим по едни и същи места. Атланта и Бърмингам.

— Знаете ли нещо по въпроса?

В слушалката се разнесе тих смях.

— Дали знам? А вие интересувате ли се от господин Поклонника? Да или не? Ако излъжете, ще затворя!

Греъм зърна Крофорд през дебелото стъкло. Всяка от ръцете му стискаше по една телефонна слушалка.

— Да. Но знаете ли, тук звънят какви ли не хора и всички твърдят, че са в течение.

Стана една минута.

Крофорд свали едната слушалка и драсна нещо на лист хартия.

— Ако ви кажа колко ни безпокоят какви ли не болни хора, готови всичко да си признаят — продължи Греъм. — Но веднага ни става ясно, че дори не разбират за какво всъщност става въпрос. А вие?

Сара долепи един лист от външната страна на стъклото. На него пишеше: „Телефонна кабина в Чикаго. Полицията вече действа.“

— Знаете ли какво? — продължи приглушеният глас насреща. — Вие ще ми кажете нещо за Поклонника, а аз може би ще ви кажа прав ли сте, или грешите.

— Да преминем направо към човека, който ни интересува — предложи Греъм. — Говорим за Поклонника. — Откъде мога да знам дали този Поклонник е извършил нещо, което представлява интерес за мен? Извършил ли е подобно нещо?

— Да речем, да.

— Вие ли сте Поклонника?

— Не мисля да отговарям на този въпрос.

— Негов приятел ли сте?

— Нещо такова.

— Тогава го докажете. Кажете нещо, от което бих разбрал, че действително го познавате.

— Първо вие. Докажете, че вие го познавате. — Нервен кикот. — Сбъркате ли, затварям!

— Добре. Поклонника е десняк.

— Повечето хора са десняци, така че трудно може да сбъркате дори ако само налучквате.

— Поклонника е неразбран от хората.

— Без глупави общи приказки, моля!

— Поклонника е изключително силен физически.

— Да, има нещо такова.

Греъм хвърли поглед към часовника. Минута и половина. Крофорд окуражително му кимаше. Не му казвай нищо, което би могъл да преиначи.

— Поклонника е бял мъж, висок около метър и осемдесет. Но вие нищо не казвате! Все още не мога да преценя познавате ли го изобщо!

— Искате ли да прекъснем този разговор?

— Не, но нали щяхме да разменяме информация.

— Според вас луд ли е Поклонника?

Оттатък стъклото Блум енергично заклати глава.

— Предпазлив човек като него едва ли е луд — рече Греъм. — Мисля, че е просто различен. Вероятно много хора го вземат за луд, но причината за това е, че той просто не ги допуска до себе си и те не го разбират.

— Опишете ми подробно какво според вас е направил на госпожа Лийдс и аз може би ще ви кажа дали сте прав.

— Не искам.

— Довиждане.

Сърцето на Греъм подскочи, но в следващата секунда усети, че отсреща някой все още диша.

— Не мога, преди да съм сигурен, че...

Ясно чу как вратата на кабината в Чикаго рязко се разтвори и слушалката явно падна. Разнесоха се приглушени гласове и тъпи звуци от ударите на слушалката по стената.

— Не мърдай! Ръцете на врата! Излизай бавно, заднишком! Бавно, казах! Ръцете на стъклото! Раздалечи ги!

В душата на Греъм нахлу сладко облекчение.

— Нямам оръжие, Стан! Служебната карта е във вътрешния ми джоб. Ох, гъделичкаш ме!

След миг по линията се чу груб и малко объркан глас.

— С кого разговарям?

— Уил Греъм от ФБР.

— Аз съм сержант Станли Ридъл от полицейското управление на Чикаго. Ще ми обясните ли какво става?

— Вие кажете, нали арестувахте някого?

— Точно така. Репортера Фреди Лаундс, познавам го поне от десет години. Ето ти бележника, Фреди. Трябва да му предява някакви обвинения?

Лицето на Греъм побеля, лицето на Крофорд почервения. Доктор Блум гледаше бавно въртящите се магнитофонни ролки.

— Ало, чувате ли ме?

— Да — каза Греъм сподавено. — Искам да му предявите обвинение за вмешателство в разследването на престъпление. Арестувайте го и го предайте на прокурора.

Изведнъж се чу гласът на Лаундс. Очевидно бе изплюл лигнина от устата си, защото говореше бързо и ясно:

— Уил, слушай...

— Каквото имаш да ми кажеш, ще го кажеш на прокурора. Предай слушалката на сержант Ридъл.

— Знам нещо, което...

— Дай слушалката на Ридъл! — кресна Греъм.

В този момент се намеси и гласът на Крофорд:

— Остави на мен, Уил — спокойно се разпореди той.

Греъм тресна слушалката с такава сила, че трясъкът в репродукторите накара всички в стаята да подскочат. После изскочи от кабината и излезе в коридора, без да погледне към никого.

— Лаундс — продължи Крофорд, — този път прекали.

— Искате ли да го пипнете, или не? Аз мога да ви помогна! Само ме изслушайте. — Крофорд замълча и Лаундс забързано продължи: — Току-що показахте, че имате нужда от „Сплетника“. Преди не бях сигурен, но вече го зная. Не бихте си направили труда да засечете този разговор, ако обявата на Зъбълото не беше част от делото. Прекрасно. „Сплетникът“ е на ваше разположение. Всичко, каквото поискате!

— Как разбра?

— Редакторът на страницата за обяви дойде при мен. Каза, че тукашната ви централа е пратила човек да провери обявите. Взел само пет писма. Казал, че има сигнал за мошеническа афера. Глупости! Редакторът направил фотокопия на всички писма и пликове, преди да ги даде на вашия човек. Прегледах ги най-внимателно. Знаех, че е прибрал пет парчета, за да прикрие обявата, която го интересува. Два дни ми трябваша да ги проверя всичките. Отговорът се съдържаше върху единия плик. Клеймото беше от Чесапийк, а номерът на

пощенската служба се оказа на психиатричната болница. Вече бях ходил там, по следите на онзи, бесния Грѐм. Какво друго би могло да бъде? Но трябваше да съм сигурен, затова се обадох, да проверя дали ще ви потекат лигите, като чуете за господин Поклонника. Точно това и направихте.

— Допуснал си огромна грешка, Фреди.

— „Сплетникът“ ви трябва, а аз мога да ви го поднеса на тепсия. Реклами, обяви, уводни статии, контрол на входящата кореспонденция, всичко! Само кажете какво ви трябва. Аз мога да бъда дискретен, ще се уверите в това. Честна дума. Вкарай ме в играта, Крофорд!

— Няма в какво да те вкарам.

— Е, добре. Тогава едва ли ще е от някакво значение, ако в следващия брой се появят шест шифровани обяви. Всичките за „господин Поклонника“, подписани по един и същ начин.

— Аз пък ще ти издействам прокурорска заповед за задържане, задето пречиш на разследването.

— Това също ще стане достояние на цялата преса в Съединените щати. — Лаундс знаеше, че разговорът се записва, но вече не го беше грижа за това. — Кълна се, че ще го направя, Крофорд! Първо ще ви лиша от всякакви шансове, а после ще мисля за своите!

— Към това, което чу преди малко, можеш да добавиш и открити заплахи по междущатска линия.

— Нека ви помогна, Джак! Мога да го сторя, повярвай ми!

— Бягай в участъка, Фреди. А слушалката предай на сержанта.

В линкълна на Фреди Лаундс се смесваха миризмите на тоник за коса, одеколон за бръснене, чорапи и пури. Когато стигнаха участъка, сержантът с облекчение изскочи навън.

Лаундс познаваше добре началника на управлението и повечето от полицаите. Капитанът му наля кафе и позвъни в канцеларията на прокурора, за да „приключи час по-скоро тази лайняна история“, както се изрази.

Никой от прокуратурата не си направи труда да дойде за Фреди. Половин час по-късно той все още беше в кабинета на капитана и именно там го свързаха с Крофорд. След краткия разговор получи разрешение да си върви. Капитанът го изпрати до изхода.

Дълбоко развълнуван, Лаундс караше бързо и нервно. Прекоси Луп и се насочи на изток към езерото Мичиган, към което гледаше апартаментът му. Искаше да измъкне няколко неща от тази история и бе сигурен, че ще успее да го стори. Парите бяха едно от тях и те щяха да дойдат от книжката с меки корици, която се готвеше да издаде. Ще я изкара на пазара трийсет и шест часа след залавянето на убиеца, като я придружи и с обширен репортаж за всекидневния печат. Очакваше го удоволствието да види материала, придружен от личната му снимка, до неговото, на Фреди, име, по страниците на сериозните вестници — „Чикаго Трибюн“, „Лос Анджелис Таймс“, миропомазания „Уошингтън Поуст“ и свещения „Ню Йорк Таймс“. И тогава кореспондентите на тези високомерни издания, които сега го гледат отвисоко и все нямат време да изпият по чашка с него, ще си хапят задниците от завист. За тях Лаундс беше парий само защото изповядваше различно верую. Ако беше някой тъпак, който няма друг изход, освен да работи за жълтата преса, ветераните от „сериозния“ печат сигурно му биха простили прегрешението, че работи за „Сплетника“. Така, както се прощава на несретник с умствена недостатъчност. Но Лаундс беше професионалист, който притежаваше всички качества на добрия репортер — интелигентност, кураж, набито око, неизчерпаема енергия и волско търпение. Срещу него работеше обстоятелството, че бе отблъскващ като физика и поведение и не се харесваше на никого от вестникарските босове. И не умееше да се дистанцира от нещата, за които пишеше. Фреди Лаундс бе обладан от неутолимата жажда да бъде забелязан — нещо, което често и погрешно наричат егоцентризм. Беше патрав, дребен и грозен, с изпъкнали заешки зъби и миши очички с лъскавината на хрчка върху асфалт.

Десет години от живота си работи като журналист в сериозната преса, преди да разбере, че никой не се готви да го акредитира в Белия дом. Разбра и друго — ще бъде безмилостно експлоатиран, ще се трепе от сутрин до вечер и накрая ще се превърне в грохнал пияница, с бюро зад вратата на редакцията, който с бързи крачки върви към неизбежната цироза или пожар, причинен от изпусната върху дюшека цигара.

Имаха нужда от информацията, която набавяше, но нямаха нужда от самия Фреди. Наистина му плащаха по най-високите тарифи, но въпреки това парите не стигаха, защото той беше от хората, които

трябва да си купуват секса. Потупваха го по тънкото вратле, хвалеха го за проявения кураж и талант, но и през ум не им минаваше, че е време и неговото име да бъде изписано върху асфалта на служебния паркинг.

Божественото прозрение го озари една вечер през 1969 година, както си преписваше на машина някакъв материал.

До него седеше Франк Ларкин и записваше информацията, която му диктуваха по телефона. Диктовка по телефона за репортерите в тяхната редакция бе като фабриката за туткал за старите кранти. Франк бе не петдесет и пет, но изглеждаше на седемдесет. Очите му бяха изцъклени като на скарида, на всеки половин час отскачаше до гардеробчето си и дръпваше от скритото там шише. Фреди го подушваше от мястото си.

Ларкин остави слушалката, затътри се към преградата и започна да шепне нещо в ухото на дежурната редакторка. Фреди изпитваше слабост към чуждите разговори и автоматично наостри уши. Ларкин молеше жената да му изнесе марля от дамската тоалетна, тъй като хемороидите му отново кървели.

Фреди рязко прекъсна писането, измъкна недовършения материал от ваялка, сложи чист лист хартия и натрака оставката си. Седмица по-късно работеше за „Сплетника“. Започна като редактор по проблемите на рака с двойно по-висока заплата от предишната. Ръководството на „Сплетника“ беше дълбоко впечатлено от гледната му точка по този проблем, а и можеше да си позволи да му плаща добре, тъй като темата „рак“ бе изключително доходоносна.

Всеки пети американец умира от рак. Съсипани от мъка и безполезни молитви, близките на умиращите се опитваха да победят смъртоносните тумори, с каквото могат. От мрачните им шеги на човек му се доплакваше, нещастните хорица бяха готови да се уловят и за сламка. Проучването на пазара сочеше, че смело заглавие на първа страница от рода на „НОВО ЛЕЧЕНИЕ ЗА РАКА“ или „ЧУДОТВОРНО ПРОТИВОРАКОВО ЛЕКАРСТВО“ вдига продажбите в супермаркетите, където този вид вестници се продаваха, средно с 22,3 процента. Ако съответният материал е отпечатан непосредствено под заглавието на първа страница, продажбите спадаха с около шест процента, защото, докато чакаха пред касата, читателите имаха възможност да хвърлят око на напълно безполезния текст и да се откажат от покупката на вестника.

Специалистите по маркетинг стигнаха до заключението, че най-добър ефект има крещящо заглавие с едър шрифт на първа страница, докато самият материал е скрит някъде в средата. Защото не е лесно да тикаш препълнена количка, да стискаш портфейла си и едновременно с това да държиш разтворен вестник пред себе си.

Стандартните материали на тази тема започваха с оптимистични пет реда в максимално едър шрифт, който постепенно издребняваше. И когато на читателя ставаше ясно, че „чудотворното лекарство“ всъщност още не съществува или пък, че опитите върху животни токущо са започнали, шрифтът вече беше съвсем дребен. Фреди си вадеше хляба с такива материали, а именно те продаваха „Сплетника“.

В добавка към увеличения тираж бяха рекламите на какви ли не амулети, медальони и чудотворни талисмани. Производителите им плащаха щедро за място непосредствено до седмичната ракова сензация.

Куп читатели изпращаха в редакцията молби за повече информация. Тя пък печелеше допълнително, като продаваше адресите им на един смахнат радио евангелист, крещящ социопат, който ловко измъкваше дарения от хората, изпращайки им пликосе с надпис: „Някой, когото обичате, ще умре, ако не...“

Фреди Лаундс беше особено подходящ за „Сплетника“, но и вестничето щедро му се отплащаше. След единайсет години работа в редакцията печелеше седемдесет и две хиляди долара годишно, пишеше само на теми, които го интригуваха, и пръскаше парите си за забавления. Живееше така, както смяташе, че трябва да живее.

Нещата се развиваха добре за бъдещата му книга, а и киното проявяваше вече интерес. Фреди беше чувал, че Холивуд е подходящо място за отблъскващи типове с много пари.

Чувстваше се добре. Вкара колата си в тунела към подземния гараж на блока и я закова на мястото и с пронизително скърцане на спирачките. На стената с тлъсти трийсетсантиметрови букви пишеше „Фредерик Лаундс“.

До него бе паркиран малък датсун — значи Уенди вече е тук. Отлично! Много му се искаше да я вземе със себе си във Вашингтон, та да им изтекат очите на онези тъпи дюстабанлии. Докато асансьорът безшумно се изкачваше нагоре, Фреди започна да си подсвирква.

Уенди се зае да стяга багажа му. Цял живот се беше занимавала с куфари и си знаеше работата. Спретната в джинсите и карираната риза, с вързана на конска опашка кестенява коса, тя би могла да мине за селска мома, ако не беше бледата и кожа и фигурата и — истинска карикатура на пубертетче.

Погледна Фреди с очи, в които от години не беше се появявала изненада, и забеляза, че той трепери.

— Прекалено много бачкаш, Роско — отбеляза тя. — Харесваше и да го нарича Роско, на него неизвестно защо — също. — Отлиташ в шест, с първия самолет, нали? — Направи му питие, а след това вдигна от леглото обсипания си с пайети костюм и кутията с перуката, за да му направи място да се изтегне. — Няма да ходя в клуба преди шест, така че мога да те закарам до летището.

Уенди беше собственица на бар „Уенди Сити“, в който клиентите се обслужваха от момичета по монокини. Благодарение на Фреди, който бе поел част от разходите, Уенди вече не беше принудена да излиза на подиума. — По телефона гласът ти беше съвсем като на Мароканската къртица.

— Кой?

— Всяка събота сутрин я показват по телевизията. Страхотно тайнствена, главна помощница на Мистериозната катерица. Гледахме серията, докато беше болен от грип, не помниш ли? Днес май си изтеглил голямата печалба, изглеждаш страшно доволен от себе си.

— Не знаеш колко си права! — ухили се Лаундс. — Операцията беше рискована, но си струваше труда, сладур! Имам всички шансове да направя голям удар.

— Имаш време да подремнеш преди тръгването. Съсипваш се. — Лаундс запали нова цигара, макар че предишната още димеше в пепелника. — Ако си изпиеш питието и споделиш с мен всичко, ще можеш да заспиш — подхвърли Уенди.

Лаундс зарови лице в шията и и постепенно се отпусна, както свитият юмрук се раздвижва и отново става част от ръка. Спря да трепери и започна разказа си. Шепнеше тихичко в ладийката между стърчащите и гърди, а тя чертаеше осмици по тънкото му вратле.

— Умно си постъпил, Роско — одобри Уенди. — А сега заспивай. Ще те събудя за самолета. Всичко ще е наред. А след това ще си отживеем.

Заеха се шепнешком да изреждат местата, където биха искали да отидат. А после той заспа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доктор Алан Блум и Джак Крофорд седяха на съгъваеми столове — единствените мебели, останали в кабинета на Крофорд.

— Килерът се оказа празен, докторе.

Психиатърът се загледа в преждевременно състареното лице на Крофорд и се попита какво ли ще последва. Зад мърморенето на този човек, обилно гарнирано с храносмилателни хапчета, прозираше ум, студен като рентген.

— Къде е Уил?

— Отиде да се поразтъпче и успокои. Много мрази Лаундс.

— Допусна ли, че ще изгубиш Уил, след като Лектър направи достояние домашния му адрес? Че ще се върне при семейството си и ще зареже разследването?

— За кратко време — да. Беше много разстроен.

— И не го виня — каза докторът.

— Но след това си дадох сметка, че не може да се прибере у дома, а Моли и Уили не могат да останат там, докато Зъбълото е на свобода.

— Ти познаваш ли Моли?

— Да. Чудесна жена, харесвам я много. Въпреки че с удоволствие би ме видяла в ада с пречупен гръбнак. В момента съм принуден да се държа по-надалеч от нея.

— Убедена е, че използваш Уил, нали?

Крофорд му хвърли един кос поглед и рече:

— Трябва да обсъдя с него някои въпроси, а после да се допитам и до теб. Кога трябва да бъдеш в Куонтико?

— Във вторник сутринта. Отложих лекцията си.

Доктор Блум беше гост-лектор на отдела за поведенчески науки към Академията на ФБР.

— Уил те харесва — рече Крофорд, все още жегнат от подмятането на доктора, че използва Греъм.

— Защото е убеден, че не си правиш с него психологически експерименти.

— То си е така. Не бих си позволил. С него се държа честно, като с всеки пациент.

— Именно.

— Не разбираш. Искам да бъда негов приятел и се чувствам такъв. Професията просто ме задължава непрекъснато да наблюдавам. Но ти помниш, че отхвърлих молбата ти да се заема научно с Греъм.

— Не аз, а Питърсън от горния етаж поиска това изследване. — По твое предложение. Няма значение. Искам само да ти кажа, че ако някога открия в Греъм нещо, което би ми било от полза за лечението на моите пациенти, аз ще го оформя по толкова абстрактен начин, че никой няма да открие първоизточника. Ако от този случай се роди нещо полезно, то ще види бял свят само посмъртно.

— Посмъртно за кого — за теб или за Греъм? — Доктор Блум не отговори. — Все искам да те питам нещо, което ми прави впечатление — продължи Крофорд. — Избягваш да оставаш насаме с Греъм, въпреки че правиш всичко възможно това да не проличи. Защо? Да не го смяташ за екстрасенс?

— Не. Той притежава забележителна зрителна памет, но не е екстрасенс. Отказа на Дюк да се подложи на изследване, но това нищо не означава. Такива като него не обичат да ги боцкат и ръчкат. Аз съм от същите.

— Но...

— Уил гледа на способността си като на умствено упражнение и тя си е точно такава от гледна точка на съдебната медицина. В тази област той е наистина изключителен, но сигурно има и други като него.

— Едва ли са много — поклати глава Крофорд.

— Допълнителната му дарба се състои в изключителната способност да се постави на нечие място и да му влезе в кожата — продължи доктор Блум. — Може с лекота да възприеме твоята или моята гледна точка, гледната точка на кого да е, независимо дали тя го плаши, или отблъсква. Това е страшно неблагоприятна дарба, Джак. Свръх изострените възприятия са нож с две остриета.

— Защо никога не оставаш насаме с него?

— Защото все пак изпитвам професионално любопитство към личността му и той моментално ще го усети. Подобни неща долавя изключително бързо.

— Веднага ще спусне кепенците, ако усети, че надничаш през прозореца му.

— Точно така. Сравнението ти е неприятно, но вярно. Стига вече, Джак, достатъчно съм задоволявал любопитството ти. Дай да се върнем на основното. И по-кратко, ако обичаш, защото не се чувствам добре.

— Психо-соматична проява — отбеляза Крофорд.

— По-скоро жлъчка. Казвай сега.

— Разполагам с посредник за преговорите със Зъблото.

— „Сплетника“ — кимна доктор Блум.

— Точно така. Мислиш ли, че имаме шанс да го подтикнем към самоунищожение чрез това, което ще публикуваме там?

— Самоубийство?

— Това би ме задоволило напълно.

— Съмнявам се. При някои психични заболявания е възможно, но не и в този случай. Едва ли би проявявал такава предпазливост, ако е склонен към самоунищожение. Не би се прикривал с такова старание. Ако е класически случай на параноидна шизофрения, бихме могли да го предизвикаме да изскочи от кожата си и да се издаде. Но не разчитайте на моята помощ. Доктор Блум беше смъртен враг на самоубийството.

— И аз така си представях нещата — кимна Крофорд. — А можем ли да го накараме да изпадне в ярост?

— Защо ми задаваш този въпрос, какво целиш с него?

— Нека го поставя по друг начин — можем ли да го докараме до бяс и да ангажираме цялото му внимание?

— Вниманието му вече е съсредоточено, знаеш това. Върху Греъм, основния му противник. Не прави глупости, Джак. Май си решил да изложиш Греъм на опасност?

— Нямаме друг избор. Иначе ни чака нова река от кръв, а двайсет и пети приближава. Имам нужда от помощта ти.

— Не съм сигурен, че знаеш какво искаш.

— Искам съвет.

— Нямах предвид какво искаш от мен, а от Греъм. Трябва да разбереш правилно това, което сега ще ти кажа, Джак и което едва ли бих ти казал при нормални обстоятелства. Как мислиш, коя според теб е най-силната движеща сила на Уил Греъм? — Крофорд поклати глава и не отговори. — Страхът, Джак. Този човек носи на плещите си много страх.

— Защото пострада ли?

— Не. Страхът е рожба на въображението. Той е наказание и награда за всеки с богато въображение.

Крофорд гледаше ръцете си, скръстени на гърдите. Лицето му бавно почервения, темата явно го притесняваше.

— Разбира се — промърмори той. — Страхът е нещо, което не се и споменава, ако искаш да си играеш с големите батковци. Не се притеснявай да ми кажеш, че Уил се страхува. Няма да го взема за нерешителен човек. Все пак не съм пълен задник, докторе.

— Никога не съм те смятал за такъв, Джак.

— Ако не съм сигурен, че съм в състояние да го прикривам поне в осемдесет на сто от случаите, никога не бих го изложил на опасност. А и него самия доста го бива. Не е най-добрият, но е достатъчно бърз. Ще ни помогнеш ли да заложим капан на Зъблото, докторе? Много хора са мъртви.

— Само ако Греъм бъде запознат със степента на риска и доброволно реши да го поеме. Искам да чуя съгласието му със собствените си уши.

— И аз съм като теб, докторе. Никога не го лъжа. Поне не повече, отколкото постоянно се лъжем едни други.

Крофорд откри Греъм в малкото работно помещение, залепено за лабораторията на Зелър. Вътре беше пълно със снимки и лични документи на жертвите. Изчака го да вдигне глава от „Бюлетина на правоохранителните органи“ и рече:

— Искам да те запозная с това, което предстои да направим до двайсет и пети. — Не беше нужно да пояснява, че тогава започва пълнолунието.

— Когато отново ще нападне ли?

— Да. Ако възникне проблем на двайсет и пето число...

— Не „ако“, а „когато“.

— И двете предишни нападения са извършени в събота срещу неделя. В Бърмингам това се пада точно на двацет и осми юни и датата съвпада с началото на пълнолунието. В Атланта става ден преди него — на двацет и шести юли, но също в събота през нощта. Сега пълнолунието ще настъпи в понеделник, двацет и пети август. Но ние трябва да сме готови още в петък, тъй като вече знаем за предпочитанието му към уикендите.

— Готови ли? Какво означава да бъдем готови?

— Знаеш какво пише в дебелите книги относно идеалния начин за разследване на убийство.

— В практиката не знам да става така — поклати глава Греъм.

— Вярно е. И едва ли ще става. Но все пак можем да опитаме. Вкарваме наш човек на местопрестъплението. Той ще огледа всичко, ще диктува непрекъснато наблюденията си. Местопрестъплението ще бъде изцяло на негово разположение, докато му е необходимо. Ще бъде сам. Ти — сам.

Настъпи дълга пауза.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита накрая Греъм.

— В петък, на двацет и втори август вечерта, един „Груман Гълфстрийм“ ще бъде готов за излитане от военновъздушната база „Андрюс“ до Вашингтон. Взех го на заем от Департамента на вътрешните работи. На борда му ще има лаборатория, ние също ще сме в бойна готовност — аз, ти, Зелър, Джими Прайс, един фотограф и двама души за провеждане на разпитите. В момента, в който получим съобщението, излитаме. Няма значение дали то ще дойде от изток или от запад — за по-малко от час и половина ще бъдем там.

— А местните власти? Те не са длъжни да ни сътрудничат и едва ли ще чакат.

— Всички полицейски началници и шерифи в страната ще получат предварителни указания и ще окачат съответните заповеди в дежурните стаи.

— Ядец — поклати глава Греъм. — Не можете да ги държите под контрол. Никой не е в състояние да го стори.

— Не искаме кой знае какво от тях. Молим ги само след сигнала да идат да хвърлят един поглед. Да си водят лекар, който да удостовери, че оцелели няма. После излизат и запечатват къщата. Могат на воля да блокират пътища и да разпитват когото си щат. Но

сцената на местопрестъплението трябва да бъде запечатана до нашето пристигане. Ти влизаш сам, имаш радиовръзка, можеш да разговаряш с нас, когато си поискаш. Ако не ти се говори, можеш да мълчиш. Разполагаш с неограничено време. Ние ще влезем едва след като си приключил.

— Местните няма да чакат.

— Разбира се, че няма. Ще пратят хората си от отдел „Убийства“, но молбата ни положително ще има известен ефект. Движението на хора вътре ще бъде значително по-малко и ти ще имаш възможност да работиш на чисто.

На чисто. Греъм опря тил в облегалката на стола и отправи поглед в тавана.

— До въпросния уикенд все пак имаме цели тринайсет дни — допълни Крофорд.

— О, Джак!

— Какво „Джак“? — учудено го погледна Крофорд.

— Направо ме убиваш! Наистина.

— Не те разбирам.

— Разбираш ме прекрасно! Решил си да ме използваш за примамка просто, защото с нищо друго не разполагаш. Затова ме помпаш с апокалиптични представи за следващия път, преди да посмееш да изплюеш главното. Не е лошо като психологически похват, когато насреща си имаш пълен идиот. Какво очакваш да ти отвърна? Тревожиш се дали ще имам куража за подобно нещо след историята с Лектър, нали?

— Не.

— Не бих те обвинил за подобни опасения. И двамата познаваме хора, които са реагирали така. Хич не ми е приятно да се разхождам с бронирана жилетка, изпод която стърчи незащитеният ми задник. Но вече съм вътре и съм нагазил до ушите. Не можем да се приберем у дома, докато той се разхожда на свобода.

— Никога не съм се съмнявал в теб — промълви Крофорд и този път Греъм усети искреността.

— Но има и друго, нали? — Крофорд мълчеше. — Не! Не Моли! Само не Моли!

— Господи, Уил! Дори аз не бих поискал подобно нещо от теб!

— За бога, Джак — промълви Греъм и втренчи поглед в лицето му. — Решил си да танцуваш по свирката на Фреди Лаундс! Дватамата с малкия Фреди сте сключили сделчица, а?

Крофорд намръщено разглеждаше някакво петънце на вратовръзката си. После бавно вдигна глава и каза:

— Сам знаеш, че това е най-добрият начин да го подмавим. Зъбълото ще следи всеки брой на „Сплетника“. Какво друго ни остава?

— Лаундс ли трябва да свърши тази работа? — „Сплетникът“ е негов.

— Значи аз изливам помия по адрес на Зъбълото от страниците на „Сплетника“ и чакаме да видим какво ще стане. Убеден ли си, че този начин е по-добър от пощенската кутия? Не, не е нужно да ми отговаряш. Знам, че е по-добър. Говорил ли си с Блум?

— Само в най-общи линии. Дватамата с теб ще разговаряме подробно с доктора. С Лаундс също. Същевременно ще заложим и капана с пощенската кутия.

— А предварителната подготовка? Мисля, че трябва да му дадем възможност да я наблюдава. Да бъде открито пространство, до което би могъл да се доближи. Едва ли ще направи засада със снайперска пушка. Може и да е успял да ме заблуди, но не го виждам с пушка в ръка.

— Ще разположим наблюдателни постове на височинките.

И дватамата мислеха за едно и също. Кевларената защитна жилетка би предпазила тялото на Греъм от куршумите и ножа на Зъбълото, но не и главата му. Нямаше начин да избегнат изстрел в главата, ако скритият престъпник има възможност да се прицели.

— С Лаундс ще разговаряш ти — рече Греъм. — Аз просто не мога.

— Той трябва да те интервюира, Уил. И да ти направи няколко снимки — Кротко му напомни Крофорд.

Блум го беше предупредил, че по този въпрос може да очаква неприятности.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В уречения час Греъм изненада както Крофорд, така и Блум. С любезно изражение, въпреки студено проблясващите сини очи, той изглеждаше напълно готов да се срещне с Лаундс.

А поведението на Фреди Лаундс се повлия от факта, че се намираше в Главната квартира на ФБР. Държеше се възпитано според възможностите си, работеше бързо и безшумно с апаратурата си.

Греъм се запъна само веднъж — решително отказа да покаже на Лаундс дневника на госпожа Лийдс и личните писма на двете семейства.

Но по време на интервюто се държа безупречно. Двамата с Лаундс постоянно се консултираха с бележките на доктор Блум, разговарял предварително с всеки от тях. Голяма част от въпросите и отговорите бяха преработени.

Алан Блум не умееше да използва научните си познания за причиняване на болка. Затова в крайна сметка просто изложи своите теории за Зъблътото. Останалите го изслушаха като курсанти по карате, преминаващи курс по анатомия.

Според доктор Блум действията и писмото на Зъблътото доказваха наличието на силен делюзионен синдром, който вероятно компенсира силно чувство за непълноценност. Строшените огледала бяха свидетелство, че този синдром е свързан с външния вид на убиеца.

Според Блум престъпникът притежавал хомосексуален конфликт, ужас при мисълта, че може да е педераст. Това становище на психиатъра се потвърждаваше от любопитно откритие в къщата на семейство Лийдс — Зъблътото беше нахлузил на Чарлс Лийдс чифт долни гащи веднага след като го убил (затова свидетелстваха следите от ровене в бельото с окървавени ръце). Доктор Блум поддържаше становището, че е направил това, за да подчертае липсата си на интерес към господин Лийдс.

После психиатърът говори за здравата връзка между агресивността и сексуалното желание, проявяваща се при садистите още в най-ранна възраст.

Жестокият начин, по който се бе нахвърлил върху жените в присъствието на семейството им, ясно говореше за пълната нетърпимост на убиеца към личността на майката. Крачейки напред-назад, Блум нарече Зъблото „рожба на кошмар“. Крофорд премигна като чу съчувствието в гласа му. По време на интервюто си с Лаундс Греъм направи такива изявления, които никой следовател не би направил, а и никой сериозен вестник не би приел на доверие. Изрази предположение, че Зъблото е грозен, импотентен по отношение на другия пол, направо излъга, че е блудствал с труповете на мъжете. Каза, че Зъблото несъмнено е обект на подигравки в кръга на познатите си и че вероятно е рожба на кръвосмешение.

Специално подчерта, че Зъблото далеч не притежава интелигентността на доктор Ханибал Лектър. Обеща да сподели със „Сплетника“ и други свои наблюдения. Каза, че много от служителите на закона не са съгласни с него, но докато той води разследването, „Сплетникът“ ще получава всяка нова информация по случая.

Лаундс му направи куп снимки. Най-важната от тях показваше интериора на „вашингтонското скривалище“ на Греъм — апартамент, нает до окончателното размазване на Зъблото. Само там намирал спокойствие от карнавалната атмосфера на разследването.

На снимката Греъм беше седнал зад бюрото си по хавлия и проучваше някакви документи — поредния „портрет“ на Зъблото, направен от художник. През прозореца зад гърба му се виждаше ярко осветеният купол на Капитолия, а в долния ляв ъгъл личеше част от светещата реклама на известен мотел. Беше замъглен и нефокусиран, но все пак различим. Стига да пожелае, Зъблото би могъл да открие местоположението на този апартамент.

В главната квартира на ФБР Лаундс го снима пред масивен спектрометър, който нямаше нищо общо със случая, но според Фреди изглеждал внушително.

Греъм не възрази дори на предложението на Лаундс да се снимат заедно. Позираха пред внушаващите респект лавици на Лабораторията за огнестрелни оръжия. Лаундс държеше 9-милиметров автоматичен

пистолет, досущ като този на Зъбълото. Греъм пък сочеше към ръчно направения заглушител, изготвен от тръба за телевизионна антена.

Доктор Блум с учудване видя как Уил приятелски прегръща Лаундс през рамото, миг преди Крофорд да натисне копчето на апарата.

Интервюто и снимките бяха предназначени за следващия брой на „Сплетника“, излизащ на другия ден — понеделник, единайсети август. Веднага щом материалите бяха готови, Лаундс отлетя за Чикаго. Каза, че лично ще контролира отпечатването им. С Крофорд се уговориха за среща във вторник следобед на пет преки от капана.

„Сплетникът“ щеше да се появи по щандовете във вторник сутринта. По същото време се залагаха и двата капана за чудовището. Всяка вечер от вторник нататък Греъм щеше да ходи във „временната си резиденция“, показана на снимката.

Кодирана обява за Зъбълото, поместена в същия брой, го канеше на среща при пощенската кутия в Анаполис, която щеше да бъде наблюдавана двайсет и четири часа в денонощието. Ако се покажеше подозрителен към нея, значи бе убеден, че плановете на полицията за неговото залавяне са свързани с това място. Така че оставаше другата, по-привлекателна възможност — Греъм. В общи линии това бяха разсъжденията на ФБР.

Властите във Флорида поставиха Шугарлоуф Кий под непрекъснато наблюдение.

Сред част от „ловците“ обаче се долавяше и определено недоволство — двата капана отнемаха значителни човешки ресурси, а присъствието на Греъм всяка вечер на мястото на капана силно ограничаваше свободното му придвижване до Вашингтон. Крофорд беше убеден, че това са най-добрите възможни ходове, но самата процедура по тяхната реализация беше твърде пасивна за вкуса му. Имаше усещането, че играят сами със себе си, а времето си течеше и до пълнолунието оставаха по-малко от две седмици.

Неделя и понеделник изминаха по странен начин — минутите мъчително се влачеха, а часовете летяха неусетно.

Зад волана седеше Спъргън, старши инструктор на специалните отряди в Куонтико. До него беше Греъм, а на задната седалка се беше разположил Крофорд. Беше понеделник следобед, колата бавно обикаляше жилищния блок.

— Към седем и петнайсет пешеходци вече почти няма — каза Спъргън. — По това време всички вечерят. — Стегнат и жилав, с бейзболна шапка на глава, той приличаше на професионален полузащитник. — Като прекосиш железопътния прелез утре вечерта, веднага ни се обади — по радиото. Най-доброто време е около осем и половина, девет без двајсет.

Отби колата на паркинга пред блока и угаси мотора.

— Апартаментът не е кой знае какво, но можеше да бъде и по-зле. Утре вечер ще паркираш тук. Всяка вечер ще сменяме мястото, но винаги ще е от тази страна на паркинга. От входа те делят точно шейсет и пет метра. Хайде да ги извървим пеша. Дребен и кривокрак, Спъргън тръгна пред тях. Оглежда се за мястото, където онзи би могъл да се притаи, помисли си Греъм.

— Ако изобщо стане нещо, ще стане някъде тук — рече старши инструкторът. — Ето я правата, която е най-естественият ви маршрут между колата и входа. Пресича средата на паркинга и минава доста далеч от постоянно паркираните коли. За да се приближи до теб, той ще е принуден да излезе на открито. Как си със слуха?

— Нормално — отвърна Греъм. — Но на този паркинг несъмнено ще чувам далеч по-добре.

Спъргън му хвърли изпълнен с любопитство поглед, после отмести очи. В средата на паркинга отново се спря.

— Ще намалим уличното осветление — рече. — Това ще го затрудни, ако е решил да използва пушка.

— Но ще затрудни и вашите хора — подхвърли Крофорд.

— Двама от тях ще бъдат с устройства за нощно виждане — поясни Спъргън. — Това тук е спрей, с който искам да напръскаш всичките си сака и якета, които носиш, Уил. Колкото и да е горещо, винаги ще бъдеш със защитна жилетка. Ясно ли е?

— Да.

— Каква е жилетката ти?

— Кевлар. Как беше, Джак? „Втори шанс“, ако не се лъжа.

— Точно така — каза Крофорд. — „Втори шанс“.

— Най-вероятно ще те нападне изотзад. Другият вариант е да се размине с теб, а после да те застреля в гръб — продължи Спъргън. — Седем от жертвите си е убил с изстрел в главата, нали? Значи и с теб ще иска да постъпи така, ако му дадеш достатъчно време. Не трябва да

му го предоставяш! Сега ще ти покажа едно-две неща във фоайето и апартамента, а после ще отидем на стрелбището. Можеш да се справиш, нали?

— Може — обади се Крофорд.

На стрелбището Спъргън бе в стихията си. Накара Греъм да си затъкне ушите с восъчни топчета, нахлузи наушници, върху тях, а после започна да му пуска мишени от най-невероятни ъгли. С чувство на облекчение откри, че Греъм не използва служебен револвер трийсет и осми калибър, но в същото време изпита безпокойство от искрата, която излиташе от силно скъсеното дуло на личното му оръжие. В продължение на два часа не спряха нито за секунда. Когато стрелбата свърши, инспекторът настоя сам да провери хлабавината на ударника на личното оръжие на Греъм, четирийсет и четвърти калибър.

Преди да отпътува за последната си вечер в компанията на Моли и Уили, Греъм взе душ и смени дрехите си, пропити от барутен дим.

След вечеря тримата отидоха в супермаркета. Греъм посвети прекалено дълго време на избирането на пъпеши, после натъпка количката с продукти и мимоходом забеляза, че предишният брой на „Сплетника“ все още стои по рафтовете покрай касите. Отправи една мълчалива молитва Моли да не обърне внимание на броя, който щеше да се появи тук утре сутринта. Нямахше желание да и разказва какво бяха намислили.

Тя го попита какво ще иска за вечеря през следващата седмица и той се принуди да и съобщи, че заминава за Бърмингам. За пръв път я излъга и това го накара да се почувства мръсен като стара банкнота.

Гледаше я между щандовете. Моли, неговата красива бейзболна съпруга, която вечно ги проверяваше за подутини по телата, настояваше Уили и Греъм да се преглеждат на всеки три месеца, потискаше страха си от тъмнината. Моли, с изстраданото познание, че времето е щастие. Моли, която знаеше цената на прекараните заедно дни и умееше да задържи до безкрайност всеки кратък миг. Тя го бе научила да изпитва наслада от всичко.

Канонът на Пахелбел изпълваше със звуци слънчевата стая, в която се бяха опознали. Бяха обзети от невероятен екстаз, но дори в онзи миг сянката на страха прободеше сърцето му. Всичко бе прекалено хубаво, за да продължи дълго.

Изправена пред отрупаните щандове, Моли току прехвърляше чантата си от едното рамо на другото. Сякаш пистолетът вътре тежеше много повече от шестстотин грама.

Ако можеше да чуе думите, с които обсипваше нещастните пъпеши, Греъм сигурно би се обидил сам на себе си. „Трябва да го натикам в гумен чувал този мръсник! Ще го натикам, и толкоз!“ Натоварени неравномерно с лъжи, пистолети и продукти-, тримата приличаха на малка тържествена армия.

Моли усещаше нещо, но си мълчеше. Загасиха лампите и си легнаха, без да разменят нито дума. В съня си Моли чу тътена от стъпките на лудия, отекващи в просторна къща с многобройни помещения.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Има един павилион на международното летище „Ламбърт“ в Сейнт Луи, което предлага вестници от всички краища на Съединените щати. Издания от Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго и Лос Анджелис пристигаха тук с товарни самолети и можеха да бъдат купени в деня на излизането им.

Като повечето подобни павилиони, този беше собственост на търговска мрежа и редом с обикновените вестници и списания продавачът бе задължен да предлага какви ли не боклучави издания.

„Чикаго Трибюн“ пристигна към десет часа вечерта в понеделник, а на пода до него тупна и пакет „Национален сплетник“, още топъл от печатарската машина.

Продавачът приклепна и се зае да подрежда на лавицата новия брой на „Трибюн“. Чакаше го много работа, защото колегите му от дневната смяна както обикновено не бяха подредили нищо. С крайчеца на окото си зърна чифт черни ботуши с ципове, спрели на крачка от току-що докараната пратка. Зяпач. Не, не е зяпач, тъй като върховете на ботушите сочеха към него. Вероятно иска да купи нещо. Продавачът реши да приключи с подреждането на „Трибюн“, но гърбът му просто настръхна от настоящия поглед на непознатия. Хората в този бизнес не се отличават с особена любезност, тъй като нямат постоянни клиенти.

— Какво искаш? — Погледът на продавача се повдигна и обхвана коленете на клиента.

— Един „Сплетник“.

— Ще почакаш да развържа пакета. Ботушите не помръднаха. Бяха прекалено близко. — Казах да почакаш, докато развържа пакета — тросна се продавачът. — Нали виждаш, че имам работа.

В полезрението му се мярна ръка с нещо блестящо между пръстите и канапът на връзката изпука. Метален долар звънна на сантиметри от носа на продавача, ръката издърпа чист екземпляр от средата на пакета, няколко броя се разпиляха по цимента. Продавачът

скочи на крака със зачервено лице и видя гърба на мъжа, който се отдалечаваше с вестник под мишница.

— Ей, ти!

— Аз ли? — обърна се мъжът.

— Ти я! Нали ти казах!

— Какво ми каза? — Мъжът се върна и доближи продавача. —
Какво ми каза?

Грубите търговци обикновено успяват да раздразнят клиентите си. Но този беше спокоен, страшно спокоен. И в спокойствието му имаше нещо ужасяващо. Вестникарят наведе очи към пода и промърмори:

— Трябва да ви върна четвърт долар.

Долархайд му обърна гръб и си тръгна. А бузите не вестникаря пламтяха още половин час след инцидента. Този тип беше тук и миналата седмица. Ще го науча аз него, ако пак се появи! Под щанда си имам нещо точно за такива.

Долархайд не погледна „Сплетника“, докато не напусна района на летището. Посланието на доктор Лектър от четвъртък бе събудило у него противоречиви чувства. Прав бе да го нарича красавец, разбира се, и му беше приятно да го прочете. Защото той наистина е красавец! Същевременно изпита леко презрение към доктора поради страха му от онзи полицай. Оказа се, че доктор Лектър не е бог знае колко по-проницателен от останалата тълпа.

Въпреки това изгаряше от нетърпение да разбере дали му е пратил ново послание. Ще изтърпи, докато се прибере у дома. Долархайд се гордееше със самообладанието си.

Изкара колата от паркинга и се усмихна при спомена за вестникаря. Преди време положително би се извинил за безпокойството и едва ли би посмял да се върне до щанда. Години наред бе проявявал мекушавост и хората му се качваха на главата. Но вече не беше така. Онзи тип би могъл да нагруби Франсис Долархайд, но не и да се изправи срещу Дракона. Всичко бе част от Преобразяването. Минаваше полунощ, но работната лампа над бюрото му продължаваше да свети. Дешифрирано и свито на руло, посланието от „Сплетника“ лежеше забравено на пода. На мястото, откъдето го изрязва, зееше дупка. Тайният дневник на Франсис Долархайд лежеше разтворен под картината с Дракона, а лепилото под новите изрезки още

не беше засъхнало. Най-отдолу на страницата беше прикрепено малко целофаново пликче, все още празно. Над него бе изписано с едри печатни букви: „С ТЕЗИ НЕЩА ТОЙ МЕ ОСКЪРБИ!“ Долархайд не беше зад бюрото.

Бе седнал на стълбите към мазето и ноздрите му се изпълваха от хладния мирис на пръст и плесен. Лъчът на фенерчето опипваше старите, покрити с чаршафи мебели, прашните повърхности на големите огледала, окачени някога из цялата къща, но днес струпани и забравени край стените на мазето. В ъгъла беше дървеният сандък, в който имаше една кутия, пълна с динамит.

Лъчът се задържа на висок и увит в плат предмет, тикнат сред други захвърлени вещи в най-отдалечения ъгъл. Долархайд стана и се насочи към него, а по лицето му полепнаха паяжини. Протегна ръка, дръпна плата и кихна от вдигналия се облак прах. Премигна с насълзени очи и насочи лъча на фенерчето към стария инвалиден стол, изработен от масивен бук. Беше тежък и солиден, с висока облегалка. В мазето имаше още два стола от същия тип. Общината ги беше подарила на Баба още в началото на четирийсетте години, когато тя реши да създаде тук дом за инвалиди.

Долархайд започна да тика стола към вратата. Колелата му жалостиво проскърцаха. С лекота го вдигна и го понесе нагоре по стълбите въпреки тежестта му. В кухнята намери масльонка и смаза главините на колелата. Предните продължаваха да проскърцват, но лагерите на задните ги биваше и се въртяха с лекота.

Жуженето на колелата беше успокояващо и Долархайд усети, че изгарящата ярост започва да го напуска. Продължи да ги върти с пръст и неусетно започна да си тананика.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Фреди Лаундс излезе от редакцията на „Сплетника“ във вторник по обяд. Беше уморен, но доволен. Още в самолета успя да редактира материала си и го предаде за печат само половин час след приземяването.

След това се залови с бъдещата книга и забрани да го свързват с когото и да било. Беше организиран човек и вече имаше петдесет хиляди думи, готови за печат и подкрепени със солидна документация.

В момента, в който Зъбълото бъде заловен, Фреди ще е в състояние да предложи зашеметяващ репортаж и подробен анализ на цялата акция. Материали имаше предостатъчно. Уреди на негово разположение да бъдат тримата най-добри репортери в „Сплетника“, готови да се включат при първия подаден сигнал. Броени часове след залавянето щяха да имат всички подробности от мястото, където живееше Зъбълото.

Литературният му агент, обещаваеше зашеметяващо голям тираж. Стриктно погледнато, предварителните договорки от подобен характер нарушаваха споразумението му с Крофорд, но всички сключени договори щяха да носят дата след залавянето на Зъбълото и нищо нямаше да се разбере. Крофорд действително го държеше в ръцете си с онзи запис. Отправянето на телефонни заплахи по междущатска линия бе престъпление, за което се полага затвор. На Лаундс нямаше да му помогне и Първата поправка към Конституцията, отнасяща се за свободата на печата и словото. На нея обикновено разчитаха журналистите при напечени ситуации. Но Фреди знаеше и друго — само с един телефонен разговор Крофорд бе в състояние да му докара сериозни неприятности с данъчното управление. Все пак у него живееха някакви остатъци от чувство за чест. Не хранеше илюзии за естеството на работата си и именно по тази причина бе разработил проекта си с настървение и почти религиозен екстаз.

Непрекъснато го връхлитаха ярки и сладки представи за живота, който би могъл да води с парите от тази история. Погребани дълбоко

под пластове мръсотия на многогодишната му репортерска дейност, старите му мечти още бяха живи. В този миг те се раздвижиха и си проправяха път към повърхността.

Провери изправността на апаратурата, кимна доволно и се качи в колата си. Възнамеряваше да дремне час-два, а после отлиташе за Вашингтон. Срещата с Крофорд бе уговорена в непосредствена близост до заложения капан.

В подземния гараж го чакаше досадно разочарование. Някакъв черен микробус бе заел част от мястото му въпреки крещящия от стената надпис „ФРЕДЕРИК ЛАУНДС“.

Фреди рязко отвори вратата на колата си и нарочно я блъсна в микробуса. Върху черната боя се появиха драскотини. Това ще му е за урок на този глупак!

Докато заключваше, вратата на микробуса зад гърба му се отвори. Фреди почти успя да се извърне, когато тоягата се стовари върху главата му, малко над ухото. Вдигна ръце да се предпази, но коленете му омекнаха. Почувства страхотен натиск около шията си, притокът на въздух секна. А когато дробовете му, отчаяно сгърчени в кислороден глад, получиха възможност да бъдат захранени, в тях нахлу хлороформ.

Долархайд паркира микробуса зад дома си, слезе и се протегна. По пътя от Чикаго насам духаше силен страничен вятър и ръцете го боляха от здравето стискане на волана. Вдигна глава и внимателно огледа нощното небе. Времето за персидския метеоритен дъжд приближаваше и той не искаше да го пропусне.

ОТКРОВЕНИЕ НА СВ. ЙОАНА БОГОСЛОВА: Опашката му повлече третина от небесните звезди и ги свали на земята.

Негово дело в друго измерение на времето. Измерение, което трябваше да види и запомни. Отключи задния вход и се зае с обичайното претърсване на къщата. Когато отново излезе навън, беше надянал върху главата си чорап-маска. Отвори задната врата на микробуса и приближи до нея ниска дървена рампа. Изтърколи Фреди Лаундс върху нея. Репортерът беше само по долни гащи, със запушена уста и плътно закрити очи. Макар и в полусъзнание, той седеше съвсем изправен в стария дъбов инвалиден стол. Долархайд го беше намазал с епоксидна смола от главата до петите и той бе слепен за

седалката. Подкара стола към къщата и го намести в ъгъла на дневната, с лице към стената. Сякаш наказваше непослушен хлапак.

— Студено ли ти е? — попита и свали дамските превръзки от устата и очите на Лаундс. — Искаш ли одеяло?

Фреди не отвърна. От него продължаваше да лъха на хлороформ.

— Ще ти донеса одеяло.

Отиде до дивана, смъкна вълнената покривка и зави репортера чак до брадичката. После тикна под носа му шишенце с амоняк. Лаундс рязко отвори очи и объркано се огледа. Виждаше само мястото, където се съединяваха две голи стени. Изкашля се и замаяно промърмори:

— Катастрофа? Тежко ли съм пострадал?

— Не, господин Лаундс — каза гласът зад гърба му. — Всичко ще е наред.

— Боли ме гърбът. Кожата. Обгорял ли съм? Божичко, дано не съм обгорял!

— Обгорял ли? Не. Стойте мирно и си почивайте. След малко ще се върна.

— Сложете ме да легна и позвънете в службата ми моля! Господи, та аз съм в инвалидна количка! Значи ми е счупен гръбнакът! Моля ви, кажете ми истината!

В отговор чу леки стъпки, които бързо заглъхнаха.

— Но защо съм тук? — проплака той и въпросът му увисна в неподвижния въздух. Отговорът долетя някъде отдалеч:

— За да си изясним някои неща, господин Лаундс.

До ушите на Фреди долетяха стъпки на човек, който се изкачва по стълба. После чу шум от душ. Главата му започна да се прояснява. Спомни си, че напусна редакцията и се качи в колата си, но случилото се след това още му се губеше. Слепоочието му болезнено пулсираше, пригади му се от миризмата на хлороформ и помисли, че всеки момент ще припадне. Отвори уста и жадно пое въздух. Чуваше ясно ударите на сърцето си.

Дълбоко се надяваше това да е сън. Леко подръпна ръката си, поставена върху страничната облегалка. Болката бе толкова силна, че несъмнено би го изтръгнала и от най-дълбокия сън. Не, не сънуваше. Умът му бавно започна да набира скорост.

Напрегна се, извъртя очи и за част от секундата успя да зърне ръката си. Време, напълно достатъчно, за да разбере по какъв начин е прикован за стола. Не беше върху апарат за придържане на счупен гръбнак, нито пък се намираше в болница. Беше отвлечен.

Стори му се, че чу стъпки на горния етаж; но може би чуваше ударите на собственото му сърце. Направи опит да разсъждава, напрегна цялата си воля. „Трябва да запазиш самообладание и да мислиш!“, заповяда си той.

Стълбите проскърцаха под тежестта на Долархайд, който се спусна обратно. Лаундс чувстваше тази тежест с всяка стъпало, ясно усети и присъствието зад гърба си. Изфъфли нещо неразбрано, после успя да постави гласа си под контрол:

— Не съм видял лицето ви! Не бих могъл да ви опозная, изобщо не знам как изглеждате! „Сплетникът“! Работя в „Национален сплетник“. Ще ви платят богато за моето освобождаване! Половин милион, а може би повече. Един милион долара! Отвърна му мълчание. После леко проскърцаха пружини — онзи беше седнал.

— За какво си мислите, господин Лаундс? — попита гласът.

Трябва да прогониш болката и страха, трябва да разсъждаваш! — заповяда си Лаундс. — Веднага, бързо! За да спечелиш време, да живееш още дълги години! Още не е решил дали да те убие, иначе не би скрил лицето си.

— За какво си мислите, господин Лаундс? — повтори гласът.

— Не зная какво се е случило с мен — отвърна Фреди.

— А знаете ли кой съм аз, господин Лаундс?

— Не, и не искам да знам, повярвайте ми!

— Според вас аз съм злобен и перверзен сексуален маниак. Животно, пак по вашите думи. Пуснато от лудницата, от някой съдия с меко сърце. — Обикновено Долархайд правеше опит да избягва шипящите съгласни (например онези с-та в „сексуален“). Но пред тази публика, далеч от всяка насмешка, той се чувстваше напълно освободен. — Сега вече знаете кой съм, нали?

Не лъжи! Мисли бързо!

— Да.

— Защо пишете лъжи, господин Лаундс? Защо твърдите, че съм луд? Отговорете!

— Когато човек... когато човек върши неща, които другите не разбират, те го наричат...

— Луд.

— Ами... Вземете например братята Райт^[1]. И тях са ги смятали за луди, но историята...

— Историята... Вие разбирате ли какво върша аз, господин Лаундс?

Разбиране! Ето го шанса! Натискай здравата!

— Не, но мисля, че сега имам шанс да разбера. А разбера ли го аз, ще го разберат и всички мои читатели!

— Може би се мислите за привилегирован?

— В случая — да. Но трябва да ви призная, като мъж на мъж, че съм и доста изплашен. Трудно ми е да се съсредоточа. Не би трябвало да ме плашите, ако действително сте носител на някаква велика идея. Ще се опитам да я разбера и без сплашване.

— Мъж на мъж. Използвате този израз, за да ме предразположите, нали, господин Лаундс? Оценявам жеста ви, но съм принуден да ви разочаровам. Аз не съм мъж. Не съм и човек. Действително започнах жизнения си път като такъв, но благодарение на Божията милост и собствената ми Воля се превърнах в Нещо друго, в Нещо повече от човек. Твърдите, че сте изплашен. Вярвате ли, че Бог е тук, сред нас, господин Лаундс?

— Не знам.

— Молите ли Му се в момента?

— Понякога се моля. Признавам, че правя това, когато съм изплашен.

— И помага ли ви Бог?

— Не знам. Забравям да мисля за това, когато страхът премине. А би трябвало.

— Би трябвало. Има още много неща, които би трябвало да разбирате. След малко възнамерявам да ви помогна в тази насока. Нали ще ме извините за момент?

— Разбира се.

Стъпките заглъхнаха по посока на вратата. Измъкване и потракване на кухненско чекмедже. Лаундс бе описвал десетки убийства, извършени в кухни. Просто, защото там обикновено се намират подходящи за целта предмети. Криминалните репортажи

могат да променят завинаги отношението на човека към кухнята. Шурна вода.

Трябва да е нощ, помисли си Лаундс. Крофорд и Греъм вече го чакат и сигурно са започнали да се безпокоят. В душата му, редом със смразяващия страх, започна да пулсира и дива, някак куха тъга.

Зад гърба му се разнесе едва доловимо дишане, стори му се, че за миг зърна бяло петънце. После пред очите му изплува ръка, бяла и силна. Държеше чаша чай с лед, от която стърчеше сламка. Лаундс протегна врат и започна да пие.

— Пиша страхотен материал — промърмори между две глътки. — Ще вкарам вътре всичко, което пожелаете! Ще ви опиша така, както желаете. Не, никакви описания! Никакви описания!

— Штт, тихо! — чукна го по главата един пръст. После осветлението стана по-силно и столът му започна бавно да се върти.

— Не! Не искам да ви виждам! — изкрещя Лаундс.

— А трябва, господин Лаундс. Вие сте репортер. Трябва да си вършите работата. Когато спра да ви въртя, можете да отворите очи и да ме погледнете. Ако откажете да го сторите, ще закова клепачите ви за челото.

Влажно примляскване, остро изщракване и столът се завъртя. Стиснал очи, Лаундс се оказа с лице към помещението. Един пръст настоятелно го почука по гърдите, докосна клепачите му. Фреди Лаундс отвори очи.

Облеченият в дълго кимоно мъж му се стори огромен. Лицето до носа му беше покрито с дамски чорап. Той обърна гръб на Лаундс и съблече кимоното. Яките мускули на гърба му заиграха под блестяща татуировка, която преминаваше през целия гръб и се увиваше около единия крак. Беше дълга люспеста опашка.

Дракона бавно извърна глава да погледне Лаундс. Лицето му се изкриви в страшна усмивка, разкриваща криви зъби, целите в тъмни петна.

— Господи! — прошепна ужасеният Лаундс.

После се озова в средата на стаята, откъдето ясно виждаше опънатия екран. Изправен зад него, Долархайд отново облече кимоното и си сложи ченето, с което можеше да говори.

— Искате ли да научите какво представлявам аз? — попита той.

Лаундс се опита да кимне с глава, но лепилото немилостиво оскуба косата му.

— Повече от всичко на света! — задъхано каза той. — Но ме беше страх да ви помоля.

— Гледайте! На първия кадър се появи картината на Блейк — Великия Човек-Дракон с блестяща опашка и широко разперени криле, устремен нагоре към Жената в слънчеви одежди. — Виждате ли?

— Да.

Долархайд набързо прехвърли няколко кадъра. Щрак — госпожа Джейкъби. Жива.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — госпожа Лийдс. Жива.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — Долархайд, освирепелият Дракон с изпъкнали гръбни мускули и татуирана опашка, надвесен над леглото на Джейкъби.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — госпожа Джейкъби. Мъртва и очакваща.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — госпожа Джейкъби след срещата си с Дракона.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — вилнеещият Дракон.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — госпожа Лийдс го очаква. До нея клюма мъжът и.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — госпожа Лийдс след това, окъпана в кръв.

— Виждате ли?

— Да.

Щрак — Фреди Лаундс на снимка от „Сплетника“.

— Виждате ли?

— Господи!

— Виждате ли?
— Пресвети Боже! — Фреди разтягаше думите като плачещо дете.

— Виждате ли?

— Недейте, моля ви!

— Какво?

— Недейте и мен!

— Какво вас? Вие сте мъж, господин Лаундс! Нали?

— Да.

— Нима намекувате, че съм извратен, господин Лаундс?

— Не, за Бога!

— А вие извратен ли сте, господин Лаундс?

— Не!

— Пак ли ще пишете лъжи за мен, господин Лаундс?

— О, не, не!

— Защо писахте лъжи, господин Лаундс?

— Полицията ме накара. Направих, каквото поискаха от мен!

— В материала цитирате Уил Греъм.

— Той ги каза! Греъм каза лъжите!

— А сега ще кажете ли истината? Ще кажете ли истината за Мен и за моето Дело? За моето Преображение? За моето Изкуство, господин Лаундс? Това според вас изкуство ли е?

— Да! Изкуство е!

Разкривеното от страх лице на Лаундс помогна на Долархайд да се почувства напълно освободен. Той с лекота прелиташе над трудните звукосъчетания с помощта на своите прекрасни ципести криле.

— Твърдите, че съм ненормален, макар да съм далеч по-прозорлив от всички ви! Аз, който тласнах света напред повече от цялата човешка гмеж! Аз дръзнах! Аз поставих уникалния си печат дълбоко върху земната гръд и той ще личи хилядолетия, дълго след като изчезне вашата прах! Сравнен с мен, вашият живот е като следа от гол охлюв върху камък. Тънка сребриста нишка от слюнка, плъзнала се през буквите на моя внушителен паметник! — Думите, записани в дневника на Долархайд, започнаха да напират на устните му. — Аз съм Драконът, а вие ме наричате ненормален! Действията ми се следят и регистрират с вниманието, с което се наблюдава пътят на най-бляскащите звезди! Чували ли сте за блуждаещата звезда, приближила

Земята през 1054 година? Не сте, разбира се. Читателите на гадното ви вестниче следят репортажите ви, както се следи лигавата диря на охлюва, при това по същите причини. И стига до плиткия ви мозък, скрит зад лице с цвят на картоф, както плужекът се прибира у дома по дирите на собствената си лига! В сравнение с Мен вие сте един гаден плужек, изложен на слънце! Сега имате възможност да бъдете свидетел на Великото Прераждане, но не разбирате нищо. Вие сте просто ларва на нищожна мравка! Единствено вярното нещо, което е заложено в природата ви, е смразяващият страх от Мен. Но не страх ми дължите, Лаундс, вие и останалите плазмодии! ДЪЛЖИТЕ МИ БЛАГОГОВЕНИЕ!

Долархайд млъкна и остана за миг неподвижен, с наведена глава. Подпираше с палец и показалец основата на носа си. После скочи и напусна стаята.

Не си свали маската, мислеше Лаундс. Не си свали маската! Ако се Върне без нея, аз съм труп! Господи, подмокрих се целият!

Когато Долархайд се върна, маската беше все още на главата му. Носеше два термоса и кутия за храна.

— Това ви е за из път — обясни той, после вдигна единия от термосите и добави: — Пълен е с лед, ще ни трябва. Но преди да тръгнем, ще направим един кратък запис.

После прикрепи микрофон за ръба на одеялото под носа на Лаундс и нареди:

— Повтаряйте след мен! Записът продължи около половин час, после Долархайд се изправи и рече: — Това е всичко, господин Лаундс. Справихте се отлично.

— Ще ме пуснете ли да си вървя?

— Да. Но преди това ще ви помогна да ме разберете и запомните добре. — След тези думи Долархайд му обърна гръб.

— Искам да разбера! — извика Лаундс. — Искам да знаете, че ценя високо жеста ви! Обещавам ви, че след като бъда свободен, ще бъда наистина честен спрямо вас! Ще видите!

Долархайд не можеше да му отговори, тъй като вече си беше сменил зъбите. Магнетофонът отново работеше.

Той се обърна и се усмихна на Лаундс. Една ужасна нащърбена усмивка, разкриваща изплесканите с кафяви петна зъби. Сложи ръка

на мястото, под което пърхаше сърцето на Лаундс, наведе се интимно над него, сякаш да го целуне, отхапа устните му и ги изплю на пода.

---

[1] Орвил (1871–1948) и Уилбър (1867–1912) Райт — американски авио-конструктори, извършили през 1903 г. първия в света полет с двигател с вътрешно горене. — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Времето в Чикаго беше тежко и задушно, оловните облаци бяха надвиснали ниско над града.

От преддверието на сградата, където се помещаваше „Сплетникът“, излезе униформен пазач. Запали цигара и се разтърка до ъгъла, като се почесваше по задника. Тротоарът беше пуст и в тишината се чуваше прецракането, с което се сменяха светлините на светофара цяла пряка от него.

На няколко метра северно от светофара, извън полезрението на пазача, беше паркиран черният микробус. Франсис Долархайд бе приклепнал отзад до Лаундс. Пресегна се и нагласи одеялото като колибка над главата му.

Лаундс изпитваше непоносими болки. Тялото му бе напълно парализирано, но умът бясно препускаше. Трябва всичко да запомни! Превръзката върху очите му бе леко смъкната и той успя да зърне пръстите на Долархайд, проверяващи втвърдения от кръв парцал в устата му.

Долархайд навлече бяла престилка, хвърли единия от термосите в скута на Лаундс и избута навън инвалидния стол. Натисна спирачката, която блокираше предните колела, сетне се извъртя да прибере обратно в колата подвижната рампа. Лаундс успя да зърне част от бронята на автомобила, извъртя глава с цената на огромни усилия и пред очите му изплува... Да, да, регистрационният номер! Всичко стана за част от секундата, но се запечата завинаги в съзнанието му.

После инвалидният стол се раздвижи. Тротоарна настилка. Завиха зад някакъв ъгъл. Под колелата шумолеше хартия.

Долархайд спря и бутна стола между няколко кофи за боклук и паркирания наблизо камион. После се пресегна и свали превръзката от главата на Лаундс. Той здраво стисна клепачи, но под носа му бе тикнато шишенце амоняк, а зад гърба му се разнесе тих глас:

— Чувате ли ме? Вече почти стигнахме. Ако ме чувате, мигнете.

Пръстите на Долархайд разтвориха клепачите му. Лаундс мълчаливо го гледаше.

— Малко поизлъгах — потупа термоса Долархайд. — Изобщо не съм слагал устните ви в лед. След това рязко дръпна одеялото и разви капачката на термоса.

В ноздрите на Лаундс нахлу острата миризма на бензин и тялото му се напрегна. Течността потече по залепените му за дървото ръце и бързо заля цялото му тяло. Беше студена. Изпаренията го задавиха, инвалидният стол се насочи към средата на улицата.

— Добре ли е да бъдеш кученце на Греъм, Фредиии?

Огънят лумна, колелата на инвалидния стол заскърцаха и Лаундс се понесе по наклона към входа на „Сплетника“.

Нечовешкият писък изхвърли пламналия парцал от устата на Фреди и пазачът сепнато вдигна глава. Към него, полюшвайки се от неравностите на паважа, се носеше огнено кълбо. Подире му като криле на странна птица се носеха пламъци, искри и шлейф от гъст черен дим, които се отразяваха в тъмните витрини на магазините.

Кълбото се люшна, блъсна се в паркираната до тротоара кола и се преобърна пред входа на сградата. Едно от колелата на стола продължаваше да се върти, между спиците му играеха весели пламъчета. Над овъгленото тяло отчаяно се гърчеха обхванати от огъня човешки ръце.

Уплашен, че това чудо може всеки момент да избухне, пазачът изтича обратно в преддверието. За всеки случай се отдръпна по далеч от стъклата. Приближи се до стената и натисна бутона за противопожарна тревога. Какво друго би могъл да стори? После грабна един пожарогасител от стената и погледна навън. Кълбото още не беше избухнало.

Пазачът внимателно пристъпи напред. Стелещият се ниско над паважа мазен дим започна да се разпръсква и човекът най-сетне се реши да покрие овъгленото тяло на Фреди Лаундс с дебел пласт пяна.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Според плана Греъм трябваше да излезе от апартамента-капан във Вашингтон точно в шест без четвърт сутринта, малко преди съживяването на уличното движение.

Крофорд му позвъни тъкмо когато започна да се бръсне.

— Добро утро.

— Не е много добро — каза Крофорд. — Зъблото е спипал Фреди в Чикаго.

— О, не! Дявол да го вземе!

— Още е жив и пита за теб. Няма да издържи дълго.

— Тръгвам!

— Ще те чакам на летището, полет 245 на „Юнайтед Еърлайнс“. Излитаме след четирийсет минути. Ще имаш време за капана, ако, разбира се, още е необходимо.

На чикагското летище „О’Хеър“ ги посрещна специалният агент Честър от местното бюро на ФБР. От небето се лееше истински потоп. Чикаго е град, отдавна обръгнал с воя на сирените, колите пред тях неохотно им правеха път. Честър изскочи на платното за специални превозни средства в средата на булеварда и натисна до дъно педала на газта. Дъждовната стена отпред отразяваше червеникавите отблясъци на въртящата се полицейска лампа.

— Според полицията е бил нападат в гаража на сградата, където живее — надвика воя на сирената Честър. — Информацията ми е от втора ръка, тъй като в момента ние от ФБР-то никак не сме популярни.

— Какво е измъкнал от него? — попита Крофорд.

— Всичко — за капана и прочие.

— Лаундс успял ли е да го разгледа?

— Не съм чувал за описание. В шест и дваайсет сутринта полицейското управление пусна спешно нареждане за издирване на някакъв регистрационен номер.

— Говори ли е доктор Блум?

— Само с жена му. Тази сутрин докторът е бил опериран от жлъчка.

— Прекрасно! — промърмори Крофорд.

Честър спря под навеса пред входа на болницата. От него капеше дъждовна вода. Угаси мотора и се извърна назад.

— Джак, Уил... искам да ви кажа две думи, преди да се качите горе. Разбрах, че Зъблото е направил Фреди на кайма. Трябва да сте подготвени за гледката.

Греъм мълчаливо кимна. През целия полет се бе опитвал да изхвърли от главата си подличката надежда, че Лаундс ще умре, преди да се наложи да го види.

Коридорът на Центъра за лечение на тежки изгаряния „Пейдж“ приличаше на тунел от безупречно излъскани плочки. Висок лекар със странно лице на младолик старец дръпна Греъм и Крофорд малко подалеч от тълпата, струпала се пред вратата на Лаундс.

— Изгарянията на пациента са смъртоносни — съобщи им той. — Мога да му помогна по отношение на болката и точно това възнамерявам да сторя. Дишал е пламъци, гърлото и дробовете му са сериозно увредени. Вероятно няма да дойде в съзнание. В неговото състояние това би било проява на божия милост. Но ако случайно се свести, полицията ми е наредила веднага да отстраня от гърлото му тръбичката за дишане. Така би могъл да отговаря на евентуални въпроси. Съгласих се при условие, че ще трае кратко. В момента краищата на оголените му нерви са под влиянието на естествената упойка от изгарянето. Но ако остане за известно време жив, болките ще са страшни! Вече обясних това на полицията, но искам и на вас да ви е ясно: в момента, в който трябва да бъде упоен, прекъсвам всякакви разпити. Разбирате ли?

— Да — кимна Крофорд.

Докторът махна на униформения полицаи пред вратата, после кръстоса ръце зад снежнобелия си халат и се отдалечи по коридора с походка на чапла. Крофорд погледна към Греъм.

— Добре ли си?

— Да.

Главата на Лаундс бе повдигната. Ушите и косата му липсваха, компреси заместваха липсващите клепачи над незрящите му очи. Бузите му представляваха два огромни мехура.

Сестрата отмести стойката на системата и Греъм се приближи. От Фреди се носеше воня на опожарена конюшня.

— Фреди, аз съм Уил Греъм.

Лаундс потрепна и вратът му се изви като арка над възглавницата.

— Рефлекторна реакция — обясни сестрата. — Пациентът не е в съзнание.

Стърчащата от прегорялото му подуто гърло пластмасова тръба просъскваше в такт с респиратора. В ъгъла на стаята седеше блед сержант от криминалния отдел на полицията с магнетофон в скута и бележник в ръка. Греъм го забеляза едва когато проговори:

— В приемното отделение за спешни случаи Лаундс спомена вашето име, преди да му пъхнат тръбичката.

— Вие бяхте ли там?

— Почти от самото начало. Казаното от него е записано тук, на този магнетофон. Първо дошли пожарникарите и той успял да им съобщи част от автомобилен номер. След това изгубил съзнание и бил прехвърлен в линейката. Направили му инжекция в гърдите и се свестил отново, съвсем за кратко. След линейката тръгнаха няколко души от „Сплетника“, имам копие и от техния запис.

— Дайте да чуем — каза Греъм.

Детективът подготви магнетофона.

— По-добре използвайте слушалката — каза с безизразно лице.

В ушите на Греъм се разнесе човешка глъч и потракване на желязо. „Сложете го в номер три!“, нареди напрегнат мъжки глас. После се захлопна врата. Слушалката се разтреса от тежки хрипове, след тях прозвуча стържещият глас на човек, който говори без устни: „Хъбйото...“

— Видя ли го, Фреди? Как изглежда?

„Уенди... Уенди хмоля... Греъм хме хнахисна... Оная хутка... Оная хутка... знаеше... хме хрегърна хна хнимката... Уенди...“ Последва шум като от задръстен водопровод, после се разнесе заповеднически глас, очевидно на лекар:

— Толкова! А сега изчезвайте!

И това беше всичко.

Греъм се изправи над Лаундс, а Крофорд си надяна слушалките.

— Размножихме цифрите от регистрационния номер и го обявихме за издирване — добави детективът.

— Разбрахте ли какво казва?

— Коя е Уенди? — попита Крофорд.

— Оная курва в чакалнята. Русата с големия бюст. Иска да влезе при него, но нищо не знае.

— А защо не я пуснете? — попита Греъм, все още изправен над леглото с гръб към тях.

— Забранено е за посетители.

— Човекът умира.

— Мислите, че не виждам ли? — повиши тон полицаят. — Тук съм от шест без петнайсет, мамка му! Извинете, сестра.

— Идете да отдъхнете — рече Крофорд. — Изпийте едно кафе, наплискайте лицето си. Той вече нищо няма да каже. А ако случайно проговори, аз веднага ще включа магнетофона.

— Добре. Няма да ми е излишно.

Детективът излезе, следван от Греъм. Крофорд остана до леглото. Греъм се приближи до жената в чакалнята.

— Вие ли сте Уенди?

— Да.

— Ако наистина искате да го видите, елате с мен.

— Искам, разбира се. Но първо трябва да се среща.

— За него това вече няма значение — рече Греъм. Когато детективът се върна, той не направи никакъв опит да я изгони от стаята.

Уенди от бара „Уенди Сити“ държеше това, което бе останало от ръката на Лаундс, и го гледаше право в лицето. Малко преди пладне той леко помръдна.

— Всичко ще се оправи, Роско — промълви тя. — Пак ще си живеем като преди! Лаундс помръдна отново и умря.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Капитан Осбърн от отдел „Убийства“ на чикагската полиция имаше сиво и остро лице, като на каменна лисица. Цялото управление беше залято от последния брой на „Сплетника“, един имаше и на бюрото му. Греъм и Крофорд не получиха покана да седнат.

— Значи не сте извършвали никакви акции с Лаундс в чертите на град Чикаго, така ли? — попита капитанът.

— Не — отвърна Крофорд. — Той дойде във Вашингтон. Имаше резервация за самолета, не може да не сте проверили този факт.

— Проверих. Напуснал службата си вчера в един и половина за обяд. Нападнат е бил в подземния гараж на блока си. Най-вероятно около два, два и нещо.

— Там открихте ли нещо?

— Ключовете му, изритани под колата. Пазач няма, защото неотдавна е била монтирана автоматична врата. Но след като се стоварила върху една-две коли, управата на блока я демонтирала. Никой нищо не е видял. Това е най-модният шлагер днес. В момента изследваме колата му.

— Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Можете да погледнете заключенията, но още не съм ги получил. Не ми казахте кой знае какво, Греъм. В интервюто за „Сплетника“ сте далеч по-словоохотлив.

— И аз не научих нищо от вас.

— Раздразнен ли сте, капитане? — попита Крофорд.

— Защо да съм раздразнен? По ваше настояване засякохме анонимно обаждане и опипахме някакъв нещастен репортер. Отначало вдигнахте пара, после изведнъж оттеглихте всичките си обвинения! Значи сте сключили сделка с него и в резултат на нея той се оказа опечен пред входа на скандалното си вестниче. А сега и другите вестници го осиновиха. Ще рече човек, че страшно са държали на него. Ние пък си имаме съвсем редовно убийство, извършено от вашия Зъбльо насред Чикаго! Прекрасно! Зъбльо в Чикаго! До полунощ ще

си имаме поне шест убийства, извършени по погрешка. Някой къркан тип ще се опита да се промъкне незабелязано в къщата си, жена му ще го усети — и тряс! А и Зъбълото може да реши, че Чикаго е прекрасно място за забавления!

— Стига да поискаме, можем да действаме със силови мерки — рече Крофорд. — Да почнем да сечем глави, да вдигнем кръвното налягане на главния комисар на полицията и на федералния прокурор, да размърдаме всички задници, включително моя и вашия. Другият вариант е да седнем и спокойно да размислим как да пипнем това копеле. Операцията дотук беше изцяло в мои ръце и аз си давам ясната сметка, че се провали. Ще твърдите ли, че никога не ви се е случвало подобно нещо тук, в Чикаго? Не искам да воюваме, капитане. Искам да го пипнем и да си вървим у дома. Вие какво искате?

Осбърн се зае да размества вещите по бюрото си. Размени местата на поставката за моливи със снимката на хлапе с лисича физиономия, облечено в униформа на училищен оркестър. После се облегна назад, сви устни и изпусна въздух през белите си дробове.

— Искам чаша горещо кафе. А вие?

— Аз също — рече Крофорд.

— И аз — добави Греъм.

Осбърн измъкна стиропорови чаши от чекмеджето и най-сетне им посочи да седнат.

— За да превози Лаундс с онзи инвалиден стол, Зъбълото е имал на разположение камионетка или микробус — отбеляза Греъм.

Осбърн кимна.

— Регистрационният номер, видян от Лаундс, е бил откраднат от камионетката на някакъв телевизионен сервиз в Оук Парк. Нашият човек си е избрал номер на търговско возило, защото явно и неговото е подобно. А номерът на сервизната камионетка е сменил с краден номер просто за да спечели време. Много е коварен. Знаем със сигурност едно — номерата на камионетката са свалени след осем и половина сутринта. Техникът е заредил бензин с кредитна карта, верният номер на камиончето е бил преписан лично от служителя на бензиостанцията. Което означава, че табелите са били свалени след това.

— Някой да е забелязал микробус или камионетка? — попита Крофорд.

— Никой. Пазачът на „Сплетника“ чул само някакво свистене и нищо повече. С неговата наблюдателност трябва да стане рефер по свободна борба. Пожарната първа се отзовала на вдигнатата тревога. Търсели пожар и другото, разбира се, не ги интересувало. В момента проучваме всички от нощната смяна на „Сплетника“, проверяваме и района, в който е работил телевизионният техник във вторник сутринта. Все се надяваме, че някой го е видял да сваля табелките.

— Бих искал да хвърля още един поглед на инвалидния стол — рече Греъм.

— Намира се в лабораторията, ще им звънна да ви пуснат. — Осбърн помълча малко и добави: — А Фреди Лаундс се оказа мъж с характер, трябва да му признаем това. Да запомни номера и да успее да го съобщи в състоянието, в което се е намирал! Вече сте чули какво е казал в болницата, нали?

Греъм кимна.

— Не искам да бъда нетактичен, но все пак трябва да съм сигурен, че сме чули едни и същи думи — продължи Осбърн.

— Какви бяха те според вас?

— „Зъбълото... Греъм ме накисна... Оная путка... Оная путка знаеше. Греъм ме накисна. Прегърна ме на снимката като домашно куче“ — изрецитира Греъм монотонно.

Осбърн не можеше да разбере какво чувства Греъм. Затова попита:

— Има предвид общата ви снимка в „Сплетника“, нали?

— Тъй трябва да е.

— А защо мисли, че вие сте го накиснали?

— С Фреди Лаундс имахме няколко спречквания в миналото.

— Но на снимката сте като близки приятели. Зъбълото убива първо домашните животни, а след това собствениците им, нали?

— Да — каза Греъм. Каменната лисица съобразяваше бързо.

— Жалко, че не сте взели мерки да го предпазите.

Греъм премълча.

— Лаундс трябваше да бъде с нас при излизането на „Сплетника“ — поясни Крофорд.

— А има ли в думите му и нещо друго, което би могло да ни бъде от полза?

Греъм се беше унесъл и си повтори наум въпроса на капитана, преди да отговори.

— От думите на Лаундс става ясно, че Зъблото е бил прочел интервюто, преди да го откъдне.

— Да.

— Ако изходим от предположението, че материалът в „Сплетника“ е предизвикал Зъблото да действа, не ви ли прави впечатление, че всичко е организирано със страхотна бързина? Вестникът е излязъл в понеделник през нощта, а във вторник Зъблото е вече в Чикаго и краде регистрационни номера. Най-вероятно още сутринта, тъй като по обяд Лаундс е вече отвлечен. Какво ви говори всичко това?

— Че е прочел интервюто много скоро след отпечатването му и че не е пътувал отдалеч — обади се Крофорд. — Или е бил тук, в Чикаго, или го е видял другаде в понеделник през нощта. Не забравяйте, че го е чакал заради обявите.

— Ако не е бил вече в града, значи е пристигнал от разстояние, което се изминава лесно с кола — добави Греъм. — Твърде бързо е връхлетял върху Лаундс с готов инвалиден стол, който не става за самолет — дори не се сгъва. Не може да долети, да краде микробус и съответните номера и чак след това да търси старинен инвалиден стол — новите не стават за това, което е бил намислил. — Греъм стана, отиде до прозореца и взе да си играе с шнура на щорите, вперил невиждащ поглед в глухата стена срещу вентилационната шахта.

— Значи или го е имал, или е бил пред очите му.

Осбърн понечи да зададе въпрос, но Крофорд му показва с гримаса, че трябва да изчака. Треперещите пръсти на Греъм връзваха възли по дългия шнур на щорите.

— Бил е пред очите му — подсказа Крофорд.

— Да. Ясно е, че идеята се ражда именно от гледката на инвалидния стол, от мисълта за него. Оттам му хрумва какво да стори на онези мръсници. Обвитият в пламъци Фреди, носещ се по улицата, трябва да е представлявал страхотна гледка.

— Мислиш ли, че е стоял наблизо, за да и се наслаждава?

— Може би. Положително е видял тази гледка във въображението си, когато е премислял какво да прави.

Осбърн наблюдаваше Крофорд — на вид сериозен човек. Освен това знаеше, че е сериозен. А ето, че стоеше и слушаше всичко това, и не само слушаше, ами и насърчаваше тези нелепости.

— Ако е разполагал с тоя стол или е бил непрекъснато пред очите му, можем да проверим в старческите и инвалидните домове — предложи той.

— Столът му е послужил да прикове Фреди — отбеляза Греъм.

— Доста за дълго при това — додаде Осбърн. — Цели петнайсет часа и половина.

— Ако е искал само да му види сметката, спокойно е можел да го стори още в гаража — продължи Греъм. — Можел е да го запали в собствената му кола. Значи е искал да разговаря с него, да го поизмъчва.

— Или го е направил отзад в микробуса, или го е откарал някъде — каза Крофорд. — Поради тези петнайсет часа обаче съм склонен да приема втората възможност.

— Мястото трябва да е било съвсем сигурно. Ако го увие добре, не би привлякъл ничие внимание на влизане и излизане от болнично заведение — отбеляза Осбърн.

— Не — поклати глава Крофорд. — Има опасност да вдигне шум, трябва да почисти след това. Ако приемем, че е разполагал с инвалиден стол, камионетка и място за спокойна обработка на пленника, не ви ли се струва, че това място е собственият му дом?

Телефонът извънтя и Осбърн вдигна слушалката.

— Какво? Не, не искам телефонни обаждания от „Сплетника“. Добре, но да не ми губи времето с глупости. Да, свържете ме... Ало, капитан Осбърн слуша. В колко часа? Кой е вдигнал телефона? Централата? Сега повторете какво е казал. Добре, след пет минути при вас ще дойде наш служител!

Осбърн остави слушалката и се загледа замислено в телефона.

— Преди около пет минути някой позвънил на секретарката на Лаундс — каза накрая. — Жената се кълне, че е бил самият Фреди. Казал нещо, което тя не схванала. „Силата на Великия Червен дракон“. Според нея това били думите му.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Придружен от трима яки санитарни, доктор Фредерик Чилтън се изправи пред килията на Ханибал Лектър. Единият от санитарите държеше готова усмирителна риза и специални букаи за крака, другият — парализиращ спрей, а третият зареди въздушната си пушка със стрела, намазана със силен транквилизатор.

Лектър се беше задълбочил в статистически таблици на смъртността и си водеше бележки. Макар че ясно бе чул стъпките и прищракването на пушката зад гърба си, той не помръдна и с нищо не показа, че е усетил присъствието на Чилтън.

По обяд Чилтън му предостави новите вестници и го остави да чака до вечерта да разбере какво наказание го очаква, задето бе помогнал на Дракона.

— Доктор Лектър — обади се Чилтън.

Лектър се обърна.

— Добър вечер, доктор Чилтън — любезно поздрави, без да обръща внимание на охраната. Гледаше само в Чилтън.

— Дойдох за книгите ви — съобщи му Чилтън. — Всичките книги.

— Разбирам. Мога ли да знам колко време възнамерявате да ги задържите?

— Ще зависи от държането ви.

— Това ваше решение ли е?

— Тук аз определям наказанията.

— Разбира се, че сте вие. Уил Греъм едва ли би прибягнал до подобна мярка.

— Приближете се до решетката и си сложете това, доктор Лектър. И не ме карайте да повтарям!

— Разбира се, доктор Чилтън. Дано да е трийсет и девети номер. Трийсет и седми пристяга гърдите.

След тези думи Лектър нахлузи усмирителна риза с бързи и елегантни движения, сякаш обличаше смокинг. Единият от санитарите

се пресегна през мрежата и здраво пристегна връзките на гърба му.

— Помогнете му да легне на койката — нареди Чилтън, после изчисти стъклата на очилата си с кърпичка. Приблужи до писалището и разрови с химикалка личните книжа на Лектър. Санитарите се заеха да опразват лавиците с книги. Лектър ги наблюдаваше от сенчестия ъгъл на килията си. Въпреки веригите излъчваше странна грациозност.

— Под жълтата папка — тихо каза той — ще намерите един отказ, адресиран до вас от редакцията на „Архивите“. Попадна при мен по погрешка, заедно с преписката, която поддържам с това списание. Боя се, че го отворих, без да погледна плика. Съжалявам.

Чилтън почервеня и рязко рече на един от санитарите:

— Мисля, че няма да е зле да свалите и седалката на тоалетната му чиния.

После отново се извърна към писалището и спря поглед на статистическите таблици на смъртността. Най-отгоре Лектър беше записал възрастта си: четирийсет и една години.

— Това пък какво е? — попита Чилтън.

— Време — отвърна доктор Лектър.

Началникът на отдела Брайън Зелър понесе куриерското куфарче и колелата на инвалидния стол към секцията за инструментални анализи. Крачеше с такава бързина, че крачолите на габардинените му панталони засвистяха. Останалите в извънработно време лаборанти знаеха прекрасно какво означава този звук: Зелър бърза.

И без това закъсняваха. Поради лошото време самолетът на куриера беше отклонен и кацна във Филаделфия, където умореният човек нае кола, за да се придвижи до Главната квартира на ФБР във Вашингтон.

Криминологичната лаборатория на Чикаго беше професионален институт, но не притежаваше оборудване за някои изследвания. Именно тях Зелър се готвеше да извърши в момента.

Прашинките боя, открити край колата на Лаундс, той остави при големия спектометър.

Бевърли Кац от „Влакна и косми“ получи колелата на инвалидния стол и се зае да разпределя работата. Последната спирка на Зелър беше тясната гореща стаичка, където Лайза Лейк се бе навела над газовия хроматограф. Изследваше пепелта от умишлен палеж във

Флорида и внимателно следеше подскачащия по разграфената хартия писец.

— Течност за пълнене на запалки „Ейс“ — обяви тя. — Това е предизвикало пожара. — Беше обработвала хиляди проби и само в изключителни случаи прибегваше до справочниците, за да определи марката.

Зелър отмести поглед от Лайза и сурово се упрекна за чувството на удоволствие, което неизменно го обземаше при посещенията му тук. Прочисти си гърлото и и подаде две лъскави кутии от боя.

— Чикаго? — вдигна глава Лайза.

Зелър кимна.

Тя огледа кутиите, като особено внимание обърна на запечатването на капациите. Едната съдържаше пепел от инвалидния стол, а другата — обгорена тъкан от тялото на Фреди Лаундс.

— Колко време е престоял материалът вътре?

— Най-малко шест часа — отвърна Зелър.

— Тогава ще е най-добре да се заема първо с газовете.

Жената взе една голяма спринцовка и проби с нея капака на първата кутия. Засмукания въздух вкара директно в газовия хроматограф, нагласи уреда и зачака. Докато пробата пътуваше из спираловидните тръби на апарата, дълги повече от сто и шейсет метра, писецът заподскача по разграфената хартия.

— Безоловен бензин — промърмори Лайза Лейк. — Не, по-скоро е газохол. Безоловен газохол. Рядко се натъквам на подобно гориво. — Отвори наръчника с готови данни и бързо го запрелиства. — Не мога да ти дам веднага името на производителя. Ще ти се обадя, като обработя пробата и с пентан.

— Добре — кимна Зелър.

Пентанът разтваря течностите в пепелта, като отделя и най-слабите следи. След това хроматографът щеше да ги разбие на първичните им фракции и да ги подложи на фин анализ.

В един часа през нощта Зелър разполагаше с всички възможни резултати.

Както се очакваше, Лайза Лейк успя да определи търговската марка на запалителната течност, с която е бил изгорен Фреди — газохол, производство на фирмата „Сървко Сюзприм“.

След внимателно изчеткване на микроскопичните пукнатини в колелата на инвалидния стол бяха открити два вида власинки — от вълна и синтетичен материал. От анализа на насъбралата се в същите пукнатини мръсотия стана ясно, че столът дълго време е бил съхраняван в тъмно и прохладно помещение.

Останалите резултати бяха по-незадоволителни. Прашинките боя не бяха оригинално фабрично производство. Когато ги вкараха в спектоматричния анализатор и ги подложиха на сравнение с каталога на боите, употребявани от всички автомобилостроителни компании на Съединените щати, стана ясно, че е висококачествен емайл-лак марка „Дюко“, произведен през първото тримесечие на 1978 година в количество 704,000 литра и продаден на няколко вериги, занимаващи се с автобояджийски услуги.

През цялото време Зелър беше таил надеждата, че именно с помощта на боята ще определи марката и приблизителната възраст на автомобила.

Изпрати телекс с готовите заключения до полицейското управление в Чикаго. Оттам си поискаха обратно колелата, които загънаха в неудобен за носене пакет и връчиха на куриера. А в чантата му Зелър сложи лабораторните анализи, обичайната поща и едно пакетче, получило се току-що на името на Грегъм.

— Да не съм ви „Федерал Експрес“! — изрази негодуванието си куриерът, след като се увери, че Зелър не може да го чуе.

Министерството на правосъдието държеше няколко малки апартамента в близост до Седмия областен съд на Чикаго. Обикновено ги използваха юристи и свидетели експерти, когато съдът заседава. В един такъв апартамент отседна Грегъм, в друг, точно отсреща през коридора — Крофорд.

Грегъм се прибра в девет вечерта, мокър и изморен. Не беше ял в самолета, но въпреки това изпитваше отвращение при мисълта за храна.

Проклетата дъждовна сряда най-сетне беше на път да се изтърколи. Един от най-лошите дни в живота му. Беше му ясно, че след Фреди следващата жертва ще е той. Честър цял ден се влачеше подире му — в гаража на Лаундс, под дъжда, който квасеше обгорелите петна на тротоара. Заслепен от подвижните прожектори, Грегъм заяви пред

представители на печата, че е „дълбоко покрусен от смъртта на своя приятел Фреди Лаундс“.

Щеше да ходи и на погребението, придружен от федерални агенти и полицаи в цивилно облекло, таящи надеждата, че убиецът може да се появи, за да се наслади на скръбта и страха на Греъм.

Всъщност не можеше да определи точно какво изпитва, само хладен световъртеж и кратката неприятна радост, че е изгорял Лаундс, а не той.

Нищо не бе успял да научи през своя четирийсетгодишен живот. Само бе страхотно уморен.

Направи си едно голямо мартини и го изпи, докато се събличаше. Взе душ, изпи още едно и седна да гледа новините („Провал на плановете на ФБР за залавяне на Зъблъото, репортер ветеран намира смъртта си. Подробности очаквайте след малко в редовната ни рубрика «Новини от очевидци».“). Още преди края на емисията убиецът бе окончателно преименуван в Дракона, благодарение на словоохотливостта на „Сплетника“, разбира се. Греъм беше сигурен, че утрешният брой на вестника ще се разграби. Направи си трето мартини и позвъни на Моли. Оказа се, че е гледала новините в шест и новините в десет, освен това беше чела „Сплетника“. Знаеше, че именно Греъм е бил използван за примамка.

— Трябваше да ми кажеш, Уил.

— Може би. Не съм убеден.

— Сега ще се опита да те убие, нали?

— Рано или късно. Но ще му е доста трудно, тъй като съм в постоянно движение. Пазят ме добре, Моли, и той го знае. Всичко ще е наред.

— От начина, по който говориш, разбирам, че си посетил приятеля в хладилника.

— Ударих една-две чашки.

— И как се чувстваш?

— Скапан.

— По телевизията казаха, че ФБР не е осигурило защита на репортера.

— Той трябваше да бъде при Крофорд преди Зъблъото да прочете вестника.

— Вече го наричат Дракона.

— Той сам се нарича така.

— Уил. Искам да ти кажа нещо. Ще взема Уили и ще се махнем оттук.

— Къде ще отидете?

— При баба му и дядо му. Отдавна не са го виждали, ще му се зарадват.

— Аха.

Дядото и бабата на Уили имаха ранчо на орегонското крайбрежие.

— Тук ме е страх, Уил. Зная, че сме на сигурно място, но въпреки това почти не съм мигнала. Може би уроците по стрелба ме стреснаха, не знам.

— Съжалявам, Моли. Много искам да разбереш, че наистина съжалявам.

— Ще ми липсваш. И на двама ни ще липсваш.

Значи вече е решила.

— Кога тръгвате?

— Утре сутринта.

— А магазина?

— Ивлин каза, че ще го поеме. Ще преподпиша поръчките, които съм направила, заради лихвите, а тя ще задържи печалбата.

— Кучетата?

— Помолих я да съобщи в общината за тях. Може би някои ще бъдат раздадени. Съжалявам.

— Моли, аз...

— Бих останала, ако с това щях да ти помогна. Но ти не можеш да спасиш никого, Уил, и моят престой тук не ти носи никаква полза. А когато заминем, ще бъдеш в състояние спокойно да се грижиш за себе си. Нямам намерение да мъкна проклетия пищов до края на живота си, Уил.

— Хем ще можеш да отскочиш до Оуклънд да видиш някой бейзболен мач. Не исках да го казвам.

Мълчанието в слушалката се проточи твърде дълго.

— Добре, ще ти се обадя. Или по-скоро ти ще ми се обадиш.

Греъм усети как нещо се къса. Въздухът изведнъж спря да му стига.

— Нека се свържа със службата, оттам да ти уредят пътуването. Имаш ли резервация?

— Под чуждо име. Помислих си, че вестниците.

— Много добре. Ще уредя някой да ви изпрати. Няма да се качваш на самолета през изхода за редовните пътници — така ще бъдем сигурни, че си напуснала Вашингтон чиста. Това поне мога да организирам. В колко часа излиташ?

— В десет без дващест. Полет сто и осемнадесет на „Американ Еърлайнс“.

— Добре. В осем и половина бъди на паркинга зад Смитсоновия институт. Ще пратя човек да те поеме. Ще го познаеш по това, че като слезе от колата си, ще вдигне часовника си до ухото, да провери дали работи.

— Добре.

— А къде ще сменяш самолетите? Ако е на „О’Хеър“, бих могъл да...

— Не, не. Смяната е в Минеаполис.

— Ох, Моли! Когато всичко свърши, ще дойда да ви прибера оттам.

— Би било чудесно. Чудесно.

— А с парите как си?

— Банката ще ми изпрати телеграфически.

— Какво?!

— Ще ги получа от клона на „Баркли“, който е на летището. Не се безпокой.

— Ще ми липсваш.

— И ти на мен, но всъщност нищо няма да се промени. Разстоянието е без значение, когато човек използва само телефона. Уили те поздравява.

— Поздрави го и ти.

— Пази се, мили!

Никога не беше го наричала „мили“. Не му хареса. Мили Червен дракон.

Нощният дежурен във Вашингтон с готовност се зае да уреди пътуването на Моли. Греъм притисна чело о хладното стъкло на прозореца и загледа как дъждовните струи безмилостно шибат приглушено ръмжащите по улицата коли. Бяха сиви и почти призрачни

под внезапните проблясъци на мълниите. Върху стъклото останаха следи от чело, нос, устни и брадичка. Моли си замина.

Денят свърши. Остана само нощта и един глас без устни, който го обвиняваше.

Приятелката на Лаундс държа остатъка от ръката му, докато всичко свърши.

„Здравейте, на телефона е Валъри Лийдс. Съжалявам, че в момента не мога да се обадя.“

— И аз съжалявам — промълви в мрака Греъм.

Напълни отново чашата и се настани до прозореца, загледан в празния стол насреща. Гледа го втренчено, докато пространството в седалката прие очертания на човек. Беше изпълнено с тъмни кръжащи пращинки, едно присъствие като сянка върху гъст облак прах. Греъм се опита да накара образа да се слее в едно, да види лицето му. Но образът не помръдваше, нямаше физиономия, взираше се в него с осезаемо внимание.

— Знам, че е трудно — промърмори той. Беше доста пийнал. — Но трябва да спреш, да се въздържаш от деянията си, докато те открием. Ако толкова трябва да правиш нещо, опитай се да ме хванеш. Хич не ми пука! После ще ми е по-добре. Вече разполагат с някои неща, които сигурно ще те накарат да спреш. Да спреш да искаш. Помогни ми, мъничко ми помогни! Моли замина, старият Фреди е в гроба. Сега сме само ти и аз, приятелче.

Протегна се през масата да докосне събеседника си. Призрачната сянка изчезна.

Греъм отпусна глава на масата и опря буза в дланта си. Навън проблясна светкавица и той зърна следите, които лицето му бе оставило върху стъклото. Едно лице, по което се търкаляха сълзи. Лице без очи. Лице, изпълнено с дъжд.

Греъм бе опитал да разбере Дракона.

Понякога сред задъханата тишина в къщите на убитите, самото пространство, в което се бе придвижвал Дракона, се опитваше да проговори. Нерядко чувстваше, че е съвсем близо до него. Едно чувство, което познаваше добре от предишни разследвания — дразнещо усещане, че двамата с Дракона вършат едни и същи неща, че имат много общи навици в баналността на всекидневието. Някъде

Дракона се хранеше, къпеше и спеше по същото време, по което и той, Греъм, правеше това.

Напрягаше се, за да го опознае. Направи опит да го зърне зад заслепяващия блясък на стъкленици и диапозитиви, между редовете на полицейските рапорти, да зърне лицето му в празнините на печатарските клишета. Правеше го упорито, както само той умееше.

Но за да разбере Дракона, за да чуе ритъма на студените капки, маркиращи мрака в душата му, за да погледне света през червеникавата мъглявина на неговите възприятия, Греъм трябваше да види неща, които никога не би могъл да види, трябваше да полети във времето.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Спрингфийлд, Мисури, 14 юни, 1938 година.

Уморена и разкъсвана от остра болка, Мариан Долархайд Тривейн слезе от таксито пред градската болница. Заизкачва се по стълбището, а горещият сух вятър запращаше остри песъчинки по голите и крака. Куфарът, който влачеше, имаше малко по-добър вид от раздърпаната и рокля, както впрочем и официалната мрежеста чантичка, която притискаше към издутия си корем. Вътре имаше две монети от по четвърт долар и и една от десет цента. В корема и помръдваше Франсис Долархайд.

В приемната излъга, че се казва Бети Джонсън. За мъжа си каза, че е музикант и не го знае къде е, което беше вярно.

Настаниха я в родилното отделение, по-точно в стаята за пациентки, които не бяха в състояние да си платят. Тя дори не погледна жените вътре. Очите и се заковаха в ъгъла, можеше да вижда само краката на хората, които влизаха и излизаха.

След четири часа я пренесоха в родилното отделение и там Франсис Долархайд се появи на божия свят. Според гинеколога новороденото приличало „повече на тъпонос прилеп, отколкото на бебе“ и това също беше вярно. Роди се с две успоредно разположени цепки на горната устна, които продължаваха и в устната кухина. Горната и част висеше без опора и изскачаше навън. Носът бе сплескан.

Лекарите решиха да не показват веднага бебето на майката, Искаха да изчакат, за да разберат дали ще оцелее без кислород. Сложиха го в дъното на детското отделение, с гръб към прозорчето за наблюдение. Оказа се, че може да диша, но не и да приема храна. Цепнатото небце не му позволяваше да суче.

През първия ден плачът му не бе продължителен като на бебе, заченато от майка наркоманка, но беше пронизителен.

Следобед на втория ден вече едва-едва пропискваше.

Точно в петнайсет часа застъпи новата смяна и над леглото на новороденото падна широка сянка. Принс Ийстър Майс — огромно, сто и двавет килограмово женище, едновременно санитарка и чистачка в отделението за новородени, скръсти ръце върху внушителния си бюст и впери поглед в бебето. За двавет и шест години работа тук беше видяла около трийсет и девет хиляди новородени деца. Това щеше оживее, ако се храни.

Господ не и беше пратил инструкции да остави детето да умре. Тя се съмняваше дали и болничната управа бе получила подобни указания. Принс Ийстър бръкна в джоба си и извади гумена запушалка с извита стъклена тръбичка. Затъкна единия и край в гърлото на бутилка мляко и пое главичката на детето в широката си длан. После го притисна до гърдите си и почака то да усети ритъма на сърцето и. После го обърна и пхна тръбичката в гърлото му. Детето погълна около петдесет грама мляко и заспа.

— Ъхъм — рече тя. Остави го в леглото и се зае с преките си задължения — кофите с мръсните пелени.

На четвъртия ден Мариан Долархайд Тривейн беше преместена в самостоятелна болнична стая. В емайлираната кана на умивалника имаше няколко ружи, останали от предишната обитателка. Бяха още свежи.

Мариан беше красиво момиче и лицето и вече се освобождаваше от подпухналостта на родилка. Докторът я докосна леко по рамото и тя вдигна глава. Ръцете му миришеха на сапун, а в ъгълчетата на очите му имаше ситна мрежа бръчици. Това забеляза веднага, а смисълът на думите му започна да прониква в съзнанието и по-късно. После затвори очи и ги отвори едва когато и донесоха детето.

Най-накрая го погледна. Притвориха вратата, когато нададе писък на ужас. После и направиха инжекция.

На петия ден я изписаха. Не знаеше къде да отиде, тъй като майка и категорично беше отказала да я вижда. Напусна болницата сама. Не знаеше къде отива. Никога вече не можеше да се върне у дома. Майка и недвусмислено и беше дала да разбере това.

Мариан Долархайд Тривейн тръгна по тротоара, мерейки с крачки разстоянието между уличните лампи. На всяка трета от тях сядаше да си почине върху куфара. Само той и бе останал. От

пътуванията с мъжа си знаеше, че до автогарата на всяка градче има заложна къща.

През 1938 година Спрингфийлд едва ли можеше да се нарече център на пластичната хирургия. В този град всеки носеше лицето си такава, каквото му го бе дал Господ.

Един от хирурзите в градската болница направи за Франсис Долархайд каквото можа. Първо се зае да издърпа предната част на устата му и да я закрепил с помощта на ластик. После заши цепнатата от двете страни горна устна по метода на правоъгълното застъпване, която сега се смята за остаряла. От козметична гледна точка резултатите не бяха никак добри.

Направил си труда да изчете цялата налична литература по въпроса, хирургът стигна до правилното заключение, че корекцията на небцето трябва да се отложи, докато детето не навърши пет години. По-ранна операция би нарушила растежа на лицето. Един от местните зъботехници доброволно се нае да направи специална тапа за запушване на небцето, за да може детето да се храни, без храната да му Излиза през носа. Година и половина Франсис прекара в дома за безпризорни деца на Спрингфийлд, след което го преместиха в сиропиталището „Морган Лий“.

Директор на сиропиталището бе преподобният Бъди Ломакс. Брат Бъди събра децата и ги предупреди, че Франсис има заешка устна, но да не ги е чул да го наричат „Заешката устна“. Брат Бъди им предложи да се помолят за него.

В годините след раждането на Франсис Долархайд майка му постепенно се научи да се грижи за себе си.

Мариан постъпи като машинописка в Центъра на Демократическата партия в Сейнт Луис, а прекият и началник и помогна да анулира брака си с господин Тривейн, който продължаваше да се намира в неизвестност. В изготвените по този повод документи не се споменаваха нищо за дете.

С майка си не поддържаше никакви отношения. („Не съм те отгледала, за да мърсуваш с тоя ирландски боклук“ бяха прощалните слова на госпожа Долархайд, когато Мариан напусна дома си с Тривейн.)

Бившият съпруг и се обади веднъж в службата. Трезвен и благочестив, той и съобщи, че душата му е спасена, и пожела да узнае дали Мариан и детето, „което никога не е имал удоволствието да види“, не биха могли да започнат нов съвместен живот. По гласа му тя позна, че няма пукнат цент в джоба си.

Мариан му каза, че детето се е родило мъртво, и затвори телефона.

Няколко дни по-късно той се появи пред вратата на пансиона и, пиян и с куфар в ръка. Тя го прати по дяволите, а той заяви, че бракът им се е провалил по нейна вина, тя е виновна и за мъртвороденото дете. Изрази съмнение в бащинството си.

Мариан Долархайд избухна и в гнева си разказа на Майкъл Тривейн точно на какво дете е станал баща, след което му предложи да иде да си го вземе. Не пропусна да му напомни, че в рода Тривейн има двама души с цепнати небца. Изхвърли го на улицата и му забрани да я търси повече. Той така и направи. Но години по-късно, пиян и завистлив, задето Мариан си имаше нов богат мъж и нов богат живот, той се обади на майка и.

Разказа на госпожа Долархайд за деформираното дете и подчерта, че нейните криви зъби са безспорно доказателство, че недостатъците са унаследени по майчина линия.

Седмица по-късно Майкъл Тривейн бе прерязан на две от един трамвай в Канзас Сити.

Госпожа Долархайд не мигна цяла нощ, след като научи, че Мариан има скрито дете. Седнала с изправен гръб в своя люлеещ се стол, висока и слаба като кол, баба Долархайд наблюдаваше играта на пламъците в камината. На разсъмване започна да се поклаща бавно и решително.

От горния етаж долетя приглушен вик на човек, сънуващ кошмар. Подът над главата на баба Долархайд изскърца — някой отиваше в тоалетната. Тежък тътен, последван от дрезгаво проплакване, и съобщи, че друг обитател на старческия дом се е строполил на пода.

Очите на баба Долархайд останаха вперени в огъня. Поклащанията на стола и леко засилиха ритъма си, стенанията горе постепенно заглъхнаха. Малко преди петия си рожден ден Франсис Долархайд бе посетен в сиропиталището. За пръв и единствен път.

Едно от по-големите момчета го откри в смърдящата трапезария и го отведе в кабинета на брат Бъди.

Там то чакаше висока жена на средна възраст, с прибрана на кок коса и силно напудрено мъртвешки бледо лице. Сред побелялата и коса се мяркаха жълтеникави кичури, същият жълтеникав цвят доминираше в очите и зъбите и.

Франсис завинаги запомни радостната и усмивка, когато го видя. Усмивката го порази. Не беше се случвало някой да се радва от вида му. Нямаше и да се случи повече.

— Това е баба ти — съобщи му брат Бъди.

— Здравей — каза тя.

Брат Бъди избърса устата си с дългата си ръка.

— Кажй „здрaсти“, хайде — подкани го той.

Запушвайки ноздри с горната си устна, Франсис се беше научил да произнася няколко думи, но „здрaсти“ не беше казвал никога.

— Дсс — бе всичко, което успя да изтръгне от себе си.

Баба му остана още по-доволна.

— Можеш ли да кажеш „баба“? — попита го тя.

— Опитай се да кажеш „баба“ — насърчи го и брат Бъди.

Двете „б“ го накараха да вдигне бялото знаме и той се заплака. Разплакваше се лесно. В стаята бръмна голяма червеникава оса и се удари в тавана.

— Нищо — каза баба му. — Бас държа, че можеш да си кажеш името, ти си вече голямо момче. Хайде, кажй ми как се казваш.

Лицето на детето се проясни. По-големите момчета го бяха научили поне на това. Искаше да се хареса на баба си. Франсис се съсредоточи.

— Путка сплескана.

След три дни баба Долархайд отново се появи в сиропиталището и отведе Франсис със себе си. Зае се веднага с детето, решила да го научи да говори. Наблягаха на една-единствена дума. Думата „мама“.

Две години след разтрогването на несполучливия брак Мариан Долархайд се омъжи за Хауърд Воукт, преуспяващ, адвокат със солидни връзки в политическите среди на Сейнт Луис и Канзас Сити.

Вдовец с три малки деца, приятен и амбициозен мъж, Воукт беше с петнайсет години по-възрастен от Мариан Долархайд. Мразеше едно-единствено нещо и то бе вестникът на Сейнт Луис „Поуст-

Диспач“, опърлил перата му по време на скандала с регистрацията на гласоподавателите през 1936 година, а през 1940-та разкри манипулациите на Демократическата партия в Сейнт Луис за спечелването на губернаторския стол.

Звездата на Воукт започна да изгрява отново през 1943 година. Беше избран за делегат на щатското Законодателно събрание, сочеха го като най-вероятен участник в предстоящия конституционен конгрес на щата.

Мариан се прояви добре като съпруга на политик и Воукт купи хубава стара къща на Олив Стрийт, много подходяща за приеми.

Франсис Долархайд, беше живял една седмица при баба си, когато тя го заведе там.

Баба Долархайд никога не бе стъпвала у дъщеря си. Прислужницата, която отвори вратата, не я познаваше.

— Казвам се госпожа Долархайд — заяви тя и влезе решително вътре. Комбинезонът и висеше една педя отзад на гърба. Тя вкара Франсис в просторна дневна със запалена камина.

— Кой е, Виола?

Женски глас от горния етаж. Баба стисна лицето на Франсис в шепата си. Ноздрите му се изпълниха с миризмата на студена кожена ръкавица. Ушите му доловиха напрегнат шепот:

— Иди при мама, Франсис. Иди при мама! Тичай!

Той се сви, сгърчен под острия и поглед.

— Тичай при мама! — повтори баба, сграбчи го за раменете и го завъртя по посока на стълбата. Момчето непохватно се изкачи до междинната площадка, спря и се обърна назад. Баба му рязко вирна брадичка, посочвайки му посоката, в която трябва да продължи. Франсис се изкачи в коридора и тръгна към открехнатата врата на една от спалните.

Мама беше седнала пред тоалетната си масичка и внимателно оглеждаше грима си в огледало, заобиколено от множество крушки. Готвеше се да ходи на политическо събрание и с ружа не биваше да се прекалява. Беше с гръб към вратата.

— Хмахма — изписука Франсис, както го бяха учили. Опита пак, с още повече старание: — Хмахма. Тогава Мариан го зърна в огледалото.

— Ако търсиш Нед, той още не се е прибрал от...

— Хмахма. Той пристъпи в кръга от безпощадната светлина.

Мариан чу гласа на майка си, която си поръчваше чай. Очите и се разшириха и тя се скова. Без да се обърне, изключи осветлението на огледалото. В полумрака се разнесе протяжен стон, завършил с хлип. Може би плачеше за себе си, може би за него.

После баба започна да води Франсис на всички митинги и политически събрания. Там охотно обясняваше чие е това дете и откъде идва. Караше го да казва „здрости“ на всички. У дома не бяха упражнявали тази дума.

Господин Воукт изгуби изборите. Не му достигнаха хиляда и осемстотин гласа.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За Франсис Долархайд къщата на баба беше свят населен от възлести крака с разширени вени. От три години баба Долархайд бе открила старчески приют. След смъртта на мъжа и през 1936 година тя изпита сериозни парични затруднения, защото беше дама по рождение и не притежаваше никакви практически умения.

Остана и единствено тази огромна къща и неизплатените дългове на мъжа и. Изключено бе да си намери наематели, къщата беше твърде отдалечена от града, за да стане за пансион. Заплашваше я конфискация.

Затова съобщението в местната преса за брака между Мариан и влиятелния господин Хауърд Воукт падна като балсам върху разтревожената и душа. Но писмата и с молба за помощ останаха без отговор, по телефона и казваха, че госпожа Воукт не си е у дома.

В крайна сметка огорчената баба Долархайд успя да сключи договор с общината и първите бедни старци се настаниха в дома и. Властите и отпускаха известна сума за всеки от тях, от време на време далечни роднини на пансионерите изпращаха спорадични дребни дарения. Положението и малко се подобри, когато започна да приема и хора от средната класа.

През цялото време не получи от Мариан нито цент, въпреки че несъмнено би могла да и помогне.

Сега Франсис Долархайд си играеше на пода сред гора от разширени вени. Правеше си колички от плочките на бабиния „Маджонг“ и ги тикаше между разкривените като разсъхнати коренища крака.

Госпожа Долархайд успяваше да поддържа що-годе чисто облеклото на пациентите си, но с това горе-долу се изчерпваха и всичките и грижи за тях. Старците седяха по цял ден във всекидневната и слушаха радио. За разнообразие бяха получили и един аквариум, а някакъв търговец с милозлива душа отпусна пари за линолеум, спасявайки по този начин паркета от неизбежните локвички.

Седяха наредени един до друг по диваните и в инвалидни столове, слушаха радио, а избелелите им очи равнодушно следяха движението на рибките зад дебелото стъкло и може би се връщаха назад, към далечните дни на младостта.

Франсис за цял живот запомни влаченето на крака по линолеума, аромата на неизбежното зеле с домати, долитащ от кухнята в горещите летни дни, специфичния мирис на стари хора, наподобяващ изсъхнали на слънцето хартии, в които е било увито месо. Всичко това на неизбежния музикален фон на радиото, повтарящо до втръсване натрапчивата рекламна песничка: „Ринзо“ прави прането Ви бяло, „Ринзо“ прави прането искрящо. По-голямата част от времето си Франсис прекарваше в кухнята, защото там бе неговата приятелка — готвачката Куин Мадър Бейли, родена и израснала като прислужница в семейството на покойния господин Долархайд. Тя понякога вадеше от джоба на престилката си сушена слива и я подаваше на Франсис: „Вземи, замечтано опосумче.“ В кухнята беше топло и уютно. Но вечер Куин Мадър си отиваше у дома.

Декември 1943 година.

Петгодишният Франсис Долархайд лежеше в стаята си на втория етаж на голямата къща. Завесите бяха плътно спуснати и вътре цареше непрогледен мрак. Пишкаше му се, но го беше страх от тъмнината. Повика баба, оттеглила се в покоите на долния етаж.

— Яба... Яба... — Гласът му беше като на новородено козле.

Умори се да вика и млъкна, а след малко усети, че се изпуска. Топлата струйка обля краката и дупето му, после изстина и нощницата му залепна. Не знаеше какво да прави. Пое дълбоко дъх и се обърна с лице към вратата. Нищо не се случи. Измъкна крака изпод завивките и внимателно стъпи на пода. Мократа нощница го препъваше, лицето му пламтеше. Изтича към вратата, болезнено блъсна глава в дръжката и тупна на мокрото си дупе. Скочи и изтича надолу по стълбите, като се държеше здраво за парапета. Шмугна се в спалнята на баба, прескочи я и се пъкна под топлото одеяло.

Баба се размърда, гърбът, към който беше долепил буза, изведнъж се скова.

— Никога не съм ши хредставяла... — Пръстите и затършуваха по нощното шкафче, напипаха ченето и го наместиха в устата с меко

пришляпване. — Никога не съм си представяла, че едно дете може да бъде толкова отвратително! — изсъска тя. — Махай се от леглото ми, веднага се махай!

После запали нощната лампа и хвърли намръщен поглед към треперещото на килима момче. Докосна веждата му с пръст. Пръстът почервения от кръв.

— Да не си счупил нещо?

Момчето поклати глава и капчици кръв опръскаха нощницата на баба.

— Веднага се качвай горе! — нареди му тя.

Франсис тръгна към стълбите и тъмнината отново го погълна. Не можеше да запали осветлението, тъй като баба нарочно бе наредила да поставят ключовете нависоко. Не искаше да се връща в мокрото легло. Вкопчи ръце в парапета и дълго остана неподвижен в мрака. Не вярваше, че баба ще дойде. Най-тъмните ъгълчета на голямата къща му нашепваха, че няма да дойде.

Но баба дойде, посегна към ключа и запали лампата. В ръцете си държеше комплект сухи чаршафи. Мълчаливо оправи леглото му, после го стисна като с клещи над лакътя и го повлече към банята. Ключът на осветлението беше над огледалото и тя се повдигна на пръсти, за да го достигне. Подаде му кърпа, влажна и студена. — Сваляй нощницата и почвай да бършеш.

В банята замириса на аптека, шивашката ножица проблесна във въздуха. Баба отрязва парче лейкопласт, нагласи Франсис върху тоалетната чиния и залепи цепнатата му вежда.

После допря шивашките ножици в долната част на издутото му коремче и кратко нареди:

— Гледай!

Франсис потръпна от хладното докосване на метала, после ръката на баба го стисна за врата и наведе насила главата му, за да види малката си пишка между лъскавите остриета. Баба позатвори ножицата и остриетата се впиха в нежната кожа.

— Да я отрежа ли? — попита с леден глас. Момчето направи опит да я погледне в очите, но тя натискаше главата му. То отчаяно простена и капки слюнка поръсиха корема му. — Да я отрежа ли?

— Не, ябя. Не, ябя!

— Ако още веднъж оплескаш леглото, ще играе ножицата, ясно ли е?

— Да, яба!

— Можеш да намериш клозета и на тъмно, като всяко добро момче! Не е нужно да го използваш прав, сядаш на чинията, и готово! А сега марш в леглото!

В два часа през нощта се появи топъл югоизточен вятър, който разлюля клоните на мъртвите ябълкови дръвчета. Листата на живите зашумяха. После заваля топъл дъжд и зашиба къщата откъм страната, където спеше четирийсет и две годишният Франсис Долархайд. Лежеше на една страна, смучеше палец, влажната му коса бе полепнала по челото.

Изведнъж се събуди. В мрака дочу единствено собственото си дишане и едва доловимото пърхане на лепкавите от съня клепачи. От ръцете му се носеше слаба миризма на бензин, а мехурът му бе издут до пръсване.

Пресегна се към нощната масичка и напипа ченето си, натопено в чаша с вода.

Винаги си слагаше изкуствените зъби, преди да стане от леглото. Тръгна към банята, без да пали осветлението. В тъмното напипа тоалетната чиния и седна на нея като добро момче.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Промяната в състоянието на баба пролича за пръв път през зимата на 1947 година, когато Франсис беше на осем години. Престана да се храни с него в стаята си и двамата се преместиха долу, в общата трапезария. Баба седнаше начело на голямата маса, около която се настаняваха останалите обитатели на приюта.

Още от момиче баба бе обучена на изкуството да бъде очарователна домакиня. Измъкна отнякъде сребърно звънче, излъска го и го постави до чинията си.

Да поддържаш добрия тон на масата, да ръководиш прислугата, да насочваш разговора така, че в него да вземат участие не само словоохотливите, но и по-стеснителните гости — всичко това бе цяла наука, която за жалост безславно западаше.

Преди години баба Долархайд беше ненадмината в това отношение. Благодарение на усърдието и тук на масата все пак бяха водени и смислени разговори.

Седнал на противоположния край на редицата кимаци побелели глави, Франсис внимателно следеше усилията на баба да събуди някакви спомени у онези пансионери, които още не бяха забравили напълно своето минало. Тя прояви жив интерес към сватбеното пътешествие на госпожа Флодър до Канзас Сити, неколкократно се завърна към жълтата треска, поразила господин Итън на младини, с насърчителна усмивка кимаше срещу останалите, случайно издали смислени звуци.

— Страшно интересно, нали, Франсис? — питаше от време на време и удряше звънчето за следващото блюдо. Храната бе еднообразен низ месно-зеленчукови яхнии, но баба държеше те да бъдат поднасяни отделно, за голямо неудоволствие, на работещите в кухнята.

На тази маса темата за житейските неблагоприятия беше табу. А онези от пансионерите, които разсипваха храната си, заспиваха или просто забравяха защо са тук, биваха вкарвани в правия път с рязко

удряне на звънеца, придружено от повелителен жест. Баба продължаваше да държи толкова прислужници, колкото и позволяваха средствата.

Но здравето и постепенно се влошаваше. Отслабна и изведнъж откри, че може да облича дрехи, които от години стояха неизползвани в гардероба. Някои от тях бяха действително елегантни. А лицето и прическата и все повече започваха да наподобяват образа на Джордж Вашингтон, отпечатан върху банкнотите от един долар.

През пролетта маниерите и започнаха да губят светската си изтънченост. Командваше масата с все същата желязна ръка, но вече говореше само тя и никой не смееше да прекъсне безкрайните и спомени за Сейнт Чарлс — града на нейната младост. Накрая, за да събуди интереса на присъстващите и да образова Франсис, тя започна да споделя и доста интимни моменти от живота си.

Цял един сезон баба действително е била първа дама на областта, получавала покани за най-изисканите балове в Сейнт Луис, отвъд реката. Това било през 1907 година. Сам по себе си този факт съдържал „конкретна поука“ за всички, казваше тя и спираше настойчив поглед върху Франсис, който кръстосваше крака под масата.

— Живеех във време, когато медицината не бе в състояние да помага бог знае колко на ощетените от природата хора — говореше тя. — Имах великолепна кожа и коса и максимално се възползвах от този факт. С помощта на силната си воля и висок дух успях да превърна недотам свършените си зъби в допълнителен чар, бих казала — дори в своеобразна красота. Не бих ги подменила за нищо на света!

След това подробно обясни защо нямала доверие на докторите. Как, когато станало ясно, че ще загуби зъбите си заради болест на венците, успяла да преодолее своето недоверие и се оставила в ръцете на швейцареца доктор Феликс Бертл — един от най-добрите зъболекари в Средния запад. „Швейцарските“ ченета на този доктор били особено популярни сред определени среди и той се радвал на голяма клиентела, подчерта баба. При него идвали хора чак от Сан Франциско. Оперни певци, опасяващи се, че липсата на зъби ще се отрази на гласа им, актьори и други известни личности. Доктор Бертл бил в състояние да реконструира с невероятна точност естествените зъби на своите пациенти, експериментирал с различни съставки за изкуствени протези и тяхното въздействие върху звучността на гласа.

Когато приключил с баба, зъбите и изглеждали съвсем като преди. А тя свикнала с тях благодарение на изключителния си дух и не изгубила дори грам от необикновения си чар, твърдеше баба с палава усмивка на уста.

Ако в цялата тази история се е съдържала поука за Франсис, то той дълго не беше в състояние да я схване. За него нямаше да има по-нататъшни операции, докато не ги заплати от собствения си джоб.

Момчето понасяше тези отегчителни монолози на баба само защото знаеше, че след вечеря го очакват по-интересни неща.

Всяка вечер пред къщата спираше натоварена с дърва магарешка каручка, с която съпругът на Куин Мадър идваше да си я прибере у дома. Ако баба беше заета с нещо и не го държеше под око, Франсис успяваше да се повози с тях чак до главния път.

Цял ден чакаше тази вечерна разходка. Сядаше на дъската между Куин Мадър и мъжа и — висок, слаб негър, почти невидим в здрача, железните колела затракваха по чакъла, а кафявите изкаляни мулета размахваха опашки под носовете им. Миришеше на пот и спарени памучни дрехи, енфие и топли конски хамути. А когато господин Бейли беше разчиствал терен за нови обработваеми площи, от дрехите му лъхаше и на обгорено дърво. В сандъка отзад често се подрусваше някой заек или катеричка, улучени от старата пушка на негъра.

Не приказваха. Господин Бейли говореше само с мулетата си, каруцата се поклащаше и Франсис леко се докосваше до спътниците си. Сваляха го в края на пътя, той обещаваше да тича право у дома, но оставаше на място, докато мъждукащият фенер бавно се стопяваше в мрака. Чуваше ги как си говорят. Понякога Куин Мадър казваше нещо и двамата избухваха в смях. Беше му приятно да стои в тъмнината и да слуша заглъхващия смях, сигурен, че не се смеят на него.

По-късно щеше да промени мнението си по този въпрос. Единствено и нередовно другарче в игрите на Франсис Долархайд беше дъщерята на един арендатор, която живееше през три ниви от тях. Виждаше я рядко само когато баба решеше да я понагизди с дрешките, останали от Мариан.

Момиченцето беше червенокосо и апатично, често твърде уморено, за да играе с Франсис.

Един горещ юнски следобед, отегчено да брои мравките по пода на пилчарника, то поиска да разгледа това, което се криеше в

панталоните на Франсис. Отидоха зад навеса, който ги скриваше от прозорците на долния етаж, и Франсис и го показа. На свой ред и тя му показа тайните си, смъкнала до глезени памучните си гащички. Той приклепна да я разгледа отблизо, но в същия миг иззад ъгъла изпърполи обезглавена кокошка, вдигайки облачета от прах. Препъвайки се в смъкнатите си гащички, момиченцето ужасено отскочи назад, а кръвта изпръска босите му крака.

Франсис бавно се изправи и панталоните се увиха около глезените му. В същия миг иззад ъгъла се появи задъханата Куин Мадър, подгонила кокошката с нож в ръка. Видя всичко, пристъпи напред и каза:

— Щом си искал да видиш някои неща, моето момче, добре. А сега върви да се занимаваш с нещо друго. Вместо да си събличаш дрехите, иди да си играеш като всички деца. — После се усмихна и добави: — Я ми помогнете да хванем тази кокошка!

Чувството на неудобство и срам бързо отлетя и децата с увлечение подгониха нещастната птица. Но, изправена до прозореца, баба беше видяла всичко.

Баба изчака Куин Мадър да се прибере и проследи с поглед двете деца, които се шумугнаха в пилчарника. Пет минути по-късно тя тихо се промъкна там. Блъсна рязко вратата и видя, че те са клекнали и събират пера за индиански накити.

Прати момиченцето да си върви, стисна ръката на Франсис и го повлече към къщата. Там му съобщи, че ще изтърпи наказанието си, а после ще бъде върнат обратно в сиропиталището на брат Бъди.

— Качвай се горе, сваляй панталоните и ме чакай! — нареди му с леден глас. — Отивам да потърся ножиците!

Отпуснал се на леглото със смъкнати панталони, Франсис чакаше. Примрял от ужас и вкопчен в завивките, той чака часове наред ужасните ножици. Долу поднесоха вечерята, после пред къщата издрънча каруцата на господин Бейли, изпръхтяха мулетата.

Заспа на разсъмване, но скоро ужасът го събуди и той продължи да чака. Баба така и не се появи. Вероятно го бе забравила.

През следващите дни всичко си вървеше постарому, той се занимаваше с обичайните за едно момче неща, но от време на време застиваше на място и с ужас си спомняше за ножицата. Дълго време не

можеше да се освободи от чувството, че предстои да се случи нещо страшно.

Започна да избягва Куин Мадър. Престана да разговаря с нея, без да и дава обяснения за промяната на отношението си. Беше стигнал до погрешното заключение, че именно тя е разказала на баба за видяното в пилчарника. Вече беше сигурен, че смехът, долитащ от чезнещата в мрака каруца, е изцяло по негов адрес. Разбра, че в този живот не трябва да се доверява на никого.

Трудно е да лежиш неподвижно и да правиш опит да заспиш, когато имаш да мислиш за толкова много неща. Особено е трудно в светла и ясна нощ.

Франсис знаеше, че баба е права. Беше я оскърбил, беше я накарал да се засрами от него, затова бе съвсем справедливо за провинението му да разберат всички, дори жителите на далечния Сейнт Чарлс. Не и се сърдеше; защото много я обичаше.

Представи си как в къщата се промъкват крадци, той героично защитава баба от тях и в замяна тя разкайно прошепва:

— Оказа се, че съвсем не си дяволско изчадие, Франсис. Ти си моето добро момче!

После в главата му изплува друга картина — в къщата се промъква злодей и иска да покаже на баба срамните си части. Как би могъл да я защити? Още е много малък, за да се бие с някой едър разбойник. Започна да обмисля различни варианти. В килера на Куин Мадър висеше остър сатър. С него бе заклала кокошката, а после небрежно го избърса с парче вестник. Трябва да се погрижи за този сатър, реши Франсис, трябва да преодолее страха си от тъмнината и да свърши тая работа. Не може да го е страх, ако наистина обича баба. Не той, а разбойникът трябва да се страхува от тъмнината!

Тихо се промъкна по стълбите и влезе в килера. Сатърът висеше на мястото си и, от него се носеше особена миризма. Като миризмата в мивката, след като Куин Мадър бе почистила вътрешностите на закланото пиле. Тежестта на сатъра и добре наточеното острие изпълниха с увереност Франсис. Понесе го към стаята на баба. Искаше да се увери, че там няма никакви разбойници. Баба спеше. В стаята беше тъмно, но той знаеше къде точно е леглото и. Ако вътре имаше разбойник, дишането му несъмнено щеше да се чува, както чуваше дишането на баба. Момчето знаеше къде трябва да е вратът му —

точно под мястото, откъдето долиташе дишането. Ако се е промъкнал разбойник, той ще тръгне към него съвсем тихо, ей така. И ще вдигне сатъра с две ръце над главата си, ей така.

Франсис се, препъна в чехлите на баба пред леглото, сатърът се залюля в тъмнината и се удари леко в металния абажур на нощната лампа. Баба се обърна в леглото и примлясна, а Франсис замръзна на мястото си. Стиснали здраво дръжката на сатъра, ръцете му трепереха от напрежение. Баба захърка. Любовта направо го изпепеляваше. Напусна на пръсти спалнята. Беше готов на всичко, за да защити баба. Трябва да я защити! Вече не се страхуваше от мрака, но все пак тъмната къща го задушаваше.

Излезе през задната врата, пристъпи няколко крачки напред, извърна лице към ярката луна и пое въздух с пълни гърди. Имаше чувството, че вдишва светлина. Очите му се извъртяха в орбитите си, в бялото им за миг се отрази разкривеният кръг на луната. После бавно заеха нормално положение и две малки светли кръгчета проблеснаха в зениците им.

Душата му продължаваше да се задушава от любов, не успя да се освободи от това изпепеляващо чувство дори когато изпусна всичкия въздух от дробовете си. Тръгна забързано към пилчарника. Земята под босите му нозе бе студена, студено бе и острието на сатъра, което го почукваше по бедрото. Затича се малко преди нещо в него да избухне.

Изправен до помпата зад пилчарника, Франсис бавно се изми. За пръв път през живота си бе обладан от толкова сладостен покой. Подложи го на внимателен анализ с всичките си сетива и установи, че това е безкраен, чудесен мир, който го обгръща отвсякъде.

Докато измиваше кръвта от корема и краката си, онова, което баба милостиво не бе отрязала с ножицата, стърчеше победоносно. Съзнанието му беше кристално ясно, а умът — спокоен. Трябваше да измисли нещо за окървавената нощница. Най-добре да я скрие под чувалите в хамбара.

Баба доста се зачуди при вида на убитото пиле. Не и изглеждаше да е работа на лисица.

Месец по-късно Куин Мадър влезе да търси пресни яйца в пилчарника и откри още едно обезглавено пиле. Този път главата не беше отрязана, а отскубната.

На вечеря баба обяви, че това е работа на някой озлобен прислужник, когото е прогонила. Каза, че се е оплакала на шерифа.

Франсис седеше мълчаливо на масата. Свиваше и разпускате длан при спомена за бляскавото, премигващо оченце, което надничаше от шепата му. Понякога нощем той стискаше неотрязаното от ножицата, за да го предпази. Стискаше го и имаше чувството, че усеща премигване на оченце.

Баба се променяше бързо. Ставаше все по-свадлива и прислугата трудно се задържаше в големия дом. Въпреки очевидната липса на хора за поддръжка на стаите вниманието и се насочи изцяло към кухнята. Почти не излизаше оттам и постоянно наставляваше Куин Мадър. Тя бе работила цял живот за семейство Долархайд и бе останала единствената прислужница на постоянна работа.

Със зачервено от топлината лице баба неуморно шеташе из тясното помещение, постоянно забравяше да довърши започнатите гозби, които след това се изхвърляха. Бе обзета от мания за икономии и претопляше стари манджи, докато пресните зеленчуци вехнеха в килера.

Превърна се в истински фанатик по отношение на разходите. Постоянно намаляваше сапуна и белината в прането, вследствие на което чаршафите придобиха мътносив цвят. Само през месец ноември смени пет чернокожи прислужници. Никоя от тях не пожела да остане повече от седмица.

Когато и последната си отиде, баба побесня. Започна да шари нагоре-надолу из къщата, сипейки яростни проклетия. Нахлу в кухнята и откри, че Куин Мадър е оставила шипка брашно на дъската за точене след омесване на тестото.

Насред парата на къкрещите гозби, половин час преди вечерята, тя пристъпи и удари силен плесник на чернокожата готвачка. Смаяната Куин Мадър изпусна черпака и от очите и бликнаха сълзи. Баба отново вдигна ръка, но едра розова длан я отблъсна.

— Да не сте посмели! — каза бавно Куин Мадър. — Виждам, че не сте на себе си, госпожо Долархайд, но въпреки това ви предупреждавам никога повече да не правите това!

Бълвайки ругатни и обиди, баба сграбчи с голи ръце голямата тенджерата със супа, която къкреше на огъня, и я обърна върху горещата печка. После се качи горе и затръшна вратата на спалнята си. Франсис

я чуваше как продължава да вилнее, запращайки разни предмети към стените. До края на вечерта баба не излезе оттам.

Куин Мадър избърса локвата разлята супа и нахрани старците. После си събра нещата в една кошница, навлече стария пуловер, сложи си плетената шапка. Огледа се за Франсис, но не го откри никъде. Видя го седнал на стълбите едва когато се беше настанила в каруцата. С пъшкане слезе обратно на земята и се приближи до него.

— Отивам си, опосумче — рече Куин Мадър. — Вече няма да идвам тук. Ще помоля бакалката Сирония да се обади по телефона на майка ти. Ако имаш нужда от нещо, преди да дойде мама, ела у дома. Посегна да го погали по бузата, но той се отдръпна.

Господин Бейли цъкна с език и дръпна поводите на мулетата. Франсис мълчаливо гледаше как мъждукащият фенер бавно се стопява в нощния мрак. Откакто се увери, че Куин Мадър го е предала, гледката на този фенер събуждаше чувство на тъга и празнота в душата му. Днес вече му беше все едно, дори се радваше. Една трепкаща газена лампа, която се поклаща по пътя, нищо повече. Не можеше да се сравнява с луната. Какво ли е да убиеш муле, запита се той.

Мариан Долархайд Воукт не обърна внимание на обаждането по телефона. Появи се в къщата едва две седмици след това, и то по настояване на шерифа на Сейнт Чарлс. Дойде рано следобед, шофирайки сама един предвоенен пакард. Носеше шапка и ръкавици. Застанал край пътя, един от заместниците на шерифа се наведе към прозорчето на колата.

— Майка ви ни повика около обед, госпожо Воукт — обясни той. — Твърдеше, че е обрана от прислугата, а когато пристигнах, говореше несвързани неща, ще ме извините. Всичко е крайно занемарено. Шерифът реши да уведомим първо вас; надявам се, че разбирате. Господин Воукт е известен човек.

Мариан го разбра отлично. Господин Воукт беше един от комисионерите по общественото строителство в Сейнт Луис и беше изгубил благоразположението на своята партия.

— Доколкото разбирам, никой друг не е видял какво представлява къщата — продължи заместник-шерифът.

Майка и спеше, а край масата двама старци седяха в очакване на обяда си. В задния двор се разхождаше старица по бельо. Мариан

набра номера на съпруга си.

— Често ли се правят проверки на подобни места? — попита го тя. — Изглежда, никой не знае какво става тук. Не знам дали някой от роднините не е правил оплакване. Едва ли имат роднини. Не, ти стой настрана. Трябват ми няколко негърки и доктор Уотърс. Ще се справя.

Четирийсет и пет минути по-късно пристигна лекарят, придружен от санитар в бяла престилка, След тях дойде открит камион с личната прислужница на Мариан и още пет чернокожи жени.

Когато Франсис се върна от училище, в стаята на баба бяха Мариан, докторът и санитарят. Отвътре баба крещеше проклетия. След известно време я изведоха в инвалиден стол. Очите и бяха изцъклени, а в свивката на ръката и бе прикрепено памуче. Без ченето лицето и изглеждаше странно смалено. Ръката на Мариан също бе превързана — баба я беше ухапала. Настаниха я на задната седалка заедно със санитаря и колата потегли. Франсис понечи да и помаха, но после отпусна ръка.

Жените изтъркаха и проветриха цялата къща, изпраха огромен куп пране и изкъпаха старците. Мариан работеше наравно с тях; като от време на време отскачаше до кухнята да хвърли поглед на импровизираната храна. Към Франсис се обръщаше само за да го попита къде се намира това или онова. След като освободи чистачките, Мариан позвъни в общината и съобщи, че госпожа Долархайд е получила удар. Беше вече тъмно, когато от „Социални грижи“ дойдоха с автобус да приберат пациентите. Франсис очакваше да вземат и него, но никой не му обърна внимание.

Накрая останаха само двамата с Мариан. Тя седна на масата и скри лице в шепите си, а той излезе на двора и се покатери на една киселица. Най-после Мариан го повика. Беше подредила дрехите му в малко куфарче.

— Ще трябва да те взема — каза тя и тръгна към колата. — Влизай вътре и внимавай да не изцапаш седалките.

Пакардът потегли, а празният инвалиден стол остана на двора.

Скандал нямаше. Общинските власти изразиха съжаление за нещастieto, сполетяло госпожа Долархайд, поддържала образцов старчески дом. Честта на семейство Воукт остана ненакърнена.

Баба беше изпратена в частен санаториум за нервно-болни. Франсис щеше да се прибере у дома при нея чак след четиринайсет

години.

— Това са твоите доведени сестри и доведен брат Франсис — каза майка му. Намираха се в библиотеката на семейство Воукт.

Нед беше на дванайсет години, Виктория на тринайсет, а Маргарет на девет. Нед и Виктория се споглеждаха, а Маргарет съзерцаваше пода.

Дадоха му стая на най-горния етаж до стаите на прислугата. Семейство Воукт се беше отказало от услугите на камериерка за този етаж след провала на изборите през 1944 година. Записаха го в общинското основно училище „Потър Джералд“ на две крачки от къщата и далеч от частния колеж, в който учеха другите деца.

През първите дни всички членове на семейство Воукт го избягваха, но в края на седмицата Нед и Виктория поеха по слугинското стълбище към стаята му. Франсис ги чу да си шушукат пред вратата, после бравата леко се завъртя. Като разбраха, че се е заключил, те не почукаха. Нед просто му нареди:

— Я отвори!

Франсис се подчини. Те влязоха и мълчаливо се заеха да оглеждат дрехите му. Нед Воукт дръпна чекмеджето на малката масичка и с два пръста измъкна скритите вътре неща: празнични кърпички с избродирани инициали ФД, гриф за китара, лъскав бръмбар в шишенце от лекарство, стар брой на „Джо Бейзболиста“, поздравителна картичка с подпис: „Твоя съученичка Сара Хюз“.

— Какво е това? — попита Нед.

— Гриф.

— За какво служи?

— За китара.

— Ти имаш ли китара?

— Не.

— За какво ти е тогава? — попита Виктория.

— От баща ми е.

— Не разбрах какво каза. Накарай го да повтори, Нед.

— Казва, че бил на баща му — обясни Нед, после разтвори една от кърпичките на Франсис, изсекна се и я пусна обратно в чекмеджето.

— Днес дойдоха да вземат понитата — съобщи Виктория и седна на тясното легло. Нед се отпусна до нея, облегна гръб на стената и качи обувките си върху завивката.

— Няма вече понита — поклати глава Нед. — Няма вече вила край езерото. И знаеш ли защо? Теб питам, копеле!

— Татко е болен и вече не може да печели толкова пари — обясни Виктория. — Има дни, в които изобщо не ходи на работа.

— А знаеш ли защо е болен, малко копеле? — намеси се отново Нед. — Отговаряй ясно, за да те разбере!

— Баба каза, че е пияница — рече Франсис. — Достатъчно ясно ли го казах?

— Болен е заради грозната ти мутра — поясни Нед.

— Затова хората вече не искат да гласуват за него — добави Виктория.

— Махайте се! — каза Франсис и се обърна да им отвори вратата. Нед го ритна в задника, а Франсис се опита да го сграбчи през кръста. Вторият ритник на Нед попадна право в корема му.

— О, Нед! — извика Виктория. Нед хвана Франсис за ушите и го приближи към окаченото над масичката огледало.

— Виж защо е болен! — рече той и блъсна лицето му в гладкото стъкло. — Ето заради това! — Фрас! — Ето защо! — Фрас! Огледалото се покри с кръв и сополи. Нед го пусна и Франсис падна на пода. Прехапала устни, Виктория го гледаше втренчено, уловила долната си устна с два пръста. Така и го заразяха. Лицето му бе цялото в кръв, очите му бяха пълни със сълзи от болката. Но Франсис не се разплака.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В Чикаго продължаваше да вали и дъждовните капки глухо барабанияха по платнището, разпънато над отворения гроб на Фреди Лаундс.

Гръмотевичният тътен отекна болезнено в пулсиращия мозък на Уил Греъм, който стана от масата и се повлече към леглото, където го чакаха кошмарите, свити на кълбо под възглавницата. Старата къща в покрайнините на Сейнт Чарлс, обърнала гръб на поривистия вятър, дишаше тежко под тежестта на дъждовните струи и тътена на гръмотевицата.

Стълбите проскърцваха в мрака. По тях се спускаше господин Долархайд с шумолящо кимоно. Очите му бяха подпухнали от сън.

Косата му бе влажна и сресана. Ноктите му — почистени и подрязани. Пристъпи леко и внимателно, понесъл като препълнена чаша своето върховно съсредоточие.

Разделен на две, филмът лежеше на масичката до прожекционния апарат. Още няколко ролки чакаха да бъдат изгорени. Сред десетките любителски филмчета бе подбрал две, беше ги преснимал в лабораторията и ги бе донесъл тук, да ги проучи на спокойствие.

Удобно настанен в стола-люлка, с поднос, върху който имаше сирене и плодове, Долархайд нагласи прожекционния апарат и се приготви да гледа.

Първото филмче е правено по време на пикник по празниците около Четвърти юли. Семейството бе чудесно — три деца, баща здравеняк, който в момента бърка с пръсти в буркан с кисели краставички. И майката.

Тя се вижда най-добре в кадрите, на които играе софтбоул със съседските деца. Само петнайсетина секунди, през които печели предимство на втори пост, обръща се към подавача и очаква топката в разкращена стойка, леко наведена напред, с подскачащи гърди под пуловера. Някакво хлапе замахва с бухалката и прекъсва приятната

гледка. После жената пак е в кадър, камерата я следи как се връща на изходната позиция. Там слага крак върху гумената възглавничка, която използват вместо база, и се готви за удар от височината на бедрото. Мускулите на стройните и бедра се стягат.

Долархайд повтори няколко пъти кадъра с крака върху базата, лекото поклащане на ханша, стегнатите мускули на бедрото под срязаните джинси. Задържа последния кадър. Жената е заедно с децата си. Мръсни и уморени. Прегърнати са, а в краката им се мотае куче.

Оглушителната гръмотевица над къщата накара кристалните чаши в скрина на баба да зазвънтят. Долархайд се пресегна и взе от подноса една круша.

Другото филмче е разделено на няколко части, има си и заглавие. Картон от нова риза е прикрепен над счупена касичка-прасенце и на него с монети от по един цент е изписано „Новата къща“. Започва с бащата, който сваля табелата с надпис „Продава се“. Вдига я високо над главата си и смутено се усмихва. Джобовите му са обърнати с хастара навън, за да се види, че са празни.

Следващият кадър е направен отдалеч. Камерата се поклаща в ръцете на снимащия. Хубава къща с басейн, майка и три деца, седнали на прага. Кадърът се прехвърля към басейна. Хлапе с лъскава коса шляпа към трамплина, по плочките остават дири от мокрите му крака. Във водата се появяват глави, малко куче работи енергично с лапите и плува към дъщерята. Ушите му са прибрани, главата е вдигната високо над водата, бялото на очите му проблясва. Мама също е във водата, държи се за стълбичката и гледа към камерата. Къдравата и черна коса има блясъка на козина, гърдите под прилепналия бански мърдат, сякаш искат да изскочат навън, краката и правят ножични движения, вълнисти под водата.

Нощ. Зле експониран кадър на осветената къща, снимана отвъд басейна. По водата пробягват отразени светлини.

Вътре в къщата семейно веселие. Навсякъде пръснати кашони и амбалажна хартия. Стар сандък, още неотнесен на тавана. Малката дъщеря пробва дрехите на баба си, на главата си е сложила шапка за градинско увеселение. Бащата седи на дивана и изглежда леко на градус. Камерата се поклаща, вероятно озовала се в неговите ръце. Мама е пред огледалото с шапката на глава. Край нея се блъскат децата. Ухилените момчета ровят из старите женски вещи,

момиченцето хладно оглежда мама, преценява себе си в идни години. Заключение кадри. Мама се обръща към камерата и позира с ръце на тила. Тя е много хубава. На шията и има старинна брошка.

Долархайд спря прожекционния апарат и пренави лентата. Жената отново се извърща към камерата и се усмихва. После пак и пак.

Долархайд взе филма с играта на софтбоул и разсеяно го хвърли в кошчето, свали другата ролка от прожекционния апарат и погледна адреса, изписан на кутията. Боб Шърман, Стар Роуд 7, п.к. 603, Тълса, Оклахома. Само на няколко часа път с кола. Долархайд взе ролката в длан, захлупи я с шепя. Сякаш бе животинче, което може да избяга. Изпита усещането, че подскача върху дланта му като скакалец.

Спомни си нестабилната камера в къщата на Лийдс, бързането, след като включи осветлението. Трябваше да се справи с госпожа Лийдс, преди да запали снимачния прожектор. Този път ще се стреми към плавно и постепенно действие. Би било чудесно, ако успее да се шумугне сред заспалото семейство и заснеме няколко кадъра. След това щеше да нанесе удара на тъмно и да седне сред тях, щастливо измокрен. Всичко щеше да заснеме с инфрачервен филм, знаеше откъде да си го набави.

Прожекционният апарат беше още включен. Долархайд продължи да стиска ролката с филмчето. По яркия правоъгълник на екрана, акомпанирани от протяжните въздишки на вятъра, пробягваха сцени, които съществуваха още само във въображението му.

В душата му нямаше мъст, само Любов и мисли за Славата, която го очакваше. Сърца забързани и заглъхващи, като тичащи стъпки, чезнещи в далечината. Той буйства. Буйства, преизпълнен с Любов, семейство Шърман му се разкрива. Минало няма, само предстояща Слава. Не мисли за майчиния дом. Всъщност съзнателните му спомени от този период са крайно малобройни и смътни.

По някое време, докато беше двајсетинагодишен, спомените на Долархайд от времето, прекарано в дома на майка му, избледняха в далечината, оставили само загладена следа на повърхността на съзнанието му. Знаеше, че живя там само един месец. Беше забравил, че го отпратиха, задето обеси котката на Виктория, когато бе на девет години.

Един от малкото образи, запазил в съзнанието си, бе самата къща, цялата осветена, гледана от улицата в зимния здрач, когато минаваше покрай нея от училището „Потър Джерард“ към пансиона, в който живееше. Пансионът бе на една миля оттам.

Спомняше си и мириса на библиотеката на Воукт — сякаш някой току-що е вдигнал капака на отдавна неизползвано пиано. В нея го приемаше майка му, когато трябваше да му даде коледни подаръци. Не си спомняше лицата по прозорците на втория етаж, които го следяха как стъпва на заледения тротоар с омразните практични подаръци под мишница. Защото бързаше към онова спокойно островче, което съществуваше само във въображението му и беше доста различно от град Сейнт Луис.

На единайсетгодишна възраст вече водеше напрегнат и пълноценен живот, създаден изцяло от фантазията му. Когато напрежението на Любовта ставаше непоносимо, той се облекчаваше, като измъчваше домашни животни със съвсем ясното съзнание за евентуалните последици. Те бяха тъй питомни, че нещата винаги минаваха гладко. Властите така и не успяха да свържат името му с някоя от тъжните локвички кръв, попили в не циментирания под на някой гараж.

Днес, четирийсет и две годишен, той не помнеше това. Никога не се сецаше за обитателите на майчиния си дом — Мариан, доведените му сестри и брат. Понякога те присъстваха като блестящи фрагменти в трескавите му сънища — променени и някак издължени, в ярки папагалски окраски, надвесени като богомолки над главата му. Когато се обръщаше към миналото, което не правеше често, разполагаше с достатъчно и съвсем задоволителни спомени, свързани с казармата.

Седемнайсетгодишен го хванаха да прескача през прозореца на някаква самотна жена с цел, която така и не можаха да установят. Предложиха му избор — или да се запише доброволец в армията, или да застане пред прокурора. Предпочете армията.

След общата подготовка го изпратиха в школа за фотолаборанти, а оттам замина за Сан Антонио в щата Тексас, където получи назначение във военната болница „Брук“. Работата му беше да проявява учебни филми за медицинския персонал.

Хирургите в „Брук“ се заинтересуваха от лицето му и решиха да го отремонтират; Направиха му сложна 2-образна пластична операция

на носа, като имплантираха хрущял от ухото му, за да удължат ноздрите. Устната му оправиха по метода на Абе, събрал в операционната зала многочислена лекарска публика.

Хирургите се гордееха с постижението си. Долархайд отказа да се погледне в огледалото и само рееше поглед през прозореца.

Изходящият дневник на филмотеката от този период показваше, че Франсис Долархайд е изписвал множество филми за травматологията и ги е задържал по цял ден.

През 1958 година подаде молба за оставане на свръхсрочна служба и беше изпратен в Сеул, Корея, да промива филми от разузнавателните самолети, които всекидневно прелитаха над Трийсет и осмия паралел. На два пъти му дадоха отпуск и той го прекара в Хонг Конг. През 1959 година Хонг Конг и Каулун можеха да задоволят всякакви апетити.

Баба излезе от санаториума през 1961 година, замъглена от успокоителни. Долархайд подаде молба да бъде уволнен два месеца предсрочно и молбата му бе удовлетворена. Върна се у дома да се грижи за баба.

Този период от живота му се отличаваше със странно спокойствие. Получи работа в лабораторията „Гейтуей“, а заедно с нея и възможност да наеме жена да се грижи денем за баба. Вечер двамата сядаха в дневната и мълчаха. Тишината в голямата къща се нарушаваше само от мелодичния звън на стария стенен часовник.

Майка си видя само веднъж, на погребението на баба през 1970 година. Хвърли и един равнодушен поглед с жълтеникавите си очи, досуц като нейните, и толкова. Така гледаше всички непознати.

Мариан остана изненадана от външния му вид. Беше строен и широкоплещест, с нейния хубав цвят на косата, с мустаци, които тя заподозря, че са трансплантирани от косата му. Позвъни му следващата седмица и чу как слушалката бе затворена бавно. Девет години след смъртта на баба Долархайд живя необезпокояван, а и той не безпокоеше никого. Челото му беше гладко като семе. Знаеше, че чака нещо, но не знаеше какво.

Едно незначително събитие, от тези, които се случват на всеки човек, оповести на смето в главата му, че е Време. Изправен до прозореца с филмче в ръка, той внезапно забеляза, че ръцете му са

започнали да стареят, превръщат се в ръце на старец. Сякаш пръстите, които държаха филмчето, изведнъж се промениха, кожата им изтъня и се набръчка върху костите, дланите му се покриха със ситни, лъскави като диаманти петънца, които наподобяваха люспи на гущер.

Обърна длани към светлината и го връхлетя миризмата на задушено зеле и домати. Долархайд неволно потръпна, после се зае с обичайната си работа. На тавана си бе обзавел малък гимнастически салон. Между пружините и пейката за вдигане на тежести имаше голямо стенно огледало — единственото в цялата къща. В него можеше да се наслаждава на тялото си. Не се смущаваше от лицето, защото винаги тренираше с маска. Стегна мускули и внимателно се огледа. Макар и прехвърлил четирийсетте, спокойно би могъл да участва във всяко състезание по културизъм. Но не бе доволен. Седмица по-късно се натъкна на картината на Блейк. Бе запленил от нея.

За пръв път я видя на голяма цветна снимка в списание „Тайм“, отпечатаало материал по повод ретроспективната изложба на Блейк в лондонската галерия „Тейт“. От списанието научи, че „Великият Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“ е притежание на Бруклинския музей. „Малко са демоничните образи в западното изкуство, които излъчват такъв кошмарен заряд от сексуална енергия“, пишеше критикът на „Тайм“. Долархайд разбра това и без да чете текста.

Дни наред носеше снимката със себе си. Една вечер остана до късно в лабораторията, преснима я и я увеличи. Изпитваше невероятна възбуда. Окачи я редом с огледалото в гимнастическия си салон и не отделяше поглед от нея, докато помпаше мускулите си. Заспиваше едва след крайно изтощение, а няколкото медицински филмчета му помагаха да постигне сексуално облекчение.

От деветгодишен знаеше, че е сам и винаги ще бъде сам — заключение, до което мъжете стигат обикновено към четирийсетте. Преминал тази възраст, той изведнъж се оказа в плен на такива фантазии, чиято яркост и свежа непосредственост са приоритет, на детството.

Долархайд опозна самотата си и откри, че тя се дължи на неговата Уникалност. Беше на възраст, когато мъжете за пръв път се съприкосновяват с уединението и изпитват страх от него. Обладан от

нетърпение, той ясно прозря, че може да постигне Прераждането, стига да работи упорито и да следва наклонностите, които толкова години бе потискал.

Драконът от картината беше без лице, но Долархайд разбра как изглежда то.

Седнал в дневната със своите медицински филмчета, с изтръпнали от тежките упражнения мускули, той разтвори уста и си сложи ченето на баба. То не пасваше на разкривените му челюсти и устата му бързо изтръпна.

Започна да тренира, стиснал между зъби твърдо парче гума, докато мускулите на страните му изпъкнаха като орехи. През есента на 1979 година Франсис Долархайд изтегли част от внушителните си спестявания, взе си тримесечен отпуск от „Гейтуей“ и замина за Хонг Конг. Отнесе със себе си и ченето на баба.

Когато се завърна, червенокосата Айлин и останалите колеги изразиха единодушно мнение, че отпуската му се е отразила много добре. Франсис беше спокоен. Никой не забеляза, че престана да използва душовете в лабораторията. Може би, защото и преди не ги беше използвал често.

Ченето на баба се върна на мястото си в чашата до леглото и. А неговите нови зъби бяха заключени в чекмеджето на писалището.

Ако Айлин би могла да го зърне отнякъде, изправен пред огледалото с нови зъби и блестяща татуировка, тя несъмнено би изпищяла. Само веднъж.

Вече разполагаше с достатъчно време, нямаше закъде да бърза. Разполагаше с всичкото време на света. Пет месеца минаха, преди да избере семейство Джейкъби.

Те се оказаха първите му помощници по пътя към Славата на Преображението. Бяха най-добрите, най-прекрасните от всички, които познаваше. До появата на семейство Лийдс. А сега, докато неговата Сила и Слава растяха, го очакваха Шърманови и новата интимност на инфрачервения филм.

Много обещаващо.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

За да се сдобие с необходимото, Франсис Долархайд трябваше да напусне своята собствена територия в лабораторията „Гейтуей“. Той беше производствен директор на най-големия отдел — отдела за проявяване на любителски филми. „Гейтуей“ обаче имаше още четири отдела. Рецесията на 70-те години се отрази твърде неблагоприятно върху домашното филмопроизводство, към това се добавяше и масовото настъпление на видеото. „Гейтуей“ беше принудена да разнообрази дейността си. Създадоха се нови отдели за прехвърляне на филми върху видеокасети, започнаха да се печатат геоложки карти, предлагаше се обслужване за филмопроизводители на рекламни филми. През 1979 година компанията извади късмет и сключи голям договор с Департамента на отбраната и Департамента на енергетиката за производството и изпробването на нови емулсии за инфрачервена фотография. Департаментът на енергетиката изпитваше нужда от високочувствителна инфрачервена лента за своите проучвания в областта на запазването на топлината, а Департаментът на отбраната я искаше за нощни разузнавателни полети.

През 1979 година „Гейтуей“ закупи малката компания „Бейдър Кемикъл“, която се намираше в съседство, и настани там своя изследователски екип.

В обедната си почивка Долархайд пресече улицата и се насочи към „Бейдър“. Небето над главата му бе яркосиньо, сякаш изпрано от скорошния дъжд. Започна да си подсвирква, като заобикаляше грижливо отразяващите светлината локви по асфалта. Причина за отличното му настроение беше смъртта на Фреди Лаундс. Всички в „Бейдър“, изглежда, бяха на обяд. В дъното на лабиринта от коридори се намираше вратата, която му трябваше. Табелката до нея предупреждаваше, че вътре се работи с високочувствителни материали и е забранено осветлението, пушенето и внасянето на топли напитки. Отгоре и светеше яркочервена лампичка. Долархайд натисна едно

копче, светна зелена светлина и той влезе в малкото предпазно преддверие. Почука на вътрешната врата и зачака.

— Влезте — обади се женски глас.

Хлад и пълен мрак. Шуртене на вода, позната миризма на проявител Д-76, лек аромат на дамски парфюм.

— Казвам се Франсис Долархайд — представи се той. — Дойдох във връзка със сушилния апарат.

— А, чудесно! Извинете, че говоря с пълна уста, но тъкмо обядвах. — В тъмнината се разнесе шум от смачкана хартия, която тупна в кошчето за боклук.

— Фъргюсън поиска апарата — продължи гласът, — но излезе в отпуск. Знам обаче къде трябва да бъде поставен. В „Гейтуей“ имате ли?

— Имам два, единият е от по-големите модели — обясни Долархайд. Преди една седмица случайно беше видял паметна записка по въпроса. — Но Фъргюсън не ми каза с каква площ разполага.

— Ако почакате малко, ще ви покажа.

— Добре.

— Опрете гръб на вратата — нареди жената с глас на лектор. — След това направете три крачки напред и ще усетите плочки под краката си. Вляво от вас има табуретка.

Долархайд се подчини на указанията и лесно напипа табуретката. Беше съвсем близо до нея и долавяше шумоленето на престилката и.

— Благодаря ви, че дойдохте — продължи жената с лека метална нотка в гласа. — Вие сте началник на лаборатория в голямата сграда отсреща, нали?

— Да.

— Същият „господин Д.“, който бълва огън и жупел, когато заявките не са наред?

— Същият.

— Аз съм Реба МакКлейн. Да се надяваме, че няма да откриете и тук някоя нередност.

— Вече не се занимавам с това. Просто изготвих плановете за тъмната ви стаичка, след като купихме тази сграда. Шест месеца не съм стъпвал тук.

— Това бе дълга реч за Долархайд, но той я произнесе без затруднения благодарение на мрака.

— След минутка ще светна. Трябва ли рулетка?

— Имам си.

Беше му приятно да разговаря с тази жена в тъмното. Слухът му долови характерното подрънкване от ровене в дамска чантичка, тихо щракане на пудриера. Когато звънна таймерът на апаратурата, изпита съжаление.

— Готово — рече жената. — Сега ще сложа материала в „черната дупка“.

Лъхна го студен въздух, вратичката с гумено уплътнение меко щракна, вакуумната ключалка изсъска. Жената мина на крачка от него и лекият аромат на парфюма и отново го докосна. Той притисна юмрук към основата на носа си, надяна замисленото си изражение и зачака светването на лампите. Лампите светнаха. Тя стоеше до вратата и се усмихваше приблизително в неговата посока. Очите и под спуснатите клепачи шаваха. Зърна белия бастун в ъгъла, свали ръка от лицето си и се усмихна.

— Мога ли да си взема една слива? — попита той, видял пръснатите по масата и плодове.

— Разбира се, много са хубави.

Реба МакКлейн беше около трийсетгодишна, с хубаво прерийно лице, оформено от добра костна система и решителност. В основата на носа си имаше малък звездовиден белег. Косата и бе смесица от пшеница и червено злато, лицето и ръцете и бяха покрити със симпатични лунички. На фона на студените плочки и неръждаемата стомана в лабораторията изглеждаше ярка като есента.

Долархайд можеше да я разглежда на спокойствие, да позволи на очите си да шарят по нея като вятър в полето. Тя не беше в състояние да парира погледа му.

Когато разговаряше с жени, по кожата си усещаше топли петна, които го сърбяха. Те се движеха по тялото му в зависимост от това къде според него го гледаше съответната жена. Дори когато жената се извръщаше, той подозираше, че тайно наблюдава отражението му. Постоянно беше нащрек по отношение на гладките повърхности, които можеха да служат за огледало, познаваше всички възможни ъгли на

отражението така, както пуснатата в басейн акула познава границите на своя затвор.

Но сега кожата му остана хладна. Нейната беше изпъстрена с лунички, проблясваше като седеф по шията и вътрешната страна на китките и.

— Елате да ви покажа помещението, в което Фъргюсън иска да монтира апарата — предложи тя. — Ако искате, можем и да го премерим. Премериха го.

— А сега ще ви помоля за една услуга — рече Долархайд.

— Слушам ви.

— Трябва ми малко инфрачервена лента. Високочувствителна, най-малко хиляда нанометра.

— Ще трябва да я държите в хладилната камера дори след като я използвате.

— Знам.

— Ако ми кажете при какви условия ще снимате, може би ще...

— Ще снимам от разстояние два-три метра, с филтри „Ратън“ върху основното осветление. — Прозвуча така, сякаш се готвеше за тайна мисия. — В зоологическата градина, в „Света на мрака“. Имам поръчка да заснема някои нощни животни.

— Трябва да са много ужасни, щом не искате да използвате купешка ултрачервена лента.

— Така е.

— Ще ви набавя, каквото трябва. Но вероятно знаете, че всички, които работят тук, са на отчет в Департамента на отбраната. Изнесените материали се записват в дневника.

— Да, знам.

— За кога ще ви трябва?

— Около двайсетото число.

— Излишно е да ви предупреждавам, че колкото по чувствителна е лентата, толкова по-трудно се борави с нея. Трябва да я съхранявате в хладилна камера, да я пренасяте в хладилна чанта. В четири часа ще правим проба на подобен материал, ако искате, можете да му хвърлите едно око. Тъкмо ще си подберете емулсия, която да ви свърши работа.

— Ще дойда.

Долархайд си тръгна, а Реба МакКлейн преброи сливите. Беше взел една.

Странен човек е този Долархайд. Когато светна лампата, в гласа му изобщо не се забеляза обичайното тремаво състрадание към недъга и. Може би е знаел предварително, че е сляпа. А може да не му пука от такива неща, което би било за предпочитане.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В Чикаго погребваха Фреди Лаундс. Разноските бяха изцяло поети от „Националния сплетник“, а шефовете му направиха всичко възможно погребението да бъде извършено още в четвъртък, на другия ден след смъртта му. Така снимките от него щяха да влязат в броя, който се печаташе в четвъртък през нощта. Службата се проточи, същото стана и с церемонията около гроба.

Радио евангелистът явно се опиваше от собственото си красноречие. Измъчван от тежък махмурлук, Греъм правеше усилия да наблюдава присъстващите.

Наетият църковен хор усърдно си заработваше надницата около гроба, фотоапаратите на репортерите от „Сплетника“ неуморно жужаха. Събитието се отразяваше и от два телевизионни екипа. Полицейски фотографи с журналистически карти през шията усилено снимаха сред навалищата.

Греъм разпозна няколко цивилни полицаи от чикагския отдел „Убийства“, и толкоз. Останалите лица не му говореха нищо.

Тук бе и приятелката на Фреди — Уенди от „Уенди Сити“. Седнала под навеса близо до ковчега, тя беше толкова променена с черния си костюм и завързаната отзад руса перука, че Греъм едва я позна. След последния псалм тя колебливо се изправи, пристъпи крачка напред, коленичи до ковчега и положи глава на него. Разперените и ръце потънаха в килима от хризантеми, светкавиците на репортерите засилиха интензивността си. После опечалените се насочиха към изхода, а тревата под краката им тихо шумолеше.

Греъм се изравни с Уенди. През железните пръчки на оградата надничаха любопитни лица на зяпачи.

— Добре ли сте? — попита я той.

Уенди спря сред надгробните плочи и го изгледа. Очите и бяха сухи.

— По-добре от вас — рече тя. — Снощи май сте се напили?

— Да. Охраняват ли ви?

— Дойдоха няколко души от участъка. В клуба е пълно с цивилни ченгета. Работа до гуша. Броят на откачените рязко нараста.

— Съжалявам за това, което ви сполетя — каза Греъм. — В болницата се държахте великолепно. Искрено ви се възхитих.

— Фреди беше свястно момче — кимна тя. — Не заслужаваше такава съдба. Благодаря ви, че ме вкарахте тогава в стаята. — Очите и се насочиха някъде надалеч, тя замига, замига, потънала в мисли. Сенките по клепачите и приличаха на вкаменен прах. След миг се извърна към Греъм и каза: — Сигурно се досетихте, че „Сплетникът“ ми даде пари. За интервюто и за онзи етюд пред гроба. Мисля, че Фреди не би имал нищо против.

— Щеше да побеснее, ако бяхте отказали.

— И аз тъй мисля. Те са мръсници, но плащат. Непрекъснато ме карат да казвам, че вие сте насочили онзи луд към Фреди. Нарочно сте го били прегърнали на оная снимка. Но аз не го казах, да знаете. Ако пишат, че съм го казала, лъжат. — Греъм мълчеше, докато тя се взираше в лицето му. — Може би не ви беше симпатичен, но ако сте допуснали, че това ще се случи, щяхте да се опитате да го заловите, нали?

— Да, Уенди, щях да му устроя капан.

— Разполагате ли изобщо с някаква улика? Втръсна ми от слухове.

— Нямаме кой знае какво. Някои сигнали от лабораторните анализи, по които се работи в момента. Освен, че си е свършил чисто работата, е имал и доста късмет.

— А вие?

— Какво аз?

— Вие късметлия ли сте?

— Понякога.

— Фреди си беше без късмет. Твърдеше, че с тази работа ще си оправи положението за цял живот. Все му се привиждаха големи сделки.

— Може би наистина щеше да се оправи.

— Вижте, Греъм, ако някой път ви се прииска да пийнете, прескочете.

— Благодаря. — Но на улицата бъдете трезвен.

— Дадено.

Двама полицаи се заеха да разбутват пред входа на гробището търсачите на силни усещания, за да проправят път на Уенди. Един беше облякъл фланелка с надпис „Срещите със Зъблото са еднократни“. Той подсвирна на Уенди. Жената до него му удари шамар.

Едър полицаи се напъха до Уенди в нисана, друг ги последва в кола без полицейски отличителни белези.

В душния следобед Чикаго миришеше на стреляна ракета. Греъм се почувства самотен и знаеше защо. Погребенията често предизвикват сексуални желания, вероятно пред лицето на смъртта.

Вятърът разлюля сухите стъбла на погребален букет до краката му. В продължение на една безкрайно дълга секунда си припомни шумоленето на палмовите листа под напора на морския бриз. Страшно му се искаше да си бъде у дома. Но знаеше, че не може да го направи, преди Дракона да умре.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Прожекционната зала на „Бейдър Кемикъл“ бе малка — пет реда сгъваеми столове с тясна пътека между тях.

Долархайд закъсня. Седна най-отзад, скръсти ръце и отправи поглед към екрана, върху който се редуваха сиви и цветни карти, различно осветени кубове, заснети на инфрачервена лента с различен химически състав.

Дандридж, младият ръководител на лабораторията, малко се смущаваше от присъствието му. Долархайд беше авторитет, всепризнат експерт в тъмната стаичка, известен със своята прецизност.

Дандридж от месеци не беше търсил съветите му, вероятно вследствие на лекото съперничество, появило се след поглъщането на „Бейдър“ от компанията-майка.

— Реба, дай ни състава на проявителя от проба номер осем — каза той.

Седнала на стола до пътечката с бележник в ръка, Реба МакКлейн заговори ясно и отчетливо, движейки равномерно пръстите си по повърхността на меко проблясващата в ръцете и хартия. Сбито и стегнато очерта основните операции при проявяването — използваните химикали, температура и време за проявяване, условия на съхранение преди и след използване на филма.

Високочувствителната лента изисква пълна тъмнина при обработката. Тя бе направила необходимото, познаваше наизуст всички мостри, откриваше ги само с едно докосване на пръстите. Най-сетне екранът опустя.

Реба МакКлейн остана на мястото си, докато другите станаха и се насочиха към изхода. Долархайд безшумно се доближи до нея и я заговори още преди залата да се опразни. Не искаше да създава впечатление, че тайно я наблюдава.

— Помислих, че няма да успеете — каза тя.

— Закъснях, тъй като имах проблем с апаратурата.

Лампите светнаха и черепът и проблясна там, където косата и беше разделена на път. Той я гледаше отгоре надолу.

— Успяхте ли да видите пробата на 1000 С?

— Да.

— Всички смятат, че е много добра. С нея се работи далеч по-лесно, отколкото с 1200. Ще ви свърши ли работа?

— Определено.

Чантичката вече беше в ръцете и, през рамото и бе праметнат лек шлифер. Той се дръпна да и направи място и тя тръгна по пътечката с бастунчето в ръка. Нямаше вид на човек, който очаква помощ, и той не и я предложи. Дандридж надникна през вратата.

— Реба, миличка, Марсия трябва да бърза. Ще се оправяш ли?

— Ще се оправя, Дани — отвърна тя и по бузите и избиха червени петна.

— Бих те закарал, но и аз вече съм закъснял! — извинително добави той. После зърна Долархайд и добави: — Господин Долархайд, ако не ви затруднява особено, бихте ли...

— Има с какво да се прибера, Дани! — прекъсна го с нескрито раздражение тя. Нюансите на лицевото и изражение бяха недостъпни, поради което тя държеше лицето си отпуснато. Но не бе в състояние да контролира изчервяването и преbledняването.

Докато я наблюдаваше със студените си жълти очи, Долархайд прекрасно разбираше от какво се дразни. Знаеше, че тя усеща половинчатото състрадание на Дандридж като хрчка във врата си.

— Аз ще ви закарам — обади се най-сетне той.

— Благодаря, не е необходимо — отказа тя. Беше очаквала подобно предложение от него и мислеше да приеме. Но не желаше някой да се чувства задължен. Да го вземат мътните Дандридж с проклетата му загриженост! Сега ще трябва да се прибира с автобуса. Е, много важно. Имаше пари за билет, знаеше пътя и можеше да ходи, където си пожелае, по дяволите!

Влезе в дамската тоалетна и остана там достатъчно дълго, за да е сигурна, че всички са си тръгнали. Портиерът заключи след нея.

Тръгна през паркинга, покрай ръба на разделителната ивица, към автобусната спирка. Наметнала шлифера върху раменете си, тя почукваше пред себе си с бастунчето и безпогрешно разпознаваше

слабата съпротивителност на локвите, когато върхът на бастуна цопваше в тях.

Седнал зад волана на своя микробус, Долархайд я наблюдаваше. Чувствата му го смущаваха. На дневна светлина бяха опасни.

За миг залязващото слънце, отраженията в челното стъкло, локвите и стоманените жици високо горе, разцепили слънчевата светлина, проблеснаха като ножица. Бялото и бастунче го успокои. То премахна лъскавите ножици, а споменът за нейната безпомощност го уталожи. Завъртя ключа и моторът забоботи.

Реба МакКлейн чу приближаването на микробуса зад гърба си и спря.

— Благодаря ви, че ме поканихте.

Тя се усмихна, кимна и продължи да почуква напред с бастунчето.

— Елате, ще ви откарам.

— Благодаря, ще взема автобуса.

— Качете се, Дандридж е глупак.

— Какво се казва в подобни случаи?

— Ще ми бъде приятно.

Тя спря. Чу го да слиза от колата.

Обикновено хората я подхващаха за горната част на ръцете. Не знаеха, че слепците не обичат да им се нарушава равновесието и предпочитат мускулите им да са свободни. Чувството е неприятно, все едно, че балансират на поклащащ се кантар. Той не я докосна. Тя почака секунда-две, после каза:

— Най-добре аз да ви хвана за ръката.

Имаше богат опит с човешки ръце, но от неговата се изненада истински. Беше твърда като букова дъска. Не знаеше колко нерви му струва това докосване.

Микробусът и се стори висок и просторен. Звуците вътре резонираха по-различно от обикновените коли. Тя се улови за арматурното табло и остави Долархайд да щракне предпазния колан. Лентата плат се спускаше диагонално и леко притисна гърдата и. Реба се размърда и коланът послушно легна върху вдлъбнатината между двете гърди.

Пътуваха в мълчание. Когато спираха на светофарите, той я разглеждаше на спокойствие. Жилището и беше лявата част на къща-

близък в тиха уличка близо до университета „Вашингтон“.

— Елате вътре, ще ви наля една чашка — покани го тя.

През целия си живот Долархайд беше влизал в не повече от десетина частни жилища. През последните десет години бяха четири — неговото, на Айлин, на Джейкъби и Лийдс. Чуждите домове бяха екзотика за него.

Тя усети разклащането на микробуса, когато той слезе. Отвори дясната врата и тя леко се бутна в него, тъй като и се налагаше да слезе отвисоко. Сякаш се удари в дърво. Този мъж беше далеч по-едър и здрав, отколкото си го беше представяла, съдейки по гласа и стъпките му. Едър, но пъргав. Такъв беше и онзи полузащитник от „Бронко“, който преди години се беше снимал в благотворителен филм за слепите деца от Денвър.

Престъпила прага, Реба МакКлейн изправи бастунчето в ъгъла до вратата и изведнъж се почувства свободна. Вече нямаше проблеми с придвижването. Окачи шлифера си на закачалката и пусна музика. Долархайд отново се успокои с мисълта, че тази жена е сляпа: Чуждото жилище го възбуждаше.

— Джин с тоник? — попита тя.

— Само тоник, ако обичате.

— Мога да ви предложа и сок.

— Тоник.

— Не пиете, така ли?

— Да.

— Елате в кухнята. С уверени крачки Реба отиде до хладилника и го отвори. Опипа чевръсто съдържанието му и предложи:

— Имам орехов пай, страшен е. Искате ли?

— Чудесно.

Тя извади кутията пай от камерата и я сложи на масата до себе си. Разпери пръсти да определи средата на капака и си я отбеляза с клечка за зъби.

Долархайд се опита да завърже разговор, за да не усети тя колко напрегнато я наблюдава.

— Откога работите в „Бейдър“? Въпрос, лишен от шипящи.

— От три месеца. Не знаехте ли?

— Обикновено ми съобщават само най-необходимото.

— С вашите чертежи за лабораторията положително сте настъпили нечий мазол — усмихна се тя. — Но техниците са много доволни. Инсталацията е отлична, крановете са точно където трябва да бъдат.

Средният пръст на лявата и ръка докосна клечката за зъби, а палецът и опря в ръба на кутията. После показалецът леко натисна ръба на ножа и парчето пай бе отрязано.

Той с интерес гледаше блестящото острие в ръцете и. Още не можеше да се освободи от странното чувство, че може да наблюдава на воля тази жена. Никога досега не му се беше случвало да гледа хората колкото си ще.

Реба направи за себе си джин с тоник и двамата се върнаха във всекидневната. Ръката и за миг се задържа над лампиона в ъгъла, усети липсата на топлина и го включи.

Долархайд изяде пая си на три залька, седнал вдървен на дивана. Пригладената му коса проблясваше под светлината на лампиона, яките му ръце бяха отпуснати на коленете. Тя се облегна удобно в стола си и вдигна крак на ниска възглавничка.

— Кога ще снимате в зоологическата?

— Вероятно другата седмица. — Сега вече се радваше, че си направи труда да позвъни в зоопарка и да им предложи няколко кадъра с новата лента. Дандридж можеше да провери.

— Тази зоологическа градина е чудесна! — възкликна тя. — Веднъж бях там със сестра ми и племенницата. Дават да се гаят животните и аз прегърнах една лама. Беше мека и приятна, но такава смрад! Цял ден имах чувството, че върви по петите ми, докато не си смених блузата. Това беше ВОДЕНЕ НА РАЗГОВОР. Сега трябваше да каже нещо или да си ходи.

— Как стана така, че постъпихте в „Бейдър“? — попита той.

— Ами работех в института за слепи „Райкър“ в Денвър и се натъкнах на предложението. Беше окачено на дъската за обяви. „Бейдър“ се готвеше да сключи голям договор с Департамента на отбраната и трябваше да спази правителствените изисквания при назначенията, да вземе задължителния процент жени, инвалиди и от малцинствата. В общо осем свободни места успяха да вместят шест жени, двама чернокожи, двама мексиканци, една парализирана и мен. Всеки от нас отговаряше поне на две от категориите.

— Но вие сте истинска находка за „Бейдър“ — рече той.

— Другите също. „Бейдър“ не прави подаръци.

— А преди това? — попита той и усети как леко се изпотява.

Разговорите го затрудняваха, но възможността да я гледа не беше за изпускане. Краката и бяха хубави. При бръсненето бе порязала единия глезен. Усети тежестта на бедрата и по дължината на ръцете си. Безжизнени.

— След гимназията постъпих направо в „Райкър“ — рече тя. — Десет години обучавах хора, изгубили наскоро зрението си. Това е първата ми работа навън.

— Навън?

— Да, навън, в широкия свят. В „Райкър“ бях напълно изолирана. Обучавах слепци за живота в света на зрящите, но аз самата не живеях в този свят. На тази тема говорехме до втръсване. Накрая ми писна и реших да изляза навън и да придобия практически опит. Отначало възнамерявах да се насоча към говорната терапия — да помагам на Деца със слухови и говорни недостатъци. Някой ден сигурно ще се заема с това. — Тя глътна остатъка от питието си и продължи: — Знаете ли, имам замразени кюфтенца от раци, много са хубави. Искате ли? Нищо, че първо ви предложих сладко.

— Тъхъ. — Вие готвите ли?

— Тъхъ.

На челото и се появи едва забележима бръчица, тя стана и се отправи към кухнята.

— А кафе? — разнесе се оттам гласа и.

— Тъхъ. Реба зачекна темата за цените на хранителните продукти, но не получи отговор. Върна се в дневната, отпусна се на дивана, опря лакти на коленете си.

— Добре, нека поговорим и да изясним нещата — предложи тя.

Мълчание.

— Вие съвсем млъкнахте. Не сте казали нито дума, откакто споменах за говорната терапия. — Гласът и беше любезен, но твърд, без следа от съчувствие. — Аз ви разбирам, защото говорите ясно и умея да слушам. Но хората не умеят да слушат внимателно. Все питат: „Какво казахте?“ Но ако не искате да разговаряме, нямам нищо против. Само че ще бъде жалко, защото мен ме интересува това, което ще кажете.

— Ъ-мм... Добре — промълви Долархайд. Беше му ясно, че малката и реч е важна за нея. Дали пък не иска да го направи член на своя клуб за обременени, покривали поне две категории? Като нея и парализираната китайка? Коя ли е неговата втора категория? Следващият и въпрос направо го зашемети.

— Мога ли да докосна лицето ви? — попита тя. — Искам да разбера дали сте усмихнат, или се мръщите. — Добави кисело: — Искам да разбера дали да си затварям устата. Ръката и се вдигна в очакване. Как ли ще се оправя в света, ако и отхапе няколко пръста? Дори с ченето, което носеше извън дома си, той би могъл да и отхапе пръстите като солети. Ако опре пети в пода и се облекне за опора на канапето, ако улови здраво китките и, тя по никакъв начин не би успяла да се дръпне навреме. Хрус, хрус, хрус, хрус. Ще и остави палеца, за да премерва средата на пая.

Хвана тънката и китка с два пръста и я извърна към светлината. Дланта и беше добре оформена, стегната и здрава. Беше изпъстрена с белези, някои съвсем неотдавнашни. На опакото имаше гладък белег, вероятно от изгорено.

Твърде близо е до дома. Процесът на Преображението едва е започнал. Няма да може повече да я гледа. Явно не знае нищо за него, след като си позволява да моли за подобно невероятно нещо. Значи не участва в клюките.

— Приемете на доверие, че съм се усмихнал — рече накрая. Този път се справи с проклетото „с“. На лицето му действително се появи подобие на усмивка, безупречно подредените му официални зъби проблеснаха.

После пусна китката в скута и. Пръстите и се провлачиха по плата като извърнат поглед.

— Кафето май е готово — промълви тя.

— Аз си тръгвам.

Трябваше да се прибере у дома. Да се отпусне.

— Ако съм ви засегнала, не съм го искала — каза тихо тя.

— Няма нищо.

Реба остана неподвижна на дивана, докато чу как ключалката щракна зад гърба му. После се изправи, наля си още джин с тоник и сложи на грамофона няколко плочи на Сеговия. Мястото на Долархайд на канапето все още беше топло, въздухът носеше следи от

присъствието му — боя за обувки, нов кожен колан, скъп лосион за бръснене.

Какъв затворен човек, господи! В службата за него не се говореше почти нищо. Веднъж Дандридж рече на един от подмазвачите си „онзи мръсник Долархайд“, и толкоз.

За Реба правото на уединение означаваше много. Като дете, докато се учеше да се оправя след загубата на зрението си, тя изобщо не можеше да се уедини.

Сред хората никога не знаеше дали някой не я наблюдава. Затова затвореността на Франсис Долархайд и допадна. От него не усети никакво състрадание и това беше хубаво. Джинът също. Изведнъж Сеговия и досади, тя стана и пусна любимите си записи на звуци, издавани от китове.

Три трудни месеца в новия град. Чакаше я зимата, когато трябваше да налучква бордюра на тротоара под снега. Охо! Смелата дългокрака Реба МакКлейн се отдава на проклетото самосъжаление! И дума не бива да става. Дълбоко в нея клокочеше гневът на инвалида. Не успяваше да се освободи от него, но затова пък се научи да го използва като гориво, което подхранва неукротимия и стремеж към независимост, подсилва решимостта и да изсмучи максимума от всеки ден съществуване.

Реба знаеше, че вярата в някаква естествена справедливост е само мъждукаща в мрака светлинка, знаеше, че колкото и да се напъва, краят ще е като на всички — просната по гръб с тръбичка в носа и единствен въпрос в помътеното съзнание: „Това ли беше всичко?“

Знаеше, че никога не може да притежава светлината, но затова пък би могла да има други неща. Доставяше си удоволствия — особено чрез работата с учениците, и това удоволствие се подсилваше по странен начин от знанието, че няма да бъде нито наградена, нито порицана, задето им помага. Когато се сприятеляваше, винаги се отнасяше предпазливо към хора, които насърчаваха зависимостта на такива като нея и се опиваха от нея. Беше имала връзка с такива хора — те изпитваха влечение към слепите и бяха нейни врагове.

Връзка? Реба знаеше, че е физически привлекателна за мъжете — бог и бе свидетел, че доста у тях не пропускаха да я опипат, докато и предлагаха помощта си.

Тя обичаше секса, но още преди години бе научила една истина за мъжете — най-много ги е страх да не си окачат бреме на врата. Страхът им нарастваше неимоверно в нейния случай. Не обичаше и мъжете да се промъкват в леглото и и да изчезват после на пръсти, сякаш крадяха пиле от чужд кокошарник.

От време на време приемаше поканите на Ралф Манди и двамата отиваха в някой ресторант. Ралф беше обладан от натрапчивата идея, че е неспособен да обича поради раните, които му е нанесъл животът. Напомняше и това толкова често, че тя се чувстваше като попарена с вряла вода. Беше забавен, но не желаше да го притежава.

Не искаше да се вижда с него. Не и се водеха празни разговори, при което слухът и неволно долавяше как на съседните маси млъкват, за да я видят как ще се храни.

Би било тъй приятно да я иска мъж, който има куража да си тръгне или да остане, в зависимост от това какво му се прави. Особено ако и позволи да се държи по същия начин с него. Мъж, който да не се притеснява за нея!

Франсис Долархайд — стеснителен, с тяло на полузащитник и лишен от сантиментална лигавщина.

Никога не беше виждала нито докосвала заешка устна и нямаше визуална асоциация за този начин на говорене. Дали Долархайд бе решил, че тя разбира думите му просто, защото слепците имат по-развит слух от нас — широко разпространен мит. Може би е редно да му обясни, че това не е истина. Слепците просто обръщат по-голямо внимание на това, което чуват.

Светът е пълен с неверни представи за слепите. Дали и Долархайд споделя популярното мнение, че те са „духовно по-чисти“ от останалите, че благодарение на недъга си са извисени? Тя се усмихна вътрешно. И това не беше вярно.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чикагската полиция работеше под натиска на медиите. Всяка вечер телевизията отброяваше дните, които оставаха до пълнолуние. Бяха единайсет. Сред семействата в Чикаго трайно се настаняваше паниката.

Същевременно посещението на филми на ужаса рязко се увеличи. Обикновено те се задържаха по екраните не повече от седмица, но напоследък всички „драйв-ин“^[1] бяха препълнени.

Очарование и ужас. Предприемчивият търговец, наводнил пънк-пазара с фланелки „Зъбльо“, пусна нова серия с надпис: „С Червения дракон срещите са еднократни“. И едните, и другите вървяха като топъл хляб.

Джак Крофорд трябваше да се яви след погребението на пресконференция заедно с няколко полицейски величия. Беше получил заповед „отгоре“ да направи присъствието на ФБР в разследването по-натрапчиво, но то наистина си остана присъствие, защото Джак изобщо не взе думата.

Когато в едно разследване участват твърде много хора, без да имат достатъчно изходен материал, те в крайна сметка започват да се настъпват един друг по мазолите и да предъвкват до припадък едни и същи неща. Крайният резултат, разбира се, е една голяма нула. Където и да се появяше, Греъм се оказваше обкръжен от цивилни и униформени полицаи, в ушите му пукаха радиостанции, щракаха радиоапарати. Изпитваше остра нужда от усамотение.

Крофорд, измъкнал се от пресконференцията, го откри на смрачаваме в една тиха и рядко използвана стая за съдебни заседатели, един етаж над кабинета на главния прокурор.

Над покритата със зелено сукно маса светеха ярки крушки, а самият Греъм беше махнал сакото и вратовръзката си и се взираше в снимките пред себе си. Едната бе на семейство Лийдс в рамка, а другата, подпряна на гарафа за вода, на семейство Джейкъби.

Снимка на Лаундс липсваше и Крофорд заподозря, че приятелят му едва ли си спомня за случая с Фреди.

— Тук прилича на билиардна зала — каза той.

— Даде ли им да разберат? — Греъм беше блед, но трезвен. Държеше в ръка половинлитрова картонена кутия с портокалов сок.

— Господи! — Крофорд се отпусна в един стол. — Там отгатък мисленето е невъзможно. Все едно да пикаеш в експресен влак.

— Нещо ново?

— Комисарят се потеше от въпросите и си чешеше ташаците пред телевизионните камери. Ако не вярваш — гледай новините в шест.

— Искаш ли сок?

— Предпочитам бодлива тел.

— Отлично. Значи за мен ще има повече. — Лицето на Греъм беше изопнато, очите му трескаво проблясваха.

— Какво стана с горивото?

— Бог да я пази тая Лайза Лейк. Само в Чикаго има четирийсет и една бензиностанции на „Сървко“. Хората на капитан Осбърн ги изръскаха, провериха всички квитанции за продажба на бидони с това гориво на собственици на камионетки и микробуси. Резултати още няма, тъй като не са разпитани всички смени. „Сървко“ разполага с още сто осемдесет и шест бензиностанции на територията на осем щата. Обърнахме се за помощ към съответните власти, но ще трябва да чакаме. Ако Господ ме обича, ще е използвал кредитна карта. Тогава имаме някакъв шанс.

— Не и ако си е напълнил някакъв съд от маркуча — вметна Греъм. — Помолих комисаря да не споменава за вероятността Зъбълото да живее наблизо. И без това хората здравата са изплашени. Ако им кажем, довечера пияниците, като се заприбират у дома, този град ще заприлича на бойно поле.

— Още ли мислиш, че е някъде наблизо?

— А ти? По-всичко личи, Уил. — Крофорд взе протокола от аутопсията на Лаундс и го зачете през половинките си очила. — Раната на главата е нанесена преди обезобразяването на устните. Между пет и осем часа по рано, не могат да кажат с положителност. Когато са го закарали в болницата, раните по устните са били вече на няколко часа. И те са били обгорели, но само отвън. В дробовете му... по-скоро в

остатъците от тях, са открити следи от хлороформ. Според теб бил ли е в безсъзнание, когато го е захапал Зъблото?

— Не. Искал го е буден.

— И аз така си помислих. Е, добре — тряска го по главата и го отвлича. Това е станало в гаража. Упоил го е, за да кротува, докато го откара там, където шумът ще е вече без значение. Връща го обратно часове след ухапването.

— Всичко това би могъл да свърши и отзад в микробуса, стига да го е паркирал на някое закътано местенце — отбеляза Греъм.

Крофорд потърка нос с два пръста и гласът му прозвуча като през мегафон:

— Забравяш колелцата на инвалидния стол. По тях Бев откри вълнени и синтетични влакна. Да допуснем, че синтетиката е от тапицерията на микробуса, но виждал ли си камионетка, застлана с вълнен килим? И колко вълнени килими има в стаи под наем? Вълнен килим предполага къща, Уил! А мухълът и мръсотията по колелцата са от някое тъмно място, където е стоял този стол. Килер с пръстен под, Уил.

— Възможно е.

— Виж тук — рече Крофорд и измъкна пътна карта от куфарчето си. Беше очертал кръг върху таблицата „Разстояния в САЩ и време за тяхното преодоляване“. — Фреди беше в неизвестност малко повече от петнайсет часа и точно през това време е получил раните си. Сега, колкото и да не ми се иска, ще направя две предположения... Защо се хилиш?

— Спомних си лекциите ти в Куонтико — рече Греъм. — Някакъв курсант каза, че предполага нещо, и ти го направи на нищо.

— Забравил съм. А сега гледай тук — допускаме, че във вторник следобед Зъблото е тръгнал от Чикаго в задръстения трафик. Даваме му два часа да прави каквото е правил с Лаундс там, където го е закарал. После към тях прибавяме времето за връщане. Излиза, че не би могъл да се отдалечи на повече от шест часа път от Чикаго. Приблизително, разбира се, защото по някои пътища се пътува по-бързо, по други — по-бавно.

— А може и да е останал тук.

— Разбира се. С това просто искам да определя кръга на максималното му отдалечаване.

— Значи е действал или в Чикаго, или в една окръжност, в която попадат Милуоки, Мадисън, Дюбюк, Пиория, Сейнт Луис, Индианаполис, Синсинати, Толидо и Детройт. Да спра ли дотук?

— Не, не, моето предположение е по-конкретно. Набавил си е „Сплетника“ много бързо, вероятно още в понеделник вечерта.

— Би могъл да го стори и в Чикаго.

— Знам. Но приемем ли, че е напуснал града, няма кой знае колко места, където „Сплетникът“ може да се намери още в понеделник вечер. Ето списъка, който получихме от търговския отдел на вестника — в него са отбелязани всички пунктове, до които „Сплетникът“ е достигнал в понеделник вечер, независимо дали е бил превозен със самолет или камион. В него фигурират далеч по малко имена — Милуоки, Сейнт Луис, Синсинати, Индианаполис и Детройт. Вестникът се продава по летищата и на близо деветдесет денонощни щанда. Извън тези, които са на територията на Чикаго. Пуснал съм хора да проверяват. Току-виж, някой вестникар си спомнил, че е продал вестника на странен клиент в понеделник през нощта.

— Умно, Джак.

Греъм очевидно мислеше за друго. Ако беше редовен полицейски служител, Крофорд несъмнено би го заплашил с доживотно заточение на Алеутските острови. Вместо това каза:

— Днес следобед позвъни брат ми. Каза, че Моли е напуснала къщата.

— Да.

— Надявам се, че е отишла на сигурно място.

Греъм беше сигурен, че Крофорд знае съвсем точно къде е заминала Моли, но въпреки това поясни.

— Отидоха при дядото и бабата на Уили.

— Е, старците сигурно ще се зарадват на внучето — каза Крофорд и млъкна в очакване. От Греъм нито дума. — Надявам се всичко да е бързо наред.

— Не се тревожи. Моли просто се изнерви там сама. Пръстите му изровиха плоско пакетче изпод купчината погребални снимки и се заеха да развързват конеца.

— Какво е това? — попита Крофорд.

— Праща ми го Байрън Меткаф, адвокатът на Джейкъби. Брайън Зелър вече го е проверил.

— Чакай, дай го на мен.

Крофорд взе да върти пакетчето из косматите си ръце, докато не откри печата и инициалите SF. Така се подписваше Ейнсуърт, шеф на отдела за взривни материали към ФРБ, а буквите означаваха латинското *Semper Fidelis*. С тях той удостоверяваше, че пратката е минала през флуороскоп.

— Винаги проверявай, винаги!

— Винаги проверявам, Джак.

— Честър ли го донесе?

— Да.

— Показа ли ти печата, преди да ти го даде?

— Да. — Греъм скъса канапа. — Това са копия от всички документи, свързани с наследството на Джейкъби. Помолих Меткаф да ми ги изпрати. Ще ги сравним с документите на Лийдс, когато ги получим.

— Поръчали сме на един адвокат да свърши тази работа.

— Нищо, и аз искам да проверя. Не знам нищо за Джейкъби, били са нови в града. Заминах за Бърмингам с цял месец закъснение и всичко бе отишло по дяволите. От Лийдс имам впечатления, но не и от Джейкъби. Трябва да ги опозная, да разговарям с техни познати в Детройт. Искам да отида поне за още два дни в Бърмингам.

— Трябваш ми тук.

— Слушай, с Лаундс попадението беше право в целта. Накарахме Зъблъото да побеснее по негов адрес. По този случай разполагаме с някои улики и полицията ги разследва. За него Лаундс бе временен дразнител, но семействата на Лийдс и Джейкъби са онова, от което има нужда. Ето защо трябва да открием какво ги свързва. Това е единственият начин да го пипнем.

— Вече разполагаш с документите на Джейкъби — каза Крофорд. — Какво ще търсиш?

— Всичко, Джак. В момента например ще направя няколко медицински извода. — Греъм издърпа от пакетчето някакъв данъчен формуляр и продължи: — Лаундс беше в инвалиден стол. Медицински момент. Шест седмици преди да бъде убита, Валъри Лийдс е претърпяла хирургическа операция, помниш дневника и. Киста на едната гърда. Втора връзка с медицината. Затова си задавам въпроса дали и госпожа Джейкъби не се е подложила на някаква операция?

— В доклада за аутопсията май не видях такова нещо.

— Вярно е. Но може да е нещо, което не си личи. Тя се е лекувала на две места — в Детройт и в Бърмингам, възможно е част от документацията да липсва. Но ако има нещо, в тази купчина трябва да открия съответното отчисление или застрахователно искане.

— Допускаш, че нашият човек може да се окаже санитар, който сари между Атланта, Бърмингам и Детройт?

— Ако си бил в психиатрична клиника, усвояваш някои номера и нищо чудно после да можеш да си намериш работа като санитар — отвърна Греъм.

— Гладен ли си?

— По-късно ще ям. На пълен стомах не мога да мисля.

На излизане Крофорд се обърна и погледна Греъм от полумрака на коридора. Гледката не му хареса. Ниско спуснатите осветителни тела подчертаваха бръчките по лицето, на Греъм, който продължаваше да изучава жертвите, вторачени в него от фотографиите. В стаята миришеше на отчаяние.

Дали няма да е по-добре да изпрати Греъм отново на улицата, и го натовари с пряка оперативна работа? Крофорд не можеше да го остави да се самоизгори за нищо. А за нещо? Безупречният административен инстинкт на Крофорд никога не се влияеше от чувство за жал. Той му нареди да остави Греъм на мира.

---

[1] Кино, в което се влиза с кола. — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Към десет вечерта Долархайд грохна от умора след изтощителната тренировка с тежести. Сетне гледа филмчета и опита да се облекчи. На пак беше неспокоен.

При мисълта за Реба МакКлейн възбудата се удряше в гърдите му като тежък студен медальон. Не трябва да мисли за Реба МакКлейн!

Все още запъхтян и зачервен от упражненията, той се отпусна в люлеещия се стол и включи телевизора, за да разбере докъде е стигнало полицейското разследване по случая Фреди Лаундс.

Ето го Уил Греъм, изправен до ковчега, край който се дереше църковен хор. Доста е слабичък, лесно би му строшил гръбнака. Добра идея, много по-добра, отколкото да го убие. Ще му прекърши гръбнака и леко ще го поосуче. Така ще води следващото си разследване от инвалидна количка. Няма да бърза, нека Греъм преживее ужаса на очакването. През цялото време Долархайд усещаше една спокойна сила.

Полицайте на Чикаго вдигаха пара на пресконференцията, но зад лъжливите им твърдения, че работят сериозно, се криеше голият факт — по случая Лаундс няма напредък. Сред групата зад микрофоните се мярна и Джак Крофорд. Долархайд го беше виждал на снимка в „Сплетника“.

Изправен между двама телохранители, представител на вестника каза:

— Този жесток и безсмислен акт ще направи така, че гласът на „Сплетника“ ще зазвучи още по-силно!

Долархайд изпръхтя. Дори и да е така, гласът на Фреди замлъкна завинаги. Телевизионните говорители вече го бяха прекръстили на Дракона, а за действията му казваха „убийствата, извършени от Зъблото, както го нарича полицията“. Категоричен напредък.

Новините продължиха с местни събития. Някакъв дебелак с конски зъби предаваше от зоологическата градина. Явно го бяха пратили по-далеч, за да не им се мотае из краката. Долархайд посегна

към дистанционното управление, но в същия миг на екрана се появи доктор Франк Уорфийлд, директор на зоопарка. Само преди няколко часа докторът с удоволствие бе приел предложението на Долархайд за няколко снимки.

Сега двамата с някакъв зъболекар се трудеха върху счупения зъб на едър тигър. Долархайд напразно се опитваше да зърне тялото на животното, скрито зад дебелия репортер. Най-сетне онзи се сети да се отдръпне.

Облегнат назад в стола-люлка, Долархайд насочи вниманието си към екрана. Великолепното животно беше под упойка, проснато в цял ръст върху голяма маса. Днес ще подготвят зъба, а след няколко дни ще му го изградят наново, осведоми дебелият зрителите. Долархайд гледаше как лекарите внимателно бъркат в ужасната раирана паст на тигъра.

Мога ли да докосна лицето ви? — попита мис Реба МакКлейн.

Би и казал нещо. Прииска му се тя да разбере какво щеше да направи за една бройка. Как му се искаше тя да докосне неговата Слава, макар и само за миг. Но тя не можеше да стори това и да остане жива. А вече я бяха забелязали с него, не биваше да действа тъй близо до дома си. Беше опитал да сподели с доктор Лектър най-съкровеното си, но Лектър го предаде.

Въпреки всичко изпитваше желание да се довери на някого. Искаше му се да сподели нещо с Реба, но толкова, че да я остави жива.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И двамата знаем, че въпросът е политически — рече Крофорд. — Но нищо не може да се направи. — Вървяха с Греъм по Стейт Стрийт Мол, по посока на местната агенция на ФБР. Свечеряваше се. — Върши си работата, само ми дай изходните данни. Останалото е моя работа.

Отделът по поведенческа психология към ФБР изготвяше подробни психологически портрети на жертвите по искане на чикагската полиция. Те щяха да бъдат размножени и раздадени на допълнителните патрули, които щяха да обикалят по улиците в дните около пълнолунието.

— Искат да си опазят задника! — продължи Крофорд, като размахваше ръката, в която държеше плик с картофен чипс. — Жертвите са все заможни хора и те възнамеряват да напълнят с полиция богатите квартали. Но същевременно си дават сметка, че подобни действия ще събудят доста недоволство. Кварталните отговорници взеха да пицят за допълнителните патрули веднага след отвличането на Фреди. Ако усилят охраната на богатите квартали, а онзи удари някъде в Саут Сайд, господ да помага на бащите на града! Тогаваше ще посочат с пръст проклетите федерални агенти. Отсега чувам: „Те ни казаха да постъпим така, те ни накараха да направим това.“

— Вероятността да направи удара си в Чикаго не е по голяма от всяко друго място — отбеляза Греъм. — Нямаме основания за такива твърдения. Това са пълни глупости. Защо не възложиха на Блум да изработи портретите? Той е консултант на отдела за поведенческа психология.

— Не ги искат от Блум, а от нас! Ако после обвинят Блум, нищо няма да постигнат. Освен това той още е в болница. Някой от Капитолия е звъннал в Департамента на правосъдието. Така че „отгоре“ наредиха да действваме. Ще го направиш ли?

— Нали и бездруго го правя.

— И аз тъй си помислих — кимна Крофорд. — Просто продължи да си го правиш.

— Но предпочитам да отида пак в Бърмингам.

— Не. Остани с мен.

Останките от петъка изгоряха ниско на източния хоризонт.

Още десет дни.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ще ми обясните ли за какъв излет става въпрос? — попита Реба. Вече десет минути пътуваха безмълвно в съботната утрин. Надяваше се да става дума за пикник. Микробусът спря и тя чу как Долархайд свали стъклото.

— Казвам се Долархайд — прозвуча гласът му. — Доктор Уорфийлд сигурно ви е предупредил за идването ми.

— Да, сър — отвърна непознат глас. — Моля ви да сложите това картонче под чистачката.

Потеглиха отново и Реба усети, че правят плавен завой. Във въздуха се носеха странни и тежки миризми. Мощно протръби слон.

— Зоологическата градина — сети се тя. — Страхотно! Все пак би предпочела пикник. Но и така е добре.

— Кой е доктор Уорфийлд?

— Директорът.

— Ваш приятел?

— Не. Правим им услуга с инфрачервения филм и те искат да ни се отблагодарят.

— Как?

— Ще пипнете жив тигър.

— Не ме стряскайте.

— Виждали ли сте тигър?

— Не — поклати тя глава, доволна от този въпрос. — От детството си помня смътно някаква пума. В зоологическата на Ред Диър имаха само пума. Разкажете ми.

— На тоя тигър му лекуват зъбите. Приспали са го. Можете да го пипнете, ако искате.

— Ще има ли много хора?

— Не. Без публика. Уорфийлд, аз, един-двама от помощниците му. Телевизията ще дойде после, след като си тръгнем. Искате ли да го докоснете? — попита той със странно напрегнат глас.

— Защо не, по дяволите? Благодаря ви. Изненадата е чудесна. — Микробусът спря. — А как ще сме сигурни, че наистина спи?

— Погъделичкайте го. Ако се засмее — беж да ви няма!

Под обувките си усети линолеум. Стъпките им кънтяха в хладното просторно помещение. От далечния му край се излъчваше топлина.

До ушите и достигна шум от влачене, няколко души мъкнеха нещо тежко. Насочвана от ръката на Долархайд, Реба скоро усети, че се намира в ъгъла на стаята. Животното бе пред нея, надушваше миризмата му.

— Тук горе, внимателно! — разнесе се глас. — А сега пускайте! Да оставим ли носилката, доктор Уорфийлд?

— Да. Увийте възглавницата в една от зелените кърпи и му я подложете под главата. Като приключим, ще изпратя Джон да ви повика.

Отдалечаващи се стъпки. Реба чакаше Долархайд да каже нещо, но той мълчеше.

— Той е тук, нали? — попита тя.

— Да — отвърна Долархайд. — Десетина души го донесоха в платнена носилка. Голям е. Три метра. Доктор Уорфийлд му преслушва сърцето. Сега гледа под клепачите му. Ето го.

Тяло на човек пред, нея, приглушило останалите шумове.

— Доктор Уорфийлд, това е Реба МакКлейн — представи ги Долархайд.

Тя протегна ръка. Пое я широка топла длан.

— Благодаря за поканата — рече. — Много мило.

— Радвам се, че дойдохте — каза докторът. — Така денят ми ще бъде пълен. Благодарни сме за филмчето.

Съдейки по гласа, Реба определи доктор Уорфийлд като мъж на средна възраст, образован, чернокож, от Вирджиния.

— Малко ще почакаме — продължи той. — Трябва да диша равномерно и пулсът му да е нормален, преди да се заеме с него доктор Хаслър. Ей го там, слага си огледалцето на главата. Между нас казано, то служи само да придържа перуката му. Елате да ви запозная. Господин Долархайд?

— Вървете, вървете.

Реба протегна ръка по посока на Долархайд. След известно закъснение усети лекото му потупване. Дланта му беше потна. Доктор Уорфийлд хвана китката и и бавно я поведе.

— Спи като къпан. Имате ли някаква представа за... — Той неуверено млъкна, после добави: — Мога подробно да ви го опиша.

— Помня само картинки, които съм разглеждала като дете — отвърна Реба. — Но съм виждала пума.

— Тигърът е като голяма пума — обясни докторът. — Има поширок гръден кош, по-едра глава и по-развита мускулатура. Този тук е бенгалски мъжкар, четиригодишен, дълъг около три метра и трийсет сантиметра от носа до върха на опашката. Тежи триста и седемдесет кило, лежи на дясната си страна, а над него светят няколко силни крушки.

— Усецам топлината им.

— Страшно е красив, на черни и оранжеви ивици. Оранжевото е толкова наситено, че дори въздухът наоколо е с този цвят. — Доктор Уорфийлд изведнъж млъкна, вероятно усетил, че да се говори за цветове на слепец е жестоко. Хвърли и колеблив поглед и добави: — Намира се на около два метра от вас, долавяте ли миризмата му?

— Да.

— Може би господин Долархайд ви е разказал какво се случи. Някакъв злосторник решил да го подразни и пъхнал градинарска вила през решетката. А тигърът отхапал един от стоманените и зъби, представяте ли си? Готов ли сте, доктор Хаслър?

— Всичко е наред — отвърна друг мъжки глас. — Ще изчакаме още минута-две и започваме.

Уорфийлд представи зъболекаря на Реба.

— Вие сте първата приятна изненада, която ми прави Франк Уорфийлд — каза галантно Хаслър и тикна в ръката и някакво парче метал. — Тежичък е, нали? Това е резец, изцяло златен. Преди няколко дни почистих зъба и му взех мярка. А днес ще му сложим тази коронка. Можех да я направя и бяла, разбира се, но така ще е далеч по-забавно. Доктор Уорфийлд би казал, че никога не пропускам възможността да се поизфукам. Не ми позволява обаче да си окача реклама на клетката, защото не зачита хорските чувства.

— Колко е хубав! — възкликна Реба, като опипа внимателно извивките на зъба с чувствителните си пръсти. Слухът и долаваше

дълбокото и равно дишане на животното.

— Хлапаците ще се стреснат, когато се прозее — продължи Хаслър. — В същото време едва ли ще съблазни крадците. А сега да се позабавляваме. Не се боите, нали? Вашият мускулест кавалер не ни изпуска от очи. Нали не ви кара насила да го пипате?

— Не, не! Искам да го пипна — рече Реба.

— Лежи с гръб към нас — зае се да обяснява доктор Уорфийлд. — Намира се на около метър от вас върху маса, която стига приблизително до кръста ви. Деснячка сте, нали? Ето какво ще направим тогава. Ще ви сложа лявата ръка на ръба на масата, а с дясната ще можете да го опипате. Спокойно, аз съм до вас.

— И аз — добави Хаслър. Двамата очевидно се забавляваха добре. Под топлината на силните крушки косата и замириса на пресни стърготини, забравени на слънцето.

От тази топлина кожата на главата я засърбя. Ноздрите и долавяха миризмата на собствената и коса, сапуна на Уорфийлд, спирт, дезинфекционни препарати и голямата котка. За миг и прилоша, после всичко премина. Стисна ръба на масата и внимателно протегна напред дясната си ръка. Пръстите и докоснаха затоплената от светлините гладка козина, заровиха се в нея. В средата тя бе по-хладна, после отново топла — вече от самото-тяло на животното. Дланта и започна да глади гъстите косми нежно и настоятелно.

Спря за миг, когато достигна вдлъбнатината, в която равномерно се вдигаха и отпускаха яките ребра. Пръстите и се свиха и козината изскочи между тях. Порозовялото и от вълнение лице неволно се сгърчи в характерна за слепците гримаса — онази същата, която толкова упорито се бе учила да избягва. Уорфийлд и Хаслър я наблюдаваха с доволни усмивки. От цялото и тяло се излъчваше трепетна изненада, породена от непознати усещания. Отстъпил в сянката, Долархайд ги наблюдаваше напрегнато. Мощните му гръбни мускули нервно потръпваха, капка пот се хлъзна по гърдите му.

— От другата страна картината е по-сериозна — каза доктор Уорфийлд и внимателно я насочи към края на масата. Пръстите и леко докоснаха върха на опашката, плъзнаха се по нея. Когато докоснаха окосмените тестисули, остра тръпка прониза гърдите на Долархайд.

Уорфийлд взе тежката лапа на животното и я сложи в дланта и. От нея се разнасяше едва доловима миризма на клетка за хищници.

Докторът натисна върха на лапата и острият нокът изскочи навън. Продълговатите мускули на силния крак натежаха в ръцете и. После опипа ушите на тигъра, обходи с пръсти широката му глава, спря за миг на грапавия език. От горещия дъх на животното косъмчетата на ръката и леко настръхнаха.

Накрая доктор Уорфийлд доближи стетоскоп до ушите и. Тя постави ръце върху ритмично издуващия се гръден кош, отметна глава, а в ушите и нахлу могъщият тътен на тигровото сърце.

Зачервена и доволна, Реба МакКлейн унесено се поклащаше в кабината на микробуса. Изтекоха няколко минути, после тя бавно се извърна към Долархайд:

— Благодаря ви. Много ви благодаря. Сега с удоволствие бих приела чаша мартини. Ако нямате нищо против.

Долархайд паркира в двора и рече:

— Почакайте тук за минутка.

Тя се радваше, че не се върнаха в нейното жилище. Чувстваше се спокойно и сигурно.

— Не е необходимо да подреждате — усмихна се тя. — Просто ме поканете вътре и ми кажете, че всичко е в идеален ред.

— Чакайте тук.

Той взе торбата, която бяха напълнили в магазина за напитки, и влезе да направи бърза проверка на помещението. В кухнята спря за миг и стисна с ръце главата си. Не беше наясно какво точно прави. Надушваше опасност, но тя не идваше от жената. Не можеше дори да погледне към стълбите за горния етаж. Трябваше да направи нещо, но не знаеше какво. Трябваше да я отпрати, да я отведе у дома и.

Подобно нещо едва ли би си позволил преди началото на Преображението. Но сега усети, че може да прави, каквото му скимне. Всичко. Всичко.

Излезе навън и спря в удължената сянка на микробуса, релефно очертана на фона на залеза. Реба МакКлейн се облегна на рамото му и протегна ръка към земята. Ясно долавяше присъствието на къщата, ехото от затръшнатата автомобилна врата и даде представа дори за височината и.

— Четири крачки по тревата, после има наклонена рампа — предупреди я Долархайд. Тя хвана ръката му и той неволно потръпна.

— За какво ви е рампа?

— Тук живееха стари хора — отвърна той.

— Но вече не?

— Вече не.

Насочиха се към вратата и влязоха в древната.

— Тук е хладно и просторно — отбеляза тя. Въздух като в музей. Мирис на тамян. Някъде тиктакаше стенен часовник. — Къщата е голяма, нали? Колко стаи има?

— Четиридесет.

— Освен това е стара. Мебелите тук са стари. — Пръстите и леко докоснаха ресните на абажур. Притеснителният господин Долархайд. Ясно бе доловила, че той се е възбудил от нея заедно с тигъра — когато го хвана за ръката да си вървят, Долархайд потръпна като кон.

Посещението при тигъра бе елегантен жест от негова страна. Дали жестът не бе и красноречив? Още не знаеше.

— Мартини?

— Нека аз да го приготвя — предложи тя и свали обувките от краката си.

Наля във високата чаша един пръст вермут, допълни я с джин и пусна вътре две маслини. Бързо се ориентираше в непознатия дом. Вече знаеше къде се намира потракващият стенен часовник, тихото мъркане на климатичната инсталация и даде представа за местоположението на прозореца. Пред вратата на кухнята подът беше топъл — значи насреща имаше друг прозорец, през който проникваха слънчеви лъчи. Той я настани в стола-люлка, а сам седна на дивана.

Напрежението витаеше във въздуха. Приличаше на онези блуждаещи светлинки, които понякога се носят над океанските вълни. Тя намери място за чашата си на масичката, а той се зае с музиката.

Долархайд съзнаваше, че присъствието на тази жена в дома му напълно променя обстановката. Тя беше първата доброволна гостенка тук и той изпитваше усещането, че къщата е разделена на две части — нейната и неговата. Свързваше ги единствено музиката на Дебюси, която тихо изпълваше сгъстяващия се мрак.

Зададе и няколко въпроса и тя му разказа за живота си в Денвър. Говореше разсеяно като човек, чийто ум е зает с друго. Той на свой ред и описа къщата и просторния, ограден с жив плет двор. И двамата знаеха, че нямат нужда от много приказки.

Музиката спря и той стана да смени плочите.

— Вие сте майстор на изненадите, господин Долархайд — рече тя в настъпилата тишина. — Онзи чудесен тигър, тази къща... Мисля, че хората изобщо не ви познават.

— Питайте ли ги за мен?

— Кого?

— Някого.

— Не.

— Тогава как разбрахте, че не ме познават? — Той се съсредоточи върху произношението си и това му помогна да зададе въпроса с неутрален тон.

— Вчера няколко момичета от „Гейтуей“ са ме видели да се качвам в микробуса ви. Пръснали са се от любопитство. Изведнъж се оказах с компания край автомата за кока-кола.

— Какво искаха да разберат?

— Сочна клюка, нищо повече. Убедиха се, че няма да я получат, и си тръгнаха. Просто си хвърляха въдици.

— Какво казаха?

Тя смяташе да превърне любопитството на жените в нещо забавно, насочено спрямо самата нея. Но някак не се получи.

— Те от всичко се интересуват. Намират ви много тайнствен и интересен. Казвам го като комплимент.

— Обясниха ли ви как изглеждам?

Макар че успя да направи гласа си дезинтересиран, Долархайд съвсем не се шегуваше и Реба разбра това. Затова отговори направо, без усукване.

— Не съм ги питала, но те ми казаха. Искате ли да чуете? Дословно. Ако не искате, просто престанете с въпросите си.

Беше сигурна, че ще поиска да чуе, но той мълчеше. После внезапно усети, че е сама в стаята, че мястото, на което бе седял допреди миг, е по-празно от всички празни места, които познаваше. Че се е превърнало в черна дупка, която поглъща всичко и не излъчва нищо. Едновременно с това беше сигурна, че не би могъл да излезе, без да го чуе.

— Все пак ще ви кажа — продължи тя. — Жените ви смятат за спретнат, чист мъж и това им харесва. Казват, че имате забележително тяло. — Нямаше как да спре дотук. — Бил сте страшно чувствителен по отношение на лицето си и това според тях е излишно. Е, стигаме, до

оная смахнатата, дето постоянно се жабурка с течност за освежаване на устата. Айлин ли беше?

— Айлин.

Най-после ответен сигнал. Реба се чувстваше като астроном, работещ с чувствителен радиотелескоп. Беше майстор на имитациите и с лекота би могла да възпроизведе говора на Айлин. Но да подражава на нечии речеви особености пред човек като Долархайд бе не само глупаво, но и опасно. Затова се зае да я цитира с равен и монотонен глас, сякаш четеше официален документ:

— „Не е грозен мъж, Господ ми е свидетел, че съм излизала с мнозина, които съвсем не изглеждат толкова добре. Преди време ходех с един хокеист, играеше в «Блуз». И той имаше белег на устната — там, където е държал предпазната гума. Всички хокеисти имат такива белези. Това ги прави мъжествени. Господин Д. има великолепна кожа, да не говорим за косата му...“ Доволен ли сте сега? А, и още нещо. Попита ме наистина ли сте толкова силен, колкото изглеждате.

— И?

— Казах, че не знам. — Тя пресуши чашата си и стана. — Но къде, по дяволите, се намирате, Д.? — Усети го, когато мина между нея и единия стерео говорител. — Аха, ето къде сте били. А сега искате ли да чуete какво мисля аз за всичко това?

Пръстите и безпогрешно откриха устните му, тя се повдигна на пръсти и го целуна, усещайки здраво стиснатите му зъби. Веднага разбра, че е стегнат от свенливост, а не от отвращение. Той бе смаян.

— Покажете ми банята. — Тя го хвана за ръката и се остави да я води. — Ще се върна сама.

В банята приглади коси и прокара пръсти по етажерката над умивалника. Искаше да открие паста за зъби или освежаваща течност за уста. Потърси вратичката на аптечката. Не я намери и след малко откри, че има просто няколко лавици без врати. Зае се да опипва внимателно наредените по тях предмети, опасявайки се от острието на евентуален бръснач. Най-сетне откри някакво шишенце, разви капачката и го подуши, за да се увери, че е наистина течност за жабуркване. Отсипа няколко капки в устата си. Когато се върна в дневната, слухът и долови познатото жужене на кино прожектор.

— Трябва да свърша малко работа — обясни Долархайд и сложи в ръката и нова чаша мартини.

— Разбира се. — Не знаеше как да реагира. — Ако преча, ще си тръгна. Тук може ли да се повика такси?

— Не. Освен това искам да сте тук, наистина искам. Само ще проверя едно филмче. Няма да отнеме много време.

Той понечи да я отведе обратно при люлеещия се стол, но тя решително се насочи към дивана.

— Озвучено ли е филмчето?

— Не.

— Тогава мога да слушам музика, нали?

— Да.

Усещаше вниманието му. Искаше я тук, но просто беше изплашен. Защо ли, попита се тя, докато се настаняваше на дивана. Мартинито му беше великолепно — ледено и сухо.

Той се отпусна в другия край на дивана и ледът в чашата и звънна. Проекционният апарат продължаваше да работи.

— Ако не възразявате, мъничко ще си полегна — рече тя. — Не, не ставайте, има достатъчно място. Нали ще ме събудите, ако заспя? Тя се изпъна на дивана, като държеше чашата върху корема си. Краищата на косата и леко докоснаха голата му ръка.

Той щракна дистанционното и лентата се завъртя. Искаше да изгледа сцените у Лийдс и Джейкъби в присъствието на тази жена. Искаше очите му да скачат от екрана на Реба и от Реба на екрана. Знаеше, че след това тя не може да остане жива. Но жените я бяха видели да се качва в колата му.

Реши да изгледа и филма на семейство Шърман, при което му предстоеше скорошно посещение. Щеше да усети приближаващото обещание за облекчение. Ще го направи пред Реба и ще я гледа колкото си иска.

На екрана се появиха първите кадри — парче картон, на което с монети бе изписано „Новата къща“. Госпожа Шърман и децата, снимани отдалеч. Играта в басейна. Госпожа Шърман се държи за стълбичката, лицето и е насочено към камерата, мокрите и гърди играят под банския костюм, краката и правят ножични движения в прозрачната вода.

Долархайд беше горд със самообладанието си. Ще насочи мислите си към този филм и никъде другаде. Неволно поде въображаем разговор с госпожа Шърман. Същото беше правил и в

Атланта с госпожа Лийдс. „О, да, сега ме виждаш, ето какво усещаш, когато ме видиш.“ Играта със старите дрехи. Госпожа Шърман се е изправила пред огледалото с широкопола шапка на главата. Извързва се и пуска ослепителна усмивка към камерата, ръката и придържа периферията. На шията и потрепва блестяща брошка. Реба МакКлейн се размърда на дивана, постави чашата си на пода. Долархайд усещаше тежестта и топлината на тялото и. Бе сложила глава върху бедрото му, кожата на шията и бе бяла, по нея играеха отразените светлини от екрана.

Той е напълно неподвижен, помръдва единствено палецът му, с който пренавива филмчето и го пуска отново. На екрана пак е госпожа Шърман с широкополата си шапка. Обръща гръб на огледалото и пуска ослепителната си усмивка. „Да, да, сега ме виждаш. Ето какво усещаш, когато ме виждаш. Усещаш ме, нали? Да.“

Долархайд трепери, панталоните го стягат, — става му горещо. Усеща парещ дъх през тънкия плат. Реба е направила откритие. Палецът му конвулсивно натиска копчетата на дистанционното управление.

Усещаш ли това? Реба е свалила ципа на панталоните му.

Душата му е прорязана от страх, никога досега не е имал ерекция пред жива жена. Но той е Дракона, той не трябва да се страхува. Пъргави пръсти му помагат да изскочи на свобода. Ох! Усещаш ли ме сега? Да! Усещаш ли това? Зная, че го усещаш, зная! Сърцето ти блъска, да, да...

Трябва да държи ръцете си по-далеч от шията на Реба, По-далеч, за бога. Жените са ги видели да се качват в микробуса. Пръстите му сграбчват облегалката на дивана и се забиват в меката тапицерия. Сърцето ти блъска — Да, да! А сега пърха, пърха... Искане да изскочи навън. Ето, то е още по-бързо и по-леко. Свърши...

О, свърши. Главата на Реба почива в скута му, зачервената и буза бавно се извързва към него. Ръката и се пъха под ризата му и остава там. Пръстите и парят гърдите му.

— Нали не си шокиран? — пита тя.

Той е шокиран от звука на живия глас. Протяга ръка и проверява дали бие сърцето и. Бие, и още как! Тя нежно задържа ръката му там.

— Господи, но ти все още си възбуден.

Жива жена. Колко странно. В мускулите му намира невероятна мощ — дали е негова или на Дракона? Той я взема на ръце и се изправя. Лека е като перце, вероятно защото е жива и в пълно съзнание. Не горе, само не горе. Бързай, отнеси я някъде, къде да е. Бързо. Леглото на баба, копринената кувертюра подканящо се хлъзга под телата им.

— Почакай да сваля това. Ох, скъса се. Нищо. Хайде, моля те. Хайде. Колко е хубаво. Пусни ме, не ме стискай така. Искам да съм отгоре. Нека го поема както трябва.

Сграбчил в прегръдките си Реба, първата жива жена в живота му, той усеща, че всичко е наред. В този кратък миг изведнъж разбира, че в него се отприщват неподозирани сили за живот, сгърчват се пипалата на смъртта, потъват в мрака. Той е далеч от тази болна планета в стремително бягство, към сладкото очакване на хармония и покой.

Отпуснат до нея в мрака, той протяга ръка и я докосва. Сякаш иска да затвори пътя към миналото. Докато тя спи, Долархайд — прокълнатият убиец, отнел живота на единайсет човешки същества, кротко се вслушва в ударите на сърцето и. Видения. Барокови бисери в приятния мрак. Пистолет, истински тежък пистолет, с който се стреля в луната. Величествените фойерверки в Хонг Конг, които местните хора наричат „Драконът нанизва перлите си“. Драконът.

Чувстваше се вцепенен и безнадеждно объркан. Слуша дишането и в безкрайната нощ, изгарящ от страх, че всеки миг може да стане и да се върне при нея, облечен в кимоното си.

Тя се раздвижи само веднъж — когато пипнешком потърси чашата с вода на нощното шкафче. Вътре изтрака ченето на баба. Долархайд и донесе вода, а тя го прегърна в мрака. Скоро отново заспа, а той свали ръката и от татуировката и бавно я положи върху лицето си.

На разсъмване той спеше непробудно.

Реба МакКлейн се събуди в девет и чу равното му дишане до себе си. Лениво се протегна в широкото легло, но той не помръдна. Извика в съзнанието си онова, което бе запомнила от разположението на къщата — килимите по пода, посоката, от която долиташе тиктакането на стенния часовник. Подреди всичко в главата си, стана и безпогрешно откри банята.

Стоя дълго под душа, но той продължаваше да спи. По пода се търкаляше разкъсаното и бельо. Тя го напипа с крак и го натъпка в чантичката си. После навлече през глава памучната рокля, взе бастунчето и излезе навън.

От Долархайд знаеше, че дворът е просторен и равен, ограден с жив, неподкастрен плет. Внимателно тръгна по тревата. Сутрешният ветрец беше прохладен, но слънчевите лъчи вече пареха. Изправена в средата на двора, тя разпери пръсти и вятърът отнесе от дланта и няколкото ситни зрънца бъз. Хладният въздух намери гънките по тялото и, още влажни от душа. Разпери ръце и с удоволствие го усети навсякъде — покрай гърдите, под мишниците, между краката. Край нея жужаха пчели. Не се страхуваше от тях, а и те не я закачаха.

Долархайд се събуди. В първия миг не разбра защо не е горе, в леглото си, после си спомни всичко и жълтите му очи се разшириха. Тромаво извъртя глава към възглавницата до себе си. Празна.

Дали се лута из къщата? И какво ли би могла да открие. Да не би нещо да се е случило през нощта? Нещо, което трябва да бъде прикрито? Може да бъде заподозрян. Да му се наложи да бяга.

Надникна в банята, в кухнята. Спусна се в мазето, където бе другият инвалиден стол. После се върна в дневната. Никак не му се искаше да се качва горе. Но трябваше да я потърси. Пое с нежелание нагоре по стълбите, татуировката на гърба му се размърда като жива. Драконът победоносно го наблюдаваше от картината над леглото. Усети, че няма сили да бъде в едно и също помещение с него. През един от прозорците на втория етаж я зърна на двора.

— ФРАНСИС!

Гласът го повика от стаята. Беше сигурен, че е на Дракона. Тази двойственост бе нова и за миг изгуби чувство за ориентация. За пръв път го усети, когато сложи ръка върху сърцето на Реба. Но Драконът никога досега не му беше говорил.

Стана му страшно.

— ФРАНСИС, ЕЛА ТУК!

Направи отчаян опит да изхвърли от съзнанието си зовящия го глас и забърза надолу по стълбите. Какво би могла да открие тя? Зъбите на баба в чашата прибра още снощи, когато стана да и донесе вода. Нищо не е могла да намери. Та тя е сляпа.

Касетката с гласа на Фреди. Беше останала в касетофона, който си стоеше в дневната както винаги. Отиде да провери. Беше си на мястото, пренавита до самото начало. Той ли я пренави, след като я пусна по телефона на „Сплетника“? Не можеше да си спомни.

Тя никога повече не трябваше да се върне тук. Не беше сигурен какво може да и се случи. На знаеше дали Драконът няма да я изплаши така, както изплаши него.

Жените са я видели да се качва в неговия микробус, Уорфийлд също ще си спомни за визитата им. Той забързано започна да се облича.

Реба МакКлейн усети хладината от сянката на някакво дърво. Продължи бавно напред и скоро почувства слънчевите лъчи. Знаеше къде се намира, тъй като държеше сметка за слънцето и тихото бръмчене на климатичната инсталация. Ориентирането тук, нейното основно житейско умение, беше съвсем лесна работа. Продължи разходката си, леко докосвайки с длан върховете на храстите и избуялите цветя.

Слънцето потъна зад облак и тя нерешително спря. Не можеше да определи къде се намира, тъй като бръмченето на климатичната инсталация бе престанало. За миг се притесни, после плесна с ръце и ясно долови успокояващото ехо, отразено от близките стени на къщата. Натисна копчето на часовника си и опипа стрелките. Скоро ще трябва да събуди Долархайд, време бе да се прибира. Мрежестата врата се хлопна.

— Добро утро — каза тя.

Тихото подрънкване на ключове и съобщци, че той се приближава по тревата.

Долархайд пристъпяше леко и внимателно, сякаш се страхуваше да не я отнесе течението, създадено от движенията му. Пак забеляза, че тя не изпитва страх от него.

Не изглеждаше притеснена или засрамена от това, което бяха правили през нощта. Не беше ядосана, не го засипа с гневни упреци, не избяга. Дали защото не е могла да види голотата му, запита се той. Реба го прегърна през кръста и отпусна глава на широките му гърди. Сърцето му ускори ритъма си и той с усилие на волята успя да измънка поздрав.

— Беше страхотно, Д. — прошепна тя.

Наистина ли? Какво се отвърща на подобни думи?

— И аз така мисля. Това май свърши работа. А сега я откарай.

— Време е да се прибирам — продължи тя. — Сестра ми ще мине да ме вземе за обяд. Ако искаш, ела и ти.

— Трябва да отида в лабораторията — рече той, като светкавично промени предварително приготвената лъжа.

— Ще ида да си взема чантата.

О, не!

— Аз ще ти я донеса.

Сляп за собствените си чувства, неспособен да ги изрази по какъвто и да било начин, Долархайд не можеше да разбере какво се бе случило между него и Реба МакКлейн. Нито пък защо. Беше объркан, пронизваше го страх при мисълта, че той е ДВЕ.

Тя е опасна. Тя не е опасна.

Трябваше да мисли върху стряскащо живите движения на тялото и в леглото на баба. Често Долархайд разбираше какво чувства едва след като беше действал. Сега обаче не знаеше какво изпитва към Реба МакКлейн. Нещата му се изясниха благодарение на незначителния, но грозен инцидент, докато я откарваше у дома и.

Отби да зареди на бензиностанцията на „Сървко“, малко след пресечката на булевард Линдберг и Междуцатска магистрала № 70. Дежурният беше едър, набит, намръщен мъжага, от когото лъхаше на вино. Направи физиономия, когато Долархайд му нареди да провери нивото на маслото, и неохотно извади пръчката. Не достигаха около два литра. Мъжът проби една кутия с масло и я тикна в отвора на двигателя.

Долархайд слезе да му плати. Продавачът изведнъж прояви готовност да избърше челното стъкло, особено дясната му част. Зад него Реба МакКлейн седеше спокойно на мястото си. Кръстосала крак върху крак, тя бе вдигнала полата си над коленете. Бялото и бастунче беше между седалките.

Мъжagата унесено търкаше, а очите му не се отделяха от краката и. Долархайд вдигна поглед от портфейла си и бързо се ориентира в ситуацията. Пресегна се през прозореца и включи чистачките на бързи обороти. Перата удариха мъжagата през пръстите.

— Хей, внимавай! — отдръпна се онзи и бързо извади кутията моторно масло от двигателя. Усмихна се гузно. Знаеше, че са го

пипнали.

— Мръсно копеле — процеди Долархайд, препъвайки се на проклетото „с“, и заобиколи микробуса.

— Кво ти става бе? — Мъжът беше не по-малко едър от Долархайд, но нямаше неговите мускули. Зъбите му бяха занемарени, макар и истински. Зеленикавият им цвят отврати Долархайд.

— Какво ти е на зъбите? — попита тихо.

— Теб пък какво те интересува?

— Да не би да се готвиш да ги извадиш, та по-лесно да го смучеш, скапаняк такъв?

— Я се разкарай!

— Свиня, идиот, боклук, тъпак! — занарежда все така тихо Долархайд. Ръката му изведнъж се стрелна напред и ударът стовари продавача върху страничната стена на микробуса. Кутията моторното масло издрънча на асфалта. Долархайд я вдигна.

— Не бягай. Ще те стигна.

Изтръгна металната тръба от кутията и се вгледа в острия и край. Мъжагата преbledня. В лицето на Долархайд имаше нещо страховито и ужасно, каквото не бе виждал никога, никъде.

За част от секундата пред очите на Долархайд се спусна кървава пелена, ясно си представи как тръбата потъва дълбоко в гърдите на тоя тип, как пробожда сърцето му. После вдигна глава и видя лицето на Реба, която му казваше нещо оттатък стъклото и енергично клатеше глава. Ръката и търсеше ръчката за сваляне на стъклото. После отново се извърна към мъжагата и просъска:

— Някога да са ти трошили кокалите, гъз такъв?

Онзи забързано клатеше глава.

— Не исках да те обидя, човече! Бога ми, не исках!

Долархайд вдигна желязната тръба и бавно я завъртя пред лицето му. После я прегъна с лекота, а огромните му гърдни мускули се издуха под фланелката. Дясната му ръка се протегна и хвана колана на замръзналия от ужас човек, рязко го дръпна и пусна в гащите му прегънатата тръба.

— Друг път внимавай със свинския си поглед! — Тикна няколко банкноти в горния джоб на ризата му. — Сега вече, можеш да бягаш — каза. — Но винаги ще те стигна.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Касетката пристигна в събота. Върху малкото пакетче беше изписано името на Уил Греъм, после адресът на Главната квартира на ФБР във Вашингтон. Била е пусната по пощата в Чикаго в деня, когато Фреди Лаундс бе убит. Лабораторията за пръстови отпечатъци не откри нищо нито по касетката, нито по опаковката и.

Копие от записа замина за Чикаго със следобедния куриер, а специалният агент Честър го постави на масата пред Греъм в стаята за съдебните заседатели късно следобед. Към пакетчето бе прикрепена бележка от Лойд Боуман:

Пробите потвърждават, че гласът е на Лаундс. Очевидно е говорил под диктовка. Касетата е нова, произведена през последните три месеца, неизползвана до момента на записа. Със съдържанието се занимава отделът за поведенчески науки. Би било добре да я чуе и доктор Блум. След като оздравее, разбира се. Но както ти решиш. Убиецът явно се опитва да те раздразни. Мисля, че все по-често ще го прави.

Сух вот на доверие, но все пак ценен. Греъм знаеше, че трябва да прослуша лентата, но изчака Честър да си тръгне. Не му се щеше да е затворен в стаята на съдебните заседатели насаме с нея. По-добре да се прехвърли в празната съдебна зала — през високите и прозорци още проникваше слънчева светлина. Току-що бе напусната от чистачката, прахът още танцуваше под слънчевите лъчи. Касетофонът беше малък и сив. Греъм го постави на една от адвокатските банки и натисна копчето.

В началото прозвуча монотонният глас на тон техника: „Дело номер 426238, веществена улика номер 814, номериран и вписан в дневника. Магнетофонна лента. Това е презапис.“ Промяна в качеството на звука.

Греъм се хвана с две ръце за парапета, ограждащ мястото на съдебните заседатели. Гласът на Фреди Лаундс звучеше уморено и изплашено.

— Получих особено благоволение. Видях..., Наблюдавах с почуда и възхита... възхита... мощта на Великия Червен дракон. Оригиналният запис бе изпълнен с паузи. Магнетофонът бе записал щракането на стоп-клавиша. Греъм ясно видя пръста върху този клавиш. Пръст на Дракон. — Лъгах за него. Всичко, което написах, бяха лъжите на Уил Греъм. Той ме накара да го напиша. Аз... аз злослових срещу Дракона. Но дори и след това... той е милостив. Сега искам да му служа. Той... той ми помогне да разбера... Ние с неговото Великолепие ще го възхваляваме. Вестници! Когато отпечатвате този текст, винаги изписвайте името му с главна буква. Той знае, че си ме карал да лъжа, Уил Греъм. Тъй като бях принуден да лъжа, той ще бъде... ще бъде по-милостив към мен, отколкото към теб, Уил Греъм. Протегни ръка зад гърба си, Уил Греъм... напипай прешлените над таза си. Почувствай гръбнака си между тях. Точно това е мястото. Там Дракона ще ти прекърши гръбнака. Ръцете на Греъм останаха вкопчени в парапета. Проклет да съм, ако пипна мястото, промърмори той. Дали Дракона познава гръбначния стълб и кой прешлен как се нарича, или е решил да не демонстрира познанията си? — Има от какво да изпитваш ужас. От моите устни ще научиш... ще научиш още за... ужаса...

Пауза, после нечовешки рев. И най-страшното — между писъците се чува откъслечни думи, произнесени от уста, останала без устни: „Рокуето коееле... Ти оуеша!“

Греъм мушна глава между коленете и остана така, докато разноцветните кръгчета пред очите му изчезнаха. После отвори уста и пое дълбоко въздух. Измина цял час, преди да бъде в състояние да прослуша отново записа. Занесе касетофона в стаята на съдебните заседатели и се опита да слуша там. Беше твърде близо до звука. Остави апарата и се върна в съдебната зала. През отворената врата се чуваше добре. — Получих особеното благоволение... На вратата на съдебната зала се изправи някакъв мъж. Греъм позна младия служител от чикагския офис на ФБР и му махна да влезе.

— Получи се писмо за вас. Господин Честър ме изпрати да ви го донеса. Минало е през флуороскоп.

Младежът извади от вътрешния си джоб голям кафяв плик. Дано е от Моли, рече си Греъм.

— Ето го печата, виждате ли?

— Благодаря.

— Днес плащат — добави служителят и му подаде чека със заплатата. Фреди изпищя от лентата и младежът се намръщи.

— Съжалявам — рече Греъм.

— Не знам как издържате.

— Вървете си у дома — каза Греъм и се настани в бокса на съдебните заседатели, за да прочете писмото. Изпитваше нужда от някакво облекчение. Писмото бе от доктор Ханибал Лектър.

Драги Уил,

С тази кратка бележка искам да ви поздравя за свършената работа с господин Лаундс. Безкрайно се възхитих. Оказахте се хитро момче!

Господин Лаундс често ме обиждаше с неграмотните си брътвежи, но все пак ме осветли по един въпрос — престоя ви в психиатрична клиника. Моят некадърен адвокат би трябвало да изтъкне този факт в съда, но както и да е. Прекалено много се тревожете, Уил. Ще се почувствате далеч по-добре, ако се поотпуснете. Ние не създаваме характерите си. Те ни се дават — също като дробовете, панкреаса и всичко останало. Защо да се борим с тях?

Искам да ви помогна, Уил, ето защо ще започна със следния въпрос: депресията ви, след като застреляхте господин Гарет Джейкъб Хобс, не се дължеше на самото деяние, нали? Всъщност не се ли почувствахте толкова зле, защото ви беше приятно да го убиеете?

Помислете над това, но не се тревожете. Защо пък да не ви е приятно? На Господ му е приятно, защото го прави непрекъснато. А не сме ли ние създадени по Негов образ и подобие?

Може би сте прочели във вчерашните вестници, че в сряда вечер Господ стоварил покрива на една църква в Тексас върху главите на трийсет и четирима свои обожатели точно когато пеели хвалебствени псалми за Него? Не мислите ли, че това му е доставило удоволствие?

Трийсет и четири! Не би ви лишил от удоволствието да убиете Хобс.

Миналата седмица утрепа сто и шейсет филипинци в една-едничка самолетна катастрофа, защо да не ви остави някакъв си никакъв Хобс? Едва ли ще ви завижда за едно дребно убийство. Впрочем вече станаха две. Това е добре.

Четете вестници. Господ винаги ще ни води с много бройки.

Поздрави, доктор Ханибал Лектър

Греъм знаеше, че Лектър се заблуждава безкрайно по отношение на Хобс, но за миг се запита дали не е поне-малко прав за случая с Фреди Лаундс. Врагът в душата на Греъм бе готов да се съгласи с всяко обвинение.

Беше поставил ръка на рамото на Фреди за онази снимка в „Сплетника“ именно за да покаже, че наистина е казал на репортера всички обидни неща за Дракона. Дали беше пожелал да го изложи на риск, макар и мъничко? Дали? С положителност знаеше едно — не би пропуснал нито един шанс срещу Дракона и това донякъде го оневиняваше.

— Дойде ми до гуша от вас, откачени копелета! — произнесе на глас.

Имаше нужда от разнообразие. Позвъни на Моли, но никой не вдигна слушалката в къщата на дядото и бабата на Уили.

— Вероятно са хукнали нанякъде с проклетата си каравана! — промърмори той.

Излезе да пие едно кафе, донякъде, за да се увери, че не се крие в стаята на съдебните заседатели.

На витрината на бижутерен магазин видя старинна златна гривна, великолепно изработка. Даде за нея почти цялата си заплата. Поиска да му я увият и да и сложат марки за изпращане по пощата. Написа адреса на Моли в Орегон едва след като се увери, че около него в пощата няма никой. За разлика от Моли той не съзнаваше, че прави подаръци, когато е ядосан.

Не му се искаше да се завира отново в онази празна стая, но трябваше да работи. Пришпори го мисълта за Вальри Лийдс.

Съжалявам, но в момента не мога да се обадя, беше казала тя. Искаше му се да я беше познавал. Искаше му се... Излишни детински мисли.

Греъм бе уморен, самовгълбен, озлобен, сведен до състоянието на малко момче, при което неговите собствени стандарти за мярка са първите, които е усвоило: „север“ означава Магистрала 61, а „метър и осемдесет“ си остава завинаги височината на баща му.

Направи усилие да се съсредоточи върху максимално детайлизирания портрет на жертвите, който трябваше да състави от многобройните полицейски заключения и собствените си наблюдения.

Охолен живот. Една от сигурните общи черти. И двете семейства бяха водили охолен живот. На неговия фон пестеливостта на Валъри Лийдс по отношение на чорапогащите изглеждаше странна. Греъм се запита дали не е имала бедно детство. Вероятно; собствените и деца бяха гледани твърде добре.

Самият Греъм беше имал бедно детство. Заедно с баща си се местеше от док на док по Билокси и Грийнвил и езерото Ери. Вечно в ново училище, вечно отчужден от другите деца. Полуприкритата ненавист към богатите му остана за цял живот.

Валъри Лийдс сигурно е имала бедно детство. Изпита желание отново да изгледа филмовия си материал за нея. Би могъл да го стори в съдебната зала. Не. Семейство Лийдс не бяха непосредствения му проблем. Тях вече ги познаваше. Не познаваше семейство Джейкъби.

Липсата на данни за живота на Джейкъби го тормозеше. Пожарът в Детройт бе погълнал всичко — семейни албуми, вероятно и дневници. Греъм се опита да ги опознае с помощта на предметите, които са харесвали, купували и използвали. Те бяха всичко, с което разполагаше.

Папката с описа на вещите им бе дебела седем-осем сантиметра, почти изцяло запълнена със списъци на вещи — преместването им в Бърмингам е било свързано с покупката на ново обзавеждане. Виж колко боклук! Всичко беше застраховано и описано по серийни номера, както изискваха застрахователните компании. Предпазни мерки на човек, който е преживял един пожар и е взел мерки за следващия.

Вместо ксероксни копия адвокатът Байрън Меткаф му бе изпратил вторите екземпляри на застрахователните полици. Бяха доста

неясни и трудни за разчитане. Джейкъби е имал моторница за водни ски, Лийдс — също. Джейкъби е имал триколесен мотоциклет, Лийдс — двуколесен с ремарке. Греъм близна палец и обърна страницата. Под номер четири на втория лист фигурираше прожекционен апарат „Чинон Пасифик“.

Греъм задържа пръст върху него и се замисли. Възможно ли е да го е пропуснал? Беше преглеждал един по един складираните в Бърмингам кашони, внимателно търсеше нещо, което би му позволило да добие по-ясна представа за семейния живот на Джейкъби.

Къде е бил този прожекционен апарат? Наложил се да свери застрахователната полица със списъка на Байрън Меткаф, съставен от него в качеството му на изпълнител на завещанието, когато вещите са били прибрани в склада. Отговорникът на склада бе отметнал с ченгел всяка вещь при подписването на договорите за съхранение. Петнайсет минути отидоха за проверка на складовата наличност. Нямаше прожекционен апарат, нямаше камера, нямаше филми. Облегна се назад и се взря в усмихнатите лица на семейство Джейкъби, които го гледаха от снимката.

Касово сте направили с него, по дяволите? Откраднат ли е? Дали не го е откраднал убиецът? Ако го е откраднал, дали го е продал на прекупвач на крадени вещи? Пресвети Боже, моля те, нека открия прекупвача.

Умората изчезна. Искаше да разбере дали липсва и нещо друго. Цял час сравнява списъка на складовата наличност със застрахователните полици. Всичко бе описано, с изключение на дребните скъпи вещи, които вероятно бяха в списъка на банковата касета в Бърмингам. Всичко, с изключение на две неща.

„Кристална кутия за бижута, 10 x 7 см, с капак от ковано сребро“ фигурираше в застрахователната полица, но не и в складовата наличност. Същото се отнасяше и за „Сребърна рамка за картина 22 x 27 см, с орнаменти от цветя и гроздове“.

Откраднати? Загубени? Неописани? Бяха сравнително дребни вещи, лесно можеха да се забутат някъде. Обикновено прекупвачите на крадено претопяват веднага среброто и проследяването му е невъзможно. Но киноапаратурата има фабрични номера, тя може да бъде издирена. Дали ги е откраднал убиецът? Втренчил поглед в зацапаната вече снимка на Джейкъби, Греъм усети сладостната тръпка

от новооткритата следа. Но когато си даде сметка за разнообразието на възможните отговори, радостта бързо го напусна.

В стаята на съдебните заседатели имаше телефон. Греъм набра номера на полицейското управление в Бърмингам и поиска да го свържат с отдел „Убийства“. Попадна на началника на групата, дежурна от три до единайсет.

— Спомням си, че при делото Джейкъби сте водили на отчет всички, които са влизали в къщата след запечатването и.

— Ще изпратя някой да го погледне — отвърна полицаят.

Греъм знаеше, че такъв списък има. Практиката да се регистрира всеки, получил достъп до местопрестъплението, бе нещо много полезно и той с удоволствие отбеляза, че в Бърмингам се придържат към нея. Чака пет минути със слушалка в ръка, докато отсреща се обади друг полицейски служител.

— Кажете какво ви трябва — рече той. — Списъкът е у мен.

— Фигурира ли в него името Найлс Джейкъби, син на убития?

— Ммм... Да, на втори юли, в седем часа вечерта. Имал е разрешение да прибере някои лични вещи.

— Пише ли дали е носил куфар?

— Не, съжалявам.

Гласът на Байрън Меткаф беше дрезгав, той дишаше тежко в слушалката. Какво ли прави, запита се Греъм.

— Дано не ви безпокоя.

— С какво мога да ви услужа, Уил?

— Трябва ми малко помощ във връзка с Найлс Джейкъби.

— Какво пак е направил?

— Мисля, че е взел някои неща от дома на Джейкъби след убийството.

— Хм.

— Липсва една сребърна рамка за снимки, описана във вашите документи. Когато бях в Бърмингам, взех от стаята му семейна снимка без рамка. Била е обаче в рамка, следите от ръбовете личат.

— Мръсният му копелдак! — процеди Меткаф. — Позволих му да си вземе само дрехите и някои книги.

— Найлс поддържа приятелства, които струват пари. Но всъщност най-много ме интересуват кинокамерата и прожекционният апарат. Трябва да знам дали той ти е взел. Защото, ако не е той,

вероятно е убиецът. В такъв, случай ще ни трябват фабричните им номера, за да ги дадем в заложените къщи. Ще ги обявим за национално издирване. Вероятно рамката вече е претопена.

— Ще му дам аз една рамка, като го пипна — закани се Меткаф.

— И още нещо — ако е взел прожекторния апарат, може би е запазил филмчето. Не би могъл да го продаде. Трябва непременно да го видя. Но ако го нападнете фронтално, ще отрече всичко и ще пусне филма в канала, ако е у него, разбира се.

— Добре — въздъхна Меткаф. — Колата е била на името на баща му и сега е включена в имуществото. Като разпоредител мога да я претърся, без да искам разрешение. Съдията е мой приятел и няма да ми откаже да огледам стаята му. Ще ви се обадя. Греъм остави слушалката и отново се зае с работа.

Охолство. В портрета, предназначен за полицейско ползване, трябва да се включи охолството.

Дали госпожа Лийдс и госпожа Джейкъби са ходили на пазар с екипите си за тенис? Напоследък тази мода беше доста разпространена в някои райони, но същевременно бе крайно глупава, тъй като съдържаше двойно предизвикателство — възбуждаше както класова омраза, така и долни страсти. Греъм си ги представи съвсем ясно — тикат пълните с продукти колички, късите плисирани поли се поклащат над, бронзовите бедра, пискюлчетата на белите чорапи се полюшват и сякаш намигат на мургавия мъж с очи на акула, който си купува студено месо за обяд, за да го преживя в колата си.

Колко семейства с три деца и куче заспиват всяка нощ в домовете си, разделени от Дракона само с една-две стандартни ключалки? Когато Греъм опитваше да си представи вероятните нови жертви, пред очите му неизменно изплуваха умни, преуспяващи хора в красиви къщи.

Но човекът, който щеше да се противопостави на Дракона, нямаше деца и домашни животни, а къщата му съвсем не можеше да се нарече красива. Следващият противник на Дракона се наричаше Франсис Долархайд.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Трясъкът на щангите върху пода на таванския етаж отекна из цялата къща.

Долархайд вдигаше и отпускате железния лост. Екипът му този път беше променен — татуировката бе скрита под долнището на анцуг, а върху „Великия Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“ беше метнато горнището. Кимоното висеше на стената като стара кожа на смок. То скриваше огледалото. На лицето на Долархайд нямаше маска.

Горе. С едно-единствено движение сто и трийсеткилограмовата щанга напусна пода и кацна на гърдите му, после полетя над главата му.

— ЗА КОГО МИСЛИШ?

Стреснат от гласа, той почти изпусна щангата и се огъна под тежестта и. Долу. Дисковете издрънчаха на пода. Извърна се по посока на гласа, яките му ръце увиснаха.

— ЗА КОГО МИСЛИШ?

Гласът сякаш идваше откъм горнището на анцуга, висок и режещ.

— ЗА КОГО МИСЛИШ?

Знаеше кой говори и беше изплашен. Още от самото начало двамата с Дракона бяха едно цяло. Той бе започнал своето Преображение, а Драконът бе неговата по-висша същност. Техните тела, гласове, воля бяха неделимо цяло.

Но вече не. След Реба всичко се промени. Не мисли за Реба!

— КОЙ Е ПРИЕМЛИВ? — попита Драконът.

— Госпожа... ъ-ман... Шърман — запелтечи Долар.

— ГОВОРИ ПО-ВИСОКО! НЕ ТЕ РАЗБИРАМ! ЗА КОГО МИСЛИШ?

С изопнато лице Долархайд се наведе над щангата. На гърди. Над глава. Успя, но му беше доста по-трудно.

— Госпожа... ъ-ман мокра във водата...

— МИСЛИШ ЗА МАЛКАТА СИ ПРИЯТЕЛКА, НАЛИ?

ИСКАШ ТЯ ДА БЪДЕ ТВОЯТА МАЛКА ПРИЯТЕЛКА, НАЛИ?

Тежестта се стовари с тътен на пода.

— Нямам... и-я-телка...

От страх не можеше да говори, трябваше да запуши ноздри с горната си устна.

— ГЛУПАВА ЛЪЖА.

Гласът на Дракона беше силен и ясен. Произнасяше без всякакво усилие трудното „ж“.

— ЗАБРАВЯШ ПРЕОБРАЖЕНИЕТО! ГОТВИ СЕ ЗА ШЪРМАН!
ВДИГНИ ТАЗИ ТЕЖЕСТ!

Долархайд сграбчи щангата и се напъна. Отчаяно се опитваше да мисли за семейство Шърман. Насили се да усети тежестта на госпожа Шърман в ръцете си. Тя беше следващата. Госпожа Шърман. Биеше се в мрака с господин Шърман. Стискаше го здраво, стискаше го, докато загубата на кръв накара сърцето му да запърха като уловена в капан птица. Чуваше само това сърце и нищо друго. Не чуваше сърцето на Реба, не го чуваше!

Страхът изсмукваше силата му. Повдигна щангата до колене, но не можа да я качи на гърдите си. Представи си Шърманови, наредени около него с изцъклени очи, докато той събира дължимото на Дракона. Не се получи, беше някак кухо и празно. Тежестта с тътен се стовари на пода.

— НЕПРИЕМЛИВО!

— НЕ МОЖЕШ ДОРИ ДА ПРОИЗНЕСЕШ „ГОСПОЖА ШЪРМАН“! НИКОГА НЕ СИ ВЪЗНАМЕРЯВАЛ ДА СЕ ЗАЕМЕШ С ШЪРМАНОВИ. ТИ ИСКАШ МАККЛЕЙН. ИСКАШ ТЯ ДА Е ТВОЯТА МАЛКА ПРИЯТЕЛКА, НАЛИ? ИСКАШ Я!

— Не.

— ЛЪЖА.

— ...аа-м-о...ааа-лко...

— САМО ЗА МАЛКО ЛИ? КОЙ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРИЯТЕЛ С ТЕБ, НЕЩАСТЕН СОПОЛИВ ГРОЗНИК СЪС ЗАЕШКА УСТНА? ЕЛА ТУК ДА ТИ ПОКАЖА НА КАКВО ПРИЛИЧАШ!

Долархайд не помръдна.

— НИКОГА НЕ СЪМ ВИЖДАЛ ПО-МРЪСНО И ОТВАТИТЕЛНО ДЕТЕ ОТ ТЕБ! ЕЛА ТУК!

Той се подчини.

— СВАЛИ ФЛАНЕЛКАТА ОТ МЕН!

Той я свали.

— ПОГЛЕДНИ МЕ! Драконът засия от стената. — МАХНИ КИМОНОТО, ПОГЛЕДНИ В ОГЛЕДАЛОТО!

Той се подчини. Не можеше да направи нищо, не можеше дори да извърне лице от разобличаващата светлина. Видя колко е нищожен.

— ОГЛЕДАЙ СЕ! ЩЕ ТИ ДАМ НЕЩО, С КОЕТО ДА ИЗНЕНАДАШ МАЛКАТА СИ ПРИЯТЕЛКА. СВАЛИ ТОЗИ ПАРЦАЛ!

Ръцете на Долархайд припряно се сблъскаха върху връзките на анцуга. Той се сцепи. Дясната му ръка дръпна настрани скъсаното парче плат, лявата притискаше остатъка към тялото му.

Дясната ръка се пресегна и издърпа парцалите от потрепващата, омаломощена лява. Долархайд захвърли скъсания анцуг в ъгъла и падна по гръб върху матрака. Голото му тяло се сви като мида, на която са махнали черупката. Той се обгърна с ръце и простена. Дишаше тежко, татуировката му лъщеше под ярката светлина на гимнастическия салон.

— НИКОГА НЕ СЪМ ВИЖДАЛ ПО-МРЪСНО И ОТВРАТИТЕЛНО ДЕТЕ ОТ ТЕБ! ИДИ ДА ГИ ВЗЕМЕШ!

— ...аа-ба...

— ВЗЕМИ ГИ!

Той се измъкна от стаята и след малко се върна със зъбите на Дракона.

— СЛОЖИ ГИ В ДЛАНТА СИ, СВИЙ ПРЪСТИ И СТИСНИ ЗЪБИТЕ МИ! Гръдните мускули на Долархайд се издуха.

— ЗНАЕШ КАК ХАПЯТ, НАЛИ? СЛОЖИ ГИ МЕЖДУ КРАКАТА СИ, ПЪХНИ СИ ПРОТИВНИЯ ИЗРАСТЪК МЕЖДУ ТЯХ!

— Не!

— ХАЙДЕ! А СЕГА ВИЖ! Зъбите го ухапаха остро, болката бе жестока. Гърдите му се намокриха от лиги и сълзи.

— ...оо-ля...

— ТИ СИ БОКЛУК, КОЙТО НЯМА НИЩО ОБЩО С ПРЕОБРАЖЕНИЕТО. ТИ СИ БОКЛУК, КОЙТО СИ ИМА СЪВСЕМ ТОЧНО ИМЕ И АЗ ЩЕ ТИ ГО КАЖА: ТИ СИ ПУТКА СПЛЕСКАНА! ПОВТОРИ!

— Аз съм Путка сплескана. — Долархайд запуши ноздрите си с устни, за да произнесе ясно думите.

— СКОРО ЩЕ СЕ ПРЕЧИСТЯ ОТ ТЕБ — леко и без усилие произнесе Драконът. — ДОБРЕ ЛИ Е ТАКА?

— Добре.

— КОЙ ЩЕ Е СЛЕДВАЩИЯТ, КОГАТО ДОЙДЕ ВРЕМЕТО?

— Госпожа... въ-ман... Прониза го остра болка, тялото му потръпна от ужас.

— ЩЕ ТИ ГО ОТКЪСНА!

— Реба... Реба... Ще ти дам Реба... — Произношението му започна да става по-ясно.

— НИЩО НЯМА ДА МИ ДАДЕШ, ТЯ СИ Е МОЯ. ВСИЧКИ СА МОИ! И РЕБА МАККЛЕЙН, И ШЪРМАНОВИ!

— Реба и Шърманови. Полицията ще разбере.

— АЗ СЪМ СЕ ПОГРИЖИЛ ЗА ВСИЧКО. СЪМНЯВАШ ЛИ СЕ?

— Не.

— КОЙ СИ ТИ?

— Путка сплескана.

— МОЖЕШ ДА МАХНЕШ ЗЪБИТЕ МИ, НИЩОЖЕСТВО СЪС ЗАЕШКА УСТНА! ДРЪЖ ПО-ДАЛЕЧ ОТ МЕН МАЛКАТА НИ ПРИЯТЕЛКА! ИНАЧЕ ЩЕ Я НАКЪСАМ НА ПАРЧЕТА И ЩЕ ТИ НАТРИЯ ГРОЗНАТА МУТРА С ТЯХ! ЩЕ ТЕ ОБЕСЯ С ДЕБЕЛОТО И ЧЕРВО, АКО ПОСМЕЕШ ДА МИ СЕ ПРОТИВОПОСТАВИШ! ЗНАЕШ, ЧЕ МОГА ДА ГО СТОРЯ! А СЕГА СЛОЖИ СТО ТРИЙСЕТ И ПЕТ КИЛА НА ЩАНГАТА!

Долархайд се подчини. Досега не беше вдигал повече от сто и трийсет.

— ВДИГАЙ!

Ако се окаже по-слаб от Дракона, Реба ще умре, знаеше това. Напъна се и помещението почервения в изцъклените му очи.

— Нн-е мм-ога...

— НЕ МОЖЕШ, А? АЗ ПЪК МОГА!

Долархайд сграбчи щангата и рязко я вдигна на гърди. Тя се изви от тежките дискове в двата края. Горестите му с лекота се изпънаха над главата.

— СБОГОМ, ПУТКА СПЛЕСКАНА! — промълви той, гордият Дракон, проблясващ с красивата си опашка.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В понеделник сутринта Франсис Долархайд не стигна до работното си място. Тръгна от къщи точно навреме, както винаги. Външният му вид беше безупречен, шофирането му — прецизно. Когато зави след моста на река Мисури, слънцето заблестя в очите му и той си сложи тъмните очила.

Хладилната чанта от стиропор се хлъзна по дясната седалка и тихо проскърца. Той се наведе и я свали на пода, напомняйки се, че трябва да вземе сух лед и да извади филмчето от...

Пресичаше канала Мисури, водата под него бавно се движеше. Очите му се спряха за миг на белите зайчета по вълните и изведнъж изпита чувството, че се движи лениво по течението, а водата е замръзнала неподвижно. Обзе го странно усещане на разпадане, догади му се. Кракът му се вдигна от педала на газта.

Микробусът намали ход и спря в средата на външното платно. Зад него се струпаха коли, прозвуча хор от нетърпеливи клаксони. Той не чуваше нищо.

Отпуснат на седалката, продължаваше бавно да се хлъзга в северозападна посока над неподвижната вода, слънцето блестеше в очите му. Изпод, слънчевите очила бликнаха сълзи и закапаха по ръцете му.

Някой чукаше по стъклото. Водачът на колата зад него, с бледо и подпухнало от скорошния сън лице, крещеше нещо отвъд прозореца на микробуса. Долархайд извърна глава и го погледна. От отсрещната страна на моста проблеснаха сини светлини и бързо се насочиха насам. Знаеше, че трябва да потегли веднага. Помоли тялото си да настъпи педала на газта и то се подчини. Човекът до прозореца отскочи, за да спаси краката си.

Долархайд отби на паркинга на голям мотел, разположен малко преди отбивката за магистрала № 270. Наблизо беше паркиран училищен автобус, на задното му стъкло се виждаше фунията на голям цугтромбон.

Долархайд се запита дали не трябва да се качи в този автобус заедно със старците. Не, не биваше. Извърна глава и потърси с очи пакарда на майка си.

— Качвай се и не си слагай краката на седалката — каза майка му.

Не, не беше и това. Намираще се пред един мотел западно от Сейнт Луис, искаше да направи своя Избор, но не можеше.

След шест дни, ако издържи толкова, разбира се, той ще убие Реба МакКлейн. Напъна се и от носа му излетя някакъв странен свирещ звук.

Може би Драконът ще пожелае първо да пипнат Шърманови, а чак при следващото пълнолуние да се заемат с Реба. Не, няма да се съгласи.

Реба МакКлейн не знаеше нищо за Дракона, тя си мислеше, че е в компанията на Франсис Долархайд. Искеше да положи тялото си върху Франсис Долархайд. Тя бе приветствала Франсис Долархайд в леглото на баба.

— Беше страхотно, Д. — каза на двора.

Може би харесва Франсис Долархайд. Перверзно и презряно чувство за една жена. Той знаеше, че трябва да я презира, но всичко бе тъй хубаво, Господи! Реба МакКлейн бе виновна, че харесва Франсис Долархайд. Ужасно виновна! Ако не беше могъществото на неговото Преображение, ако не беше Драконът, той никога не би си позволил да я заведе у дома. Не би могъл да прави секс. Нали?

— Боже мой, ти си страхотен мъж.! „Мъж“, така го нарече.

От мотела излезе тълпа току-що привършили със закуската. Лепкавите им погледи затичаха по лицето му с хиляди ситни крачки.

Имаше нужда от размисъл, но не можеше да се върне у дома. Взе стая в мотела, позвъни в службата и съобщи, че е болен. Стаята беше тиха и безлична. На стената висяха репродукции на стара параходи, единствената украса. Нищо никъде не сияеше.

Долархайд се отпусна върху леглото, без да се съблича. Мазилката на тавана бе леко напукана. През няколко минути трябваше да става, за да уринира. Потръпна от студени конвулсии, после го обля пот. Измина един час. Не искаше да предава Реба МакКлейн в ръцете на Дракона. После си спомни с какво го бе заплашил Той, ако не му я даде.

Страхът го връхлиташе на вълни вероятно, защото тялото не е в състояние да го понася непрекъснато. Можеше да разсъждава единствено в тежките паузи между тези вълни.

Как би могъл да я предпази от Дракона? В съзнанието му бавно се оформи един от възможните начини и той стана.

Ключът за осветлението рязко щракна в покритата с плочки баня. Долархайд спря поглед на пръта, върху който бе нанизана завесата пред душа. Беше солидна тръба, два цола, закрепена с болтове в стените. Свали завесата и я повеси над огледалото. Сграбчи здраво тръбата и се набра нагоре само с една ръка. Краката му задраскаха по външната стена на ваната. Беше достатъчно здрава, коланът му — също. Можеше да го направи, от това не се страхуваше.

Преметна колана си около тръбата и го стегна в клуп. Краят с катарамата образува примката. Дебелата кожа провисна надолу, без дори да се поклати.

Той седна на капака на тоалетната и вдигна очи към нея. Височината не е достатъчна, но ще се справи. С усилие на волята ще успее да държи ръце далеч от примката, а после ще е твърде слаб, за да ги вдигне.

Но как да е сигурен, че смъртта му ще повлияе на Дракона, след като вече не са едно неразделно Цяло? Може би нищо няма да постигне. Как да е сигурен, че след това Драконът ще я остави на мира?

Вероятно ще минат дни, преди да открият трупа му. Тя ще се чуди къде е, сигурно иде отиде в къщата да го търси. Ще се качи горе и ще се натъкне на изненадата.

Великият Червен дракон ще просъска злобно и сигурно ще си направи удоволствието да се занимава с нея цял час, преди да я изрита надолу по стълбата.

Дали да не и се обади да я предупреди? Но какво би могла да направи срещу Него, дори и предупредена? Нищо. Можеше да се надява единствено на бърза смърт, да се надява, че в яростта си Той ще я ухапе достатъчно силно. На горния етаж в дома на Долархайд Драконът чакаше. Чакаше в картините, чиито рамки Долархайд бе изработил собственоръчно, чакаше в безчет списания и каталози, раждаше се отново всеки път, когато фотографът... Какво правеше фотографът?

В главата на Долархайд кънтеше гласът на Дракона, който яростно проклинаше Реба. Първо ще я проклина, а после ще я ухапе. Ще проклина и Долархайд, ще и каже какво нищожество е той.

— Недей! Не го прави! — каза Долархайд на кънтящите плочки. Вслуша се в гласа си, в гласа на Франсис Долархайд, който Реба МакКлейн толкова лесно разбираше. Цял живот се бе срамувал от него, с него бе казвал на другите горчиви и зловни думи.

Но никога не бе чувал гласа на Франсис Долархайд, който да го проклина.

— Недей!

Този глас никога не го бе проклинал; никога! Той бе повтарял обидите на Дракона. Засрами се от спомена.

Вероятно наистина е нищожество като мъж. Никога не се беше замислял по този въпрос и сега му стана интересно.

От Реба МакКлейн получи късче гордост и то му казваше, че ще бъде жалко да умре в някаква баня. Но какво друго можеше да стори? Какъв друг начин имаше?

Имаше начин. Когато се сети за него, той веднага разбра, че е богохулствен, но все пак начин.

Закрачи надлъж и нашир из мотелската стая — от вратата до прозорците, от едното легло до другото. Крачеше и се опитваше да говори. Думите излизаха от устата му съвсем ясно, трябваше само да поема дълбоко дъх между отделните изречения и да не бърза. Беше в състояние да говори съвсем добре между пристъпите на страха. Току-що бе преживял особено тежък пристъп, от него дори му се гадеше. После идваше ред на спокойствието. Той го изчака и когато то дойде, забърза към телефона и поръча разговор с Бруклин.

Оркестърът гимназисти се качваше в автобуса пред мотела. Младежите видяха приближаващия се Долархайд, който трябваше да мине покрай тях, за да стигне микробуса си. Дебело кръглолико хлапе с широк напукан колан изду бузи и мускули след него. Две момичета се изкикотиха. Цугтромбонът басово го поздрави от отворения прозорец, но Долархайд изобщо не чу смеха зад гърба си. Двайсет минути по-късно микробусът спря на стотина метра от къщата на баба.

Долархайд избърса потта от лицето си, пое дълбоко въздух. Лявата му ръка стискаше ключовете от къщата, дясната се беше

вкопчила във волана. От носа му се изтръгна остър пронизителен звук, после още един, още един... Тръгвай! Колелата на микробуса изхвърлиха струя чакъл, къщата се заклати и бързо се уголеми пред челното стъкло. Автомобилът се хлъзна и спря в двора, Долархайд излетя от него и се затича. Влезе и без да се оглежда; хукна по стълбите към мазето. Спря пред заключеня с катинар сандък и трескаво заопипва връзката с ключовете.

Оказа се, че ключът за катинара е горе. Без да си позволява да мисли, той се заизкачва тичешком нагоре, издавайки пронизителни носови звуци, които заглушаваха всички останали шумове, особено неканените гласове. Спря се пред писалището и трескаво затърси ключовете в чекмеджето. Нито за миг не вдигна глава към картината на Дракона, окачена над леглото.

— КАКВО ПРАВИШ?

Ключовете, къде са проклетите ключове?

— КАКВО ПРАВИШ? ПРЕСТАНИ! НИКОГА НЕ СЪМ ВИЖДАЛ ТОЛКОВА МРЪСНО И ОТВРАТИТЕЛНО ДЕТЕ! СПРИ!

Търсеците му пръсти забавиха движенията си.

— ПОГЛЕДНИ МЕ!

Той се вкопчи в ръба на писалището и опита да не се извърне към стената. Но главата му бавно започна да се завърта към нея, очите му болезнено се извиха.

— КАКВО ПРАВИШ?

— Нн-ищо.

Телефонът звънеше. Телефонът звънеше! Той се пресегна и взе слушалката, успял да обърне гръб на картината.

— Хей, Д., как си? — прозвуча гласът на Реба МакКлейн.

— Добре съм — прошепна той, с усилие прочистил гърло.

— Търсих те в службата. Казаха, че си болен. Гласът ти наистина е ужасен!

— Говори ми!

— Ще ти говоря, разбира се. За какво мислиш, че съм се обадила? Какво ти е?

— Настинка.

— Ходи ли на лекар? Ало?... Ходи ли на лекар, питам?? — Говори по-високо! — Ръцете му отчаяно преровиха чекмеджето, после изтеглиха следващото.

— Линията ли не е в ред? Хей, Д., не бива да стоиш там болен и сам!

— КАЖИ И ДА ДОЙДЕ ДОВЕЧЕРА И ДА СЕ ПОГРИЖИ ЗА ТЕБ!

Долархайд почти успя да прикрие мембраната с ръка.

— Това пък какво беше, Господи? Има ли някой при теб?

— Радиото. Завъртях погрешно копче.

— Хей, Д., искаш ли да ти пратя някого? Не ми звучиш особено добре. Ще дойда. Ще накарам някой да ме докара през обедната почивка.

— Не. — Ключовете се оказаха под някакъв навит колан в дъното на чекмеджето. Той ги сграбчи и излезе в коридора с телефона в ръка. — Добре съм. Скоро ще се видим.

Хукна надолу по стълбите, телефонният кабел се изтръгна от стената и апаратът се затъркаля по стъпалата подире му.

— ЕЛА ТУК, ПУТКА СПЛЕСКАНА! — разнесе се неистов рев зад гърба му.

Той продължи към мазето. В сандъка редом с кутията динамит имаше куфарче, натъпкано с пари, кредитни карти и шофьорски книжки на различни имена. Там бяха пистолетът, ножът и палката му с оловна топка накрая.

Сграбчи куфарчето и изтича горе, готов за битка на живот и смърт, ако Драконът е слязъл по стълбите. Скочи в микробуса и потегли, натиснал до дъно педала за газта. Машината поднесе по чакъла.

Намали чак на магистралата. Наведе се през рамо и изплю жълтеникава хрчка на асфалта. Страхът започна да се уталожва.

Продължи с позволена скорост, внимаваше навреме да включва мигачите. Караше много предпазливо и скоро пристигна на летището.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Долархайд плати на шофьора на таксито, което спря пред жилищен блок на Ийстърн Паркуей, на две преки от Бруклинския музей. Тръгна пеша, задминаван от бягащи за здраве, насочили се към Проспект Парк.

Застанал на пешеходното островче пред станцията на метрото, той получи възможност да огледа цялата внушителна сграда в гръцки стил. Никога досега не беше посещавал Бруклинския музей, макар че бе изчел туристическия справочник за него от кора до кора — поръча го още, когато забеляза името на музея, изписано с дребни букви под репродукцията на „Великия Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“.

Над входа бяха гравирани имената на големите мислители на човешкия род, от Конфуций до Демостен. Сградата беше внушителна, обградена от ботаническа градина, съвсем достоен дом за Дракона.

Под улицата прогърмя метрото и стъпалата му потръпнаха. От решетките в асфалта лъхна застоен въздух и се смеси с мириса от боята на мустаците му.

До затварянето на музея оставаше само час. Той прекоси улицата и влезе вътре. Жената на гардероба пое куфарчето.

— Утре ще работите ли? — попита той.

— Утре музеят е затворен — обясни жената в синя престилка с лице на стар мъдрец, после се извърна.

— Утрешните посетители няма ли да използват гардероба? — постави по друг начин той въпроса си.

— Не. Когато музеят е затворен, не работи и гардеробът.

— Ясно, благодаря. Много добре.

— Моля.

Долархайд пое между големите стъклени витрини на залите „Световен океан“ и „Америка“, разположени на партера. Керамика от Андите, примитивни хладни оръжия, предмети на бита и впечатляващи маски на индианци от северозападното крайбрежие.

До затварянето на музея оставаха само четирийсет минути, нямаше време за разглеждане на партерния етаж. Долархайд знаеше къде се намират изходите и асансьорите.

Стигна до петия етаж и усети, че е съвсем близо до Дракона. Но всичко бе наред — нямаше да изскочи иззад ъгъла, за да се натъкне на Него по най-глупав начин. Драконът не беше изложен. Веднага след завръщането си от лондонската галерия „Гейт“ картината бе заключена на тъмно.

Долархайд получи тези сведения по телефона и знаеше, че „Великият Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“ се излага на показ изключително рядко, защото е почти на двеста години и е изпълнена с акварел, който е особено чувствителен към светлината.

Долархайд спря пред картина на Албърт Бирцат, „Буря в Скалистите планини — връх Розали, 1866 г.“. Оттук виждаше заключените врати на лабораторията за изследване и съхраняване на живописни платна. Там вътре е Драконът. Не копие, не снимка, а истинският Дракон. Тук трябва да дойде утре, след като си уреди срещата.

Обиколи петия етаж, без да види дори един от наредените в галерията портрети. Интересуваше се от изходите. Откри аварийните и главното стълбище, отбеляза си местоположението на асансьорите за посетители.

Пазачите бяха учтиви мъже на средна възраст с обувки на меки подметки. От стойката им личеше, че са прекарвали години на крака. Никой не беше въоръжен, с изключение на един долу на входа, вероятно ченге на хонорар.

По високоговорителите обявиха, че приближава часът за затваряне.

Изправен на тротоара под алегоричната фигура на Бруклин, Долархайд наблюдаваше как тълпата излиза в приятната лятна вечер.

Любителите на бягането тичаха на място, очаквайки потокът от хора да прекоси улицата по посока на метрото.

Долархайд постоя и в ботаническата градина. После махна на едно такси и даде на шофьора адреса на един магазин, който беше намерил в указателя на Ню Йорк.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник в девет вечерта Греъм остави куфарчето си на прага на апартамента, който обитаваше в Чикаго, и бръкна в джоба си за ключовете.

Денят му в Детройт беше тежък — разговаря с хора, проверява служебни досиета в болницата, където госпожа Джейкъби бе помагала безвъзмездно, преди семейството да се премести в Бърмингам. Беше търсил човек, който е работил в Детройт и Атланта или пък в Атланта и Бърмингам; някой, който има достъп до микробус и инвалиден стол, който е видял както госпожа Джейкъби, така и госпожа Лийдс, преди да нахлуе в домовете им.

Крофорд беше убеден, че това пътуване е губене на време, но му уйдиса на ума. Крофорд излезе прав. Да върви по дяволите Крофорд, твърде често се оказваше прав!

Вътре звънеше телефонът. Ключовете се бяха закачили за подплатата на джоба му. Когато ги изтръгна, заедно с тях излезе и дълъг конец. Няколко монети се хлъзнаха по вътрешната част на крачола му и издрънчаха на пода.

— Мамка ти! Телефонът спря да звъни, когато беше прекосил наполовина хола. Може да е била Моли. Той набра номера и в Орегон.

Обади се дядото на Уили, който дъвчеше нещо. В Орегон беше време за вечеря.

— Кажете на Моли да ми се обади, като свърши — помоли го Греъм.

Телефонът извъня отново точно когато беше под душа с шампоан в очите. Изплакна набързо главата си и забърза към апарата. След него оставаха мокри следи.

— Здравей, сладострастие!

— Все това да чувам — засмя се мъжки глас. — Обажда се Байрън Меткаф от Бърмингам.

— Извинете.

— Имам една добра и една лоша новина. Излязохте прав за Найлс Джейкъби — наистина е взел онези неща от къщата: Отървал се веднага от тях. Открих хашиш в стаята му, притиснах го и той си призна. Всъщност това е и лошата новина — знам, че се надявахте да ги е свил Зъблътото. Добрата новина е, че филм наистина съществува. Още не съм го взел, но Найлс каза, че под седалката на колата му са напъхани две кутии с ленти. Все още се интересувате от тях, нали?

— Разбира се.

— Но колата му се използва от неговия интимен приятел Ранди и още не можем да го открием. Скоро и това ще стане. Ще изпратя филма с първия самолет за Чикаго и ще позвъня да ви кажа номера на полета, става ли?

— Чудесно, Байрън, благодаря ви.

— Няма нищо.

Моли се обади, когато Греъм вече се унасяше в сън. След като се увериха взаимно, че са добре, май не остана какво друго да си кажат.

Уили се забавлявал чудесно, съобщи Моли, после даде слушалката на момчето. Уили имаше да му каже много повече от едно „лека нощ“ и със задавен от вълнение глас съобщи голямата новина — дядото му купил пони! Моли не беше споменала нищо за това.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Във вторник Бруклинският музей е затворен за широката публика. През този ден той е на разположение на ученици от художествени училища и изкуствоведи.

Музеят предлага отлични възможности за сериозна научна работа, служителите му са любезни и ерудирани. Всеки вторник научните работници могат да видят по предварителна заявка и неизложени творби.

Малко след два следобед Франсис Долархайд излезе от метрото, снабден с необходимите научни материали. Разполагаше с бележник, каталог на галерията „Тейт“ и биография на Уилям Блейк.

Под ризата си бе затъкнал пистолет, кожена палка с метална сърцевина и острия си като бръснач касапски нож. Еластичен бинт ги притискаше здраво към плоския му корем, спортното му сако свободно се закопчаваше над тях. В джоба му имаше напоен с хлороформ парцал, надеждно увит в найлонова торбичка. В ръката си носеше нов калъф за китара.

В средата на Ийстърн Паркуей, близо до изхода на метрото, имаше три телефонни автомата. Единият беше изтръгнат изцяло, вторият работеше.

Долархайд започна да пуска монети от двайсет и пет цента, докато не чу гласа на Реба МакКлейн.

— Ало? До слуха му долетяха звуците на затъмнената лаборатория. — Здравей, Реба.

— Ей, Д., как си?

Оживеното двупосочно движение му пречеше да я чува добре.

— Нищо ми няма.

— Май се обаждаш от уличен телефон. А аз си мислех, че си болен и си лежиш у дома.

— Искам да поговорим.

— Добре, обади ми се по-късно. Става ли?

— Трябва... да те видя.

— И аз искам да ме видиш, но за съжаление тази вечер съм заета. — Имам много работа. Ще се обадиш ли?

— Да, ако всичко е...

— Моля?

— Ще се обадя.

— Искам скоро да се видим, Д.!

— Да... Довиждане... Реба.

Страхът погъделичка гръдната му кост и се спусна към стомаха. Той го потисна и прекоси улицата.

Достъпът до Бруклинския музей във вторник става през една малка врата в дясната част на сградата. Долархайд влезе след четирима студенти. Младежите струпаха саковете и чантите си на пода до стената и извадиха пропуските си. Пазачът зад гишето ги провери, после се приближи до Долархайд.

— Имате ли назначена среща? Долархайд кимна.

— С мис Харпър.

— Разпишете се в книгата — рече пазачът и му подаде писалката си.

Но писалката на Долархайд беше вече готова и той се подписа като Пол Крейн.

Пазачът вдигна слушалката, набра някакъв вътрешен номер, а Долархайд му обърна гръб и се зае да изследва картината на Робърт Блум, „Гроздобер“, закачена над входа. С ъгълчето на окото си забеляза, че във фойето има и втори пазач. Да, този бе въоръженият.

— Зад фойето, до главните асансьори, има една пейка — насочи го портиерът. — Чакайте там, мис Харпър ще слезе да ви вземе.

После му подаде пластмасов пропуск в розово и бяло.

— Може ли да оставя китарата си тук? — попита Долархайд.

— Оставете я, ще я наглеждам.

Без осветление музеят изглеждаше съвсем различен. Големите стъклени витрини тънеха в полумрак.

Долархайд седя на пейката точно три минути, после вратата на един от асансьорите се хлъзна встрани и пред него се изправи младо момиче.

— Господин Крейн? Аз съм Пола Харпър.

След разговора, който води с нея от Сейнт Луис, той бе останал с впечатлението, че е по-възрастна. Но сега видя, че е съвсем млада,

красива по един суров начин. Блузата и полата и стояха като униформа.

— Вие се обадохте относно акварела на Блейк, нали? — продължи тя. — Елате да се качим горе, ще ви го покажа. Ще вземем служебния асансьор.

Тя тръгна пред него. Минаха покрай тъмния музеен магазин и прекосиха малка зала с първобитни оръжия. Долархайд въртеше глава наляво-надясно и се стараеше да запомни всичко. В дъното на зала „Америка“ имаше тясно коридорче, което свършваше пред вратата на малък асансьор.

Госпожица Харпър натисна бутона, скръсти ръце и зачака. Ясносините и очи се спряха на розово бялата значка, окачена на ревера на Долархайд.

— Получили сте пропуск за шестия етаж — отбеляза тя. — Няма значение, днес на петия етаж няма охрана. С какъв вид научни изследвания се занимавате?

Дотогава Долархайд беше карал на усмивки и кимания, но вече се налагаше да отвори уста.

— Пиша за Бътс.

— Уилям Бътс?

Той кимна.

— Не знам много за него. Името му се среща предимно в бележки под линия, че бил покровител, на Блейк. Интересен ли е?

— Още съм в началото. Ще се наложи да ида и до Англия.

— Мисля, че в Националната галерия има два акварела на Блейк, нарисувани специално за Бътс. Виждали ли сте ги?

— Още не.

— Значи правите предварителни проучвания.

Той кимна. Асансьорът дойде.

Петият етаж. Беше леко изтръпнал, но в крайниците му все пак имаше достатъчно кръв. Скоро всичко щеше да се реши. Ако нещо се обърка, няма да им се даде да го хванат.

Тя го поведе по един коридор, чиито стени бяха отрупани с портрети на американски живописци. Не беше минал оттук при предишното си посещение, но знаеше къде се намира. Всичко бе наред.

Нещо обаче го чакаше в този коридор. Видя го и замръзна на място. Пола Харпър усети, че не е до нея, спря и се обърна.

Той стоеше неподвижно пред една ниша сред галерията от портрети. Тя се върна да види в какво беше вперил поглед.

— Портрет на Джордж Вашингтон от Гилбърт Стюарт — каза момичето.

Нищо подобно.

— Подобен портрет има на банкнотата от един долар. Наричат го „Лансдаун“, защото Стюарт е нарисувал същия за маркиз Лансдаун в знак на благодарност за подкрепата му на Американската революция. Добре ли сте, господин Крейн?

Долархайд беше мъртво блед. Това беше по-лошо от всички доларови банкноти, които бе виждал в живота си. От платното навъсено го гледаше Вашингтон с полуспуснати клепачи и зле изработени изкуствени зъби. Господи, колко приличаше на баба! Долархайд се чувстваше като хлапак, който си играе с гумен нож.

— Господин Крейн. Какво ви е?

Отговаряй или всичко отива по дяволите. Стегни се. Боже мой, ти си страхотен мъж! ТИ СИ НАЙ-ОТВРАТИТЕЛНОТО... Не! Кажеш нещо!

— Пия лекарства, — промърмори той.

— Защо не седнете за малко? — От него действително се разнасяше лек мирис на лекарства.

— Не. Вие вървете, аз ще ви настигна.

Няма да ми го отрежеш, бабо! Проклета да си! Бих те убил, ако не беше вече мъртва! Вече мъртва... Вече мъртва. Баба е мъртва. Мъртва завинаги. „Боже мой, ти си страхотен мъж!“ Но другите не бяха мъртви и Долархайд го знаеше. Тръгна подир госпожица Харпър, обгърнат от гъсталака на страха.

Минаха през двойна врата и се озоваха в хранилището. Долархайд бързо се огледа. Помещението бе просторно и тихо, добре осветено и пълно с подвижни ракли, на които имаше покрити с платно картини. На едната му стена имаше разделени със стъклен прегради малки кабинети. Вратите на най-отдалечения бе откряната и отвътре долиташе потракването на пишеща машина.

Но освен него и Пола Харпър други хора нямаше.

Тя го заведе до висока работна маса и му донесе стол.

— Почакайте тук, ще ида да донеса картината.

После изчезна между раклите.

Долархайд разкопча едно копче на ризата си, близо до корема.

Госпожица Харпър се върна. В ръката и се поклащаше плоска черна кутия, не по-голяма от обикновено дипломатическо куфарче. Беше там! Откъде имаше сила да носи подобна картина? Никога не си я беше представял плоска. Знаеше точните и размери от каталозите — 44 x 34 сантиметра, но досега не им беше обръщал внимание. Очакваше картината да е огромна. Тя се оказа съвсем малка. Беше малка и беше тук, в тази тиха стая. Никога не беше си давал сметка колко сила черпи Драконът от старата къща сред овоцните градини.

Госпожица Харпър говореше нещо.

— ... трябва да се пази в специална кутия, иначе бързо ще избледнее. По тази причина не я излагаме често в галерията.

Сложи кутията на масата и щракна ключалките. Откъм двойната врата се разнесе някакъв шум.

— Извинете, трябва да отворя на Хулио. — Тя затвори отново ключалките и взе кутията със себе си. Отвън чакаше някакъв мъж с ниска поставка на колелца. Госпожица Харпър отвори вратата и я задържа, докато той влизаше. — Тук добре ли е?

— Да, Хулио, благодаря. Човекът излезе, а тя се приближи с кутията в ръце.

— Извинете, господин Крейн. Днес е денят за почистване и Хулио трябва да обере прахта и да лъсне някои от рамките. — Ръцете и сръчно отвори кутията и извади бяла картонена папка. — Разбирате, че не бива да я докосвате, такива са правилата. Аз ще я отворя — и Долархайд само кимна неспособен да произнесе нито звук.

Тя разтвори папката и отстрани тънкия найлонов лист и мекия дунапрен. Ето я. „Великият Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“. Мъжественият дракон тържествува над умолително проснатата пред него жена, пристегната от лъскавата му опашка.

Картината бе малка, но с могъщо въздействие. Беше зашеметяваща. Дори най-качествените репродукции не бяха в състояние да предадат цветовете и детайлите.

Долархайд я видя с невероятна яснота, обхвана я цялата за миг — подписа на Блейк в ъгъла, двете кафеникави петна горе вдясно. Беше заплепен, изцяло заплепен. Беше прекалено... цветовете бяха тъй наситени.

Погледни жената, стисната от опашката на Дракона. Погледни я!

Забеляза, че цветът на косите и е съвсем като на Реба МакКлейн. Намираше се на шест метра от вратата. Отвътре напиреха гласове.

Надявам се, че не те шокирах, каза Реба МакКлейн.

— По всяка вероятност е използвал тебешир и акварел — обясняваше Пола Харпър. Беше застанала малко встрани, за да вижда какво прави той. Очите и не се отделяха от картината. Долархайд пъкна ръка под ризата си.

Някъде звънеше телефон. Потракването на пишещата машина престана. От остъклената врата на последния кабинет надникна женска глава.

— Пола, на телефона — викна тя. — Майка ти. Госпожица Харпър дори не помръдна. Погледът и бе закован върху картината и седналия пред нея Долархайд.

— Предай и, че ще се обадя по-късно — каза тя.

Женската глава се скри, миг по-късно се възобнови тракането.

Долархайд не можеше да се сдържа повече. Всичко или нищо! Веднага! Но Драконът го изпревари.

— НИКОГА НЕ СЪМ ВИЖДАЛ ТОЛКОВА...

— Какво? — Очите на госпожица Харпър се разшириха.

— ...толкова голям плъх! — изрече забързано Долархайд и посочи с пръст. — Катери се по онази рамка.

— Къде? — извърна се госпожица Харпър.

Палката се измъкна от ризата му. Той я чукна по тила повече с китка, отколкото с цяла ръка. Момичето политна напред, Долархайд я сграбчила блузата и притисна към лицето и напоения с хлороформ парцал. Тя издаде само един, не особено висок звук и изгуби съзнание.

Той я довлече в тясното пространство между масата и раклите с картини, дръпна на пода папката с акварела и клекна над нея. Последва шумолене на хартия, пълтене и телефонен звън.

Жената от кабинета в дъното отново надникна през вратата.

— Пола! — извика тя и объркано се огледа. — Майка ти иска да говори с теб веднага. — Тя заобиколи масата. — Аз ще се погрижа за посетителя, ако ти...

В този миг ги видя. Пола Харпър просната на пода с коса върху лицето, а клекналият до нея мъж с пистолет в ръка тъкмо натъпкваше в устата си последното парче от акварела. Изправи се, дъвчещ, затича се. Към нея.

Тя хукна към кабинета, затръшна тънката врата и посегна към телефона. Апаратът се изплъзна от разтрепераните и пръсти и падна на пода. Жената се отпусна на колене и лакти и завъртя няколко цифри, без да съзнава, че линията е заета. Вратата отхвъркна и шайбата изведнъж засия с всичките цветове на дъгата. После дойде острата болка от удара зад ухото и квакащата слушалка издрънча на пода. В служебния асансьор Долархайд гледаше как светлините за етажите примигват една под друга. Притискаше пистолета към корема си, скрит под книгите. Първият етаж.

Тръгна бързо през пустите зали, маратонките му скърцаха по мозайката. Зави в погрешна посока и се озова пред китоловните маски и голямата маска на Сисуит, губеше ценни секунди. Затича се покрай тотемите с чувството, че се е загубил. Стигна края, на редицата, погледна вляво. Първобитните хладни оръжия бяха точно насреща му и той веднага се ориентира. Зави зад ъгъла и пристъпи във фоайето.

Портиерът се беше изправил пред дъската за обяви, на десетина метра от бюрото си.

Въоръженият пазач беше до вратата. Наведе се да изчисти някакво петънце от обувката си и кобурът му изскърца.

Ако влязат в схватка, този трябва да бъде застрелян пръв! Долархайд затъкна пистолета в колана си и закопча самото над него. Тръгна да пресича фоайето, като откопчаваше пропуска си в движение. Портиерът чу стъпките му и се обърна.

— Благодаря — рече Долархайд, хвана пропуска с върха на пръстите си и го пусна върху бюрото.

— Бихте ли го пуснали в онзи процепа? — кимна пазачът. Телефонът върху бюрото иззвъня.

Беше му трудно да вземе пропуска от стъклената повърхност. Телефонът иззвъня отново. Побързай!

Успя да улови пропуска, пусна го в процепа и взе калъфа за китара от купчината сакове в ъгъла. Пазачът се бе запътил към телефона.

Вече беше навън и с бързи крачки се насочи към ботаническата градина. Готов бе да се обърне и да стреля, ако започнат да го преследват.

Влезе навътре в градината, приклепна в тясното пространство между някакъв навес и гъстите храсти. Отвори калъфа и изсипа

съдържанието му на земята. Ракета за тенис, топка, хавлиена кърпа, сгънат найлонов плик, целина.

С едно движение си свали сакото заедно с ризата, разхвърчаха се копчета. Измъкна се от панталоните. Остана по тениска с надпис „Бруклински колеж“ и долнище на анцуг. Натъпка книгите и дрехите си в найлоновия плик, скри сред тях оръжията. Най-отгоре остана да стърчи целината. Избърса дръжката и закопчалките на калъфа, после го натика под храстите.

Стана и се насочи към Проспект Парк с хавлиената кърпа около врата. На булевард Емпайър видя няколко бягащи и ги последва в парка. В този миг край тях завиха първите полицейски коли с надути сирени. Никой от тичащите не им обърна внимание. Долархайд също.

Редуваше тичането с ходенето. Ръцете му стискаха плика и ракетата за тенис, от време на време подмяташе топката във въздуха. Един обикновен гражданин, който се раздвижва след напрегнатия трудов ден, а пътъом се е отбил в супермаркета.

Направи усилие да забави ход, не биваше да се тича с пълен стомах. Вече можеше да избира темпото, с което да се движи. Можеше да избере, каквото си иска.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Крофорд седна с пакетче фъстъци на задния ред в заграденото място за съдебни заседатели, а Греъм отиде да спусне щорите.

— До довечера трябва да ми дадеш готовия психологически портрет — рече Крофорд.

— Каза вторник, днес е вторник.

— Ще го довърша. Но първо искам да видя това. Греъм отвори получения от Меткаф по експресната поща плик и изсипа съдържанието му на масата. Две прашни ролки за любителска кинокамера, опаковани поотделно в найлонови пликчета.

— Меткаф повдигна ли обвинения срещу Найлс Джейкъби?

— Безсмислено е да го вини в кражба — отвърна Греъм. — Тъй и тъй наследява всичко, заедно с брата на Джейкъби. За хашиша не знам. Областният прокурор на Бърмингам е склонен да си затвори очите.

— Добре — рече Крофорд. Подвижният екран се спусна от тавана на съдебната зала. Беше монтиран така, че съдебните заседатели да виждат заснети на лента доказателства. Греъм включи прожекционния апарат.

— Проверката на вестникарските щандове, от които Зъблътото би могъл да се снабди със „Сплетника“, е в пълен ход — каза Крофорд. — Вече разполагам с резултати от Синсинати, Детройт и Чикаго. Ще се наложи да издирим няколко откачени типа.

Греъм нагласи лентата и я пусна. Филмчето беше с риболовна тематика. Децата на Джейкъби бяха налякали по брега на езеро с въдици в ръце.

Греъм се опита да не мисли за тях като за безжизнени тела, закопани в земята в малки сандъци, направи всичко възможно да ги вижда такива, каквито бяха на лентата — просто деца, които ловят риба.

Тапата на момиченцето подскочи и потъна. Беше уловило нещо. Пликчето с фъстъци на Крофорд прошумоля.

— В Индианаполис си скъсват задника да разпитват продавачи на вестници и да проверяват бензиностанциите на „Сървко“ — каза той.

— Искаш ли да гледаш този филм, или не? — попита Греъм.

Крофорд остана безмълвен до края на двуминутното филмче, после промърмори:

— Страхотно! Хвана костур. Ще се отнася до портрета...

— Джак! Ти си бил в Бърмингам веднага след убийството, докато аз отидох там чак след един месец. Видял си къщата, докато все още е била техен дом, а аз не! Когато влязох в нея, беше ремонтирана и обзаведена наново. А сега ме остави да хвърля едно око на тези хора, за бога. После ще довърша портрета! Нагласи втората лента.

На екрана на съдебната зала се появиха кадри от празнуване на рожден ден. Семейство Джейкъби се бяха настанили около празничната трапеза и пееха. „Честит рожден ден“, прочете по устните им Греъм.

Единайсетгодишният Доналд Джейкъби беше с лице към камерата. Бяха го сложили да седне на централното място, пред него имаше голяма торта. Светлинките на свещите се отразяваха в очилата му.

Настанени до него, но на дългата страна на масата, брат му и сестра му гледаха как духа свещите. Греъм се размърда.

Госпожа Джейкъби се наведе напред, хвана котката от масата и я пусна на пода. Тъмната и коса се люшна като завеса.

Сега госпожа Джейкъби подаваше на сина си голям плик. От него се точеше дълга панделка. Доналд Джейкъби го отвори и извади отвътре огромна поздравителна картичка. Погледна към камерата и завъртя картичката към нея. На нея пишеше: „Честит рожден ден, следвай панделката!“

Камерата с подскачане проследи шествието, отперило се към кухнята. Вратата, затворена с райбер. Стъпалата към мазето. Доналд се спуска по тях, следвайки панделката, след него пристъпват останалите. Краят на панделката е привързан за кормилото на велосипед с десет скорости.

Защо ли не са му подарили колелото навън, в двора, запита се Греъм.

На екрана с подскачане се появи следващият кадър и той даде отговор на въпроса му. Вън валеше дъжд, по двора проблясваха локви. Къщата изглеждаше съвсем различна. Собственикът на недвижими имоти Гихън беше пребоядисал фасадата след убийствата. Външната врата на мазето се разтвори и от нея излезе господин Джейкъби с велосипеда в ръце. Това бе първата му поява във филмчето. Ветрецът разроши кичура коса, внимателно праметнат върху плешивината му. Той тържествено пусна колелото на земята. Филмчето свършваше с кадър, в който Доналд предпазливо направи първото си кръгче.

— Адски тъжно — въздъхна Крофорд. — Но всичко това вече го знаем.

Греъм пренави лентата и пусна отново сцената с рождения ден и Крофорд поклати глава, извади някакви книжа от куфарчето си и се зае да ги чете на светлината на джобно фенерче.

На екрана господин Джейкъби изнасяше колелото от мазето. Вратата зад него се захлопна, от нея висеше катинар. Греъм стопира кадъра.

— Ето. Сега разбирам за какво му е била необходима резачката, Джак. Да пререже катинара и да проникне в къщата през мазето. Но защо не го е сторил?

Крофорд угаси фенерчето и вдигна глава. Намести очилата на носа си и насочи поглед към екрана.

— Какво?

— Знаем със сигурност, че е носел клещи за рязане на метал — поясни Греъм. — Използвал ги е да среже един клон, който му е пречел да наблюдава къщата откъм горичката. Но защо не ги е употребил, за да проникне през мазето?

— Не е могъл — пусна крокодилска усмивчица Крофорд. Много обичаше да кара хората да гадаят.

— Но дали е опитал? Оставил ли е следи? Тази врата така и не успях да видя. — Гихън вече я беше сменил с желязна с тежки резета.

— Предполагаш, че Гихън е сторил това, нали? — каза Крофорд. — Но истината е друга — желязната врата вече е била монтирана, когато са ги убили. Вероятно от самия Джейкъби. Пристигнал е от Детройт, знаеш това. А тамошните жители си падат по солидните ключалки.

— Но кога го е сторил?

— Не знам. Очевидно след рождения ден на детето. На коя дата беше? Сигурно ще я открием в протокола от аутопсията, ако е у теб.

— Четиринайсети април, понеделник — промърмори Греъм, без да отмества очи от екрана, и подпря брадичка с длан. — Искам да знам кога Джейкъби е сменил тази врата.

Челото на Крофорд се сбърчи в знак на усилен размисъл. Бръчките изчезнаха, когато разбра смисъла на въпроса.

— Мислиш, че Зъблото е направил оглед на къщата още докато там е била старата врата с катинара.

— Носел е клещи за рязане на метал. Как се прониква в чужда къща с такива клещи? Режат се катинари, решетки или вериги. В къщата на Джейкъби не е имало решетки, нито вериги.

— Така е.

— Значи е очаквал да има работа с катинар. Клещите за метал са големи и тежки. Придвижвал се е денем, а от мястото, където е оставил колата си, до къщата на Джейкъби разстоянието е доста голямо. Давал си е сметка, че ще трябва да се връща бързо, ако нещо в плановете му се обърка. Едва ли би мъкнал тежките клещи, ако не е бил сигурен, че ще му трябват. Знаел е за катинара.

— Значи мислиш, че е извършил огледа си, преди Джейкъби да смени вратата. После е отишъл да ги убие и се е скрил да чака подходящия момент в гората.

— Тази част на къщата не се вижда от гората.

Крофорд кимна и продължи:

— Чака в гората. Те си лягат, той влиза в двора с клещите си и открива, че вратата за мазето е метална, залостена с болтове.

— По-точно се натъква на нея за пръв път. И това обърква предварителните му планове. — Греъм се изправи. — Той е наистина изненадан и ядосан, гори от нетърпение да проникне в къщата. Прави го грубо и прибързано, като разбива стъклената врата на терасата. Джейкъби се събужда от шума и трябва да бъде ликвидиран още на стълбите. Това не е в стила на Дракона, той не обича този тип цапотии. Винаги е внимателен и не оставя следи. Действията му в къщата на Лийдс го доказват.

— Добре, добре. Ще разбере кога Джейкъби е сменил вратата. Така може би ще установим интервала между предварителния оглед и убийството. Поне минималния интервал. Няма да е зле да го знаем.

Може би ще съвпадне с някой друг отрязък от време, който местните власти биха могли да ни посочат. Например конгрес, състоял се по същото време в града. Гостите е трябвало да се регистрират. Можем още веднъж да проверим колите под наем, като този път включим микробусите. Ще се свържа с нашите хора в Бърмингам.

Крофорд трябва да е бил особено настоятелен, тъй като точно четирийсет минути по-късно агент на ФБР в Бърмингам, придружен от предприемача Гихън, се провикваше към един дърводелец, покатерен на скелето около новостроящ се дом. Получените от дърводелеца сведения бяха предадени по радиото в Чикаго.

— Последната седмица на април — рече Крофорд и остави слушалката. — Тогава са монтирали новата врата. Господи, това е цели два месеца преди нападението! Защо му е трябвало да оглежда обекта два месеца предварително?

— Не знам, но съм сигурен, че е видял госпожа Джейкъби или цялото семейство, преди да огледа къщата. Ако изключим тезата, че ги е проследил още в Детройт, той се е спрял на госпожа Джейкъби в периода между десети април (когато семейството се е преместило в Бърмингам) и края на април (когато е била монтирана металната врата). В този отрязък от време е посетил Бърмингам. Бюрото там нали изяснява това посещение?

— Ченгетата също — кимна Крофорд. — Но я ми кажи откъде е разбрал, че между мазето и къщата има вътрешна врата? На подобно нещо човек не може да се осланя, особено в Южните щати.

— Без съмнение е бил запознат с вътрешното разположение.

— А твоят приятел Меткаф дали разполага с извлечение от банковите сметки на Джейкъби?

— Сигурно.

— Тогава нека проверим за какви услуги са платили на майстори между десети април и края на месеца. Знам, че такава проверка е правена за периода до две седмици преди убийството, но може би не сме се върнали достатъчно назад. Същото се отнася и за Лийдс.

— Винаги сме изхождали от предположението, че той се е ориентирал в дома на Лийдс след като вече е влязъл — каза Грѐм. — Не е било възможно да види стъклото на кухненската врата отвън, там има веранда с дървена решетка отпред. Въпреки това си е приготвил

елмаз. А семейството не е викало никакви майстори три месеца преди убийството.

— След като се оказва, че е извършвал огледите дълго преди да нападне, може би не сме проверили достатъчно назад във времето. Сега ще го сторим. Макар че в случая с Лийдс би могъл да надзърне и по-навътре в къщата... да кажем, когато някой от семейството се е прибирал, а той се е правел, че отчита показанията на електромера.

— Изключено. Забравил си, че вратите не са на една линия. Гледай!

Ръцете му сърчно заредиха прожекционния апарат с филмчето на Лийдс. Сивото куче наостря уши и изтичва към кухненската врата. Влизат Валъри Лийдс и децата, натоварени с покупки. През отворената кухненска врата не се вижда нищо друго освен декоративните решетки на верандата.

— Добре, значи искаш Байрън Меткаф да провери всички банкови плащания за април. Всички евентуални услуги по домовете и покупки от пътуващи търговци. Не, не — аз ще го направя, ти си довърши портрета. Имаш ли телефона на Меткаф?

Филмчето от къщата на Лийдс разстрои Греъм. Той разсеяно продиктува на Крофорд трите номера, на които можеше да бъде открит Байрън Меткаф.

Крофорд вдигна слушалката, а Греъм отново зареди любителските филмчета. Първо Лийдс.

Ето го кучето. Нямахме нашийник, кварталът беше пълен с такива кучета, но въпреки това Дракона е знаел, че точно това е кучето на Лийдс. Ето я Валъри Лийдс. Греъм потръпна. Ето я и вратата зад нея, беззащитна с широкото си стъкло. Върху екрана в съдебната зала се виждаше как играят децата и.

Греъм така и не се почувства толкова близко до Джейкъби, колкото до семейство Лийдс. Но сега нещо в тяхното филмче го тревожеше. Разстроен бе от факта, че представата му за семейство Джейкъби се изчерпваше с няколко тебеширени очертания на пода, опръскан с кръв. Ето ги децата на Джейкъби, скупчени около празничните свещи. Отблясъците на пламъчетата играят по лицата им.

За част от секундата в съзнанието на Греъм проблесна споменът за капка восък върху нощното шкафче на Джейкъби, после за

кървавите петна в ъгъла на спалнята на Лийдс. Нещо... В този момент Крофорд се върна.

— Меткаф каза да те попитам...

— Не ми говори!

Крофорд млъкна, без да показва признаци на обида. Замръзна на мястото си и зачака. Малките му очички се присвиха и заблестяха. Филмът продължи да се върти, светлини и сенки играеха по лицето на Греъм.

А това е котката на Джейкъби. Дракона е знаел, че това е тяхната котка. Вътрешната врата към мазето. Външната врата на мазето, заключена с катинар. Дракона си е носел клещи за рязане на метал.

Филмчето свърши, лентата се изхлузи от касетата и зашляпа във въздуха. Всичко, което е интересувало Дракона, беше запечатано на двете ленти. Не са били показвани публично, няма сведения за някакъв клуб на кинолюбители, нито за любителски фестивали.

Греъм се извърна и погледна познатата зелена кутия, в която бяха пристигнали филмчетата на Лийдс. Върху нея бяха изписани името и адреса им, както и адреса на изпращача: „Кинолаборатория «Гейтуей», Сейнт Луис, Мисури 63102“. В съзнанието му се беше врязало името „Сейнт Луис“ — така, както там се запечатваше всеки веднъж зърнат телефонен номер. Но какво му говореше Сейнт Луис? Къде се бе натъквал вече на него? Да, едно от местата, където може да се купи „Сплетникът“ още в понеделник вечер, в деня на отпечатването. Един ден преди отвличането на Лаундс.

— Божичко! — простена Греъм. — Господи, боже мой! Притисна глава с ръце, сякаш се страхуваше откритието да не изчезне. — Меткаф още ли е на телефона? Крофорд мълчаливо му подаде слушалката.

— Байрън, на телефона е Греъм. Филмите, които ми изпратихте... бяха ли в някакви кутии?... Разбира се, разбира се... Знаем, че бихте изпратили и тях... Имам страхотна нужда от помощ. Разполагате с банковите извлечения на Джейкъби, нали? Добре, искам да науча къде са изпращали за проявяване своите филми. Може би са прибягвали до услугите на някой магазин посредник. Ако има чекове от аптеки или фотолаборатории, там ще фигурират и адресите им. Страшно спешно е, Байрън! При пръв удобен случай ще ви обясня всичко. Бърмингамският клон на ФБР ще започне незабавна проверка

по магазините. Ако откриете нещо, предайте го направо на тях, а след това и на нас. Ще го направите ли? Чудесно! Какво? Не, няма да ви запозная със „Сладострастието“.

Агентите на ФБР в Бърмингам провериха четири фотоателиета, преди да открият онова, в което Джейкъби си беше проявявал филмите. Директорът обясни, че те препращат всички филмчета за проявяване в една лаборатория.

Крофорд гледаше филмчетата за дванайсети път, когато отново се обадиха от Бърмингам. Записа си съобщението, после стана и тържествено протегна ръка на Грeъм.

— „Гейтуей“ — каза.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Крофорд разклащаше пластмасовата чашка, за да разтвори побързо хапчето алка-зелцър. Озвучителната система на боинга се включи и женски глас каза:

— Пътникът Крофорд, моля. Той вдигна ръка от мястото си в опашката и стюардесата се приближи. — Бихте ли отишли в пилотската кабина, господин Крофорд? Нямаше го точно четири минути, после се върна и тежко се отпусна до Греъм.

— Днес Зъблото е бил в Ню Йорк. Греъм се намръщи и здраво стисна зъби. — Не, не — успокой го Крофорд. — Хлопнал е две жени по главите в Бруклинския музей и... слушай внимателно... изял една картина.

— Изял?

— Да, изял я. Отделът за опазване произведенията на изкуството в Ню Йорк разбрали с кого си имат работа в момента, в който видели какво е изял. Разполагат с два частично годни отпечатъка върху пластмасовия му пропуск, които вече са изпратени в Чикаго на Прайс. Още щом ги сложил на екрана, старецът ударил камбаната. Идентификация липсва, но става въпрос за същия палец, който открихме върху окото на детето на Лийдс.

— Ню Йорк — промълви Греъм.

— Това нищо не означава, там е бил днес. Може би още работи в „Гейтуей“. Ако наистина е така, ще го идентифицираме лесно, тъй като днес е отсъствал.

— Какво точно е изял?

— Картина със заглавие „Великият Червен дракон и Жената в слънчеви одежди“ на художника Уилям Блейк.

— Какво е състоянието на пострадалите?

— Пернал ги с палка. По-младата е останала в болницата за наблюдение, докато на по-възрастната трябвало да направят четири шева. Има и леко мозъчно сътресение.

— Могат ли да дадат описание?

— Младата вече го е сторила — спокоен мъжага, с черни мустаци и тъмна коса, според мен перука. Описанието се потвърждава и от пазача на входа. Възрастната нищо не е видяла.

— Но той не е убил никого.

— Да, странно. Имал е предостатъчно време да го стори, особено след като са го видели. От отдела за поведенчески науки позвънили в болницата на Блум. И знаеш-ли какво им казал?

Че Зъбльоото може би се опитва да спре.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Долархайд чу как се спуснаха задкрилките. Под тъмното крило бавно заплуваха светлините на Сейнт Луис. Под краката му се раздруса и колесниците изскочиха с глух тътен. Той завъртя няколко пъти глава, за да разкърши схванатия си врат. Най-сетне у дома.

Беше се подложил на огромен риск, но си заслужаваше наградата — правото на свободен избор. Може да реши да остави жива Реба МакКлейн, може да разговаря с нея, може да се наслаждава на странната и безопасна подвижност в неговото легло.

Повече няма да изпитва ужас от своя дом. Драконът е вече в стомаха му. Може да се прибере спокойно, да се качи горе и да свали копие от стената, може и да го смачка, стига да поиска.

Вече не трябва да се тревожи, че изпитва любов към Реба. След като изпитва любов към нея, би могъл да остави семейство Шърман на произвола на Дракона, а той да се върне при Реба спокоен и облекчен, да се отнася добре с нея.

Позвъни и вкъщи още от летището. Никой не отговори, значи още не се беше прибрала от работа. Опита номера на „Бейдър Кемикъл“, но даваше заето. Представи си я как върви към автобусната спирка и почуква с бастунчето си, с наметнат шлифер.

Стигна до лабораторията за по-малко от четвърт час, движението вече беше оредяло.

На спирката я нямаше. Паркира в уличката зад „Бейдър Кемикъл“, близо до изхода откъм тъмната лаборатория. Ще и се обади, че е пристигнал, ще изчака края на работното време и ще я откара у дома. Беше горд с ново извоюваното си право на избор. Искаше да се възползва от него. Докато чака, може да свърши някоя работа и в собствената си служба, помисли си той. В „Бейдър Кемикъл“ светеха само няколко стаи.

Лабораторията на Реба беше заключена. Над нея не светеше нито зелена, нито червена лампа. Осветлението бе изключено. Той натисна

звънеца, но никой не отговори. Може да е оставила бележка в кабинета му. По коридора се разнесоха стъпки.

Дандридж, началникът на „Бейдър“, прекоси крилото с тъмните лаборатории, без да вдигне глава. Под мишница стискаше дебела пачка лични досиета.

На челото на Долархайд се появи едва забележима бръчица.

Дандридж бе стигнал средата на паркинга и вървеше към „Гейтуей“, когато Долархайд излезе навън и тръгна след него. На паркинга имаше пет-шест коли и две лекотоварни камионетки. Онзи бюик там е на Фиск, кадровика на „Гейтуей“. С какво ли се занимават?

В „Гейтуей“ нямаше нощна смяна и по-голямата част от сградата тънеше в мрак. В коридора към кабинета на Долархайд проблясваха само червените лампи на изходите. Но зад матираните стъкла на отдел „Кадри“ светеше. Отвътре долитаха гласове и Долархайд разпозна Дандридж и Фиск.

По коридора отекнаха женски стъпки и секретарката на Фиск зави зад Ъгъла. Над ролките за къдрене на косата и беше наметнато полупрозрачно шалче, в ръцете и имаше няколко счетоводни книги. Жената бързаше, а книгите бяха много и тежаха. Подритна с крак вратата на Фиск и зачака. Отвори и Уил Грeъм.

Долархайд замръзна наред полутъмния коридор. Пистолетът му бе останал в микробуса. Вратата на кабинета се затвори.

Долархайд хукна по коридора, маратонките му безшумно докосваха гладкия под. Залепи лице на стъклото на външната врата и внимателно огледа паркинга. Нещо под осветителния стълб се размърда. Човек. Беше се изправил до една от камионетките и в ръката му проблесна фенерче. Долархайд скоро разбра с какво се занимава: ръсеше с прах за снемане на отпечатыци външното огледало на автомобила.

Зад гърба му, някъде в дъното на коридора, отекнаха мъжки стъпки. Махай се оттук! Той се сниши, свърна зад ъгъла и се спусна в мазето на сградата. Прекоси помещението с пещите и стигна противоположния край. Стъпвайки на една от работните маси, успя да стигне разположените високо прозорци, от които се излизаше в обраслия с храсти заден двор. Претърколи се през перваза и падна на ръце и колене в шубрака, готов да бяга или да се бие до смърт.

Тук беше тихо, нищо не помръдваше. Изправи се, пъхна ръка в джоба и прекоси улицата с нехайна походка. Тичаше, когато тротоарът беше тъмен, ходеше, когато насреща му се задаваха коли. Така описа широк кръг около „Гейтуей“ и „Бейдър Кемикъл“.

Микробусът му си стоеше на уличката зад „Бейдър“, в близост до него нямаше къде да се скрие човек. Е, добре. Хукна с все сили към него през улицата, скочи вътре и грабна куфарчето си. Сложи пълнителя в пистолета, вкара един патрон в цевта. Постави го на арматурното табло и го покри с някаква фланелка. Бавно потегли, като внимаваше да не хване червеното на светофара. Зави зад ъгъла и се включи в разреждения трафик.

А сега се налагаше да разсъждава — нещо, което му беше особено трудно.

Трябваше да са филмите, няма какво друго. Греъм е разбрал някак за тях. Разбрал е къде се промиват. Но все още не знае кой. Иначе не би искал личните досиета. Но защо са му и счетоводните данни? Заради отсъствията. Ще ги свери с датите, когато Дракона е нападал. Но те винаги са били в събота, с изключение на Лаундс. Ще търси отсъствия на датите, които предхождат тези съботи, това ще търси. И ще се заблуди, тъй като копия от компенсационните надници не се пазеха в архивата.

Долархайд караше бавно по булевард Линдбърг, свободната му ръка ръкомахаше, отмяташе възможните варианти.

Търсят отпечатъци. Никъде не им е оставил отпечатък, с изключение може би на пластмасовия пропуск в Бруклинския музей. Беше го взел много набързо, но все пак се стремеше да го държи за ръбовете. Но те явно разполагат с нещо. Иначе защо ще търсят отпечатък, ако няма с какво да го сравнят?

Търсеха отпечатъци по онази камионетка. Нямаше време да разбере дали проверяват и колите.

Микробус. Превозването на Лаундс с инвалидния стол ги е навело на мисълта за микробус. А може би някой в Чикаго го е видял. В „Гейтуей“ имаше много микробуси — както частни, така и служебни.

Не, Греъм просто знае, че той разполага с микробус. Греъм знае, и толкоз. Знае. Знае. Този кучи син е чудовище. Ще снемат отпечатъци от всички служители на „Гейтуей“ и „Бейдър“. Ако не го открият тази

вечер, ще го сторят утре. Ще трябва да бяга и да се крие цял живот с това лице, разлепено във всяка пощенска станция и всеки полицейски участък. Всичко отиваше по дяволите. В сравнение с тях бе немощен и слаб като дете.

— Реба — промълви на глас. Вече и тя не можеше да го спаси. Пръстенът около него се затягаше, а той бе само един нещастник със заешка уст...

— СЕГА СЪЖАЛЯВАШ ЛИ, ЧЕ МЕ ПРЕДАДЕ?

Гласът на Дракона прогърмя дълбоко във вътрешностите му, толкова дълбоко, колкото бяха късчетата хартия в стомаха му.

— Не съм те предал! Исках просто да имам право на избор. Тя ме нарече...

— ДАЙ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ТЕ СПАСЯ!

— Не, ще бягам.

— ДАЙ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ЧУЕШ КАК СЕ ПРЕКЪРШВА ГРЪБНАКЪТ НА ГРЕЪМ!

— Не.

— ВЪЗХИТИ СЕ НА ТОВА, КОЕТО СВЪРШИ ДНЕС. ВЕЧЕ СМЕ БЛИЗО. ОТНОВО МОЖЕМ ДА БЪДЕМ ЕДНО ЦЯЛО. ЧУВСТВАШ ЛИ МЕ ВЪТРЕ В СЕБЕ СИ? ЧУВСТВАШ МЕ, НАЛИ?

— Да.

— И ЗНАЕШ, ЧЕ МОГА ДА ТЕ СПАСЯ. ЗНАЕШ, ЧЕ ЩЕ ТЕ ИЗПРАТЯТ В МНОГО ПО-ЛОШО МЯСТО ОТ СИРОПИТАЛИЩЕТО НА БРАТ БЪДИ. ДАЙ МИ КАКВОТО ИСКАМ И ЩЕ БЪДЕШ СВОБОДЕН.

— Не.

— ЩЕ ТЕ УБИЯТ, ЩЕ СЕ ГЪРЧИШ НА ЗЕМЯТА.

— Не.

— ТЯ ЩЕ ЕБЕ ДРУГИ, КРАСИВИ МЪЖЕ. ЩЕ СИ ВКАРА ТЕХНИТЕ...

— Стига, млъкни!

— НАМАЛИ СКОРОСТТА И НЯМА ДА ГО КАЗВАМ!

Кракът на Долархайд се отдръпна от педала на газта.

— ТАКА Е ДОБРЕ. ДАЙ МИ, КАКВОТО ИСКАМ И ТОВА НЯМА ДА СЕ СЛУЧИ. ДАЙ МИ ГО И ЩЕ ТИ ОСТАВЯ СВОБОДАТА НА ИЗБОР ЗАВИНАГИ. ЩЕ ПРАВИШ КАКВОТО ИСКАШ, ЩЕ ГОВОРИШ ДОБРЕ. АЗ ИСКАМ ДА ГОВОРИШ

ДОБРЕ. ТОЧНО ТАКА, КАРАЙ БАВНО. ВИЖДАШ ЛИ ОНАЗИ
БЕНЗИНОСТАНЦИЯ? СПРИ ТАМ ДА СИ ПОГОВОРИМ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Греъм излезе от кабинета и огледа затъмнения коридор. Беше напрегнат и неспокоен. Много се бавеха.

Крофорд прехвърляше досиетата на всичките триста и осемдесет души, които работеха в „Гейтуей“ и „Бейдър“. Правеше го възможно най-бързо (много го биваше за такава работа), но времето течеше и скоро вече нямаше да може да се пази тайна.

За работата ангажира минимален брой служители. („Искаме да го открием, а не да го стреснем — обясни той. — Ако приключим тази вечер, ще можем да го хванем извън службата, може би в дома му или на паркинга.“)

Полицейското управление на Сейнт Луис помагаше, с каквото можеше. Придружен от един сержант, лейтенант Фогел от местния отдел „Убийства“ пристигна безшумно с немаркирана кола и донесе специален факс апарат за обработка и изпращане на информация.

Включен към един от телефоните на „Гейтуей“, този апарат за секунди изстреля копия от ведомостта до Секцията за идентификация на ФБР във Вашингтон и Отдела за автомобилна регистрация на щата Мисури.

Във Вашингтон имената на служителите щяха да влязат в компютъра, съхраняващ пръстовите отпечатъци както на обикновени граждани, така и на престъпници. За по-бърза обработка служителите на „Бейдър“, издържали проверката за сигурност, бяха отбелязани с кръстчета. Отделът за автомобилна регистрация щеше да се заеме с проверката на всички собственици на микробуси. В цялата операция бяха ангажирани само четирима служители — шефът на „Личен състав“ Фиск, секретарката му, Дандридж от „Бейдър Кемикъл“ и главният счетоводител на „Гейтуей“. За свикването на тази късна среща в лабораторията не бяха използвани телефони. Всеки от участниците в нея беше посетен в дома му от полицейски служители и спокойно му бе обяснено за какво става дума. („Оглеждайте ги хубаво, преди да им кажете за какво ви трябва — нареди Крофорд. — И не им

позволявайте да се обаждат на когото и да било. Подобни новини се разпространяват светкавично.“)

Надявах се, че ще го открият бързо благодарение на отпечатъците от зъби. Но никой от четиримата повикани служители не беше ги виждал. Греъм гледаше дългите коридори, осветени единствено от червените лампи над изходите. Най-сетне се чувстваше добре. Какво друго биха могли да свършат тази нощ?

Крофорд нареди да докарат със самолет жената от Бруклинския музей госпожица Харпър веднага щом бъде в състояние да пътува. Това сигурно щеше да стане сутринта. Полицията на Сейнт Луис разполагаше с удобен за наблюдение микробус, тя би могла да се настани в него и да гледа лицата на пристигащите служители.

Ако не успееш да свършат тази нощ, всички следи от операцията трябваше да бъдат заличени преди началото на работното време. Греъм не хранеше илюзии и знаеше, че ще имат истински късмет, ако успеят да работят цял ден, преди слуховете да са плъзнали из „Гейтуей“. Дракона щеше да е нащрек за нещо подозрително. Щеше да отлети.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Идеята за късна вечеря с Ралф Манди изглеждаше добра. Реба МакКлейн съзнаваше, че все някога трябва да му обясни всичко, а тя не обичаше да бави.

Всъщност Манди вероятно се досети за какво ще стане въпрос, след настояването и да си поделят разноските за вечерята. Каза му го в колата на път за къщи. Каза, че нищо особено не се е случило, че с него и е приятно и иска да си останат приятели, но в момента е ангажирана с друг мъж. Може да се е засегнал, но несъмнено е изпитал и нещо като облекчение. Такъв си му е нравът, помисли си тя.

Не пожела да влезе, когато спряха пред жилището и. Поиска да я целуне за лека нощ и тя с готовност вдигна лице. Той и помогна да слезе от колата и и подаде ключовете, после изчака да влезе и да заключи отвътре. Когато се обърна да си върви, Долархайд го простреля с един куршум в гърлото и два в гърдите. Снабденият със заглушител пистолет изпука тихо, сякаш някой в далечината палеше мотор на скутер.

Вдигна с лекота тялото на Манди, отнесе го между храсталаците и стената на къщата и го остави там.

Сякаш нещо го прониза, когато видя как се целуват, после болката отлетя завинаги. Все още изглеждаше съвсем като Франсис Долархайд, Дракона бе добър актьор и играеше безупречно ролята на Долархайд.

Когато на входа се позвъни, Реба МакКлейн си миеше лицето. Звънна четири пъти, преди тя да стигне до вратата. Докосна веригата, но не я откачи.

— Кой е?

— Франсис Долархайд.

Тя откряхна вратата, все още, без да сваля веригата.

— Повторете, моля.

— Аз съм, Долархайд. Разбра, че наистина е той, и свали веригата. Не обичаше изненадите.

— Нали каза, че ще ми се обадиш, Д.?

— Щях да го сторя, но се случи нещо важно. — Той пристъпи навътре и притисна към лицето и парче плат, напоено с хлороформ.

Улицата беше пуста. Повечето от къщите бяха тъмни. Вдигна я и я понесе към микробуса. Краката на Ралф Манди стърчаха от храсталака. Долархайд не му обърна внимание. Тя се пробуди по време на пътуването. Беше легнала на една страна с лице в прашния мокет. Трансмисията на микробуса свиреше високо в ушите и.

Опита да вдигне ръце към лицето си, гърдите и се притиснаха болезнено към пода. Китките и се оказаха вързани.

Опипа ги с лице. От лактите надолу бяха омотани с нещо като ивици мек плат. Краката и от колената надолу бяха вързани по същия начин. Устата и също бе запушена с парцал.

Но какво се е случило? Какво? Д. беше на прага и после... Спомни си, че се опита да отмести лице и усети огромната му сила. Какво стана, Господи? Д. беше на прага, а после тя се давеше в нещо студено. Не успя да извърне глава, не можеше да помръдне от железната хватка.

Сега се намираше в неговия микробус, полюшването и поскърцването и бяха познати. Микробусът се движеше. В душата и се надигна ужас. Инстинктите я предупреждаваха да стои тихо, но гърлото и се задръстваше от газове. Хлороформ и бензин. Повдигна и се, но превръзката и пречеше да повърне.

— Още малко остава — разнесе се гласът на Д.

Микробусът зави, заскърца по чакъл. По калниците и пода затрополяха ситни камъчета. Той е луд! Това е истината: луд! Тази дума събуждаше страх. Но коя бе причината? Ралф Манди! Вероятно ги е видял на улицата и е превъртял.

Господи! Този път хубаво се насади. Някога, преди години, един мъж беше опитал да я удари. Това стана в института „Райкър“. Тя остана неподвижна на мястото си и онзи не можа да я открие, защото също беше сляп. Но тоя тук виждаше прекалено добре, да го вземат мътните! Подготви се! Подготви се за разговор! Господи, но той може да ме убие с този парцал на устата! Господи, той може да ме убие, без дори да чуе какво му казвам!

Бъди готова! Пригответи си думите и не го карай да повтаря думите си. Увери го, че няма да кажеш нито дума на никого. Дръж се

пасивно. Ако не можеш, изчакай подходящия момент да се докопаш до очите му!

Микробусът спря. Той слезе и каросерията леко се разклати. Страничната врата се хлъзна. Замириса на трева и сгорещени гуми. Пееха щурци. Той се качи.

Въпреки волята си тя нададе приглушен писък изпод превръзката и се опита да избегне докосването му.

Мекото потупване по рамото не можа да успокои гърчовете на ужас, но последвалият тежък плесник успешно го стори. Опита се да говори изпод превръзката, после усети как я вдигат и носят. Стъпките му прокъртяха по дървената рампа. Вече знаеше със сигурност къде се намира — в неговата къща. Но къде по-точно? Отдясно долови тиктакането на часовника. Килим, после гол под. Спалнята, в която го бяха направили. Тя потъна в ръцете му, под себе си усети леглото.

Отново се опита да каже нещо, но усети, че той излиза. Шумове навън, последвани от затръшването на автомобилна врата. Връща се. Остава нещо на пода. Нещо метално. В ноздрите и нахлу миризма на бензин.

— Реба. — Гласът безспорно беше неговият, но някак ранно спокоен. Ужасяващо спокоен. — Реба, не знам... е знам какво да ти кажа. Беше ми страшно приятно да докосвам. Ти не знаеш какво направих заради теб. Но сбърках, Реба. Ти ме направи слаб, а после ме нарани. Тя се опита да каже нещо през превръзката. — Ще бъдеш ли послушна, ако те развържа и те сложа да седнеш? Не се опитвай да избягаш, лесно ще те стигна. Ще бъдеш ли добра? Тя изви глава по посока на гласа му и кимна. Усети хладното докосване на стоманено острие до кожата си, ножът проскърца през плата и ръцете и бяха свободни. Същото се повтори и върху краката и. Бузите бяха влажни, когато махна от устата и парцала.

Тя внимателно се надигна и седна в леглото. Трябваше да опита с каквото може.

— Не съм знаела, че толкова много държиш на мен, Д. Това ме радва, но трябва да призная, че доста ме изплаши.

Никакъв отговор. Но тя знаеше, че той е там, пред нея.

— Нима се ядоса на онзи стар глупак Ралф Манди? Видял си го пред къщата ми, нали? Знаем, че е така. Тъкмо му бях казала, че не

желая повече да се срещаме. Защото искам да бъда с теб. Никога вече няма да се срещам с него.

— Ралф умря — обади се Долархайд. — Според мен не му беше особено приятно. Измислици. Съчинява си. Господи, дано да е така!

— Никога не съм искала да те наранявам, Д. Нека си останем приятели, нека се чукаме, нека прекарваме добре и да забравим всичко.

— Млъкни — прекъсна я със спокоен глас. — Ще ти кажа нещо. Най-важното, което си чувала в живота си. Най-важното, разбираш ли? Като десетте божи заповеди.

— Разбирам, Д. Аз...

— Млъкни! В Бърмингам и Атланта преди време се случиха забележителни събития, Реба. Сещаш ли се за какво говоря?

Тя поклати глава.

— Вестниците много писаха за тях. Две групи хора бяха променени. Лийдс и Джейкъби. Полицията смята, че са били убити. Сега сещаш, ли се? Тя понечи да поклати отрицателно глава, после изведнъж си спомни и бавно кимна.

— Знаеш ли как наричат Съществуването, което посети тези хора? Можеш да го кажеш на глас.

— Зъб...

Една широка длан покри лицето и, задушавайки звуците.

— Помисли внимателно и ми дай правилния отговор!

— Май беше някакъв дракон. Червеният дракон. Той беше на сантиметри от нея, усещаше дъха му върху лицето си.

— АЗ СЪМ ДРАКОНЪТ.

Шибната от силата и ужасяващия тембър на този глас, тя инстинктивно се отдръпна назад и се блъсна в таблата на леглото.

— Драконът те иска, Реба. Винаги те е искал. Направих всичко възможно да не те дам. Днес дори направих нещо за теб и си помислих, че няма да те има. Но се оказа, че съм сбъркал.

Това беше Д., тя можеше да разговаря с него.

— Моля те. Моля те, не му позволявай да ме вземе! Моля те! Не можеш да го направиш. Аз съм за теб! Задръж ме за себе си. Знам, че ме харесваш.

— Все още не съм решил как да постъпя. Може би ще трябва да отстъпя и да те предам в ръцете му. Не знам. Зависи дали ще правиш каквото ще ти кажа. Ще можеш ли? Мога ли да ти имам доверие?

— Ще се опитам. Ще направя всичко възможно. Само не ме плаши толкова, иначе няма да мога.

— Стани, Реба. Застани до леглото. Знаеш точно къде се намиращ в тази стая.

Тя кимна.

— Знаеш и къде се намиращ в къщата, нали? Доста се поразходи онзи път, докато съм спал.

— Спал ли?

— Не ставай глупава. Говоря за онази нощ, която прекарахме тук. Нали тогава се поразходи из къщата? Откри ли нещо странно? Показа ли го на някого? Извършила ли си нещо подобно, Реба?

— Просто излязох навън. Ти спеше и аз излязох на двора, честна дума.

— Значи знаеш къде се намира входната врата?

Тя кимна.

— Реба, докосни гърдите ми. Бавно премествай ръцете си нагоре. Дали да не докопам очите му? Палецът и показалецът му леко се присвиха около гърлото и.

— Не, прави това, което си намислила, защото ще натисна. Просто опипай гърдите и шията ми. Откри ли верижка с ключе? Измъкни я през главата ми. Внимателно. Точно така. Сега ще видя дали мога да ти се доверя. Иди до външната врата, заключи я и се върни да ми дадеш ключа. Върви. Аз ще те чакам тук. Не се опитвай да бягаш, защото лесно ще те стигна.

Тя стисна в шепа ключа, а верижката я почукваше по бедрото. С обувки и беше по-трудно да се ориентира, но тя реши да не ги събува. Тиктакането на часовника и помагаше. Килим, голи дъски, отново килим. Обемна мебел, вероятно диванът. Трябва да завие надясно.

Кое е най-доброто, което може да предприеме? Дали да се прави на глупачка, или да извърши нещо решително? Дали и другите са се опитвали да му играят по свирката? Прилоша и от дълбокото дишане. Не позволявай да ти се завие свят! Не допускай да умреш! Зависи дали вратата е отворена. Опитай се да разбереш къде точно се намира той.

— Правилно ли се движа? — попита тя. Знаеше, че е правилно.

— Още четири-пет крачки — обади се той от спалнята.

Свеж въздух я лъхна в лицето. Вратата беше откряната. Изправи се между вратата и гласа зад нея, пръстите и бавно хлъзнаха ключа в

ключалката. От външната страна.

Сега! Изскочи навън, дръпна бравата и превъртя ключа. Спусна се по рампата, затича се, правеше отчаяни опити да си спомни къде е микробусът. Без бастунче. Блъсна се в нещо. Храст? Закрещя с пълна сила.

— Помогнете! Помощ, помощ!

Тичаше вече по чакъла на алеята. Някъде далеч изсвири автомобилен клаксон. Значи магистралата е натам! Ще върви бързо, ще тича, ще пълзи! Променяше посоката, когато под краката и започваше да шумоли трева и алеята изчезваше. Отново я намираше и продължаваше да се отдалечава на зигзаг от къщата.

Зад нея се чува тежки стъпки. Стъпки на мъж, който тича по алеята. Тя се спря, сграбчи шепа камъчета и ги запрати към него. Ясно чу как изтрополяха по тялото му.

Тежък удар в рамото я завъртя, голяма ръка обви гърлото и. Пръстите се свиваха, свиваха. В ушите и заблъска кръвта. Краката и отчаяно ритяха назад, улучиха някакъв пищял.

После настъпи тишина.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

За два часа списъкът беше готов. В него фигурираха всички бели служители от Двете компании: на възраст между двайсет и петдесет години, които притежаваха микробуси. Бяха двайсет и шест души.

Управлението за автомобилна регистрация на щата Мисури съобщи цвета на косите на собствениците, изваден от молбите за шофьорски книжки, но тези данни нямаха особена тежест. Не бе изключено Дракона да е носил перука.

Госпожица Трилман, секретарката на Фиск, направи фотокопия и ги раздаде на присъстващите.

Лейтенант Фогел започна да чете своя екземпляр, но го прекъсна сигналът от апаратчето му за свръзка.

Той се обади в полицейското управление, изслуша предаденото му съобщение и бавно постави слушалката.

— Господин Крофорд. Джак... Преди няколко минути са открили трупа на някой си Ралф Манди, трийсет и осем годишен. Застрелян на прага на някоя си Реба МакКлейн, живееща в центъра, близо до университета „Вашингтон“. Според, съседите тя работи в „Бейдър“. Няма я у дома, вратата на жилището е отключена.

— Дандридж! — провикна се Крофорд. — Какво ще ми кажете за Реба МакКлейн?

— Работи в тъмната лаборатория. Сляпа е, родом е някъде от Колорадо...

— Познавате ли човек на име Ралф Манди?

— Манди ли? — попита Дандридж. — Ранди Манди?

— Ралф Манди. Тук ли работи?

Бърза проверка на ведомостите показа, че такава име сред служителите няма.

— Може да е съвпадение — рече Фогел.

— Може — кимна Крофорд.

— Дано нищо не и се е случило — обади се госпожица Трилман.

— Познавате ли Реба? — попита Греъм.

— Разговаряхме няколко пъти.

— А Манди?

— Не го познавам. Виждала съм я с един-единствен мъж. Когато се качваше в микробуса на господин Долархайд.

— Микробуса на мистър Долархайд ли казахте, госпожице Трилман? Какъв цвят е този микробус?

— Чакайте да си помисля... Тъмнокафяв, може би черен.

— Къде работи господин Долархайд?

— Той е началник на производството — отвърна Фиск.

— Къде е кабинетът Му?

— Тук, в дъното на коридора.

Крофорд се извърна и понечи да каже нещо на Греъм, но той вече беше скочил на крака и се насочваше към вратата.

Кабинетът на господин Долархайд беше заключен. Отвори го с шперца на домакиния отдел.

Греъм се пресегна и запали осветлението, после се изправи на прага и очите му пробягаха по помещението. Педантично подреден кабинет. Не се виждаха никакви лични вещи, нищо не беше разхвърляно. На лавицата за книги имаше подредени само технически справочници.

Настолната лампа беше в левия край на писалището. Значи е десняк. Трябваше му отпечатък от левия палец на човек, който си служи с дясната ръка.

— Ще пробваме подложките за бележници — подхвърли на Крофорд, който се беше приближил зад него. — Тях не може да използва без лявата ръка.

Започнаха да преглеждат чекмеджетата, после погледът на Греъм падна върху календара за срещи. Забързано прехвърли изписаните вече страници и стигна до събота, двацет и осми юни — деня на убийството на семейство Джейкъби.

Графите на четвъртъка и петъка преди този уикенд бяха празни.

Пръстите му прехвърлиха няколко страници и спряха на последната седмица от юли. И тук нямаше записано нищо за четвъртък и петък. В графата за сряда имаше отбелязано нещо: АМ 552 3:45 — 6:15.

Греъм преписа буквите и цифрите.

— Искам да знам закъде е бил този полет.

— Дай аз да проверя, а ти продължавай тук — предложи Крофорд и излезе да търси телефон.

Греъм се взираше в тубичката с лепило за изкуствени зъби, която откри в най-долното чекмедже, когато Крофорд отново се изправи на вратата.

— Полетът е до Атланта, Уил — промълви той. — Да вървим да го приберем!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Студена вода плисна в лицето на Реба и се стече по косата и. Виеше и се свят. Под нея имаше нещо твърдо и наклонено. Извъртя глава да го усети по-добре. Дърво. Мокра студена кърпа избърса лицето и.

— Добре ли си, Реба? — попита спокойно Долархайд.

Тя се отдръпна от гласа.

— Дишай дълбоко. — Изтече една минута. — Ще можеш ли да се изправиш!? Опитай.

Тя успя едва след като усети опората на силните му ръце. Стомахът и се надигна. Той изчака да отmine пристъпът.

— Сега нагоре по рампата. Помниш ли къде се намираш? — Тя кимна. — Извади ключа от ключалката, Реба. Влез вътре. Сега заключи и окачи ключа обратно, на шията ми. Остави го да си виси на мястото. Нека проверим дали наистина е заключено. — Тя чу как пробва бравата, — Добре. А сега иди обратно в спалнята, знаеш пътя.

Тя се спъна и падна на колене. Главата и клюмна. Той я хвана за ръцете, изправи я и и помогна да стигне до леглото.

— Седни на този стоп.

Тя се подчини.

— А СЕГА МИ Я ДАЙ! Тя се опита да се изправи, но силни ръце я притиснаха към мястото и.

— Стой мирно, иначе не мога да те предпазя от него! — предупреди я Долархайд.

Разсъдъкът и отново започна да функционира, но някак неохотно.

— Моля те, опитай! — прошепна тя.

— Реба, с мен е свършено.

Беше се изправил и вършеше нещо. Миризмата на бензин стана нетърпима.

— Протегни ръка, пипни това... Не го хващай, само го пипни! — Тя напипа нещо като стоманени ноздри, гладки отвътре. Дулото на

пушка.

— Това е пушка, Реба. Двучевка магнум. Знаеш ли какво може да се направи с нея? — Тя кимна. — Махни си ръката. — Студеното дуло опря, във вдлъбнатината на гърлото и. — Много ми се искаше да ти имам доверие, Реба. Много! — Сякаш плачеше, съдейки по гласа. — Беше ми толкова хубаво с теб! Наистина плачеше.

— На мене също, Д. Беше страхотно. Моля те, не ми причинявай болка!

— За мен всичко е свършено. Не мога да те оставя в неговите ръце. Знаеш ли какво ще направи Той?

— Вече крещеше. — Знаеш ли какво ще направи Той? Ще те хапе до смърт! По-добре да дойдеш с мен.

До ушите и достигна драскането на клечка кибрит, замириса на сяр, нещо изсъска. Горещина. Дим. Огън. Най-много се страхуваше от това. Пожар. Господи, всичко друго, само не пожар! Надяваше се да я убие с първия изстрел. Краката и се стегнаха, готови да побягнат. Хленчене.

— Ох, Реба, не мога да гледам, как гориш! Дулото се отдръпна от гърлото и. Двете цеви на пушката гръмнаха в мига, в който тя се изправи на крака.

Ушите и писнаха, беше сигурна, че е улучена, че е мъртва. По-скоро усети, отколкото чу тежкия тътен на падащо тяло. Дим и припукване на пламъци. Пожар! Огънят и помогна да дойде на себе си. Горещина лизна ръцете и лицето и. Навън, по-скоро навън. Препъна се в някакви крака, блъсна се в леглото, задави се от гъстия дим.

Стой ниско долу, под дима, спомни си тя кой знае къде дочути правила. Не тичай, защото се блъскаш в разни предмети и ще умреш.

Беше заключена. Заключена! Направи няколко крачки, наведе се ниско, пръстите и се провлачиха по пода. Откри крака. Значи в другия край. Коса или нещо, наподобяващо коса. Пръстите и хлътнаха в нещо меко под косата. Пихтия със стърчащи остри костици. Око, което плува свободно вътре.

Ключът е около врата му. Бързай! Хвана верижката с две ръце, запъна крака под тялото си, дръпна рязко. Верижката се скъса, тя падна назад, но веднага задраска с ръце и крака, за да се изправи. Завъртя глава и се послуша, напълно объркана. Опитваше се да чуе нещо с пиццашите си уши, да усети нещо различно от пропукването на

пламъците. Краят на леглото. Кой край? Препъна се в тялото, направи опит да се ослуша.

ДЗЪН, ДЗЪН, Стенният часовник. ДЗЪН, ДЗЪН. Ето, вече е в хола. ДЗЪН, ДЗЪН. Сега надясно.

Гърлото и дращеше от дима. ДЗЪН, ДЗЪН. Ето я вратата. Под ръкохватката. Не го изпускай, само не го изпускай! Ключалката щракна. Натискай и отваряй! Въздух, чист въздух. Надолу по рампата. Въздух. Рухна на тревата. Изправи се на колене и длани. Запълзя.

Надигна се на колене, плесна с ръце. Определи по ехото местоположението на къщата и запълзя по-надалеч от нея. Дишаше дълбоко, с пълни гърди. Скоро беше в състояние да се изправи. Да ходи, да тича. Удари се в нещо, падна. Стана и отново хукна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Оказа се, че не е толкова лесно да се намери къщата на Франсис Долархайд. В „Гейтуей“ разполагаха само с номера на пощенска кутия в Сейнт Чарлс.

Дори полицейският участък трябваше да направи справката по една карта, която взеха на заем от електроснабдяването.

Хората на шерифа посрещнаха специалния отряд от Сейнт Луис отгатакъ реката и керванът бавно пое по щатска магистрала № 94. Един заместник-шериф, седнал до Грегъм в първата кола, показваше пътя. Крофорд се беше надвесил от задната седалка между двамата и нетърпеливо всмукваше въздух между стиснатите си зъби. В северните покрайнини на Сейнт Чарлс се разминаха само с няколко автомобила — открита камионетка, пълна с деца, междуградски автобус, някакъв влекач. Отблясъците на пожара видяха малко след като напуснаха северните покрайнини.

— Ето го! — каза помощник-шерифът — Там е!

Грегъм натисна рязко педала на газта. Отблясъците станаха по-ярки, вече се виждаха пламъци. Крофорд щракна с пръсти да му подадат микрофона.

— До всички, до всички! Пожарът е в неговия дом, бъдете нащрек! Може би ще направи опит да се измъкне. Шерифе, тук трябва да поставим пътна преграда.

Над полето в югоизточна посока се издигаше висок стълб черен дим и искри, който започна да се стеле над тях.

— Тук — обади се заместник-шерифът. — Свийте по тази алея.

В същия миг зърнаха жената, черна сянка на фона на огъня. Тя също ги усети и вдигна ръце към тях. После дойде взривът. Огромни огнени езици се издигнаха към небето, пламтящи греди и рамки на прозорци се разхвърчаха и описаха блестящи дъги в нощното небе. Обхванат от пламъци, микробусът подскочи и полегна настрана, избухна кратко и ослепително ярко оранжево сияние, сред което

горящите дървета изведнъж избледнях, настъпи мрак. Земята потръпна и полицейските коли се разклатиха от взривната вълна.

Жената беше паднала по очи на пътя. Крофорд, Греъм и полицаите изскочиха от колата и хукнаха към нея сред огнения дъжд. Някои се надвесиха над нея, други продължиха към къщата с пистолети в ръце. Крофорд пое Реба от ръцете на един полицай, който забързано чистеше косите и от пламтящи въгленчета.

Улови ръцете и, доближи лице до нейното, станало бронзово от заревото на пожара.

— Франсис Долархайд! — произнесе той и леко я разтърси. — Къде е Франсис Долархайд?

— Там, вътре — прошепна тя. Изранената и ръка се вдигна по посока на пожара, после безсилно се отпусна. — Там вътре, мъртъв.

— Сигурна ли сте? — попита Крофорд и впи поглед в невидящите и очи.

— Бях с него.

— Разкажете ми всичко.

— Застреля се в главата. Пипнах дупката в лицето му, Подпали къщата и се застреля. Докоснах го. Беше проснат на пода. Пипнах дупката. Мога ли да седна?

— Да — рече Крофорд и влезе заедно с нея на задната седалка на полицейската кола. Обви раменете и с ръце и я остави да поплаче на рамото му.

Прав насред покритата с чакъл алея, Греъм гледа пламъците, докато лицето му се зачерви и започна да го боли. Подети от лекия ветрец, гъстите стълбове дим закриха луната.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Сутрешният бриз беше топъл и влажен. Вдигаше облачета пушек от руините, които доскоро бяха къщата на Франсис Долархайд. Над полето се стелеше тънък слой сивкав, дим. Няколко самотии дъждовни капки паднаха върху горещата жарава и избухнаха в облачета пепел и дим.

Наблизо беше спряла пожарна кола с въртяща се на покрива сигнална светлина.

Ейнсуърт, началник на отдел „Експлозиви“ във ФБР, стоеше заедно с Греъм откъм подветрената страна. В ръцете си държеше термос с кафе и хартиена чашка.

— Слава богу, че още е прекалено горещо — намръщи се Ейнсуърт, като наблюдаваше как един пожарник се опитва да рови с желязна кука из развалините. С местните власти се беше държал подчертано вежливо, но пред Греъм можеше спокойно да каже, каквото си мислеше. — Ще трябва да пресея всичко това, мътните да го вземат. Тия заместник-шерифи и старши полицаи така ще осерат всичко, че това място ще заприлича на ферма за отглеждане на пуйки.

Докато любимият му микробус, оборудван за изследване на експлозиви, пристигне от Вашингтон, Ейнсуърт беше принуден да се задоволи с апаратурата, която бе успял да натовари на самолета. Пристъпи към близката патрулна кола, измъкна от багажника и избеляла моряшка торба и извади топлозащитното си бельо, азбестовите ботуши и гащеризон.

— Как изглеждаше експлозията, Уил? — попита.

— Ослепителна светкавица, която бързо угасна. По тъмна в основата. Всичко се разхвърча — прозоречни рамки, цели парчета от покрива. Също и стените, късове, от които открихме навътре в полето. Имаше взривна вълна, последвана от вятър. Духна навън — после засмука към епицентъра, Почти угаси пожара.

— А той беше ли силен в момента на експлозията?

— Доста. Пламъци изскачаха отвсякъде — от покрива, от прозорците на двата етажа. Горяха дори околните дървета.

Ейнсуърт помоли двама пожарникари да имат готовност с маркуча, а трети, облечен в предпазно облекло от азбест, застана до тях с ръчна лебедка, готов бързо да отстрани всичко, което би се срутило отгоре.

Ейнсуърт разчисти стъпалата към мазето, над които имаше само небе, и внимателно се спусна между овъглените греди. Долу издържаше едва по няколко минути и затова му се наложи да влиза и излиза осем пъти.

Целият този труд беше възнаграден с едно-единствено разкривено парче метал, но той изглеждаше напълно доволен.

Потен и със зачервено лице, той смъкна азбестовите дрехи от себе си и седна на стъпалото на пожарната. Раменете си покри с пожарникарска наметка.

Положи откритието си на земята и издуха пепелта от него.

— Динамит — съобщи на Греъм. — Виждаш ли тези папратообразни резки по метала? Това тук е част от дясната дръжка на сандъче или куфар. По-скоро сандъче, в което е имало динамит. Не е избухнал долу, а на приземния етаж. Виж как е прерязано онова дърво. Мраморният плот на масата го е улучил странично. Динамитът се е намирал в съд, който го е предпазил от огъня за известно време.

— Някакви останки от човек?

— Едва ли ще открием кой знае какво, но останки винаги има. Ще трябва дълго да пресяваме. Ще го открием, Уил. Ще ти го връча в найлоново пликче.

Малко след разсъмване Реба МакКлейн най-сетне заспа, натъпкана с успокоителни. Бяха я откарали в болница „Де Пол“. Настоя жената в полицейска униформа да не се отделя от леглото и, на няколко пъти се събужда и се вкопчва в ръката и.

Когато най-сетне поиска закуска, таблата и занесе Греъм.

Как да подходи? С някои беше по-лесно, когато се държеше неутрално с тях. С Реба МакКлейн едва ли това щеше да е най-правилният подход.

Представи и се.

— Вие познавате ли го? — попита Реба полицайката.

Греъм извади служебната си карта, но жената дори не я погледна.

— Знам, че е от ФБР, госпожице МакКлейн.

И Реба се отприщи. Каза му всичко, описа всяка минута от времето, което бе прекарала с Франсис Долархайд. Гърлото и бе възпалено и тя често прекъсваше, за да смуче натрошен лед.

Той и зададе всички неприятни въпроси, тя отговори изчерпателно. Само веднъж с жест го помоли да напусне стаята. Това стана, когато и се повдигна и цялата закуска се върна обратно в легенчето, услужливо поднесено от униформената жена. Когато Греъм отново влезе, Реба беше бледа, с токущо измито лице. Той и зададе последния въпрос и затвори бележника си.

— Няма да ви изтезвам повече. Но все пак ще намина още веднъж да видя как се чувствате.

— Ще наминете, естествено. Каквато съм неотразима чаровница... За пръв път в очите и се появиха сълзи и той разбра какво разяжда душата и.

— Бихте ли ни оставили сами, сержанте? — обърна се към униформената жена и хвана ръката на Реба.

— Сега ме изслушайте внимателно. Долархайд наистина не е бил в ред, но това не важи и за вас. Казахте, че е бил внимателен, и аз ви вярвам. Именно вие сте събудили човешкото в него и в крайна сметка не е бил в състояние да ви убие, не е могъл да гледа как умира. Според специалисти по този вид психически отклонения, той се е опитвал да спре. Защо? Защото вие сте му помогнали. С това вероятно сте спасили живота на няколко души. Вие не сте привлекли един луд, а сте се сблъскали с мъж, който е носел лудостта дълбоко в себе си. Ето защо за нищо не сте виновна. Позволите ли да ви обземе подобно чувство, с вас е свършено. Утре-вдругиден ще дойда пак. Постоянно ми се налага да гледам ченгета и имам нужда от малко разтоварване. Затова няма да е зле да се погрижите за косата си.

Тя поклати глава и го отпрати с леко движение на ръката. Нещо като усмивка пробягна по устните и, но Греъм не беше сигурен.

Позвъни на Моли от офиса на ФБР в Сейнт Луис. Слушалката вдигна дядото на Уили.

— Уил Греъм на телефона — каза той на някого.

— Здравейте, господин Греъм. Старците винаги го наричаха „господин Греъм“.

— Мама каза, че се е самоубил. Съобщили го по телевизията. Голям късмет! Спестил ви е неприятности по залавянето. А и на нас, данъкоплатците, спестява доста пари. Нали вие ги харчите. Наистина ли е бил бял?

— — Да. Рус като скандинавец. — Дядото и бабата на Уили бяха от скандинавски произход. — Мога ли да говоря с Моли?

— Сега ще се върнете във Флорида, нали?

— Скоро. Там ли е Моли?

— Мамо, той иска да говори с Моли. Тя е в банята, господин Грeъм. А внукът ми закусва за втори път. Беше навън да поязди на чист въздух и отново е огладнял. Да можехте да го видите как нагъва! Бас държа, че е сложил поне три кила. Ето я, идва.

— Ало?

— Здравсти, сладострастнице!

— Добри новини, а?

— Така изглежда.

— Бях в градината, когато мама дойде да ми каже. Кога го разкри?

— Късно снощи.

— Защо не ми се обади? — Щях да събудя мама.

— Нищо подобно, тя не пропуска шоуто на Джони Карсън. Нямах представа, Уил, колко се радвам, че не се е наложило да го залавяш.

— Ще се позабавя тук още малко.

— Четири-пет дни?

— Още не знам, Може би по-малко. Искам да те видя.

— Аз също, но след като приключиш с тази история.

— Днес е сряда. До петък трябва да...

— Уил, следващата седмица тук ще пристигнат от Сиатъл всички чичовци и лели на Уили, — мамама ги е поканила.

— Зарежи мамама! Между другото, защо я наричате така?

— Когато беше малък, Уили я...

— Ела си с мен у дома.

— Досега аз те чаках, Уил, Те толкова рядко виждат Уили, че още няколко дни...

— Ела сама тогава. Остави Уили там, бившата ти свекърва ще го качи на самолета следващата седмица. Ще ти кажа какво ще направим

— ще се отбием в Ню Орлиънс, там има една кръчма, която се казва...

— Невъзможно, Уил. Хванах се на почасова работа в един тукашен магазин. Все пак трябва да им дам някакво предизвестие.

— Какво не е наред, Моли?

— Нищо. Стана ми тъжно, Уил. Знаеш, че дойдох тук, след като почина бащата на Уили. — Винаги го наричаше „бащата на Уили“, сякаш бе никаква институция. Нито веднъж не произнесе името му. — Тогава се събрахме всички заедно и някак се поуспокоих. Сега изпитвам нещо подобно и...

— С една малка разлика — аз още не съм умрял.

— Не се дръж по този начин.

— По какъв начин? По такъв точно начин?

— Ти си луд.

Греъм притвори очи.

— Ало?

— Не съм луд, Моли, Прави, каквото си решила. Ще ти се обадя, когато приключа тук.

— Би могъл ти да прескочиш насам.

— Едва ли.

— Защо не? Място има колкото щеш. Мамама ще...

— Моли, те не ме обичат и ти знаеш защо. Навявам им тъжни спомени.

— Това не е честно, а и не е вярно.

Греъм изведнъж усети смъртна умора.

— Добре. Те са лайнари, от които ми прилошава. Така става ли?

— Не говори така.

— Те просто искат момчето. Може би харесват и теб, ако изобщо са се замисляли над този въпрос. — Но те искат момчето и затова приемат и теб. Мен не ме щат, а и аз пет пари на давам за тях. Аз искам теб! искам те във Флорида с Уили, когато му омръзне понито.

— Ще се почувстваш по-добре, като се напиш.

— Съмнявам се. Ще ти се обадя, като приключа тук.

— Добре — рече тя и затвори.

— Говна с праз — произнесе Греъм. — Мръсни говна с праз. Крофорд надникна от вратата.

— Правилно ли чух да казваш „говна с праз“?

— Правилно, си чул.

— А сега можеш да се поразведриш. Току-що се обади Ейнсуърт, открил е нещо за теб. Каза веднага да вървим, защото местните му дишали във врата.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Греъм и Крофорд пристигнаха при овъглените останки от къщата на Долархайд, Ейнсуърт внимателно пресипваше пепел в неизползвани кутии за боя.

Беше целият в сажди, под ухото му бе набъбнал огромен мехур. В мазето работеше специалният агент Джейновиц от отдела за експлозиви.

Върлинест мъж се мотаеше край паркирания в алеята прашен олдсмобил. Щом зърна Крофорд и Греъм да прекосяват двора, той забърза насреща им.

— Вие ли сте Крофорд?

— Да.

— Аз съм Робърт Дълейни, съдебномедицински експерт, и този район е в моята юрисдикция. Той им показа визитна картичка. На нея пишеше: „Гласувайте за Робърт Дълейни“. Крофорд изчака. — Вашият човек е открил някакви улики, които трябва да ми бъдат предадени. Вече цял час ме кара да чакам.

— Ще ни извините за това, господин Дълейни. Той просто изпълнява моите заповеди. Защо не седнете в колата си, докато изясня нещата? Дълейни тръгна подире им. — Трябва да ни извините, господин Дълейни — обърна се Крофорд. — Седнете в колата си.

Измацаното със сажди лице на Ейнсуърт грееше в доволна усмивка. Цяла сутрин се беше ровил в пепелта и сега единственото бяло нещо по лицето му бяха зъбите.

— В качеството си на началник отдел изпитвам особено удоволствие да...

— Да биеш камбаната, това ни е известно — обади се Джейновиц, появил се от черния отвор на мазето.

— Когато началниците говорят, новобранците мълчат — смъмри го Ейнсуърт и му подхвърли връзка ключове. — Иди да донесеш стоката.

Джейновиц отключи багажника на служебната лимузина на ФБР и извади отвътре продълговат кашон. В него имаше пушка с обгорял приклад и извито от горещината дуло. На дъното на кашона имаше по-малка кутия, която съдържаше почернял автоматичен пистолет.

— Пищовът е запазен по-добре — поясни Ейнсуърт. — Експертите по балистика ще могат да го изследват. — После се извърна към Джейновиц и подхвърли: — Хайде, момче, давай и другото.

Пое трите найлонови торбички и се обърна към Греъм:

— Отпред и в средата, Уил. — Усмивката изчезна от лицето му. Сякаш се готвеше за ловджийски ритуал — например да намаже с кръв челото на Греъм, — Гадничко — добави и тикна торбичките в ръцете на Греъм.

В първата имаше силно обгоряла бедрена кост, дълга около петнайсет сантиметра, до нея беше тазовата ябълка. Втората съдържаше ръчен часовник. В третата бяха зъбите. Протезата беше черна и обгоряла, половината липсваше. От наличната половина обаче стърчеше характерният кучешки зъб. Изглежда от Греъм се очакваше да каже нещо.

— Благодаря, много благодаря — промърмори той. За миг му се зави свят, после всичко премина.

— ... музейна рядкост — бърбореше Ейнсуърт. — Трябва да я предадем на оня пуяк, нали, Джак?

— Да, но първо трябва да се направят отливки. В отдела по съдебна медицина на Сейнт Луис има добри специалисти. А това тук ще си го запазим.

Следван от колегите си, Крофорд се насочи към Дълейни, който чакаше до колата си.

Греъм остана сам сред руините на къщата. Вятърът свиреше в полуразрушените комини. Надяваше се Блум да пристигне веднага щом се пооправи от операцията.

Искаше да знае всичко за Долархайд, Искаше да разбере какво се бе случило, какво бе подхранвало Дракона. Но засега му стигаше.

На ръба на единия от комините кацна присмехулник и подсвирна. Греъм му подсвирна в отговор. Прибираше се у дома.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Самолетът рязко набираше височина и Сейнт Луис остана далече долу. Греъм се усмихна. Прекосиха косо падащите лъчи на залязващото слънце и поеха на югоизток, към дома. Моли и Уили ще бъдат там.

— Хайде да не анализираме кой за какво съжалява — предложи му тя по телефона. — Ще дойда да те прибера от Маратън.

След време се надяваше да си спомня малкото приятни моменти в това разследване, особено удоволствието да наблюдава работата на истински специалисти, отдадени на своята професия. Предполагаше, че подобно нещо може да се открие във всички области, стига човек да знае какво търси.

Би било неудобно да изразява благодарност на хора като Лойд Боуман и Бевърли Кац. Затова по телефона само им каза, че е било удоволствие да работи отново с тях.

Леко го безпокоеше само чувството, което изпита в Чикаго, когато Крофорд отдръпна ухото си от слушалката и кратко му съобщи:

— „Гейтуей“. Никога не бе изпитвал такава дива и всеобхватна радост. Смущаваше го фактът, че най-щастливия момент в живота си изживя там, в задушната стая на чикагските съдебни заседатели, когато още преди да разбере, вече знаеше. Не беше споделил с Лойд Боуман какво бе изпитал.

— Знаеш ли, когато теоремата му се потвърдила, Питагор принесъл в жертва на Музата сто бивола — каза Боуман. — Няма нищо по-хубаво от това чувство, нали? Не ми отговаряй — то трае по-дълго, ако не го изразходваш в приказки.

Колкото повече приближаваше Моли и дома, толкова по-голямо нетърпение го обземаше. В Маями трябваше да прекоси пеш част от пистата, за да се качи на „Леля Лула“ — стария ВС-3, който летеше до Маратън.

Той харесваше тези самолети. Този ден харесваше всичко.

„Леля Лула“ била построена, когато Греъм е бил на пет години, крилата и винаги бяха покрити с лепкав пласт масло, изхвърляно от моторите и. Той имаше пълно доверие в нея. Затича се към стария самолет с такова нетърпение, сякаш току-що се бе приземил на тясна просека в джунглата специално за да го спаси.

Под крилото проблеснаха светлините на остров Исламорада. Още можеха да се видят белите гребени на вълните, връхлитащи откъм Атлантическия океан. Броени минути по-късно започнаха да се снижават към Маратън.

Беше като първия път, когато пристигна тук. Долята със същата „Леля Лула“, пак на здрачаване. По-късно често отскачаше до летището да гледа как ветеранът се снижава бавно и солидно, със спуснат колесник, от моторите хвърчат искри, а пътниците спокойно надничат от ярко осветените прозорчета.

Приятно му бе да наблюдава и излитането, но когато старата машина правеше своя плавен и широк завой, за да изчезне на север, у него оставаше чувство на някаква тъжна пустота, а въздухът наоколо тежеше от прощални думи. Постепенно се научи да наблюдава само кацането и приветствията на посрещачите. Всичко това бе, преди да срещне Моли.

С последна въздишка на облекчение самолетът докосна бетонната писта. Греъм видя Моли и Уили, изправени под прожектора до оградата.

Уили беше на крачка пред нея, залепен за телената мрежа. Нямахше да помръдне оттам, докато Греъм не се присъедини към тях. Едва тогава щеше да се разходи наоколо, за да разгледа интересните неща по летището. Греъм харесваше този негов навик.

Моли беше висока колкото него — близо метър и осемдесет. Целувките на една и съща височина бяха приятно възбуждащи, тъй като обикновено са възможни само в леглото.

Уили предложи да носи куфара му, но Греъм му подаде чантата за костюми. Моли се настани зад волана и поеха към залива Шугарлоуф. Греъм помнеше нещата, които фаровете осветяваха, останалите можеше да си представи съвсем ясно.

Когато колата спря в двора, той отвори вратата, чу дишането на морето. Уили влезе в къщата. Горната част на чантата за костюми беше сложил върху главата си, а долната го шляпаше по глезените.

Греъм застана насред двора и ръката му разсеяно започна да отпъжда комарите от лицето му. Моли нежно го докосна по бузата.

— Най-добре да влезеш вътре, преди да те изядат.

Той кимна. Очите му бяха навлажнени.

Тя изчака малко, после се сгуши на гърдите му и вдигна лице. Миглите и потрепваха.

— Мартини, пържоли, прегръдки и всичко останало. Оттук, моля. — Усмихна се и добави: — После ще дойде ред на сметките за електричеството и водата и на продължителни разговори с моето дете.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Греъм и Моли искаха всичко между тях да бъде както преди, сякаш нещо не се е случило.

Когато разбраха, че е невъзможно, неизказаното се настани заедно с тях в къщата като неканен гост. Взаимните уверения, които се опитваха да си разменят нощем и денем, се размиваха и не попадаха в целта.

За него Моли никога не бе изглеждала толкова хубава. От болезнената си дистанция той се възхищаваше на неосъзнатата и грациозност. Тя се опитваше да бъде добра с него, но вече бе ходила в Орегон и бе обезпокоила мъртвите. Уили го усети и започна да се държи хладно, но влудяващо учтиво с Греъм. Пристигна писмо от Крофорд, Моли го донесе заедно с останалата поща, но не каза нито дума.

В плика имаше снимка на семейство Шърман, препечатана от кинолента. Не всичко бе изгоряло, обясняваше Крофорд. При претърсването на полето около къщата тази снимка била открита с още някои вещи, издухани от експлозията.

„Трябва да са били набелязани в графика му — пишеше Крофорд. — Сега са в безопасност. Помислих, че ще искаш да го знаеш.“ Греъм показа снимката на Моли.

— Виждаш ли? Ето защо си струваше, всичко.

— Знам. Наистина знам и те разбирам.

Пълнолунието примами пасажии лефер. Моли приготвяше храна, ловяха риба, палеха огньове, но нищо не беше както преди. Дядо и мамама изпратиха на Уили снимка на понито и той я окачи на стената в стаята си.

Изминаха пет дни в пълна почивка, на следващия ден и двамата трябваше да бъдат на работа в Маратън. Излязоха на риба и мълчаливо изминаха около километър по криволичещия бряг, за да достигнат мястото, където бяха имали добър улов предишния път.

Греъм реши да поговори и с двамата едновременно. Експедицията започна зле. Уили демонстративно бутна настрана пръчката, която му беше измайсторил Греъм, и извади модерната въдица с макара, подарък от дядо му.

Изтекоха три часа в мълчание. На няколко пъти Греъм понечи да ги заговори, но все му се струваше, че моментът е неподходящ. Омръзна му да бъде нехаресван.

Хвана четири змиорки, използвайки за стръв, едри пясъчни бълхи. Уили не улови нищо. Беше сложил голяма блесна с три кукички, също подарък от дядо му. Беше прекалено нетърпелив, час по час вадеше въдицата и отново замяташе. Лицето му почервения, а потната фланелка залепна на гърба му.

Греъм нагази във водата, изчака отдръпването на една голяма вълна и зарови пръсти в пясъка. Когато ги измъкна, в тях мърдаха две големи водни бълхи.

— Защо не опиташ с това, колега? — предложи му едната.

— Предпочитам блесната — отвърна момчето. — Тя е била на баща ми, знаеш ли?

— Не — поклати глава Греъм и хвърли поглед към Моли. Тя обгърна колене с ръце и погледна към морския орел, който кръжеше високо в небето. После стана, изтръска пясъка от краката си к каза:

— Ще ида да направя по един сандвич.

Греъм се изкуши да поговори с момчето насаме. Не. Уили щеше да изпита това, което би изпитала и майка му. Ще изчака Моли да се върне и ще говори с двамата. Този път наистина ще го направи. Моли се върна, но не носеше сандвичи. Вървеше забързано по твърдия пясък.

— Джак Крофорд те чака на телефона. Казах му, че ще се обадиш по-късно, но било спешно — каза тя, като разглеждаше ноктите на ръцете си. — По добре да побързаш.

Греъм пламна. Тикна края на пръта си в пясъка и затича в тръс през дюните. Оттук беше по-пряко, отколкото да заобикаля плажа, стига да не носиш нещо, което да се оплете в трънаците. Вятърът донесе тих бръмчащ звук и той внимателно огледа трънаците за гърмяща змия. После бавно огледа и ниско раслите кедри.

Видя ботуш в хрусталака, долови блясък на бинокъл, зърна как се, надига облечената в защитни дрехи фигура. Погледът му срещна,

жълтите очи на Франсис Долархайд и страх, премаза сърцето му.

Дулото на автоматичния пистолет бавно се насочи към него. Греъм го ритна в мига, в който от него излетя огън, бледожълт на ярката слънчева светлина: Пистолетът отлетя в трънаците. В следващия момент Греъм се оказа по гръб, нещо гореше в лявата част на гърдите му. С върховно усилие се хлъзна с главата надолу по наклона на пясъчната дюна.

Долархайд скочи след него и краката му със страшна сила се стовариха върху корема на Греъм. В ръката му проблесна нож. Не обърна никакво внимание на писъците откъм бреговата ивица. Заклеци тялото на Греъм между коленете си, вдигна ножа високо над главата си и изръмжа, когато замахна надолу. Острието се плъзна на милиметри от окото на Греъм и потъна дълбоко в бузата му.

Долархайд премести тежестта си напред и натисна с всичка сила дръжката, като се стремеше да пробие главата на Греъм.

Въдицата изсвистя в ръцете на Моли и се стовари върху лицето на Долархайд. Големите куки на блесната потънаха дълбоко в скулата му, кордата звънна и се опъна до скъсване от повторното замахване.

Той изохка, посегна към лицето си, трептящите куки на блесната се забиха и в дланта му. Ръката му остана прикована към скулата. Дръпна ножа от главата на Греъм с другата и хукна след Моли.

Греъм се претърколи, застана на колене, изправи се, затича се с изцъклени очи, задавен от собствената си кръв. Бягаше като луд, бягаше от Долархайд. После коленете му омекнаха и той се свлече в пясъка.

Моли тичаше към дюните с Уили на крачка пред себе си. Долархайд летеше подир тях, повлякъл въдицата. Тя се заплете в трънаците, дръпна болезнено разкъсаната му скула той извика и спря. Едва тогава му дойде наум да скъса кордата.

— Бягай, миличък, бягай! — викаше на пресекулки Моли. — Не се обръщай, бягай!

Тя правеше огромни скокове с дългите си крака, момчето бе на крачка пред нея, пукотът на смачканите трънаци зад гърба и отекваше все по-близо и по-близо.

Когато излязоха от дюните, имаха стотина метра преднина; когато стигнаха къщата — около седемдесет. Запрепъваха се нагоре по стълбите, ръцете и трескаво разтвориха гардероба на Уил.

— Стой тук! — нареди на момчето.

Хукна надолу по стълбите да го пресрещне. Влетя в кухнята, омекналите и пръсти се опитваха да се справят с пълнителя, все не можеха да го пъхнат на мястото му.

Забрави да заеме стойка за стрелба, забрави да се прицели правилно, но в замяна на това стисна здраво оръжието с две ръце, съвсем по правилата, и в мига, в който вратата отхвъркна навътре, натисна спусъка, проби в бедрото му дупка като чаена чинийка.

— Х-м-а-х-маа!

Застреля го в лицето, докато той се свличаше на пода, стреля още веднъж в лицето му, когато бе коленичил. Пристъпи към него и стреля още два пъти в главата му. Трупът отхвъркна назад и се блъсна в стената, горната част на черепа се смъкна чак до брадичката му, косата му пламна.

Уили разкъса един чаршаф и тръгна да търси Уил. Краката му трепереха, на няколко пъти падна, докато прекосяваше двора.

Полицейските коли и линейките пристигнаха преди Моли да е помислила да ги повика. Когато униформените мъже влязоха в къщата с насочени пистолети, тя беше под душа и изтъркваше кръвта и парченцата кожа от тялото и косата си. Не бе в състояние да каже дори дума и един от заместник-шерифите напразно се опитваше да я заговори през завесата.

Друг униформен служител най-сетне вдигна все още висящата слушалка и замени няколко думи с Крофорд във Вашингтон, който бе чул изстрелите и се бе обадил в полицията да бърза.

— Не знам, тъкмо го внасят — каза човекът в слушалката. После погледна носилката, минаваща край прозореца, и добави: — Никак не ми изглежда добре.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На стената срещу леглото имаше часовник, чиито цифри бяха достатъчно големи, за да ги разпознае дори с тези ужасни болки и замаяното си от лекарства съзнание.

Когато Уил Греъм отвори дясното си око, той видя часовника и разбра къде се намира — в интензивно отделение. Продължи да го гледа, защото знаеше, че щом като времето тече, значи всичко е наред и това ще мине. Тъкмо затова часовникът беше поставен там.

Показваше четири часа. Нямахше представа дали е четири сутринта или четири следобед, а и никак не го интересуваше. Важното беше стрелките да се движат. Унесе се. Когато отново отвори очи, стрелките сочеха осем, Някой беше до него. Бавно и внимателно извъртя око. Беше Моли, застанала с лице към прозореца. Стори му се отслабнала. Опита се да каже нещо, но като помръдна уста, остра болка прониза лявата част на главата му. Гърдите и главата му пулсираха в различен ритъм, дисхармонията беше повече от мъчителна. Опита се да издаде някакъв звук, когато тя излизаше от стаята.

През прозореца нахлуваше дневна светлина, когато лекарите започнаха да го опипват и побутват, а системите, стърчащи от шията му, надигнаха глави като млада гора. Когато видя над себе си лицето на Крофорд, светлината в стаята вече беше жълта.

Успя някак да му намигне. Крофорд се усмихна и Греъм забеляза парченце спанак между зъбите му. Странно, Обикновено Крофорд отбягваше зеленчуците.

Греъм направи движение като че пише по чаршафа, и Крофорд пъхна бележника си под пръстите му.

„Уили добре ли е?“ — написа Греъм.

— Да — каза Крофорд. — Моли също. Беше тук, докато ти спеше, Долархайд е мъртъв. Наистина е мъртъв, Уил, кълна се. Лично сних отпечатъците му и накарах Прайс да ги сравни. Никакво съмнение. Той е мъртъв. — Греъм изписа един въпросителен знак. —

Ще стигнем и до това, ще ти разкажа всичко, като се пооправиш. Сега ми разрешиха само пет минути. „Сега“, написа Греъм.

— Докторът разговаря ли с теб? Не? Първо за теб — ще се оправиш. Окото ти е само затворено от дълбоката прободна рана, която имаш на скулата. Зашиха я, но ще ти трябва време. Извадиха ти далака. Но на кого, по дяволите, му трябва далак? Прайс е оставил своя в Бирма още през четирийсет и първа. Една сестра почука на остъклената врата.

— Трябва да вървя. Тия тук изобщо не уважават служебните карти и от нищо не им пука. Дойде ли ти времето, просто те изхвърлят. Пак ще се видим. Моли беше в чакалнята, пълна с уморени хора.

— Моли — насочи се към нея Крофорд.

— Здравсти, Джак. Ти наистина изглеждаш добре. Няма ли да му предложиш услугите си за пластична операция на лицето?

— Недей, Моли.

— Ти видя ли го?

— Да.

— Мислех, че няма да мога да го погледна, но все пак го сторих.

— Ще го оправят, Моли. Докторът каза, че са в състояние да го оправят. Искаш ли някой за компания? Долу чака Филис и мога да ти я...

— Не. Нищо повече не искам от теб.

Тя се извърна и бръкна в чантата си за кърпичка. Той видя вътре плика — бежов плик от скъпа хартия с твърди краища, който му беше познат.

Мразеше това, което му предстоеше да стори, но знаеше, че трябва.

— Моли.

— Какво има?

— Уил е получил писмо, нали?

— Да.

— Сестрата ли ти го даде?

— Да, сестрата ми го даде. Долу има и куп цветя от приятелите му във Вашингтон.

— Мога ли да го видя?

— Ще му го предам лично, когато е в състояние да го прочете.

— Нека го погледна, моля те.

— Защо?

— Защото не е необходимо да получава известия от... едно лице.

Нещо в израза на лицето му я накара да сведе поглед към чантата си, пръстите и се разхлабиха и всичко се изсипа на пода. Червило се търкулна по пода. Крофорд се наведе да събере пръснатите вещи. Забързаното почукване на токчетата и го уведоми, че го е зарязала заедно с чантата. Събра съдържанието и и я предаде на дежурната сестра.

Знаеше, че е почти невъзможно Лектър да е получил това, което би му трябвало. Но с него не можеше да се рискува.

Отиде в рентгеновото отделение и помоли да прегледат плика. Внимателно го обръщаше от всички страни с върха на писалката си, търсеше дори най-малките петънца по вътрешността му и самия лист, на който беше написано посланието. В болницата „Чесапийк“ сигурно употребяваха силни алкални разтвори за миене, имаха и аптека.

Привършил най-сетне с проверката, той прочете писмото.

Драги Уил,

Ето ни най-после, Вие и аз, чезнеци в съответните си болници. Вие си имате вашите болки, а аз нямам моите книги — ученият доктор Чилтън се погрижи за това.

Живеем в първобитно време, нали, Уил? Нито е диво, нито е мъдро. Половинчатите мерки са неговото проклетие. Всяко рационално общество би ме убило или би ми върнало Книгите.

Желая ви скорошно оздравяване и се надявам, че няма да бъдете прекалено грозен.

Често си мисля за вас.

Ханибал Лектър

Лекарят хвърли поглед на часовника и попита:

— Имате ли още нужда от мен?

— Не — отвърна Крофорд. — Къде има пещ за горене на боклуци? Когато четири часа по-късно Крофорд се върна за ново свиждане, Моли не беше в чакалнята, нито в интензивното отделение.

Греъм бе буден. Като видя Крофорд, веднага изрисува въпросителен знак в бележника си, а под него написа: „Как умря Долархайд?“ Крофорд му разказа. Той лежа неподвижно цяла минута, после написа: „Как се е измъкнал?“

— Е, добре. Станало е в Сейнт Луис. Едва вчера ни съобщиха, че са открили негови отпечатьци на един прозорец в приземието н „Гейтуей“. Вероятно е търсил Реба МакКлейн и ни е видял в сградата. „А тялото?“, написа Греъм.

— Според нас е на някой си Арнолд Ланг, копито е изчезнал. Колата му била открита в Мемфис, старателно избърсана и без никакви отпечатьци. Всеки момент ще ми съобщят резултата. Но нека ти разкажа всичко поред. Долархайд е разбрал, че сме там. Измъкнал се от лабораторията и подкарал към бензиностанцията на „Сървко“ на булевард Линдбърг, където се влива във федералната магистрала. Там работел Арнолд Ланг. Реба МакКлейн каза, че по-миналата събота Долархайд имал спречкване със служител на някаква бензиностанция. Според нас е бил Ланг. Утрепал Ланг и пренесъл тялото му в къщата. После отишъл да потърси Реба в дома и. Заварил я да се прегръща с Ралф Манди на прага. Застрелял Манди и го замъкнал в храсталаците. В стаята влезе медицинска сестра.

— Господи, имаме полицейска работа — каза Крофорд. Сестрата просто го хвана за ръкава и го дръпна към вратата. — Упоил Реба МакКлейн с хлороформ и я откарал в дома си — занарежда в скоропоговорка той, а от чакалнята добави: — Трупът вече е бил там. Греъм трябваше да изчака четири часа, за да научи края на историята.

— После сценарият ти е познат — рече Крофорд още от прага. — „Дали да те убия, или да те пусна.“ Номерът с ключа на врата му е бил предназначен за нас — тя требвало да го докосне, да бъде сигурна, че е напипала тялото, и да го потвърди пред нас. Разиграл е колебание, после казал „Не мога да те гледам как гориш“ и пръснал главата на Ланг с един куршум дванайсети калибър. Ланг е бил подходящ. И бездруго е нямал зъби. Вероятно Долархайд е знаел, че горната челюст често оцелява след пожар. Казва ли ти някой какво е знаел? Както и да е. След като Долархайд го обработил, Ланг не е имал ни долна, ни горна челюст. С изстрела отблизо направо му пръснал черепа, а имитацията на падащо тяло вероятно е направил със стол или друга мебел. После окачил на врата му верижката с ключа. Реба започнала да

драска наоколо, за да намери този ключ. Изправен в ъгъла, Долархайд е наблюдавал всичко. Ушите и са пицели от изстрела, не е могла да чуе лекия шум от тялото му. Запалил нещо, но все още не бил лиснал бензин в огъня. Държал го в стаята да му е подръка, но изчакал Реба да напусне къщата. Предполагам, че ако е изпаднала в паника, ако се е блъснала в някоя стена или е започнала да се лута безпомощно, просто щял да я хлопне по главата и сам да я изнесе навън. Така тя нямаше да си спомня как се е измъкнала. Но все пак му е била необходима жива и на свобода. Дявол да я вземе тая сестра, пак идва. „Колата?“, бързо написа Треъм. — Тук действията му наистина са достойни за възхищение. Знаел е, че трябва да остави микробуса пред къщата. Но му трябвало превозно средство за измъкване, а никой не може да кара две коли едновременно. Слушай сега какво направил: накарал Ланг да вземе на буксир собствения му микробус с камионетката за пътна помощ, после го убил, заключил бензиостанцията и откарал камионетката до дома, си. Оставил я на черен път отгатакъ къщата и отишъл да търси Реба със собствената си кола. Когато се уверил, че тя благополучно се е измъкнала от горящата къща, разлял бензина и измъкнал динамита, После закарал камионетката обратно на бензиостанцията, паркирал я, а сам изчезнал с колата на Ланг. Изключителна операция, без никакви следи. Направо полудях, докато я разгадаем. Уверих се, че сме на прав път едва когато открийме отпечатъците му по теглича на камионетката. Вероятно сме се разминали е него, докато сме пътували към дома му. Да, госпожо, тръгвам. Веднага, госпожо.

Треъм искаше да му зададе, още един въпрос, но беше късно, Следващото петминутно посещение използва Моли.

„Обичам те“, написа Треъм на бележника на Крофорд.

Тя кимна и взе ръката му.

Минута по-късно той написа: „Уили добре ли е?“ Тя кимна. „Тук?“.

Главата и се вдигна прекалено бързо от бележника. Устните и се свиха за въздушна целувка, а ръката и посочи приближаващата се сестра. Той я дръпна за палеца.

„Къде е?“, написа трескаво върху листа и два пъти го подчерта.

— В Орегон — отвърна тя.

Крофорд дойде за последен път и въпросът на Греъм вече го чакаше. „Зъбите?“

— На баба му са. Тези, които открихме в развалините, са на баба му. Полицейското управление на Сейнт Луис издирило някой си Нед Воукт. Майката на Долархайд била негова мащеха. Та този Воукт видял като дете госпожа Долархайд и за цял живот запомнил зъбите и. Точно за това ти се обаждах в оня злостен ден, когато се натъкна на Долархайд. Бяха ми позвънили от Смитсоновия институт. Успели да получат зъбите от властите на Мисури и ги изследвали за собствено успокоение. Тогава забелязали, че горната част на ченето е направено от вулканит, а не от акрил, както ги правят сега. От трийсет и пет години насам никой в тази страна не прави протези от вулканит. Долархайд имал същото чене, направено от акрил и по негова мярка. Било съвсем ново и е умрял с него. Експертите на Смитсоновия институт определиха произхода му по жлебовете и характерните пукнатини на покритието. Китайско производство. Старото му чене било швейцарско. Имал и един ключ у себе си. Оказа се, че е от гардероб на самообслужване в Маями, в който намерихме голяма книга, нещо като дневник. Страхотни неща има вътре. Ще ти го покажа. А сега, приятел, трябва да се връщам във Вашингтон. Ще дойда пак през уикенда, стига да мога. Ще се оправяш, нали?

„Разбира се“, написа Греъм, след като задраска въпросителния знак, който беше започнал.

Крофорд си отиде и сестрата вкара доза приспивателно в системата над главата му. Стрелките на часовника скоро се размазаха пред очите му, все не успяваше да проследи хода на секундарника. Дали приспивателното няма да подейства и на чувствата, запита се той. Би могъл да задържи Моли още известно време с това лице. Поне докато го пооправят. Но има ли смисъл? За какво да я задържа? Започна да се унася и искрено се надяваше, че няма да сънува нищо.

Люшкеше се между спомени и сънища. Не беше толкова, лошо. Не сънува, че Моли си отива, не сънува и Долархайд. В съзнанието му се мяркаха неясни и полузабравени картини от Шайлоу^[1], прекъсвани от режеща очите светлина и съскането на апарата за кръвно налягане. Беше пролет. Греъм посети Шайлоу малко след като застреля Гарет Джейкъб Хобс.

Беше мек априлски ден и той крачеше по асфалтовия път към Кървавото езеро. Брегът бе обрасъл с млада, все още светлозелена трева. Крехките стръкчета растяха и направо в бистрата вода, сякаш цялото дъно бе покрито с тях надолу и надолу...

Греъм знаеше какво се бе случило на това място през април 1862 година. Отпусна се на тревата, усети влажната земя през плата на панталона си.

Край него мина кола с туристи, нещо зад нея остана да помръдва по сивия асфалт. Греъм се вгледа и видя, че е смок. Тежкото колело бе премазало гръбнака му и той се гърчеше в безкрайни осморки в средата на пътя, показвайки ту черния си гръб, ту светлото си коремче.

Страховитото присъствие на Шайлоу го караше да потръпва, въпреки че се потеше под топлото априлско слънце.

Стана от тревата. Панталоните му бяха мокри отзад, главата му леко се въртеше.

Змията се сви на кълбо. Той се изправи над нея, хвана я за крайчеца на гладката и суха опашка, после плавно я повдигна и рязко замахна надолу. Така се плющеше с камшик. Мозъкът на влечугото шльоупна в езерото и към него веднага се насочи едра платика.

Беше убеден, че Шайлоу е прокълнато място със злокобна красота, навестявано от призраци. Сега, люшкайки се между спомените и наркотичния сън, той разбра, че Шайлоу изобщо не е злокобен, а просто безразличен. Красивият Шайлоу можеше да бъде свидетел на всичко. Неговата непростима красота просто подчертава безразличието на природата, на тази Вечнозелена машина. Хубостта на Шайлоу само се подиграва на окаяните човеци. Събуди се и хвърли поглед на безчувствения часовник, мислите му продължаваха да следват разпокъсаните картини на съня.

При Вечнозелената машина не съществува милост; ние сме тези, които измислят милостта, ние я произвеждаме с жалките израстъци, които са поникнали от мозъка ни на влечуги.

Няма убийство. Ние създаваме убийството и то има значение само за нас.

Греъм ясно съзнаваше, че носи в себе си всички елементи, необходими за едно убийство. А вероятно и за проява на милост.

Разбираше твърде добре какво означава убийството и от това се чувстваше зле.

Питаше се дали в огромната съвкупност на човешкия род, в съзнанието на милионите цивилизовани същества тези порочни инстинкти, които потискаме в себе си, и тъмното познание за нашите нагони не действат като инфекционните вируси, срещу които се изправят защитните функции на човешкия организъм.

Питаше се дали старите отвратителни инстинкти са вирусът, от който се създава ваксината. Да, беше сгрешил по отношение на Шайлоу. Не Шайлоу е прокълнат, прокълнати са хората. На Шайлоу му е все едно.

И насочих сърцето си да познае мъдрост, да познае
безумие и глупост; но узнах, че и това е гонение на вятър.

Книга на Еклезиаста

---

[1] Национален парк-резерват в югозападната част на щата Тенеси на мястото на кръвопролитна битка по време на Гражданската война, 1862 г. — Б. пр. ↑

Издание:

ИК „Медиум 999 — Колибри“

СОФИЯ 1992

Художник Стефан Десподов

Thomas Harris 1981 by YAZOO INC.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.